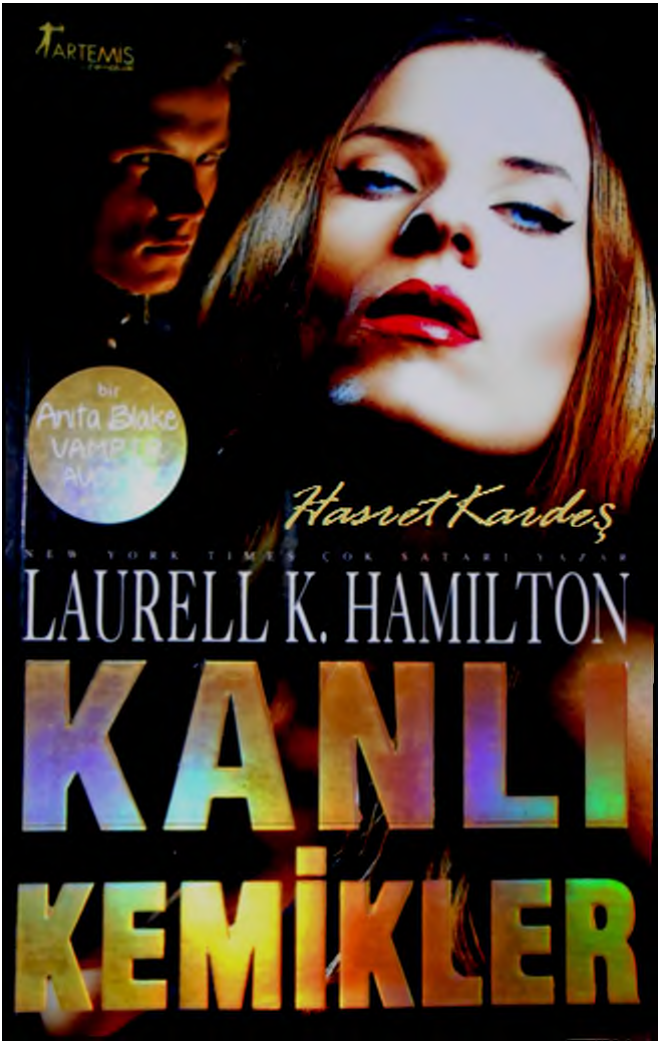

ARTEMİS
bir
Anita Blake
VAMPİR
AVCISI
Hasret Kardeş
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZARI
LAURELL K. HAMILTON
KANLI
KEMİKLER

"Romantik gerilimlerin,
erotik ürperişlerin tanrıçası...
Alemin en seksi vampir savaşçısı.
Her şey onunla başladı."
Jayne Ann Krentz
KANLI KEMİKLER
Laurell K. Hamilton'ın meşhur vampir avcısı, kötüyü delirten, ölüyü diriltenAnita Blake'in işi yine başından aşkın. Ve bu aralar her zamankinden de yoğun. Anita, yeteneklerinden dahi şüphe edecek hale geldi zira feci zorlu görevlerle uğraşmak durumunda. İki yüz yıl uyuyan bir mezarlık dolusu ölüyü diriltmek ve görülmedik bir şekilde öldürülen Missorili üç gencin başına gelenleri aydınlatmak gibi meseleler.
"Sabah gel! Bazılarımız hala hayatta olabilir, bazılarımızsa... Hem belki uğraşacak tek bir vampir vardır. Yeni ölmüştür hem de. Hep birlikte güneşin doğuşunu bile izleyebilirmişiz neredeyse. Ancak ben bu yaşa, en iyi ihtimalleri düşünerek gelmedim. En kötüsünü düşünmek her zaman güvenilir bir yöntem. Sanırım daha da doğru..."
"Yetişkinlere yönelik bir Vampir Avcısı Buffy... Aksiyon tükenmiyor."
The New York Review of Science Fiction
"Canavarca. Eğlenceli." - Publishers Weekly
Laurell K. Hamilton
Laurell K. Hamilton in yaradığı guzem fantezi, büyü, korku ve romantizm temalı seri 'Anita Blake' her bölümüyle New York Times Best Seller listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake in maceraları dünya çapında beş milyondan fazla basılıp satıldı. Hamilton, eşi, kızı, dört buldog köpeği ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St Louis Missouri de yaşıyor.
www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz
Facebook
www.artemisyayinlari.com

KANLI KEMİKLER

LAURELL K. HAMILTON

İngilizce'den Çeviren: Mert Süğlün

ARTEMİS YAYINLARI

AB/225
ABG/67
A/55

KANLI KEMİKLER

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı : *Bloody Bones*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Mert Süğlün
Son Denetim : Deniz Evliyagil
Yaratıcı Yönetim : photoRepublic
Grafik : Nurhan Sezgin
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : 2005
2. Basım : Mart 2010
ISBN : 975-8733-46-X
Sertifika No : 10905

Laurell K. Hamilton© 1996

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

KANLI KEMİKLER

LAURELL K. HAMILTON

1

Aziz Patrick Günü'ydü* ve giydiğim tek yeşil şey, üzerinde 'Bana çimdik atarsan ölürsün' yazan rozetti. Dün gece işe gelirken yeşil bir bluz giymiştim ama başı kesik bir tavuktan üstüme kan sıçramıştı. Zombi diriltme eğitimi alan Larry Kirkland, kafasını kestiği tavuğu elinden kaçırmış ve başsız tavuk ufak bir dans gösterisi yaparak ikimizi de kana bulamıştı. Lanet şeyi sonunda yakalamıştım ama bluzum da batmıştı.

Eve gidip üzerimi değiştirmeliydim. Kan sıçramayan tek şey, arabada bıraktığım kömür grisi takım elbisemin ceketiydi. Siyah bluz, siyah etek, siyah naylon çorap ve siyah ayakkabı üzerine bu ceketi giymiştim. Patronum Bert, işyerinde siyah giymemizden hoşlanmıyordu ama hiç uyumadan, sabah saat yedide ofiste olmamı istiyorsa bununla idare etmesi gerekecekti.

---

* Aziz Patrick Günü: 17 Mart'ta kutlanan, beşinci yüzyılda İrlanda'yı Hıristiyan yaptığına inanılan Aziz Patrick'in anısına düzenlenmiş bayram. İlk olarak 1737'de Amerika'daki İrlandalılar tarafından bir dayanışma günü olarak kutlansa da, zaman içinde tüm Amerikalılara, hatta tüm Dünya'ya yayılmış bir festivale dönüşmüştür.

Kahve fincanıma uzandım. Kahveyi içebileceğim kadar koyu içiyordum, yine de pek yardımı olmuyordu. Masama yayılmış bir tomar parlak fotoğrafa baktım. İlk resim, büyük ihtimalle buldozerle kazılmış bir tepeyi gösteriyordu. Altüst edilmiş topraktan iskeletleşmiş bir el çıkmıştı. Diğer fotoğrafta, birilerinin etrafındaki toprağı dikkatlice süpürüp ortaya çıkardığı bir tabut ve tabutun etrafına saçılmış kemikler görünüyordu. Bir ceset daha. Bunu da buldozer ortaya çıkarmıştı. Buldozerle kırmızı toprak kaldırılmış ve bir mezarlık açığa çıkmıştı. Kemikler, toprağın üzerine çiçek gibi dağılmıştı.

Bir kafatası, çenesini sessiz bir çığlıkla açmıştı. Kafatasının üzerinde hala bir tutam saç vardı. Cesetlere yapışmış, koyu renkli, parçalanmış kumaş parçalarıysa elbise kalıntılarıydı. Bir kafatasının üst tarafının hemen yanında üç kaval kemiği saymıştım. Eğer bu cesedin üç bacağı yoksa, şu anda gerçekten de büyük bir karmaşaya bakıyordum.

Fotoğraflar korkunç iyi çekilmişti. Renkler, cesetleri ayırt etmeye çok yardımcı oluyordu ama parlaklığı biraz fazlaydı. Bir moda fotoğrafçısı tarafından çekilmiş morg fotoğrafları gibiydi. New York'ta, bu resimlerin asılabileceği sanat galerileri vardı. İnsanların peynir yiyip şarap içerken onlara bakıp "Ne dersiniz çok güçlü, değil mi? Çok güçlü," diyeceği yerler...

Resimler hakikaten çok güçlü ve üzücüydü.

Ortada fotoğraflar dışında bir şey yoktu. Bir açıklama yoktu. Bert fotoğraflara baktıktan sonra ofisine gitmemi istemişti. Her şeyi o zaman anlatacaktı. Evet, işte buna inanırdım. Zaten Paskalya tavşanıyla da yakın arkadaştık.

Fotoğrafları topladım, zarfa koydum. Kahve fincanımı diğer elime alıp kapıya yöneldim.

Sekreter masası boştu. Craig evine gitmişti. Gündüz sekreterimiz Mary saat sekizden önce gelmezdi. Ofis her sabah bir-iki saatliğine böyle boş kalırdı. Bert'in beni, ofiste sadece ikimizin olduğu bir saatte çağırması çok rahatsız ediciydi. Bu gizliliğin sebebi neydi acaba?

Bert'in ofisinin kapısı açıktı. Masasında oturmuş kahve içiyor, önündeki kağıtları karıştırıyordu. Başını kaldırıp gülümsedi ve içeri girmemi işaret etti. Gülümsemesi de iyiye alamet değildi. Bert sadece bir şey isteyeceği zamanlarda insanlara hoş davranırdı.

Beyaz gömleğinin ve kravatının üzerine bin dolarlık bir takım elbise giymişti. Gri gözleri neşeyle parlıyordu. Gözleri, kirli pencere camı rengindeydi. Yani parlamaları için büyük çaba gerekiyordu. Beyaza çalan sarı saçları yeni kesilmişti. Asker tıraşı o kadar kısaydı ki kafa derisini görebiliyordum.

. "Otursana Anita."

Zarfı masasına atıp oturdum. "Neyin peşindesin Bert?" Gülümsemesi genişledi. Müşterileri dışında hiç kimse için böyle gülümsemeye zahmet etmezdi. Bana da boşuna gülümsemediği kesindi. "Fotoğraflara baktın mı?"

"Evet, ne olmuş?"

"Onları diriltebilir misin?"

Kaşlarımı çatıp kahvemden bir yudum aldım. "Kaç yaşındalar?"

"Resimlere bakıp bir şey söyleyemiyor musun?"

"Bizzat gidip baksaydım söyleyebilirdim ama fotoğraflara bakarak söyleyemem. Soruya cevap ver."

"İki yüz civarında."

Ona baktım. "Pek çok animatör, bu yaşta bir zombiyi insan kurban etmeden diriltemez."

"Ama sen yapabilirsin," dedi.

"Evet. Ama fotoğraflarda hiç mezar taşı göremiyorum. İsimlerini biliyor muyuz?"

"Neden?"

Başımı iki yana salladım. Beş yıldır benim patronumdu. Şirketi, Manny ile birlikte kurmuştu. Ama hala zombi diriltme hakkında hiçbir bok bilmiyordu. "Bunca yıldır zombi dirilticilerle takıldığın halde, ne yaptığımız hakkında nasıl bu kadar az şey bilebiliyorsun?"

Gülümsemesi kaybolur gibi oldu, gözlerindeki parlaklık söndü. "Neden isimlere ihtiyacın var?"

"Zombileri mezarından çağırmak için isimlerini kullanırız."

"Bir isim olmadan diriltilemezler mi?"

"Teorik olarak hayır," dedim.

"Ama sen yapabilirsin," dedi. Kendinden emin havası hoşuma gitmemişti.

"Evet, yapabilirim. Büyük ihtimalle John da yapabilir."

Başını iki yana salladı. "John'un yapmasını istemiyorlar."

Kahvemin son yudumunu içtim. "İstemeyen kim?"

"Beadle, Beadle, Stirling ve Lowenstein."

"Bir hukuk firması."

Başıyla onayladı.

"Artık oyun istemiyorum Bert. Bana sadece ne halt döndüğünü anlat."

"Beadle, Beadle, Stirling ve Lowenstein'ın bir müşterisi, Branson yakınlarındaki dağlara görkemli bir otel yaptırıyor. Çok özel bir otel. Buralarda evi olmayan, zengin *country* müzik yıldızlarının kalabalıktan uzaklaşmak için gideceği türden bir yer. İşin içinde milyonlarca dolar var."

"Bu eski mezarlığın bütün bunlarla ne ilgisi var?"

"Oteli inşa ettikleri arazi ihtilaflıymış. İki aile arasında bir anlaşmazlık olmuş ve mahkeme neticede arazinin sahibinin Kelly'ler olduğuna karar vermiş. Böylece arsa için onlara çok büyük miktarda para ödenmiş. Ama arazinin sahibinin aslında kendileri olduğunu iddia eden Bouvier Ailesi, bunu ispatlayacak bir aile mezarlığının varlığından bahsetmiş. Mezarlık hiç bulunamamış."

Ah. "Ve onu buldular," dedim.

"Eski bir mezarlık bulmuşlar ama Bouvier'lerin aile mezarlığı olduğu kesin değil."

"Yani ölüleri diriltip kim olduklarını sormak istiyorlar."

"Kesinlikle."

Omuz silktim. "Tabutların yakınındaki birkaç kişiyi diriltir, kim olduklarını sorarım. Soyadları Bouvier çıkarsa ne olacak?"

"Araziyi ikinci defa satın almak zorunda kalacaklar. Cesetlerden sadece bazılarının Bouvier olabileceğini düşünüyorlar. Bu yüzden bütün cesetleri diriltmek istiyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dalga geçiyorsun."

Başını iki yana salladı, halinden memnun görünüyordu. "Bunu yapabilir misin?"

"Bilmiyorum. Bana resimleri geri ver." Kahve fincanımı masaya bırakıp fotoğrafları aldım. "Bert, burayı çok fena dağıtmışlar. Buldozerler yüzünden bir toplu mezara dönüşmüş. Bütün kemikler birbirine karışmış. Toplu mezardan zombi diriltme hakkında bir makale okumuştum ama onlar belirli bir kişiyi çağırıyordu. Ellerinde bir isim vardı." Başımı iki yana salladım. "İsim olmadan mümkün olmayabilir."

"Denemek ister misin?"

Fotoğrafları masanın üzerine yaydım, hala onlara bakıyordum. Bir kafatasının üst tarafı ters dönmüş, çanak gibi

olmuştu. Yanında, bir zamanlar insan dokusu olan bir şeyle birbirine tutturulmuş iki parmak kemiği duruyordu. Her yerde kemik vardı ama söylenecek tek bir isim bile yoktu.

Yapabilir miydim? Açıkçası bilmiyordum. Denemek ister miydim? Evet. İsterdim.

"Denemek isterim."

"Harika."

"Bunu yapabilsem bile, onları parça parça, geceler boyu diriltmem gerekecek. Haftalarca sürebilir. John'un yardımı, işi bayağı hızlandırırdı."

"Bu kadar uzun bir gecikme, onlara milyonlara mal olur," dedi Bert.

"Başka yolu yok."

"Davidson'ların bütün aile mezarlığını dirilttin, büyük büyükbabalarını bile. Üstelik onu diriltmene gerek yoktu. Bir seferde, o zaman yaptığından daha fazlasını kaldırabilirsin."

Başımı iki yana salladım. "O bir kazaydı. Gösteriş yapıyordum. Üç aile üyesinin dirilmesini istediler. Ben de hepsini bir seferde yapıp paralarını kurtarmalarını sağladım."

"Ailelerinden on kişi dirilttin Anita. Onlar sadece üç kişi istemişti."

"Ne olmuş?"

"Yani bir gecede bütün mezarlığı diriltebilir misin?"

"Sen delisin," dedim.

"Yapabilir misin?"

Hayır, demek için ağzımı açtım ve sonra kapattım. Bir keresinde bütün bir mezarlığı diriltmiştim. Hepsi iki yüz yıllık değildi tabii ama bazıları daha yaşlıydı, neredeyse üç yüz yıllık olanlar vardı. Ben hepsini diriltmiştim. Elbette, bu gücü toplamak için iki insan kurban etmem gerekmişti. Güç çem-

beri içinde iki insanı öldürecek duruma nasıl geldiğim uzun hikaye. Aslında nefsi müdafaaydı, sadece kendimi koruyordum ama büyü bununla ilgilenmemişti. Ölüm, ölümdü.

Yapabilir miydim? "Gerçekten bilmiyorum Bert."

"Ama bu bir hayır değil," dedi. Yüzünde hevesli, beklentili bir bakış vardı.

"Sana çok fazla para teklif etmiş olmalılar," dedim.

Gülümsedi. "Bir ihaledeyiz"

"Bir nedeyiz?"

"Bizim dışımızda, California'daki Diriliş Şirketi'ne ve New Orleans'taki Temel Kıvılcım'a da işi önerdiler."

"Onlar Temel Kıvılcım yerine, *Élan Vital*'ı* tercih ediyor," dedim. Açıkçası bana bir animatörlük şirketinden çok, güzellik salonu adı gibi geliyordu ama fikrimi soran olmamıştı. "Peki ne olacak? En düşük teklifi veren mi kazanacak?"

"Onların planı bu," dedi Bert.

Halinden çok memnun görünüyordu. "Ne?" diye sordum.

"Sana yeniden açıklamama izin ver. Bütün ülkede, insan kurban etmeden bu işi yapabilecek kaç... Üç animatör mü var mesela? Zaten biri sensin, diğeri de John. Buna bir de Diriliş Şirketi'nden Phillipa Freestone'u ekliyorum."

"Herhalde," dedim.

Başını salladı. "Tamam. Phillipa bir isim olmadan diriltebilir mi?"

"Bunu bilmemin bir yolu yok. John yapabilir. Belki o da yapabilir."

---

* Élan Vital: Henri Bergson tarafında hipotez edilmiş, tabiattaki evrimin ve oluşumun oluşmasını sağlayan güç. Hayat gücü de denir.

"Phillipa'yla John bir toplu mezardan, tabut olmayan bir yerden diriltebilir mi?"

Bu beni durdurdu. "Bilmiyorum."

"İkisinden birinin bütün mezarlığı diriltebilecek kadar güçlü olma ihtimali var mı?" Dümdüz bana bakıyordu.

"Bu çok hoşuna gidiyor," dedim.

"Sadece soruya cevap ver Anita."

"John'un yapamayacağını biliyorum. Phillipa'nın da John kadar iyi olmadığını düşünüyorum. Yani hayır, yapamazlar."

"O zaman ben de fiyatı artıracağım."

Güldüm. "Artıracak mısın?"

"Başka kimse yapamıyor. Senin dışında. Bunu diğer inşaat problemlerini çözdükleri gibi çözmek istediler. Ama bizim dışımızda ihaleye girecek kimse olmayacak, değil mi?"

"Sanırım haklısın," dedim.

"Onların iliğini emeceğim," dedi gülümseyerek.

Başımı iki yana salladım. "Seni açgözlü orospu çocuğu."

"Sen de payını alacaksın tabii."

"Biliyorum." Birbirimize baktık. "Ya denediğimde, hepsini bir gecede diriltemezsem?"

"Yine de bir şekilde hepsini diriltebilirsin değil mi?"

"Büyük ihtimalle." Ayağa kalkıp kahve fincanımı aldım. "Ama ben olsam, iş bitmeden önce çeki harcamaya başlamazdım. Şimdi gidip biraz uyuyacağım."

"İhalenin bugün olmasını istiyorlar. Eğer şartlarımızı kabul ederlerse, seni özel bir helikopterle götürecekler."

"Helikopter mi? Uçmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bu kadar çok para için sen bile uçarsın."

"Harika."

"Hemen gitmeye hazır ol."

"Beni zorlama Bert." Kapıda tereddüt ettim. "Larry'yi de yanıma alabilir miyim?"

"Neden? Eğer John yapamıyorsa, Larry hiç yapamaz."

Omuz silktim. "Belki. Ama ölü diriltirken güçleri birleştirmenin bazı yolları var. Eğer yalnız yapamazsam, belki stajyerimden destek alabilirim."

Düşünceli bir şekilde baktı. "Neden John'u almıyorsun? Güçlerinizi birleştirirseniz, işi kolayca halledersiniz."

"Eğer güçlerini benimle paylaşmak isterse... Sadece buna gönüllü olursa işe yarar. Sence bunu yapar mı?"

Bert başını iki yana salladı.

"Müşterinin onu istemediğini ona söyleyecek misin? Müşteriye onu tavsiye ettiğini ama onların özellikle beni istediğini..."

"Hayır," dedi Bert.

"O zaman bu işi neden böyle yapıyoruz, hiç tanık yokken?"

"Zamanımız çok değerli, Anita."

"Elbette Bert ama asıl olarak Bay John Burke'le yeniden, bir müşterinin onu değil de beni istediği konusunda konuşmak istemiyorsun."

Bert önüne, masanın üzerinde kavuşturduğu kalın parmaklarına baktı. Gözlerini kaldırdı, gri gözleri ciddiydi. "John neredeyse senin kadar iyi, Anita. Onu kaybetmek istemiyorum."

"Eğer bir müşteri daha özellikle beni isterse, gideceğini mi düşünüyorsun?"

"Gururu incinmez mi?" dedi Bert.

"İncinecek fazla bir şeyi yok," dedim.

Bert gülümsedi. "Onu iğnelemenin bir faydası olmuyor."

Omuz silktim. Onun başlattığını söylemek kolaya kaçmak gibi gelmişti. Çıkmayı denemiştik ama John, benim onun dişi versiyonu olmama katlanamamıştı.

Hayır, benim onun daha iyi bir versiyonu olmama katlanamamıştı.

"Kendine hakim olmaya çalış Anita. Larry henüz işi kapamadı, John'a ihtiyacımız var."

"Ben her zaman kendime hakimim Bert."

İçini çekti. "Eğer bana bu kadar çok para kazandırmasaydın, bu pisliklerle asla uğraşmazdım."

"Aynen," dedim.

Bu ilişkimizi özetliyordu. Birbirimizi sevmiyorduk ama beraber iyi iş çıkarıyorduk. Serbest piyasa...

2

Öğlen, Bert arayıp ihaleyi aldığımızı söyledi. "Yola çıkmaya hazır bir şekilde, saat ikide ofiste ol. Bay Lionel Bayard seni ve Larry'yi uçuşa götürecek."

"Lionel Bayard da kim?"

"Beadle, Beadle, Stirling ve Lowenstein'ın küçük ortaklarından biri. Kendi sesini duymayı seviyor. Bu konuda üzerine fazla gitme."

"Kim, ben mi?"

"Anita, yardımcımızla dalga geçme. Üç bin dolarlık takım elbise giyiyor olabilir ama yine de bize yardımcı olacak."

"Tamam, ortaklardan biri ile karşılaşıncaya kadar kendimi tutarım. Eminim Beadle, Beadle, Stirling ya da Lowenstein bu haftasonu bir şekilde oraya gelecektir."

"Patronlarla da dalga geçmek yok," dedi.

"Sen nasıl istersen." Sesim fazla yumuşaktı.

"Ben ne dersem diyeyim, sen yine canının istediğini yapacaksın, değil mi?"

"Hadi ama Bert, kim demiş can çıkar huy çıkmaz diye?"

"Tamam, sen sadece saat ikide burada ol yeter. Ben Larry'yi aradım, gelecek."

"Ben de geleceğim Bert. Ama uğramam gereken bir yer var, o yüzden eğer birkaç dakika gecikirsem merak etmeyin."

"Geç kalma."

"Mümkün olduğu kadar erken geleceğim." Benimle tartışmaya fırsat bulamadan telefonu kapattım.

Duş alıp üzerimi değiştirmem ve Seckman Ortaokulu'na gitmem gerekiyordu. Richard Zeeman orada fen dersi veriyordu. Yarın randevumuz vardı. İlişkimizin bir noktasında, Richard bana evlenme teklif etmişti. Bu işi bir tür askıya almıştık ama telesekreterine *Kusura bakma hayatım yarın çıkamayacağız,* diyen bir mesaj bırakmaktan biraz daha fazlasını borçluydum ona. Şehirden ayrılıyordum. Elbette mesaj çok daha kolay olurdu ama korkakçaydı.

Bir valiz seçtim. Dört gün ve biraz daha fazlası için yeterli büyüklükteydi. Eğer yeterince iç çamaşırı ve birbiriyle uyumlu kıyafetler seçerseniz, küçük bir valizle bir hafta idare edebilirsiniz.

Ben fazladan bir-iki şey daha ekledim. Firestar 9 mm ve pantolon içi kılıfı. Bir savaş gemisini batırmaya yetecek kadar yedek cephane, iki bıçak ve bilek kılıfları. Dört bıçağım vardı. Hepsi de benim için özel olarak üretilmişti ve el yapımıydı. Ne yazık ki iki tanesini kaybetmiştim. Şimdi yenilerini yaptırıyordum ama el yapımı vakit alıyordu, özellikle de çelikte olabilecek en yüksek gümüş oranını istediğinizde. İki tabanca ve iki bıçak, bir haftalık iş gezisi için yeterli olmalıydı. Browning Hi-Power'ı zaten üzerimde taşıyacaktım.

Valiz hazırlamak dert değildi ama bugün ne giyeceğim büyük bir dertti. Büyük ihtimalle hemen bu gece ölüleri diriltmemi isteyeceklerdi. Lanet olsun, herhalde helikopter

beni doğrudan inşaat alanına götürecekti. Yani çamurun, kemiklerin ve parçalanmış tabutların üzerinde yürüyecektim. Yüksek topuklara uygun bir bölgeye benzemiyordu. Ama eğer küçük ortaklardan biri bile üç bin dolarlık takım elbise giyiyorsa, benim de buna uygun bir kılıkta olmam gerekirdi. Ya profesyonelce giyinmeliydim ya da kan ve tüyle kaplanmalıydım. Aslında bir keresinde, benim çıplak ve kanla kaplı halde gelmemiş olmamdan dolayı büyük hayalkırıklığına uğrayan bir müşteri olmuştu. Hayalkırıklığının birden fazla sebebi olabilirdi. Herhangi bir tören kıyafetine karşı çıkan müşterim olduğunu hatırlamıyordum ama kot ve koşu ayakkabıları onlara pek güven vermiyordu. Sebebini bana sormayın.

Tulumumu valizime koyar ve istediğim zaman çıkarıp giyebilirdim. Evet, bu iyi fikirdi. Veronica Sims -en iyi arkadaşım Ronnie- beni şık, koyu mavi bir mini etek almaya ikna etmişti. Aslında beni biraz utandıracak kadar kısaydı ama tulumun içine sığıyordu. Vampir infazlarında ve cinayet mahallerinde tulumu üzerine giydiğimde, etek buruşmamıştı bile. Böylece de tulumu çıkardığım anda, ofise ya da gece çıkmaya hazır oluyordum. Buna bayılmıştım ve hemen gidip iki farklı rengini daha almıştım.

Biri kırmızı, diğeriyse mordu. Henüz siyahını bulmamıştım. En azından giymeyi reddetmeyeceğim kısalıktaydı. Aslında mini etek beni daha uzun boylu gösteriyor. Sanki bacaklarım bile daha uzun görünüyor. Boyunuz bir altmışsa, bu hayli önemli bir detay. Ama mor olanı, bendeki hiçbir şeye uymuyordu. Yani kırmızıyı giyecektim.

Aynı tonda, kısa kollu bir bluz buldum. Koyu kırmızı; açık renk tenim, koyu kahverengi gözlerim ve siyah saçla-

rımla birleşince bana soğuk ve sert bir görüntü kazandırıyordu. Buna bir de omuz askısı ve 9 mm'lik Browning Hi-Power ekleyin, sonuç hayli dramatikti. Belimi sıkan siyah bir kemer, omuz askısını tutuyordu. Silahı saklamak için üstüme de kolları kıvrılmış, siyah bir ceket giymiştim. Yatak odamdaki aynanın önünde döndüm. Etek, ceketten fazla uzun değildi ama silah görünmüyordu. En azından ilk anda görünmüyordu. Kadın kıyafetlerinde, özel olarak terzide düzelttirmediğiniz sürece, silah gizlemek zor iş.

Sadece kırmızı görünmeyecek kadar makyaj yaptım. Ayrıca Richard'a birkaç günlüğüne veda edecektim. Biraz makyajın kimseye bir zararı olmazdı. Makyaj derken rimel, allık ve rujdan bahsediyorum, hepsi bu kadardı. Bert'in beni zorla götürdüğü bir televizyon röportajı dışında hiç fondöten kullanmamıştım.

Hangi eteği giyersem giyeyim, giymek zorunda olduğum yüksek topuklu siyah ayakkabılar ve naylon çorap dışında, kıyafetim rahattı. Doğrudan ayak bileğimin üzerine yüklenmemeyi hatırladığım sürece güvendeydim.

Üzerimde takı olarak sadece bluzumun içindeki gümüş haçım ve kolumdaki saat vardı. Şık saatim kırılmıştı ve tamir ettirmeye fırsat bulamamıştım. Şu anki saatim, bileğimde çok yersiz duran, erkekler için üretilmiş siyah bir dalgıç saatiydi. Ama eğer düğmesine basarsanız karanlıkta parlıyordu. Bana tarihi ve haftanın hangi gününde olduğumuzu gösteriyordu. Kronometresi vardı ve koşularımın zamanını tutabiliyordum. Bunların hepsini yapabilen bir kadın saati bulamamıştım.

Ronnie ile yarınki koşumuzu iptal etmeme gerek yoktu. Nasılsa o da bir dava için şehir dışındaydı. Özel dedektiflerin işi hiç bitmiyordu.

Valizimi cipime yerleştirip saat bir civarında Richard'ın okuluna doğru yola çıktım. Ofise geç kalacaktım. Aman. neyse. Beni beklerlerdi ya da beklemezlerdi. Eğer helikopter yolculuğunu kaçırırsam kalbim kırılmazdı. Uçaklardan nefret ederdim ama helikopter... Helikopter resmen ödümü patlatıyordu.

İçinde bulunduğum uçak birkaç saniye içinde yüzlerce metre düşmeden önce, uçmaktan korkmuyordum aslında. Hostes bir anda tavana yapışıp kahveye bulanmıştı. İnsanlar bağırıp dua ediyordu. Yanımda oturan yaşlı kadın Almanca dua etmeye başlamıştı. O kadar çok korkmuştu ki gözlerinden yaşlar akıyordu. Elimi uzatmıştım, o da tutmuştu. Öleceğimi biliyordum ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir insanın elini tutarak ölebilecektik bari. Gözyaşları ve dualarla ölecektik. Sonra uçak düzeldi ve birdenbire yeniden güvendeydik. O günden beri hava taşımacılığına güvenemiyorum.

Normalde, St. Louis'de gerçek bahar olmaz. Kış olur, iki gün havalar yumuşar ve ardından yaz sıcağı gelir. Ama bu yıl ilkbahar erken gelmiş ve kalmıştı. İnsanın tenini okşayan yumuşacık bir hava vardı. Rüzgar, büyüyen çimlerin kokusunu taşıyordu ve kış şimdi kötü bir rüya gibi uzakta kalmıştı. Yolun iki kenarından erguvan çiçekleri sarkıyordu. Çıplak ağaçların arasından, oradan buradan, küçük mor renkli lavanta çiçekleri uçuşuyordu. Henüz yapraklanmamışlardı ama yeşilin ipuçları görünmeye başlamıştı. Sanki birisi büyük bir resim fırçası alıp her yere değdirmiş gibiydi. Ağaçlara doğrudan bakınca yalın ve siyah görünüyorlardı ama yan gözle bakınca ya da tek bir ağaca değil de bütün ağaçlara bakınca, yeşilin izlerini görebiliyordunuz.

270. Güney Karayolu, bir karayolunun olabileceği kadar boştu, sizi istediğiniz yere olabildiğince hızlı götürüyordu. Tesson Ferry Yolu'ndan çıktım. Yol boyunca dükkanlar, bir hastane ve fast food restoranları sıralanmıştı. Dükkanları geçince başlayan yeni inşa edilmiş evler birbirine öyle yakındı ki neredeyse omuz omuza görünüyordu. Hala birkaç ağaçlık ya da açık alan vardı ama çok dayanamazlardı.

Eski 21. Karayolu'na dönüş, Meramec Nehri'nin biraz ilerisindeki tepenin zirvesindeydi. Çevrede genellikle evler ve birkaç da benzin istasyonu vardı. Su dağıtım ofisi ve büyük benzin deposu sağda kalıyordu. Onların ardında, ileriye doğru tepeler uzanıyordu.

İlk ışıktan sola dönüp ufak bir alışveriş merkezini geçtim. Evlerin ve ağaçların arasında yılan gibi kıvrılıp daralan yolda ilerledim. Bahçelerde nergis çiçeklerini görebiliyordunuz. Yol, buradan hızla tepenin zirvesine tırmanıp bir T oluşturuyordu. Sola döndüm, neredeyse gelmiştim.

Tek katlı okul binası, vadinin tepelerle çevrili, düz beyaz zeminine yayılmıştı. Indiana'daki bir çiftlik köyünde büyüdüğüm için bu tepelere bir keresinde dağ demiştim. İlkokul ayrı bir binadaydı ama aynı bahçeyi paylaşacak kadar yakındı. Tabii eğer ortaokulda teneffüse çıkabiliyorsanız. Ortaokula gidemeyecek kadar küçükken orada da teneffüs varmış gibi görünüyordu. Ama o yaşa geldiğimde sanki yoktu. Dünyanın düzeni böyleydi.

Binanın olabildiğince yakınına park ettim. Richard'ın okuluna ikinci gelişimdi ama ders zamanında ilk gelişimdi. Bir keresinde, unuttuğu evrakları almak için okula uğramıştık. O zaman hiç öğrenci yoktu. Ana girişe geldiğimde ka-

labalıkla karşılaştım. Sıcak vücutlarını bir sınıftan diğerine taşıdıkları bir ders arasına denk gelmiş olmalıydım.

Bir anda, gördüğüm herkesten daha kısa ya da onlarla aynı boyda olduğumu farkettim. Ellerinde kitap, omuzlarında çanta taşıyan kalabalığın arasında kalmanın klostrofobik bir yanı vardı. Burası cehennemin, sonsuza kadar on dört yaşında olduğunuz, sonsuza kadar ortaokulda kaldığınız bir katı olmalıydı. En alt katlardan biri.

Kalabalıkla birlikte Richard'ın sınıfına doğru aktım. Kızların çoğundan daha iyi giyinmiş olma fikrinin beni rahatlattığını itiraf etmeliyim. Ortaokuldayken çok şirindim ama biraz tıknazdım. Ve iş dalga geçmeye gelince tıknaz ile şişko arasında çok ince bir çizgi vardı. Ergenliği atlattıktan sonra hiç şişmanlamamıştım. Daha önceleriyse daha bile küçüktüm. Gerçekten. Yılar boyunca sınıftaki en küçük çocuktum.

Kapının yanında durup öğrencilerin girip çıkmasına izin verdim. Richard, genç bir kıza ders kitabından bir şeyler gösteriyordu. Kız sarışındı. Kendisine üç numara büyük gelen, askılı bir elbise giymişti. Ayağında siyah, asker postalına benzer bir şeyler vardı, beyaz çoraplarını üzerine kıvırmıştı. Kıyafeti çok günceldi. Yüzündeki ifade, hayranlık değildi. Bay Zeeman ona birebir yardım ettiği için şevkli ve heyecanlıydı.

Eh, Richard'ın birkaç hayranı hakettiğini Kabul etmeliyim. Atkuyruğu yaptığı gür kahverengi saçları kısaymış gibi görünüyordu. Çıkık elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve yüzünü yumuşatan gamzeleriyle neredeyse mükemmel bir yüzü vardı. Çikolata kahverengisi gözlerinin üstüne, pek çok kadının sahip olmak isteyeceği kadar kalın, uzun kirpikleri

düşüyordu. Açık sarı gömleği, her zaman bronz olan tenini daha da koyu gösteriyordu. Canlı, koyu yeşil kravatı, kumaş pantolonuyla uyumluydu. Ceketini sandalyesinin arkasına asmıştı. Kitabı tutarken kolundaki kaslar hareket ediyordu.

Herkes sınıfına gitmiş, koridor neredeyse boşalmıştı. Richard kitabı kapatıp kıza uzattı. Kız gülümseyip kapıya yöneldi. Bir sonraki dersine geç kalmıştı. Yanımdan geçerken gözleri bana kaydı, burada ne aradığımı merak ettiği belliydi.

Merak eden sadece o değildi, sınıftaki öğrencilerden birkaçı daha beni görmüştü ve bana doğru bakıyordu. İçeri girdim.

Richard gülümsedi. Bu beni ta ayak parmaklarıma kadar ısıttı. Gülümsemesi onu çok yakışıklı olmaktan kurtarmıştı. Gülümsemesi kötü olduğundan değil, istese diş macunu reklamlarına bile çıkabilir. Ama gülümseyişi küçük bir çocuğun gülümsemesiydi; açık ve sevimli. Richard'da hiç kurnazlık yoktu, hiç fesatça planlar yapmazdı. Dünyanın en yaşlı izcisiydi. Gülümsemesi bunu gösteriyordu.

Ona doğru gitmek, ona sarılmak, kollarının beni sardığını hissetmek istiyordum. Kravatından yakalayıp onu dışarı sürüklememek için kendimi zor tuttum. Sarı gömleğinin altına uzanıp göğsüne dokunsam... Bu istek öyle güçlüydü ki ellerimi ceketimin ceplerine soktum. Durduk yerde öğrencileri şok etmeye gerek yoktu. Bazen Richard beni böyle etkiliyordu işte. Tamam, tüylenmediği ya da parmaklarındaki kanı yalamadığı zamanlarda, çoğunlukla böyle hissettiriyordu. Söylemiş miydim, o bir kurtadam. Okuldakiler bunu bilmiyor tabii. Eğer öğrenirlerse okuldaki işini kaybeder. İnsanlar, değerli çocuklarına bir likantropun ders vermesini istemez. Birine hastalığı yüzünden ayrımcılık yapmak yasa-

dışı ama bunu herkes yapıyor. Eğitim sistemi neden farklı olsun ki?

Sadece parmakuçlarıyla yanağıma dokundu. Yüzümü eline doğru çevirip parmakuçlarını dudaklarıma sürdüm. Çocukların önünde sakin kalmak buraya kadardı. Birkaç 'Ooo' ve gergin kahkahalar duyuldu.

"Hemen geri döneceğim çocuklar."

Oo'lar arttı, kahkahalar yükseldi ve "Hadi iyisiniz, Bay Zeeman," dedi biri. Richard kapıdan çıkmamı işaret etti, ben de çıktım. Ellerim hala cebimdeydi. Normalde, bir grup sekizinci sınıf öğrencisi önünde kendimi utandırmayacağımı söylerdim ama son zamanlarda kendime pek güvenemiyordum.

Boş koridorda, Richard beni sınıfından biraz uzaklaştırdı. Duvar boyunca dolaplar vardı. Bir dolaba yaslanıp bana baktı. Küçük çocuk gülümsemesi gitmişti. Gözlerindeki karanlık bakış içimi ürpertti. Elimi kravatının üzerinde gezdirdim, göğsünü okşuyordum.

"Seni öpebilir miyim, yoksa bu bir tür skandala mı yol açar?" Bunu sorarken ona bakmıyordum. Gözlerimdeki saf arzuyu görmesini istemiyordum. Bunu hissettiğini bilmek yeterince utandırıcıydı. Zaten bir kurtadamdan arzunuzu gizleyemezdiniz. Kokusunu alırdı.

"Bu riski göze alırım." Sesi yumuşak ve boğuktu, midemi kasan bir tınısı vardı.

Bana doğru eğildiğini hissettim. Yüzümü onunkine doğru kaldırdım. Avuç içlerim göğsüne yaslanmıştı. Elimin altında göğüs uçlarının sertleştiğini hissediyordum. Ellerim beline doğru kaydı, gömleğinin kumaşı üzerinde gezindi. Gömleğini pantolonun içinden çıkarıp çıplak tenine do-

kunmak istiyordum. Bir adım geri çekildim. Nefes nefeseydim.

Evlenmeden önce seks yapmamak benim fikrimdi. Ama lanet olsun, çok zordu. Ne kadar çok çıkarsak, o kadar zorlaşıyordu.

"Tanrım, Richard." Başımı iki yana salladım. "Zor oluyor, değil mi?"

Richard'ın gülümsemesi bu defa masum bir izcininki gibi değildi. "Öyle," dedi.

Yüzüme sıcaklık hücum etti. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istediğini anladım." Sesi nazikti, iğneleyici tavrını telafi ediyordu.

Yüzüm hala utançla yanıyordu ama sesim düzgündü. Bir puan kazanmıştım. "Bir iş için şehir dışına çıkıyorum."

"Zombi mi, vampir mi, yoksa polis işi mi?"

"Zombi."

"Güzel."

Ona baktım. "Neden güzel?"

"Polis işine ya da vampir infazına gittiğinde daha çok endişeleniyorum. Bunu biliyorsun."

Başımla onayladım. "Evet, bunu biliyorum." Koridorda durmuş birbirimize bakıyorduk. Eğer işler farklı olsaydı, çoktan nişanlanmış ve düğünümüzü planlıyor olurduk. Bütün bu cinsel gerginlik de bir sona yaklaşıyor olurdu. Aslında...

"Aslında geç kalıyorum. Gitmem gerek."

"Jean-Claude'a da şahsen hoşçakal diyecek misin?" Yüzü ifadesizdi ama gözleri değildi.

"Gündüz vakti mi? Jean-Claude tabutundadır."

"Ah," dedi Richard.

"Onunla bu haftasonu çıkmayı planlamıyorduk, o yüzden ona bir açıklama borçlu değilim. Duymak istediğin bu muydu?"

"Hemen hemen," dedi. Dolaptan bir adım uzaklaştı, şimdi vücutlarımızı birbirine çok yakındı. Bana güle güle öpücüğü vermek için eğildi. Kapıdan kikirdemeler yükseldi.

Başımızı çevirince sınıfın çoğunun kapıya yığılmış bize baktığını gördük. Harika.

Richard gülümsedi. Sesini onların duyabileceği kadar yükseltti. "İçeri girin, sizi canavarlar."

Yuhalamalar duyuldu. Kısa boylu, esmer bir kız bana çok pis bakıyordu. Sanırım Bay Zeeman'dan hoşlanan çok kız vardı.

"Yerliler sabırsızlanıyor. Benim içeri dönmem gerek."

Başımla onayladım. "Pazartesi döneceğimi umuyorum."

"O zaman haftaya yürüyüşe çıkıyoruz."

"Bu hafta Jean-Claude'u ektim. Onu iki hafta üst üste görmemezlik edemem."

Richard'ın yüzüne bir öfke bulutu çöktü. "Gündüz yürüyüşe çıkarız, gece de vampiri görürsün. Yeterince adil değil mi?"

"Bundan en az senin kadar hoşlanmıyorum," dedim.

"Buna keşke inanabilseydim."

"Richard."

İçini çekti. Sanki öfkesi bir anda üzerinden akıp gitmişti. Bunu nasıl yaptığını hiç anlayamamıştım. Bir an kızgın ve hemen sonra sakin olabiliyordu. Ve her iki duygu da gerçekmiş gibi görünüyordu. Ben bir kere kızdım mı kızgın kalırdım. Belki de bir tür kişilik bozukluğuydu bu.

"Özür dilerim Anita. Beni atlatıp onunla çıkmıyorsun sonuçta."

"Senin arkandan iş çevirmem, bunu biliyorsun."

Başıyla onayladı. "Biliyorum." Sınıfına baktı. "Onlar sınıfı ateşe vermeden önce geri dönmeliyim." Arkasına bakmadan koridorda yürüdü.

Neredeyse arkasından seslenecektim ama gitmesine izin verdim. Havamız zaten bozulmuştu. Kız arkadaşının seninle çıktığı günün gecesi başka biriyle daha çıkacağını öğrenmek, moral bozmak için birebirdi. Onun yerinde olsaydım, ben buna asla dayanamazdım. Bu çifte standarttı tabii ama üçümüz bir şekilde bununla yaşıyorduk işte. Eğer yaşamak Jean-Claude için doğru bir terimse.

Ah, lanet olsun, özel hayatım çok karışıktı. Koridorda ilerledim. Sınıfın açık kapısı önünden geçmek zorundaydım. Yüksek topuklarım zeminde sert tıkırtılar çıkarıyordu. Ona son bir kez bakmadım. Bu sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden olurdu.

Şehrin Efendisi'yle çıkmak benim fikrim değildi. Jean-Claude bana iki seçenek sunmuştu; ya Richard'ı öldürecekti ya da ikisiyle birden çıkacaktım. O zaman bu iyi bir fikir gibi gelmişti. Beş hafta sonra, bundan o kadar da emin değildim.

Richard'ın ilişkimizi 'bütünlemesini' benim kurallarım engellemişti. 'Bütünlemek' de nasıl bir tabirse? Ama Jean-Claude, Richard'la yaptığım her şeyi onunla da yapmam gerektiğini açıkça belirtmişti. O da bana kur yapıyordu, eğer Richard'la sevişip Jean-Claude'la sevişmezsem, bu pek adil olmazdı. Sanırım haklıydı. Ama bir vampirle sevişme fikri, duyduğum tüm arzuya rağmen, beni cinsellikten uzak tutuyordu.

Sonsuza kadar ikisiyle birden çıkamazdım. Sadece cinsel gerginlik bile beni öldürüyordu. Richard bundan hoşlan-

mazdı ama eğer ondan kurtulmak istersem beni bırakırdı. Diğer yandan, Jean-Claude... O beni asla bırakmazdı. Merak ettiğim, ben onun beni bırakmasını istiyor muydum? Cevap: Lanet olsun, evet. İşin zor yanı, bunu hiç kimse ölmeden nasıl başaracağımızdı.

Evet, altmış dört bin dolarlık soru buydu. İşin kötüsü buna bir cevabım yoktu. Eninde sonunda bir cevaba ihtiyacımız olacaktı. Ve son gitgide yaklaşıyordu.

3

Helikopterin bir köşesine sinmiş, tek elimle duvara çakılmış kayışa ölümüne tutunmuştum. Sanki hayatımı kurtaracakmış gibi o boktan kayışa iki elimle sımsıkı sarılmak istiyordum. Ama tek elimi kullanıyordum çünkü iki el çok korkakça görünürdü. Atış poligonlarında, kulakları korumak için kullanılanlara benzeyen kulaklıklar takmıştık ama bunların içine, dişleri titreten gürültüde konuşabilmemiz için mikrofonlar yerleştirilmişti. Daha önce helikopterin büyük bir bölümünün şeffaf olduğunu farketmemiştim. Büyük, titreyen ve öten bir sabun köpüğünün içinde uçmak gibi bir şeydi. Gözlerimi mümkün olduğu kadar çok kapalı tutuyordum.

"İyi misiniz Bayan Blake?" diye sordu Lionel Bayard.

Sesi beni sıçrattı. "Evet, iyiyim."

"Pek iyi görünmüyorsunuz."

"Uçmaktan hoşlanmam," dedim.

Hafifçe gülümsedi. Sanırım Beadle, Beadle, Stirling ve Lowenstein için avukatlık ve dalkavukluk yapan Lionel Bayard'da pek güven uyandıramamıştım. Lionel Bayard, sanki

mümkün olan en uzun bıyığı oymuş gibi duran ince, sarı bıyıklara sahip, ufak tefek, düzgün bir adamdı. Üçgen çenesi en az benimki kadar pürüzsüzdü. Belki de bıyık takmaydı. Sarı yelekli, kahverengi takım elbisesi, vücuduna iyi dikilmiş bir eldiven gibi oturmuştu. Kravat iğnesi armalıydı. İnce deri çantası da armalıydı. Altın işlemeli loafer'larına kadar her şeyi uyumluydu.

Larry koltuğunda döndü. Pilotun yanında oturuyordu. "Gerçekten uçmaktan korkuyor musun?" Dudaklarının oynadığını görüyordum ama sesi kulaklığımdan geliyordu. Kulaklık olmasa bu gürültüde hiçbir şey duyamazdım. Sesi eğleniyormuş gibiydi.

"Evet Larry, uçmaktan gerçekten korkuyorum." Sesimdeki öfkenin de, tıpkı onun alaylı tonu gibi kulaklıktan duyulacağını tahmin ediyordum.

Larry güldü. Görünüşe göre öfkem hedefine ulaşamamıştı. Larry mavi takım elbisesini ve beyaz gömleğini -zaten üç tane gömleği vardı- giymiş, ikinci en iyi kravatını takmıştı. En iyi kravatı kan içinde kalmıştı. Hala üniversitede öğrenciydi, mezun olana kadar hafta sonları çalışıyordu. Kısa saçları, parlak havuç rengindeydi. Çilliydi, açık mavi gözlüydü ve benim boyumda, yani kısalığımdaydı. Opie'nin* büyümüş haline benziyordu.

Bayard bana bakarken kaşlarını çatmamak için kendini zor tutuyordu."Bu işi yapabileceğinizden emin misiniz?"

Kahverengi gözlerine baktım. "Emin olduğumu umsanız iyi olur Bay Bayard. Çünkü elinizdeki tek kişi benim."

---

* Opie: Opie Taylor, 1960'lı yıllarda The Andy Griffith Show'da yer alan kızıl saçlı Ron Howard tarafından canlandırılan çocuk karakter.

"Yeteneklerinizin farkındayım Bayan Blake. Son on iki saatimi Birleşik Devletler'deki bütün animatörlük şirketleriyle görüşerek geçirdim. Diriliş Şirketi'nden Phillipa Freestone, ülkede bu işi yapabilecek tek kişinin Anita Blake olduğunu söyledi. New Orleans'ta ki Élan Vital'den de aynı şeyi söylediler. John Burke'ten de bahsettiler ama onun istediğimiz şeyi yapabileceğinden pek emin değillerdi. Bütün ölülerin diriltilmesi gerek, yoksa bizim için bir anlamı olmaz."

"Patronum size bu işi yapabileceğimden yüzde yüz emin olmadığımdan bahsetti mi?"

Bayard bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Bay Vaughn istediğimiz şeyi yapabileceğinizden çok emin görünüyordu."

"Bert istediği kadar emin olabilir. Bu pisliği diriltecek olan o değil."

"İnşaat araçlarının işinizi biraz karışık hale getirdiğinin farkındayım Bayan Blake ama bunu isteyerek yapmadık."

Israr etmedim. Fotoğrafları görmüştüm, üzerini örtmeye çalışmışlardı. Eğer inşaatta çalışan yerlilerden birkaçının arası Bouvier'lerle iyi olmasaydı, bütün mezarlığı harmanlayıp üzerine beton dökerlerdi ve *oley*, hiç delil kalmazdı. "Her neyse. Neler yapabileceğime bakacağım."

"Mezarlar bozulmadan önce gelseydiniz, işiniz daha mı kolay olurdu?"

"Evet."

İçini çekti. Sesi kulaklıkta titredi. "O zaman özür dilerim."

Omuz silktim. "Eğer şahsen yapmadıysan, bana özür borçlu olan sen değilsin."

Koltuğunda hareket etti. "Kazma emrini ben vermedim. Bay Stirling şu anda inşaat alanında."

"*Şu*, Bay Stirling mi?"

Bayard espriyi anlamadı. "Evet, o Bay Stirling." Ya da belki adamın ismini bildiğimi düşünüyordu.

"Yanında daima, yaptıklarını kontrol eden bir büyük ortak olur mu?"

Altın çerçeveli gözlüklerini tek eliyle düzeltti. Yeni, özel dizayn edilmiş gözlüklerden önce edinilmiş, eski bir alışkanlık gibiydi. "Bu kadar para söz konusu olunca, Bay Stirling daha başka problemlerin de çıkabileceğini düşünerek bölgeye geldi."

"Başka problemler mi?" diye sordum.

Bana doğru hızla gözlerini kırptı, iyi giyinmiş bir tavşana benziyordu. "Bouvier meselesi."

Yalan söylüyordu. "Küçük projenizde yanlış giden başka ne var?"

"Ne demek istiyorsunuz Bayan Blake?" Manikürlü parmaklarıyla kravatını düzeltti.

"Bouvier'ler dışında başka dertleriniz de var." Bunu bir açıklama şeklinde söylemiştim.

"Daha başka dertlerimiz olabilir ya da olmayabilir Bayan Blake, bu sizi hiç ilgilendirmez. Sizi, onların kimliklerini tespit edebilmemiz için ölüleri diriltmeniz amacıyla kiraladık. Bunun dışında, orada başka bir göreviniz yok."

"Daha önce hiç zombi diriltttiniz mi Bay Bayard?"

Yeniden gözlerini kırptı. "Elbette hayır." Sesi alınmış gibiydi.

"O zaman bu dertlerin beni etkileyip etkilemeyeceğini nereden biliyorsunuz?"

İki kaşı arasında kırışıklıklar oluştu. Bir avukattı ve iyi para kazanıyordu ama düşünmek ona zor geliyor gibiydi. Nereden mezun olduğunu merak ediyordu insan.

"Bizim küçük dertlerimizin sizin işinizi nasıl etkileyeceğini anlayamadım."

"İşim hakkımda hiçbir şey bilmediğini biraz önce söyledin. Neyin etkileyip neyin etkilemeyeceğini nereden bileceksin?" Tamam, boşa atıyordum. Bayard büyük ihtimalle haklıydı. Diğer dertleri büyük ihtimalle beni ilgilendirmezdi ama asla bilemezdiniz. Karanlıkta kalmaktan hoşlanmazdım. Ve sadece ihmal yüzünden bile olsa, bana yalan söylenmesinden de hoşlanmıyordum.

"Sanırım öğrenmeniz gerekip gerekmeyeceği konusunda kararı Bay Stirling verecek."

"Kararı verecek kadar yetkili değilsin," dedim.

"Hayır, değilim," dedi Bayard.

Hadi, bazı insanlar iğnelenmeye bile dayanamıyor. Yan gözle Larry'ye baktım. Omuz silkti. "Sanırım iniyoruz."

Aşağıya, hızla büyüyen yere baktım. Ozark Dağları'nın ortasında bir yerdeydik, kazılmış kırmızı toprağın üzerinde uçuyorduk. Sanırım inşaat alanına gelmiştik.

Toprak bize doğru yükseldi. Gözlerimi kapatıp zorla yutkundum. Yer bu kadar yaklaşmışken kusmayacaktım. Yolculuk neredeyse bitmişti. Neredeyse bitmişti. Neredeyse bitmişti. Nefesimi kesen bir sarsıntı oldu.

"İndik. Artık gözlerini açabilirsin," dedi Larry.

Açtım. "Bu çok hoşuna gidiyor, değil mi?" dedim.

Sırıttı. "Seni kendi çöplüğün dışında pek göremiyorum."

Helikopter kızıla yakın bir toz bulutu ile çevrilmişti. Pervaneler kalın *vup vup* sesleri ile yavaşlamaya başladı. Pervaneler yavaşladıkça toz bulutu dağıldı ve nerede olduğumuzu görmeye başladık.

Sıradağlar arasında kalan küçük bir düzlükteydik. Burası bir zamanlar küçük bir vadiymiş gibi görünüyordu ama buldozerler genişletip düzleştirerek bir iniş alanı yapmıştı. Toprak o kadar kırmızıydı ki pas nehri gibi görünüyordu. Helikopterin önündeki dağ, kırmızı bir yığındı. Ağır iş makineleri ve arabalar, vadinin diğer ucundaydı. Malzemelerin etrafına toplanmış insanlar, gözlerini toz bulutundan korumaya çalışıyordu.

Pervaneler durunca Bayard emniyet kemerini çözdü. Kulaklıklarımızı çıkardık ve Bayard kendi kapısını açtı. Ben de kendiminkini açtım ve zeminin düşündüğümden daha aşağıda olduğunu farkettim. Yere değmek için bacağımın büyük bir bölümünü sergilemem gerekti.

İnşaat işçileri bunu takdirle karşıladı. Islıklar, laf atmalar ve bir de eteğimin altını kontrol etme talebi duyuldu. Hayır, tabii ki kullandığı kelimeler bunlar değildi.

Beyaz kasklı bir adam bize doğru yürüdü. Bronz renkli tulum giymişti ama kirlenmiş ayakkabıları Gucci'dendi ve bronz teni, sağlık kulübü mükemmelliğindeydi. Peşinden bir kadın ve bir adam geliyordu.

Adam gerçek bir ustabaşı gibi görünüyordu. Kot iş gömleği giymiş, gömleğinin kollarını da kaslarını ortaya çıkaracak şekilde kıvırmıştı. Kaslar, duvar tenisinden ya da tenisten değil, gerçek ağır işten gelişmişti.

Kadın, klasik bir etek giymişti ve boynunda fulara benzeyen kravatlardan vardı. Takımı pahalıydı ama kestane rengi saçlarıyla hiç alakası olmayan, mora çalan bir kahverengiydi. Yanaklarına da kıyafetiyle aynı tonda allık sürmüştü. Boynuna baktım ve evet, yakasının hemen üzerin-

de, fondötenin ulaşamadığı soluk bir çizgi vardı. Sanki bir palyaço okulunda hazırlanmış gibi görünüyordu.

Çok genç değildi. Birileri, bir yerlerde, ne kadar kötü göründüğünü ima edebilirdi. Ama elbette bunu söyleyen ben olmayacaktım. Kimi eleştiriyordum ki?

Stirling, hayatımda gördüğüm en açık renk gri gözlere sahipti. İrisi, gözlerinin beyazından sadece birkaç ton daha koyuydu. Orada, arkasında adamlarıyla duruyordu. Beni baştan aşağı süzdü. Gördüğü şeyi beğenmemiş gibiydi. Garip gözleri, kırışık ucuz takımı içindeki Larry'ye kaydı ve kaşları iyice çatıldı.

Bayard etrafımızdan dolaştı, ceketini düzeltiyordu. "Bay Stirling, Anita Blake. Bayan Blake, Richard Stirling."

Orada öylece durdu, bana rahatsız bir şekilde bakıyordu. Kadının elinde bir not defteri vardı, kalemi hazır bekliyordu. Sekreteri olmalıydı. Endişeli görünüyordu, sanki Bay Stirling'in bizden hoşlanması çok önemli bir şeymiş gibi.

Bizden hoşlanıp hoşlanmaması umrumda olmamaya başlıyordu. *Derdin ne?* Demek istiyordum. Bunun yerine, "Bir problem mi var Bay Stirling?" diye sordum. Bu Bert'in çok hoşuna giderdi.

"Beklediğim gibi değilsiniz Bayan Blake."

"Nasıl?"

"Öncelikle, hoşsunuz." Bu bir iltifat değildi.

"Ve?"

Kıyafetimi işaret etti. "İşe göre giyinmemişsiniz."

"Sekreteriniz de topuklu giymiş."

"Bayan Harrison'ın üzerindekiler sizi ilgilendirmez."

"Benim üzerimdekiler de sizi ilgilendirmez."

"Öyle olsun. Ama o ayakkabılarla dağa çıkarken epey güçlük çekeceksiniz."

"Valizimde tulumum ve bir çift Nikeım var."

"Davranışlarınızdan hoşlandığımı zannetmiyorum Bayan Blake."

"Ben sizin davranışlarınızdan hoşlanmadığıma eminim."

Arkasındaki ustabaşı gülmemek için kendini zor tutuyordu. Harcadığı çaba yüzünden gözleri parlamaya başlamıştı. Bayan Harrison biraz korkmuş görünüyordu. Bayard ise diğer tarafa geçip Stirling'e biraz daha yaklaşmıştı. Kimin tarafında olduğunu gösteriyordu. Ödlek.

Larry bana yaklaştı.

"Bu işi istiyor musunuz Bayan Blake?"

"Arkasından yas tutacak kadar değil, hayır."

Bayan Harrison bir böcek yutmuş gibi baktı. Büyük, iğrenç, hareketli bir böcek... Sanırım patronun ayaklarına kapanıp tapınma sıramı kaçırmıştım.

Ustabaşı, elinin arkasına doğru öksürdü. Stirling yan gözle ona baktı, sonra yeniden bana döndü. "Her zaman bu kadar küstah mısınızdır?" diye sordu.

İçimi çektim. "*Küstah* yerine ***kendinden emin***'i tercih ederim ama şu kadarını söyleyeyim, eğer siz rahatlarsanız ben de rahatlarım."

"Çok özür dilerim Bay Stirling. Beni affedin. Hiçbir fikrim yoktu..." dedi Bayard.

"Kapa çeneni Lionel," dedi Stirling.

Lionel çenesini kapattı.

Stirling bana garip soluk gözleriyle bakıyordu. Başıyla onayladı. "Anlaştık Bayan Blake." Gülümsedi. "Rahatlayacağım."

"Harika," dedim.

"Pekala Bayan Blake, hadi yukarı gidip düşündüğünüz kadar iyi olup olmadığınızı görelim."

"Mezarlığa bakabilirim ama hava tamamen kararmadan, başka bir şey yapamam."

Kaşlarını çatıp yan gözle Bayard'a baktı. "Lionel." Bu tek kelimede çok fazla sıcaklık vardı. Öfkesi kendine bir hedef arıyordu. Benimle uğraşmaktan vazgeçmişti ama Lionel uygun bir avdı.

"Bayan Blake'in hava kararmadan işe başlayamayacağını öğrendiğim anda, size bir açıklama fakslamıştım efendim."

Akıllı adam. Sürekli diken üstündeysen kıçını belgeyle kurtarmalıydın.

Stirling ona kızgınlıkla baktı. Bayard'ın yüzünde özür dileyen bir ifade vardı ama yerinden kıpırdamadı, yaptığı açıklamanın ardında güvendeydi.

"Bugün çalışacağımızı düşünerek Beau'yu arayıp bütün adamları buraya getirttim." Bakışları dimdik Bayard'ın üzerindeydi. Lionel biraz olsun sindi, anlaşılan açıklaması yeterince koruma sağlamamıştı.

"Bay Stirling, eğer tüm mezarlığı bir gecede diriltebilecek olsam bile, ki bu büyük bir eğer, ya bütün ölüler Bouvier çıkarsa ne olacak? Ya burası gerçekten onların aile mezarlığıysa? Anladığım kadarıyla, siz araziyi yeniden satın alıncaya kadar işler duracak."

"Satmak istemiyorlar," dedi Beau.

Stirling sertçe Gabriel'a baktı. Ustabaşı hafifçe gülümsedi.

"Yani burası Bouvier'lerin aile mezarlığıysa bütün projenin duracağını mı söylüyorsunuz?" diye sordum. "Peki bunu bana neden söylemedin Lionel?"

"Bilmeniz gerekmiyordu," dedi Bayard.

"Neden araziyi milyon dolara bile satmıyorlar?" diye sordu Larry. İyi bir soruydu.

Stirling ona sanki bir anda belirmiş gibi baktı. Görünüşe göre dalkavukların konuşması gerekmiyordu. "Magnus ve Dorcas Bouvier'in sadece bir restoranı var, adı Kanlı Kemikler. Hiçbir şey değil. Neden milyoner olmak istemediklerini anlayamıyorum," dedi.

"*Kanlı Kemikler* mi? Ne biçim bir restoran ismi bu?" diye sordu Larry.

Omuz silktim. "Afiyet olsun manasına geldiği söylenemez." Stirling'e baktım. Kızgın görünüyordu ama bu kadardı. Bouvier'in neden satmak istemediğini bildiğine, bir milyon dolarına bahse girerdim. Ama bu yüzünden belli olmuyordu.

Bayard'a döndüm. Yüzünde sağlıklı olmayan bir kızarıklık vardı ve benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Bayard'la ne zaman olsa poker oynardım. Ama patronunun önünde oynamazdım.

"Tamam. Daha rahat bir şeyler giyeyim ve gidip bakalım." Pilot bana valizimi uzattı. Tulum ve ayakkabılarım en üstteydi.

Larry yanıma geldi. "Of, keşke ben de tulumumu getirmeyi akıl etseydim. Bu takım elbise, bu yolculuğu hayatta bitiremeyecek."

İki takım tulum çıkardım. "Her şeye hazırlıklı ol." dedim.

Sırıttı. "Sağol."

Omuz silktim. "Benimle hemen hemen aynı bedende olmanın bir avantajı daha." Siyah ceketi çıkardım ve silahım ortaya çıktı.

"Bayan Blake, neden silahlısınız?" dedi Stirling.

İçimi çektim. Raymond'dan sıkılmıştım. Daha tepeye çıkmaya başlamadan, oraya gitmek istememeye de başlamıştım. Şu an isteyeceğim en son şey, burada durup silahımla nereye gidip nereye gidemeyeceğimi tartışmaktı. Kırmızı bluz kısa kolluydu. Görsel yardım her zaman konuşmalardan daha etkili oluyordu.

Kollarımı dışa büküp ona doğru yürüyerek iki kolumu da ona gösterdim. Sağ kolumda düzgün bir bıçak izi vardı, çok dramatik bir şey değildi. Sol kolum tam bir keşmekeşti. Şekildeğiştirici bir panter kolumu parçalayalı bir aydan fazla olmamıştı. İyi bir doktor kolumu dikmişti ama pençe izleri için yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Birkaç yaratıcı vampir hizmetkarının marifeti olan haç şeklindeki yara izi, şimdi biraz eğilip bükülmüştü. Dirseğimdeki, bir vampirin ısırıp kemiğe kadar çiğnediği yara izi, sudaki dalgalar kadar karışıktı.

"Aman Tanrım," dedi Beau.

Stirling'in rengi biraz soldu ama iyi idare etti, sanki daha kötüsünü görmüş gibiydi. Bayard yeşerdi. Bayan Harrison o kadar beyazlaştı ki makyajı, soluk yüzünde empresyonist su zambakları gibi kaldı.

"Hiçbir yere silahsız gitmem Bay Stirling. Bu şekilde yaşamak zorundayım çünkü buna mecburum."

Başıyla onayladı, gözleri çok ciddiydi. "Peki Bayan Blake. Asistanınız da silahlı mı?"

"Hayır," dedim.

Yeniden başını salladı. "Peki. Üzerinizi değiştirin. Hazır olduğunuzda yukarıya gideriz."

Ben geri döndüğümde, Larry tulumunun fermuarını çekiyordu. "Biliyorsun, ben de silahlı olabilirim," dedi.

"Silahını getirdin mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Valizinde, boş mu duruyor?"

"Aynen, bana söylediğin gibi."

"Güzel." Üzerinde durmadım. Larry, animatörlük dışında vampir infazcısı da olmak istiyordu ve bu da iyi silah kullanmayı bilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Gümüş mermi atan bir silah, bir vampiri sadece yavaşlatırdı. İleride çifteyle de çalışacaktık. Güvenli bir mesafeden kafayı ve kalbi neredeyse uçurabiliyordunuz. Kazık çakmaktan çok daha iyiydi.

Ancak kendisinde ya da bende bir delik açmayacak kadar bu işte iyi olduğunda üzerinde silah taşıması şartıyla, ona bir silah taşıma ruhsatı çıkartmıştım. Böylece silahı arabada tutabiliyordu ve boş zamanlarımızda atış poligonuna çalışmaya giderken rahat ediyorduk.

Tulum, eteğin üzerine büyülüymüş gibi oturdu. Topukluları çıkarıp Nike'ları giydim. Tulumun fermuarını silahıma uzanabilecek kadar açık bıraktım ve gitmeye hazırdım.

"Siz de bizimle yukarı geliyor musunuz Bay Stirling?"

"Evet," dedi.

"O zaman yolu gösterin," dedim.

Yanımdan geçerken tulumlarımıza baktı. Belki altındaki silahı gözünde canlandırıyordu. Beau, Stirling'in peşinden hareketlendi ama "Hayır, onu yukarı yalnız çıkaracağım," dedi Stirling.

Üç dalkavuk arasında bir sessizlik oldu. Yüksek topuklu ayakkabıları içindeki Bayan Harrison'ın aşağıda kalmasını bekliyordum ama iki adamın bizimle geleceğinden emindim. Yüzlerindeki bakışa bakılırsa onlar da emindi.

"Bir dakika. 'Onu' dediniz. Larry'yi de mi yukarıda istemiyorsunuz?"

"Hayır."

Başımı iki yana salladım. "O şu anda eğitimde. Eğer nasıl yapıldığını görmezse öğrenemez."

"Bugün onun görmesi gereken bir şey yapacak mısınız?"

Bir süre düşündüm. "Sanırım hayır."

"Hava karardıktan sonra gelecek miyim?" diye sordu Larry.

"İşin kötü ve pis tarafını göreceksin Larry. Merak etme."

"Elbette. Ortağınızla beraber iş yapmanıza itirazımız yok," dedi Stirling.

"O zaman neden onu şimdi de yanımda götüremiyorum?" diye sordum.

"Ödediğimiz parayı düşünerek, bu seferlik beni mazur görün Bayan Blake."

Garip bir şekilde kibar davranıyordu, o yüzden başımla onayladım. "Tamam."

"Bay Stirling, yalnız gitmek istediğinizden emin misiniz?" diye sordu Bayard.

"Neden olmayacakmışım Loinel?"

Bayard ağzını açtı, kapattı, sonunda "Hiçbir sebebi yok Bay Stirling," dedi.

Beau omuz silkti. "Adamlara bugün eve gitmelerini söyleyeceğim." Dönüp gidiyordu, durdu. "Ekibi yarın istiyor musunuz?"

Stirling bana baktı. "Bayan Blake?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz bilmiyorum."

"En iyi tahmininiz nedir?" diye sordu.

Bekleyen adamlara baktım. "Buraya gelseler de, gelmeseler de ücretlerini alıyorlar mı?"

"Eğer sadece gelirlerse," dedi Stirling.

"O zaman yarın iş yok. Yapacakları bir şey olacağını garanti edemem."

Stirling başıyla onayladı. "Onu duydun Beau."

Beau önce bana baktı, sonra Stirling'e. Yüzünde garip bir bakış vardı. Yarı eğleniyordu, diğer yarısını anlayamamıştım. "Siz nasıl isterseniz Bay Stirling. Bayan Blake." Dönüp çıplak topağın üzerinde ilerledi, giderken adamlara el sallıyordu. O daha onlara ulaşmadan, adamlar gitmeye başlamıştı bile.

"Bizim ne yapmamızı istiyorsunuz Bay Stirling?" diye sordu Bayard.

"Bizi bekleyin."

"Helikopter de beklesin mi? Hava kararmadan önce gitmesi gerekiyor."

"Hava kararmadan aşağıya inmiş olur muyuz Bayan Blake?"

"Elbette. Sadece yukarı çıkıp etrafa bakacağım. Hava kardığında buraya nasıl yeniden geleceğim."

"Size bir araba ve şoför ayarlayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Artık gidelim mi Bayan Blake?" Bana yolu gösterdi. Davranışlarında bir şeyler değişmişti. Tam çözememiştim ama bu hali de hoşuma gitmemişti.

"Önden buyrun Bay Stirling."

Başını salladı ve yola koyuldu. Bin dolarlık ayakkabılarıyla kırmızı toprağın üzerinde yürüyordu.

Larry'yle birbirimize baktık. "Çok uzun sürmez Larry."

"Biz dalkavuklar bir yere gitmiyoruz," dedi.

Gülümsedim. O da gülümsedi. Omuz silktim. Neden Stirling sadece ikimizin yukarıda olmasını istiyordu? Kabar-

mış toprağın üzerinde yürüyen büyük ortağın geniş sırtını seyrettim. Peşinden gittim. Tepeye çıktığımızda bu gizliliğin sebebini öğrenecektim. Duyunca hoşuma gitmeyeceğine bahse girerdim. Sadece ben ve büyük patron, bir dağın tepesinde, ölülerle birlikte olacaktık. Daha ne olsun?

4

Dağın zirvesindeki manzara, uzun yürüyüşe değmişti. Ağaçlar ufka doğru yükseliyordu. Göz alabildiğine uzanan, insan eli dememiş, ağaçlarla çevrili bir çemberin üzerinde duruyorduk. Yeşilin ilk dokunuşu burada çok daha belirgindi. Ama koyu renk ağaçların arasında ilk dikkati çeken, erguvanların lavanta rengiydi. Erguvanlar çok nazik bitkilerdi. Yazın ortasında büyüdükleri zaman bütün yaprak ve çiçeklerini dökerlerdi ama burada yapraksız ağaçların arasında göze batıyorlardı. Birkaç kızılcık ağacı yeşermeye başlamıştı bile, leylak rengine biraz beyaz katıyorlardı. Ozarklar'da ilkbahar, ah.

"Muhteşem bir manzara," dedim.

"Evet," dedi Stirling.

Siyah Nike'larıma pas rengi toprak bulaşmıştı. Dağın zirvesine, yeni kazılmış toprak yığılmıştı. Büyük ihtimalle bu tepe de bir zamanlar diğerleri kadar güzeldi. Ayağımın biraz ötesindeki toprak yumağından bir kol kemiği fırlamıştı. Uzunluğuna bakılırsa ön koldu. Kemikler hala birbirine kurumuş dokuyla yapışıktı.

Kemiklerden birini görünce, gözlerim diğerlerini de farketmeye başladı. Bakıp bakıp bir süre hiçbir şey göremediğiniz ama sonra bir anda resmi farkettiğiniz, şaşı bak şaşır resimleri gibiydi. Artık hepsini görüyordum. Bir pas nehrinden çıkıp yukarıya uzanan ellere benziyorlardı.

Etrafta parçalanmış birkaç tabut da vardı, parçaları etrafa saçılmıştı. Ama daha çok kemik vardı. Diz çöküp avcumu eşelenmiş toprağa dayadım. Ölülerden bir his almaya çalışıyordum. Havada hafif, uzaktan gelen parfüm kokusu gibi bir şey vardı ama pek bir şey hissedememiştim. Parlak ilkbahar güneşi altında büyüm bir işe yaramıyordu. Ölü diriltmek zor bir şey değil ama karanlık şart. Sebebini bilmiyorum.

Ayağa kalktım, ellerimi tulumuma silerek kırmızı toprağı temizlemeye çalıştım. Stirling eşelenmiş toprağın kıyısında durmuş boşluğa bakıyordu. Bakışlarında, ağaçları takdir etmek için bakmadığını belli eden bir uzaklık vardı.

Bana bakmadan konuştu. "Size zorbalık edemem, değil mi Bayan Blake?"

"Hayır," dedim.

Gülümseyerek bana döndü ama bu hareket gözlerinin boş ve lanetliymiş gibi görünmesine neden oldu. "Elimdeki her şeyi bu projeye yatırdım. Sadece kendi paramı değil müşterilerin paralarını da. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz Bayan Blake?"

"Buradaki cesetler eğer Bouvier'e aitse sıçtınız."

"Bunu çok zarif bir şekilde ifade ettiniz."

"Buraya neden yalnız geldik Bay Stirling? Bütün bu numaralar neden?"

Derin bir nefes aldı. "Öyle olsalar bile, onların Bouvier'in ataları olmadığını söylemenizi istiyorum." Bunu söylerken bana baktı, yüzümü inceliyordu.

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Sizin için yalan söylemem."

"Zombilerin yalan söylemesini sağlayamaz mısınız?"

"Ölüler çok dürüsttür Bay Stirling. Onlar yalan söylemez."

Bana doğru başını iki yana salladı, bir adım attı, yüzü çok samimiydi. "Bütün geleceğim sizin elinizde Bayan Blake."

"Hayır Bay Stirling, geleceğiniz ayağınızın altındaki ölülerin elinde. Kararı, onların ağzından çıkanlar verecek."

Başıyla onayladı. "Sanırım bu adil."

"Adil ya da değil, gerçek bu."

Yeniden başını salladı. Sanki biri düğmesini kapatmış gibi yüzündeki ışık gitmiş, çizgiler belirginleşmişti. Başını iki yana salladı, birkaç dakika içinde on yaş yaşlanmıştı. Gözlerime baktığında, bakışları kederliydi.

"Size kardan pay veririm Bayan Blake. Birkaç yıl içinde milyarder olabilirsiniz."

"Rüşvetin işe yaramayacağını biliyorsunuz."

"Tanıştıktan birkaç dakika sonra anlamıştım ama denemem gerekiyordu."

"Bunun, Bouvier'lerin aile mezarlığı olduğuna inanıyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı ve benden uzaklaşıp ağaçlara bakmaya gitti. Soruma cevap vermeyecekti, zaten buna gerek de yoktu. Buna inanmıyor olsaydı, bu kadar çaresiz görünmezdi.

"Bouvier'ler neden satmıyor?"

Yan gözle bana baktı. "Bilmiyorum."

"Bak Stirling, burada sadece ikimiz varız. Etkileyecek kimse yok, tanık yok. Neden satmadıklarını biliyorsun. Bana sadece söyle."

"Bilmiyorum Bayan Blake," dedi.

"Sen bir kontrol manyağısın Stirling. Bu anlaşmanın her ayrıntısını görmüşsündür. Şahsen her i'nin noktasını, her 't'nin çizgisini kontrol etmişsindir. Bu senin bebeğin. Bouvier'ler hakkında her şeyi biliyorsun. Bana sadece söyle."

Bana baktı. Açık renk gözleri matlaşmıştı, içeride hiç kimsenin olmadığı bir ev penceresi gibiydi. Biliyordu. Ama bana söylemeyecekti. Neden?

"Bouvier'ler hakkında ne *biliyorsun*?"

"Yerliler onların cadı olduğunu düşünüyor. Biraz falcılık, birkaç zararsız büyü yapıyorlar." Söyleyişinde bir şey vardı. Çok sıradan, çok ihtiyatsız bir şey vardı.

"Büyü konusunda iyiler mi?" diye sordum.

"Nereden bilebilirim?"

Omuz silktim. "Sadece merak ettim. Otelin yerinin bu dağ olması için özel bir sebep var mı?"

"Şuraya bak." Kollarını iki yana açtı. "Burası mükemmel. Mükemmel."

"Harika bir manzarası var. Ama ilerdeki dağın zirvesinde de aynı manzara yok mudur? Neden bunu almak istiyorsun? Neden Bouvier'lerin dağını istiyorsun?"

Omuzları çöktü, sonra doğrulup kızgın bir şekilde bana baktı. "Bu araziyi istiyordum ve aldım."

"Aldın. Ama onu elinde tutabilecek misin Raymond?"

"Eğer bana yardım etmeyeceksen, en azından benimle alay etme. Ve bana Raymond deme."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama çağrı cihazım öttü. Tulumumun altından onu buldum ve numarayı kontrol ettim. "Hassiktir," dedim.

"Ne oldu?"

"Polis çağrı bırakmış. Bir telefon bulmam gerek."

Kaşlarını çattı. "Polis neden seni arıyor?"

Şöhretim buraya kadarmış. "Ben çevredeki üç eyalette yasal vampir infazcısıyım. Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'na bağlıyım."

Bana sabit gözlerle bakıyordu. "Beni şaşırtıyorsun Blake. Bunu pek çok insan yapamaz."

"Bir telefon bulmam gerek."

"Bu lanet tepenin aşağısında bir mobil telefonum var."

"Harika. Sen hazır olduğunda, ben gitmeye hazırım."

Son bir kez dönüp nefes kesen milyon dolarlık manzaraya baktı. "Peki, aşağıya inmeye hazırım."

İlginç kelimeler kullanmıştı. Freud'vari bir dil sürçmesi diyebilirdiniz. Bu araziyi yanlış sebeplerle istiyordu. Belki de sırf bu yüzden alamayacağı söylenmişti. Bazı insanlar böyleydi. Ne kadar çok hayır derseniz, sizi o kadar çok isterdi. Bana tanıdığım bir başvampiri hatırlatmıştı.

Bu gece araziyi dolaşıp ölüleri ziyaret edecektim. Onları gerçekten diriltmeye büyük ihtimalle yarın akşam başlayacaktım. Eğer polis meselesi çok önemliyse daha da gecikebilirdi. Umarım önemli bir şey değildi. Önemli demek, cesetler demekti. İşin içinde canavarlar olunca, iş tek bir cesetle bitmiyordu. Öyle ya da böyle, ölümler çoğalıyordu.

5

Vadiye geri döndük. Ustabaşı Beau dışında bütün işçiler gitmişti. Bayan Harrison ve Bayard, sanki yabani hayattan uzak durmaya çalışırmış gibi helikopterin yanında bekliyordu. Larry ve pilot diğer tarafta durmuş, sigara içerek ciğerlerini karartmaya kararlı insanların sahip olduğu yakınlığı paylaşıyordu.

Stirling, eskisi gibi kararlı ve kendinden emin yürüyüşüyle onlara doğru ilerledi. Şüphelerini dağın tepesinde bırakmıştı. Yeniden dayanıklı büyük ortak olmuştu. Hepsi bir illüzyondu.

"Bayard, telefonu getir. Bayan Blake'in kullanması gerekiyor."

Bayard, sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi yerinden zıpladı. Bayan Harrison da biraz kızarmış gibiydi. Havada romantizm mi vardı? Ve buna izin yok muydu? Dalkavuklar arasında yakın arkadaşlık yasak mıydı?

Bayard tozlu yoldan en sonda duran arabaya doğru koştu. Deri sırt çantasına benzeyen küçük, siyah bir şey aldı.

Telefonu çıkarıp bana uzattı. Antenli *walkie-talkie*'ye benziyordu.

Larry sigara kokarak yanıma geldi. "Neler oluyor?"

"Bir çağrı aldım."

"Bert mi?"

"Polis." Gruptan biraz uzaklaştım. Larry, bunu yapmasına gerek olmadığı halde onlarla beraber kalacak kadar kibardı. Dolph'un numarasını çevirdim. Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'nın başı Çavuş Rudolph Storr.

İkinci çalışta açtı. "Anita?"

"Dolph, benim. Neler oluyor?"

"Üç ceset."

"Üç mü? Hassiktir," dedim.

"Evet," dedi.

"Kısa süre içinde orada olamam Dolph."

"Evet, olabilirsin," dedi.

Sesinde bir şey vardı. "Bu da ne demek?"

"Kurbanlar sana çok yakın."

"Branson yakınlarında mı?"

"Branson'un doğusunda, yirmi beş dakika uzaklıkta," dedi.

"Zaten şu anda, bomboş bir arazinin ortasında, Branson'dan altmış kilometre uzaktayım."

"Bu da bomboş bir arazide zaten," dedi Dolph.

"Siz buraya gelecek misiniz?"

"Hayır, şehirde bir vampir kurbanı var."

"Yüce Tanrım, diğer üç kurban da vampir işi mi?"

"Zannetmiyorum," dedi.

"Zannetmiyorum da ne demek?" diye sordum.

"Bunu Eyalet Karayolu Devriyesi bulmuş. Soruşturmayla Çavuş Freemont ilgileniyor. Kadın bunun vampirlerin

işi olduğunu düşünmüyor çünkü cesetler kesilmiş. Bazı vücut parçaları eksik. Bu bilgiyi edinebilmek için çok uğraşmam gerekti. Çavuş Freemont, BOST'un onu gölgede bırakacağından endişeleniyor. Özellikle, bizim habire gazete manşetlerini süsleyen evcil zombi kraliçemizden endişeliymiş."

"Beni en çok rahatsız eden 'evcil' kısmı oldu. Ama kadın çok hoş biri gibi," dedim.

"Onunla tanıştığında daha çok hoşlanacağından eminim," dedi Dolph.

"Onunla buluşmam mı gerekiyor?"

"Elimizdeki işi halledince takımın büyük bir kısmının oraya gelmesi ile şimdilik sadece senin onunla görüşmen arasından seni seçti. Sanırım seninle bizim desteğimiz olmadan yalnız karşılaşmayı, kötünün iyisi olarak gördü."

"Kötünün iyisi olarak görülmek hoş bir değişiklik," dedim.

"Belki kademe atlarsın. Şimdilik seni çok iyi tanımıyor," dedi Dolph.

"Bana olan güveninden ötürü teşekkür ederim. Şimdi neler anladığımı tekrarlayayım. Hiçbiriniz suç mahalline gelmeyecek misiniz?"

"Hemen değil. Zerbrowski göreve dönene kadar elimizde yeteri kadar adam yok."

"Missouri Karayolu Devriyesi, bir sivilin cinayet soruşturmasına katılmasına ne diyecek?"

"Onlara senin ekibimin değerli bir üyesi olduğunu açıkladım."

"İltifatın için teşekkür ederim ama yine de gösterecek bir rozetim yok."

"Eğer yeni Federal yasası yürürlüğe girerse olabilir," dedi Dolph.

"Bana hatırlatma."

"Federal görevli olmak istemez misin?" Sesi çok yumuşaktı. Alay ediyordu.

"Bize lisans vermeleri konusuna katılıyorum ama Federal görevli statüsüne yükseltilmemiz çok gülünç."

"Ama sen idare edebilirsin."

"Başka kim eder? John Burke'ü arkasında kanun gücüyle düşünsene? Bu iş olmaz."

"Yasa geçmeyecek Anita. Vampir lobisi çok kuvvetli."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulağına. İnfaz için mahkeme kararı zorunluluğunu kaldırmadıkları sürece, onları öldürmek kolaylaşmayacak ve bunu da yapmayacaklar. Zaten vampir infaz etmek için eyalet dışına çıkıyorum, dandik bir rozete ihtiyacım yok."

Dolph güldü. "Eğer başın derde girerse seslen yeter."

"Bu gerçekten hoşuma gitmiyor Dolph. Resmi bir statüm olmadan bir cinayet soruşturmasına gidiyorum."

"Gördün mü? Rozete ihtiyacın var." Telefonda iç çektiğini duydum. "Bak, Anita, eğer kendi dertlerimiz olmasaydı, seni orada yalnız bırakmazdım. Buraya göz kulak olacak hiç kimsem yok. Birini gönderebilecek duruma geldiğim anda yollayacağım. Lanet olsun, buradaki cesede de bakmanı isterdim. Sen bizim canavar uzmanımızsın."

"Bana bazı detaylar ver, ben de Kreskin'lik* yapmaya çalışayım."

"Erkek, yirmi yaşların başında, katılaşma henüz başlamamış."

---

* Kreskin: Amerikalı ünlü bir medyum.

"Ceset neredeydi?"

"Dairesinde."

"Oraya bu kadar çabuk nasıl ulaştınız?"

"Komşusu kavga sesleri duymuş, 911'i aramış. Onlar da bizi aradı."

"Bana adını ver."

"Fredrick Michael Summers, Freddy Summers."

"Cesedinde eski vampir ısırıkları var mı? İyileşmiş ısırıklar?"

"Evet, bir hayli. Lanet olası bir iğneliğe benziyordu. Nereden bildin?"

"Cinayetin ilk kuralı nedir? En yakın ve en sevilenleri araştır. Eğer bir vampir aşığı varsa, iyileşmiş ısırık izleri olacaktı. Ne kadar çok olursa, ilişki o kadar uzun sürmüş demektir. Bir vampir, onu vampire dönüştürme riskini almadan kurbanını üç seferden fazla ısıramaz. Elbette birini birden fazla vampir ısırmışsa ama bu da Freddy'yi bir vampirkeş yapar. Komşulara çok fazla değişik erkek ya da kadının evine girip çıktığını görüp görmediklerini sorun."

"Birinin en yakınının ya da en sevdiği kişinin bir vampir olabileceği hiç aklıma gelmemişti," dedi Dolph.

"Kanunen onlar da insan. Bu onların da sevgilileri olabileceği anlamına geliyor."

"Isırık izlerini kontrol ederim. Eğer tek bir vampirin izleriyse sevgilisidir, farklı çıkarsa adamımız grup yapıyordu demektir."

"Bir sevgili olması için dua et. Eğer sadece bir vampirse, onu diriltebilir bile."

"Bildiğim vampirlerin çoğu boğazını ya da kafasını keserdi," dedi Dolph.

"İyi planlanmış bir şeye benzemiyor. Belki bir tutku cinayeti olabilir."

"Belki. Freemont, cesetleri senin için hazır tutuyor. Sabırsızlıkla uzman görüşünü duymak istiyor."

"Bahse girerim öyledir."

"Freemont'a karşı dikkatlı ol Anita."

"Bir şeyleri başlatan ben olmayacağım Dolph."

"Kibar ol," dedi.

"Her zaman." Sesim olabilecek en yumuşak tondaydı.

İçini çekti. "Eyalettekilerin daha önce hiç parçaları eksik cesetler görmemiş olabileceğini unutma."

İç çekme sırası bendeydi. "Kibar olacağım, izci sözü. Yolu tarif edebilir misin?" Tulumun cebinden not defteri ve kalem çıkardım. Böyle durumlar için not defteri taşımaya başlamıştım.

Freemont ona ne tarif ettiyse hepsini bana söyledi. "Eğer suç mahallinde şüphe uyandırıcı bir şey görürsen orayı olduğu gibi bırak, ben de bizden birilerini göndermeye çalışayım. Bunun dışında, kurbanlara bak, fikrini söyle ve işlerini yapmalarına izin ver."

"Freemont'a dükkanı kapatıp BOST'u beklemesini söylersem kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

Bir an sessizlik oldu. "Elinden geleni yap Anita," dedi sonra. "Ve eğer biz buradan bir şey yapabileceksek de bizi hemen ara."

"Tabii, elbette."

"Senin bir cinayet mahallinde olmanı, tanıdığım pek çok polisten daha fazla tercih ederim," dedi Dolph.

Bu, Dolph'tan gelebilecek en büyük iltifatlardan biriydi. O çok iyi bir polisti. "Sağol Dolph."

Havayla konuşuyordum. Dolph çoktan kapatmıştı. Bunu her zaman yapıyordu. Düğmesine basıp telefonu kapadım ve bir süre öylece durdum.

Tanımadığım polislerle, tanımadığım bir yerde, bir kısmı yenmiş kurbanlarla olmak hoşuma gitmemişti. Hortlak Takımı ile takılmak beni yasal hale getirmişti, birkaç kere suç mahallerinde 'Ben de ekiptenim' numarasını çekmiştim, elbiseme iliştirebileceğim küçük bir plastik kimliğim bile vardı. Bir polis rozeti değilse de resmi görünüyordu. Ama kendi çöplüğümde, başım belaya girerse Dolph'un beni kurtaracağını bilerek bu numaraları yapmak bir şeydi, burada hiç destek olmadan yapmak başka bir şeydi.

Polisler, bir sivilin cinayet davasına karışmasına asla göz yummak istemezdi. Bu yüzden onları suçlayamazdım. Gerçi ben tam olarak sivil değildim ama resmi bir statüm yoktu. Nüfuzum yoktu. Belki de yeni kanun iyi bir şeydi.

Başımı iki yana salladım. Teorik olarak ülkedeki herhangi bir karakola gidip yardım isteyebilirdim ya da davet edilmeden herhangi bir davaya bakabilirdim. Teorik olarak. Gerçek hayatta, polisler bundan nefret ederdi. Gerçekteyse soğuk bir gecede kapıya gelen ıslak bir köpek bir evde ne kadar hoş karşılanırsa ben de o kadar hoş karşılanırdım. Ne Federaller ne de yerel polis kabul ederdi ama ülkede bir düzine kadar bile yasal vampir infazcısı yoktu. Sadece sekiz tanemizi kafadan sayabilirdim, ki bunlardan iki tanesi emekliye ayrılmıştı.

Ve bunların çoğu, vampirler konusunda uzmanlaşmıştı. Ben diğer ölümleri de tanımlayabilecek nadir kişilerden biriydim. Kanunun, diğer olağandışı ölümleri de kapsaması gündemdeydi. Pek çok vampir infazcısı kendi bilgilerinin dışına çıkacaktı. Bu işin resmi bir eğitim kurumu yoktu, us-

ta-çırak ilişkisi ile yürüyordu. Üniversitede olağandışı biyoloji eğitimi almıştım ama bu yaygın değildi. Pek çok başıboş likantrop, kontrolden çıkmış birkaç trol ve başka birkaç canavar, ödül avcıları tarafından avlanırdı. Ama yeni kanunlar ödül avcılarına bir ayrıcalık getirmiyordu. Vampir infazcılarının pek çoğu, kanunlara çok sıkı uyuyordu. Ya da belki de kamuoyunda iyi bir ünümüz vardı.

Yıllardır vampirlerin de canavar olduğunu haykırıyordum ama bir senatörün kızı birkaç hafta önce bir saldırıya uğrayıncaya kadar kimse bu konuda bir bok yapmamıştı. Şimdi bu aniden, çözülmesi gereken bir konu olmuştu. Meşru vampir cemiyeti, saldırgan olduğu düşünülen kişiyi bir çuval içinde senatörün evine yollamıştı. Sadece başını ve göğsünü canlı bırakmışlardı. Vampirler kolları ve bacakları olmadan da hayatta kalabilir. Vampir saldırıyı itiraf etmişti. Yeni vampir olmuştu, henüz çok gençti ve kızla çıktıkları gece, yirmilerindeki herhangi bir genç delikanlı gibi, biraz ileri gitmişti. Ya, tabii...

İnfazı, yerel görevli Gerald Mallory gerçekleştirmişti. Mallory şimdi altmış yaşlarında falan olmalıydı ve Washington D.C.'ye yerleşmişti. Hala çekiç ve kazık kullanıyordu. Buna inanabiliyor musunuz?

Suçlu vampirlerin kollarının ve bacaklarının kesilip hapse atılmaları teklif edilmişti. Bu acımasız ve alışılmadık bir cezalandırma metodu olduğu için veto edilmişti. Ayrıca yeterince yaşlı vampirlerde bir işe yaramazdı. Onları tehlikeli yapan asıl şey, bedenleri değildi.

Ayrıca ben işkenceye karşıydım. Eğer birinin kollarını ve bacaklarını kesip onu bir kutuya koymak da işkence değilse, neye işkence diyecektik?

Grubun yanına döndüm. Telefonu Bayard'a geri verdim. "Umarım kötü haber değildir," dedi.

"Şahsen değil," dedim.

Şaşırmış göründü. Lionel için çok alışılmadık bir durum değildi.

Doğrudan Stirling'le konuştum. "Bu yakınlarda bir suç işlenmiş. Burada araba kiralayabileceğim bir yer var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bir araba ve şoförün olacağını söylemiştim. Bu konuda ciddiydim."

"Teşekkür ederim. Ama şoför konusunda pek emin değilim. Bir suç mahallinde etrafta sivillerin dolaşmasından hoşlanmazlar."

"O zaman sadece araba, şoför yok. Lionel, Bayan Blake'in isteğini hemen ayarla."

"Peki efendim."

"Hava karadığında sizinle burada buluşuruz Bayan Blake."

"Güneş batarken burada olmaya çalışacağım Bay Stirling ama polis meselelerinin önceliği var."

Kaşlarını çattı. "Benim için çalışıyorsunuz Bayan Blake."

"Evet ama ayrıca lisanslı vampir infazcısıyım. Polisle işbirliği once gelir."

"Yani bir vampir cinayeti mi işlenmiş?"

"Polis kayıtlarını hiç kimseyle paylaşmaya yetkili değilim," dedim. Ama içimden kendime küfrediyordum. Ağzımdan 'vampir' sözü çıkmıştı bir kere ve sadece bunu söylemek bile dedikoduları başlatmaya yeterdi. Lanet olsun.

"Dağınıza daha once bakabilmek için soruşturmayı yarım bırakamam. Fırsat bulduğum anda buraya geleceğim. Hava aydınlanmadan önce ölülerle ilgilenmeye zaman bulurum, yani zaman kaybetmeyeceksiniz."

Hoşuna gitmemişti ama üzerinde durmadı. "Peki Bayan Blake. Bütün gece sürse bile burada oturup sizi bekleyeceğim. Ne yapacağınızı merak ediyorum. Daha önce hiç diriltilen bir zombi görmemiştim."

"Bu gece ölü diriltmeyeceğim Bay Stirling. Bunu konuşmuştuk."

"Elbette." Bana baktı. Bir sebepten gözlerine bakmakta zorlanıyordum. Kendimi zorlayıp baktım ama bunun için çabalamam gerekmesi tuhaftı. Sanki bana bir şey yaptırmaya çalışıyordu, bir vampir gibi gözleriyle beni etkilemeye çalışıyordu. Ama az da olsa bir vampir gibi değildi.

Gözlerini kırpıp başka bir şey söylemeden yürüdü gitti. Bayan Harrison da engebeli zeminde, topuklu ayakkabıları üzerinde onun peşinden yürüdü. Beau da beni başıyla selamlayıp onları izledi. Sanırım hepsi aynı arabayla gelmişti. Ya da belki de Beau, Stirling'in şoförüydü. Bu çok eğlenceli bir iş olmalıydı.

"Sizin için bir otelde oda ayırttık. Helikopterle oraya gideceğiz. Siz yerleşirken ben de size bir araba ayarlarım," dedi Bayard.

"Yerleşmeye gerek yok, sadece araba istiyorum. Cinayet mahalleri hızlı yaşlanır," dedim.

Başıyla onayladı. "Nasıl isterseniz. Eğer helikoptere binerseniz yola çıkabiliriz."

Tulumumu çıkarıp Larry'ye verdiğim tulumla beraber valize koyuncaya kadar otele Bay Stirling'le de gidebileceğimi farketmedim. Uçmaktansa arabayla gidebilirdim. Hassiktir.

6

Bayard bize siyah camlı ve benim tahmin bile edemeyeceğim kim bilir ne özellikleri olan siyah bir cip ayarladı. Beni bir Cadillac'ın ya da daha komik bir şeyin direksiyonuna oturtmalarından korkuyordum açıkçası. Bayard bana anahtarları verirken "Buradaki yolların çoğu henüz asfaltlanmamış. Bir otomobilden daha sağlam bir şeye ihtiyacınız olacağını düşündüm," dedi.

Başını okşayıp *Aferin dalkavuk,* dememek için kendimi zor tuttum. Lanet olsun, çok iyi bir seçim yapmıştı. Belki bir gün şirkete de tam ortak olabilirdi.

Ağaçların ince, uzun gölgesi yola düşüyordu. Dağların arasındaki vadilerde, öğleden sonra rehavetiyle gün ışığı yumuşamıştı. Hava kararmadığında mezarlıkta olabilirdik.

Evet, biz. Larry yanımda buruşuk mavi takımının içinde oturuyordu. Polisler ucuz takım elbisesine aldırmazdı. Ama benim kıyafetim, birkaç kaş kaldırtabilirdi. Ormanlık alanlarda pek kadın polis olmazdı. Ve çok azı kısa kırmızı etekler giyerdi. Elbise seçimimden pişman olmaya başlamıştım.

Güvensiz mi? Kim, ben mi?

Larry'nin yüzü heyecanla parlıyordu. Gözleri, Noel günündeki bir çocuğunkiler gibiydi. Kol dayama yerinde parmaklarıyla tempo tutuyordu. Sinirli bir gerginlik içindeydi.

"Nasılsın?"

"Daha önce hiç cinayet mahalline gitmemiştim," dedi.

"Her şeyin bir ilki var."

"Gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Sadece kuralları hatırla."

Güldü. "Bir şeye dokunma. Kanın üzerinde yürüme. Konuşulmadıkça konuşma." Kaşlarını çattı. "Sonuncusuna ne gerek var? Diğerlerini anladım da konuşmamak niye?"

"Ben Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı üyesiyim. Sen değilsin. Eğer etrafta, *Vay cesede bak,* diye dolaşırsan seni farkedebilirler.

"Seni utandırmam." Biraz alınmış gibiydi, sonra aklına bir şey geldi. "Polis memuru gibi mi davranacağız?"

"Hayır. *Ben Hortlak Takımı üyesiyim, ben Hortlak Takımı üyesiyim, ben Hortlak Takımı üyesiyim* diye tekrar et."

"Ama değilim," dedi.

"İşte bu yüzden konuşmanı istemiyorum."

"Ah," dedi. Koltuğunda kaykıldı, yüzündeki parlaklık biraz solar gibi oldu. "Daha önce hiç yeni öldürülmüş bir ceset görmedim."

"Larry, hayatını ölü dirilterek kazanıyorsun. Devamlı ceset görüyorsun."

"Aynı şey değil Anita." Sesi huysuzlaşmıştı.

Yan gözle ona baktım. Koltuğa, emniyet kemerinin izin verdiği kadar gömülmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir tepenin zirvesindeydiler. Güneş ışığı, turuncu saçları üzerinde parlıyordu. Işıktan gölgeye geçinceye kadar, mavi

gözleri şeffafmış gibi göründü. Somurtuyordu ve kırgın görünüyordu.

"Yeni diriltilmiş bir zombi ya da cenaze dışında, hiç ölü birini gördün mü?"

Bir süre sessiz kaldı. Ben de araba kullanmaya konsantre olup sessizliğin cipi doldurmasına izin verdim. En azından benim için rahat bir sessizlikti.

"Hayır," dedi sonunda. Sesi dışarı çıkıp oynayamayacağı söylenmiş bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

"Ben de yeni cesetlerin yanında pek iyi değilimdir," dedim.

Bana yan gözle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Koltukta kaykılma sırası bendeydi. Bu isteğe karşı koyup koltuğumda doğruldum. "Bir keresinde bir cinayet kurbanının üzerine kusmuştum." Böyle hızlı bir şekilde söylerken bile utanç vericiydi.

Larry koltuğunda doğruldu, sırıtıyordu. "Bunu sadece kendimi iyi hissetmem için söylüyorsun."

"Sence kendim hakkında böyle bir hikaye uydurur muyum?" diye sordum.

"Gerçekten bir suç mahallinde, cesedin üzerine mi kustun?"

"Bu seni bu kadar eğlendirmesin," dedim.

Kikirdedi. Yemin ederim kikirdedi. "Cesedin üzerine kusacağımı zannetmiyorum."

Omuz silktim. "Parçaları eksik üç ceset. Tutamayacağın sözler verme."

Duyabileceğim bir şekilde yutkundu. "Parçaları eksik de ne demek."

"Göreceğiz. Larry, bu senin işin değil. Ben polislere yardım ettiğim için para alıyorum, sen almıyorsun," dedim.

"Çok kötü mü olacak?" Sesi ince, tereddütlüydü.

Doğranmış cesetler. Dalga mı geçiyordu? "Oraya gidinceye kadar bilemeyiz."

"Ama sen ne düşünüyorsun?" Bana çok samimi bir şekilde bakıyordu.

Yola geri baktım, sonra Larry'ye döndüm. Sanki doktora hastanın durumunu soran bir akraba gibi çok içten görünüyordu. Eğer o samimi davranıyorsa ben de dürüst olabilirdim. "Evet, çok kötü olacak."

7

Çok kötüydü. Neyse ki Larry kusmadan önce cinayet mahallinden çıkmayı başarabilmişti. Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim tek şey, yalnız olmadığıydı. Polislerin çoğu da biraz yeşermiş gibi duruyordu. Ben henüz kusmamıştım ama bu asla kusmayacağım demek değildi.

Cesetler bir tepenin eteğindeki hendekte toplanmıştı. Zemin neredeyse dize kadar yaprakla doluydu. Ormanı kimse tırmıklamazdı. Kuraklık yüzünden yapraklar, ayak altında hoş, çıtırtılı bir ses çıkaracak kadar kurumuştu. Hendek, çıplak ağaçlar ve dalları kahverengi kamçılara dönüşmüş çalılarla çevriliydi. Yapraklar yeniden çıktığında, hendek her yönden kapanacaktı.

Bana en yakın ceset, saçları eski moda askerlerininki kadar kısa kesilmiş, sarışın bir adama aitti. Göz çukurlarını dolduran kan, yüzünden aşağıya akmıştı. Yüzünde, gözleri dışında yanlış olan bir şey daha vardı ama tam anlamıyla çıkaramıyordum. Kuru yapraklar arasına diz çöktüm. Tulum, naylon çorabımı yapraklar ve kandan koruduğu için şükre-

diyordum. Maun rengi, yapışkan bir maddeye dönüşen kan, oğlanın yüzünün iki yanında birikmiş, yapraklara bulaşmıştı. Sanki genç adamın koyu renk gözlerinden kanlı gözyaşları dökülmüş gibi görünüyordu.

Eldivenli parmağımın ucuyla sarışının çenesine dokundum. Olmaması gereken bir şekilde, kemiksiz, oynak bir hareketle oynadı.

Zorla yutkunup kısa nefesler aldım. Hala ilkbaharda olmamıza şükrettim. Eğer cesetler yaz sıcağında kalsaydı, çok çabuk çürürdü. Serin hava bir nimetti.

Ellerimi yaprakların üzerine koyup belimi büktüm, garip bir sınav pozisyonundaydım. Cesedi yerinden oynatmadan çenesinin altını görmeye çalışıyordum. Oradaydı. Neredeyse boyundaki kan yüzünden kaybolmuştu ama bir kesik izi vardı. Benim açık elimden daha geniş bir kesikti. Benzer yaralar açan bıçak ya da pençe izleri görmüştüm ama bir bıçak için çok büyük, bir pençe için çok temizdi. Ayrıca, ne tür bir yaratığın bu kadar büyük pençesi olabilirdi ki? Sanki kocaman bir bıçak, sarışının çenesinin altından, yüzüne yakın bir yerden, gözlerini kafasının içinden kesecek biçimde içeri sokulmuştu. İşte bu yüzden gözler yerindeydi ama kanıyordu. Bıçak ya da kılıç, sarışının yüzünü neredeyse kafatasından ayırmıştı.

Eldivenli parmaklarımı sarışının kısa saçları üzerinde gezdirdim ve aradığım şeyi buldum. Kılıcın ucu, eğer bir kılıçsa, kafasının tepesinden çıkmıştı. Kılıç geri çekilmişti ve sarışın da yaprakların arasına düşmüştü. Hemen öldüğünü umuyordum ama nasıl öldüğünden çok emin değildim.

Bacakları baldır ekleminden gitmişti. Bacakların kesildiği yerde neredeyse hiç kan yoktu. O öldükten sonra kesil-

miş olmalıydı. Bu beni az da olsa rahatlattı. Çok çabuk ölmüş olmalıydı, işkence görmemişti. Ölmenin daha kötü şekilleri de vardı.

Bacaklarından artakalanların yanına diz çöktüm. Sol kemik, tek bir darbede, temiz bir şekilde kesilmişti. Sağ kemik parçalanmıştı. Sanki kılıç sol taraftan gelmiş, sol bacağı temiz bir şekilde kesmiş, sağ bacağın bir kısmını götürmüştü. Sağ bacağı kesmek için ikinci bir vuruş daha gerekmişti.

Bacakları neden almıştı? Hatıra mıydı? Belki. Seri katiller hatıralar toplardı. Elbise, özel eşya, vücut parçası... Belki hatıra olarak almıştı.

Diğer iki oğlan daha kısa boyluydu. İkisi de bir ellinin üzerinde değildi. Belki daha gençlerdi, belki değillerdi. İkisi de ufak tefek, esmer ve inceydi. Belki yakışıklıdan çok şirin görünen oğlanlardı ama şu anda bir şey söylemek zordu açıkçası.

Bir tanesi, sarışının neredeyse tam karşısında yatıyordu. Tek kahverengi gözü göğe bakıyordu. Gözü buğulu ve hareketsizdi, her nasılsa içi doldurulmuş bir hayvanınki gibi, yapmaymış gibi duruyordu. Yüzünün geri kalanı iki geniş savurma ile kesilmişti. Sanki kılıç, bir ileri bir geri giden tokatlar gibi suratına çarpmıştı. Üçüncü savurma boynunu uçurmuştu. Temiz bir yaraydı. Zaten hepsi öyleydi. Lanet kılıç ya da her neyse, anlaşılan çok keskindi. Ama burada iyi bir kılıçtan fazlası da olmalıydı. Hiçbir insan, üçünü birden hiç debelenme olmadan indiremezdi. Ama canavarların çoğu, insanları öldürürken silah kullanmazdı.

Pek çoğu insana pençe atar ya da canlı canlı yerdi ama silah kullanarak öldürecek olağandışı yaratıkların listesi pek uzun değildi. Bir trol, ağaçları söküp öldürünceye kadar

onunla size vurabilirdi ama kılıç kullanmazdı. Bu şey, çok yaygın bir silah olmayan kılıcı kullanmanın yanı sıra bu işte becerikliydi de.

Yüzüne aldığı darbeler bu çocuğu öldürmemişti. Peki, diğer ikisi neden kaçmamıştı? Eğer ilk önce sarışın öldüyse, neden bu kaçmamıştı? Hiçbir şey, üç genç oğlanı, kaçmalarına bile fırsat vermeden tek bir kılıçla öldürecek kadar hızlı değildi. Üstelik bunlar hızlı darbeler değildi. Bunu kim ya da ne yaptıysa, her cinayet zaman almıştı. Ama kurbanlar sanki habersiz yakalanmış gibi davranmıştı.

Çocuk sırtüstü yere düşmüştü, elleriyle boğazını tutuyordu. Bacaklarının sürtündüğü yerlerde yapraklar dağılmıştı. Kısa bir nefes aldım. Yaralarına bakmak istemiyordum ama aklıma kötü bir fikir gelmeye başlamıştı.

Diz çöküp parmağımı boynundaki yaranın üzerinde gezdirdim. Derisinin kenarları çok pürüzsüzdü. Ama hala insan eti, insan derisi ve yoğun bir halde pıhtılaşmış kandı. Zorla yutkunup parmaklarımla bulmayı düşündüğüm şeyi aradım. Ortalarda bir yerde, yaranın iki ağzı vardı. Gözlerimi açıp çifte yarayı parmaklarımla takip ettim. Net göremiyordum. Çok fazla kan vardı. Yara temizlendiğinde görebilirdiniz belki ama burada, bu haldeyken değil. Boynu iki kere kesilmişti, derin bir şekilde. Tek kesik öldürmek için yeterliydi. İkinciye ne gerek vardı? Çünkü boyundaki bir şeyi gizliyordu.

Belki de diş izlerini? Bir vampir tarafından öldürülmüş olmaları, neden kaçmaya çalışmadıklarını açıklayabilirdi. Orada öylece yatmış ve ölünceye kadar yaprakları tekmelemişlerdi.

Son oğlana baktım. Sağ yanına doğru devrilmişti. Altında bir kan gölü oluşmuştu. O kadar kötü kesilmişti ki gördüğüm

şeyi hemen idrak edemedim. Beynim gözlerimin hızına yetiştiğinde, başka tarafa bakmak istedim ama bakamadım.

Yüzünün olması gereken yer parçalanmıştı, boş bir çukur vardı. Yaratık, sarışına yaptığı şeyin aynısı yapmıştı ama daha sert davranmıştı. Kafatasının bir bölümü sökülmüştü. Etrafa bakınıp yapraklar arasında et ve kemik kalıntıları aradım ama bulamadım. Yeniden cesede bakmam gerekiyordu. Artık neye baktığımı biliyordum. Gerçi bilmeyen halim daha hoşuma gitmişti.

Kafatasının arkası kan ve cerahat doluydu, sanki iğrenç bir kupa gibiydi ama beyin gitmişti. Kılıç göğsünü ve midesini kesip açmıştı. İç organları lastik gibi dökülmüştü. Midesinin yarı şişmiş bir balon gibi göründüğünü düşündüm. Sol bacağı bel ekleminden kesilmişti. Kotunun yırtık kumaşı, yaraya, açılmamış çiçek yaprakları gibi yapışmıştı. Sol kol, dirseğinin hemen üzerinden kesilmişti. Kol kemiği pıhtılaşmış kandan koyulaşmış, kolu omzundan kırıldığı ve artık hareket etmediği için garip bir açıyla dışarı çıkmıştı. Kesinlikle daha vahşiceydi. Acaba bu biraz direnmiş miydi?

Gözlerim yeniden yüzüne kaydı. Yeniden bakmak istemiyordum ama incelemem gerekiyordu. Birinin yüzünü parçalamakta tuhaf bir mahremiyet vardı. Eğer bütün bu şeyde azıkcık insani bir yön olsaydı, kurbanın en yakınlarını araştırmalarını isterdim. Genel olarak sizi seven kişiler yüzünüzü kesmeye meyilli olur. Bu, yabancılardan gelmeyecek bir arzuyu belli eder. Tek istisna, seri katillerdir. Onlar kurbanlarını patolojik olarak başka birisiyle bağdaştırıp seçer. Kurban, seri katilin arzu duyduğu bir kişiyi temsil eder. Bir yabancının yüzünü keserken, sembolik olarak, mesela nefret edilen bir baba figürünü kesiyor olur.

Oğlanın sinüslerindeki düzgün kemikler kırılıp açılmıştı. Üst çene kemiği gitmişti, bu yüzden suratı tam değilmiş gibi görünüyordu. Alt çenesinin bir kısmı hala oradaydı ama azı dişlerine doğru kırılıp açılmıştı. Kan akışının yönü nedeniyle soldaki iki diş beyaz ve temiz kalmıştı. Dişlerden birisinde dolgu vardı. Parçalanmış yüze baktım. Onun sadece et, ölü bir et olduğunu düşünme işinde iyi gidiyordum ama ölü et parçalarının dolguları olmazdı, dişçiye gitmezlerdi. Bir anda gözümde yeniden bir oğlan, hatta bir çocuk oluverdi. Yaşını, diğerlerinin boyu ve görünüşleriyle tahmin etmiştim. Ama belki de bu yüzü olmayan ceset bir çocuğa, uzun boylu bir çocuğa aitti. Küçük bir oğlandı.

İlkbahar havası etrafımda döndü. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım ama bu bir hataydı. İç organlar ve durmuş ceset kokusu burnuma doldu. Hendeğin kenarına doğru geriledim. Kurbanların üzerine kusmamalıydınız. Bu kesinlikle polisleri çileden çıkarırdı.

Bütün polislerin toplandığı bir yükseltide, dizlerimin üzerine düştüm. Tam olarak düşmemiştim, kendimi yere bırakmıştım. Serin havada derin, içimi temizleyen nefesler aldım. İşe yaradı. Burada hafif bir rüzgar esiyordu, ölülerin kokusunu azaltıyordu. Yardımcı olmuştu.

Her boyda ve ebatta polis, yükseltinin üzerinde toplanmıştı. Hiçbiri aşağıda, cesetlerin yanında, gerekenden daha fazla zaman geçirmiyordu. Uzaktaki yolda bekleyen ambulanslar vardı ama herkes cesetlerden nasibini almıştı. Videoya kaydedilmiş, olay yeri inceleme teknisyenleri tarafından incelenmişlerdi. Benim dışımda herkes işini yapmıştı.

"Mideniz mi bulandı Bayan Blake?" Suç ve Sağlık Denetim Departmanı'ndan Çavuş Freemont'un sesiydi, SS/DD

ayrıca 2S/2D diye de biliniyordu. Sesi nazikti ama durumu onaylamıyordu. Tonundan anlamıştım. Suç mahallinde sadece iki kadındık ve büyük oğlanlarla oynuyorduk. Erkeklerden daha sert, daha güçlü, daha iyi olmalıydınız, yoksa bunu size karşı kullanırlardı. Ya da size küçük bir kızmışsınız gibi davranırlardı. Çavuş Freemont'un midesinin bulanmadığına bahse girerdim. Buna asla izin vermezdi.

İçimi temizleyen derin nefeslerden bir tane daha aldım ve verdim. Başımı kaldırıp ona baktım. Dizlerimin üzerindeyken bir yetmişlik boyunun tüm heybetini görmüştüm. Düz, koyu renk saçları çene hizasında kesilmişti. Uçları içe doğru kıvrılıp yüzünü çerçevelemişti. Pantolonu parlak güneş sarısı, ceketi siyahtı ve bluzu da daha yumuşak bir sarıydı. Cilalı siyah loafer'larını çok yakından görmüştüm. Sol elinde bir alyans vardı ama nişan yüzüğü yoktu. Gülümseme kırışıklıklarına bakılırsa kırklı yaşların sonlarındaydı ama şu anda gülümsemiyordu.

Yeniden yutkundum. Dilime yapışan tadı almamaya çalışıyordum. "Hayır Çavuş Freemont, midem bulanmıyor." Bunun doğru olmasından çok memnundum. Sadece beni yeniden hendeğin dibine göndermemesini umuyordum. Cesetlere bir daha bakarsam, yediğim bütün kurabiyeleri dışarı çıkarırdım.

"Bunu ne yapmış?" diye sordu. Parmağıyla işaret ettiği yere dönüp bakmadım. Aşağıda ne olduğunu biliyordum.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Kahverengi gözleri, iyi bir polisin gözlerinin olması gerektiği gibi ifadesizdi, okuyamıyordum. Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum da ne demek? Senin bir canavar uzmanı olman gerekiyordu."

'Olman gerekiyordu' bölümünün üzerinde durmadım. Henüz yüzüme karşı 'zombi kraliçesi' dememişti. Aslında oldukça kibar ve düzgün davranıyor sayılırdı. Bana davranışında bir sıcaklık yoktu tabii. Benden etkilenmemişti. Bunu kendine göre sessiz tavrı ve hafif imalarıyla belli ediyordu. SS/DD'den Çavuş Freemont'u etkilemek için şapkamdan büyükçe bir ceset çıkarmam gerekiyordu. Şu ana kadar hiçbir şey yapamamıştım.

Larry yanımıza geldi. Yüzünün sarı-yeşil arası rengi, kırmızı saçlarıyla tezat oluşturuyordu. Gözleri kızarmıştı. Kusarken gözleri yaşarmış olmalıydı. Eğer kusma yeterince şiddetliyse, bazen kusarken ağlayabilirdiniz.

Larry'ye iyi olup olmadığını sormadım. Cevap çok açıktı. Ama zor da olsa ayaktaydı. Bayılmamıştı. Kendini toparlayacaktı.

"Benden ne istiyorsunuz Çavuş?" diye sordum. Sabrımı zorluyordum. Kendi standartlarımda, sonuna kadar uzlaşmacıydım. Dolph gurur duyardı. Bert olsa hayran kalırdı.

Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Çavuş Storr'un seni suç mahalline sokmam için beni ikna etmesine izin verdim. Senin en iyisi olduğunu söyledi. Gazetelere bakılırsa biraz büyü yapıp her şeyi çözüyormuşsun. Kim bilir, belki de ölüleri diriltip onları kimin öldürdüğünü sorarsın."

Derin bir nefes alıp verdim. Olayları çözmek için büyü kullanmıyordum, genel olarak bilgimi kullanıyordum ama bunu söylersem kendimi savunuyormuş gibi görünürdüm. Freemont'a hiçbir şey ispatlamam gerekmiyordu. "Gazetelerde okuduğunuz şeylere inanmayın Çavuş Freemont. Ölüleri diriltmeye gelince, bu üçünde işe yaramaz.

"Bana zombi de diriltemeyeceğini mi söylüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Eğer bize yardım edemeyeceksen evine git Bayan Blake."

Yan gözle Larry'ye baktım. Hafifçe omuz silkti. Hala biraz sarsılmış görünüyordu. Sanırım kendimi tutmam gerektiğini söyleyecek kadar gücünü toplayamamıştı. Ya da belki Freemont'tan o da benim kadar sıkılmıştı.

"Onları zombi olarak diriltebilirim Çavuş ama konuşmak için çalışan bir boğaza ve ağza ihtiyaçları var."

"Yazabilirler," dedi Freemont.

İyi bir tavsiyeydi. Bu beni onun hakkında daha iyi düşünmeye sevk etti. Eğer iyi bir polisse düşmanca davranışlarını bir yere kadar idare edebilirdim. Aşağıdaki gibi cesetlerle karşılaşmak zorunda kalmadığım sürece, çok daha fazla düşmanca davranışla bile idare edebilirim.

"Belki. Ama zombiler eğer travmatik bir ölüm yaşamışlarsa genelde arka beyin fonksiyonlarını çok daha hızlı kaybediyor. Yani yazamayabilirler. Üstelik yazabilseler bile, onları kimin öldürdüğünü bilmiyor olabilirler."

"Ama gördüler," dedi Larry. Sesi hırıltılı geliyordu, eline öksürüp boğazını temizleye çalıştı.

"Hiçbiri kaçmaya çalışmamış Larry. Neden?"

"Neden ona soruyorsun?" dedi Freemont.

"O eğitim alıyor," dedim.

"Eğitim mi? Benim cinayet davama bir stajyer mi getirdin?"

Ona baktım. "Ben sana işini nasıl yapacağını söylemiyorum. Sen de bana söyleme."

"Daha bir halt yapamadın. Asistanının çalılara kusmasını saymazsak."

Larry'nin yanaklarında sağlıklı olmayan bir kızarıklık belirdi. Midesi ayakta duramayacak kadar bulanırken bile utanmıştı.

"Çalılara içini boşaltan tek kişi Larry değil, sadece rozeti olmayan tek kişi o." Başımı iki yana salladım. "Bu pisliğe gerek yok." Freemont'un yanından geçtim. "Hadi Larry."

Larry peşimden geldi, sonuna kadar sadıktı.

"Bunun basına sızmasını istemiyorum Bayan Blake. Eğer bunu basında görürsem kimden çıktığını anlarım." Bağırmıyordu ama sesi o havayı taşıyordu.

Döndüm. Ben de bağırmıyordum ama beni herkes duyabiliyordu. "Elinde, kılıç kullanan bir olağandışı yaratık var ve bir vampirden hızlı hareket ediyor."

Freemont'un yüzünde bir şey oynadı, sanırım sonunda ilginç bir şey söylemiştim. "Bir vampirden hızlı hareket ettiğini nereden biliyorsun?"

"Oğlanlardan hiçbiri kaçmaya çalışmamış. Hepsi ölürken olduğu yerde duruyormuş. Ya daha hızlı ya da inanılmaz bir zihin kontrol gücü var."

"O zaman bir likantrop, değil mi?"

"Bir likantrop bile bu kadar hızlı olamaz ve likantroplar insanların zihnini bulandırma gücüne sahip değildir. Eğer buraya eli kılıçlı bir likantrop gelmiş olsaydı, oğlanlar çığlık çığlığa kaçardı. En azından mücadele izleri olurdu."

Freemont öylece durmuş bakıyordu. Sanki beni ölçüp tartıyormuş gibi, ciddi bir ifadesi vardı. Hala benden memnun değildi ama söylediklerimi dinliyordu.

"Sana yardım edebilirim Çavuş Freemont. Belki bu şeyi kimin yaptığını, bir daha yapmadan önce çözebilirim."

Sessiz, kendinden emin maskesi bir süre için dağıldı. Eğer tepkisiz kahverengi gözlerine bakmıyor olsaydım, bunu kaçırabilirdim.

"Hassiktir," dedim yüksek sesle. Ona doğru yaklaşıp sesimi alçalttım. "Durum bu, değil mi? Bunlar ilk cinayetler değil."

Önce yere, sonra gözlerime baktı, çenesi öne doğru çıkmıştı. Artık gözleri tepkisiz değildi, biraz korkmuştu. Kendisi için değil, yaptığı ya da yapmadığı bir şey için korkmuştu.

"Eyalet Karayolu Devriyesi bu cinayeti halledebilir." Sesi şu ana kadar duyduğum en nazik tondaydı.

"Kaç tane?" diye sordum.

"Önceki ikiydi. Genç bir çift, bir kızla oğlan. Büyük ihtimalle ormanda yiyişiyorlardı." Sesi yumuşaktı, neredeyse yorgundu.

"Adli tıp ne diyor?"

"Sen haklısın. Bir bıçak, büyük ihtimalle bir kılıçmış. Canavarlar silah kullanmaz Bayan Blake. Ben de kızın eski erkek arkadaşı olduğunu sandım. İçsavaş hatıra koleksiyonu yapıyordu ve koleksiyonda kılıçlar da vardı. Yani her şey yerli yerindeydi."

Başımla onayladım. "Mantıklı gibi."

"Kılıçlardan hiçbiri darbelere uymamıştı ama cinayet silahından kurtulduğunu sandık. Düşünemedim..." Gözlerini benden kaçırdı, ellerini ceplerine o kadar sert sokmuştu ki kumaşı yırtmasından korktum. "İlk cinayet mahalli böyle değildi. İlk darbede ölmüşlerdi. Yaratık, onları göğüslerinden yere saplamıştı. Bunu bir insan da yapabilirdi." Sanki onu onaylamamı ister gibi bana baktı. Ben de öyle yaptım.

"Cesetler ölümcül darbe dışında kesilmiş miydi?"

Başıyla onayladı. "Yüzleri parçalanmıştı. Kızın sol eli yoktu. Eski erkek arkadaşının verdiği yüzük o eldeymiş."

"Boğazları kesilmiş miydi?"

Düşünürken kaşlarını çattı, sonra başıyla onayladı. "Kızınki kesilmişti. Çok fazla kan yoktu. Sanki boğazı kesilmeden önce ölmüş gibiydi."

Başımla onaylama sırası bendeydi. "Harika."

"Harika mı?" diye sordu Larry.

"Sanırım elinizde bir vampir var Çavuş Freemont."

İkisi de bana kaşlarını çatıp baktı. "Hangi uzuvların eksik olduğuna bakın. Oğlanlardan birisinin bacakları öldükten sonra kesilmiş. Bacak atardamarı, baldırda karna yakın bir yerdedir. Bazı vampirlerin boyun yerine oradan kan emdiklerini görmüştüm. Bacakları kes ve diş izi kalmasın."

"Ya diğer ikisi?" diye sordu Freemont.

"Belki en küçük oğlan da ısırılmıştır. Boynu sebepsiz yere iki kere kesilmiş. Belki yüzünün parçalanmasının bir parçasıymış gibi görünsün diye fazladan vahşet eklemiştir. Bilmiyorum. Ama bir vampir bilekten ve dirsekten de kan emebilir. Bütün bu parçalar eksik."

"Bir tanesinin beyni de eksik," dedi Freemont.

Larry arkamda hafifçe sallandı. Eliyle terleyen yüzünü sildi.

"İyi misin?" diye sordum.

Sesine güvenmediği için başıyla onayladı. Cesur Larry.

"Bizi yanıltmak için, bir vampirin ilgilenmeyeceği bir parçayı almaktan daha iyi bir yol olabilir mi?" dedim.

"Tamam, akla yatkın. Neden bu şekilde? Bu..." Ellerini iki yana açtı, aşağıdaki katliama bakıyordu. "Bu delilik. Eğer bir insan olsaydı, elimizde bir seri katil olduğunu söylerdim."

"Belki de vardır," dedim yavaşça.

Freemont bana baktı. "Bu da ne demek?"

"Vampirler de bir zamanlar insandı. Ölmüş olmak, insanken sahip olduğu problemlerden kurtulduğu anlamına gelmez. Eğer ölmeden önce şiddete meyilliyse, ölmüş olmak bunu değiştirmez."

Freemont bana sanki deli olan benmişim gibi bakıyordu. Sanırım onu rahatsız eden 'ölü' kelimesiydi. Onun şüphelileri bir kere ölmüşse, artık şüpheli olmuyordu. Yeniden denedim. "Diyelim ki Johnny bir seri katil. Vampir oluyor. Neden vampir olmak onu daha az cani yapsın? Neden daha fazla canileşmesin?"

"Aman Tanrım," dedi Larry.

Freemont burnundan derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Tamam, belki sen haklısın. Haklısın demiyorum. Vampir kurbanlarının resimlerini görmüştüm, hiç böyle değillerdi ama eğer haklıysan, benden ne istiyorsun?"

"İlk suç mahallinin fotoğraflarını. Ve nerede olduğunu görmek istiyorum."

"Oteline bir dosya yollarım," dedi."

"O çift nerede öldürülmüştü?"

"Buradan birkaç yüz metre ötede."

"Gidip bakalım."

"Memurlardan biri seni oraya götürür," dedi.

"Burası küçük bir alan. Çevreyi araştırdığınızı tahmin ediyorum."

"Hem de iyi bir diş fırçası ile. Ama açıkçası, Bayan Blake, tam olarak neye baktığımızı bilmiyorduk. Yapraklar ve kuru hava, izleri bulmayı neredeyse imkansızlaştırıyor."

"Evet. İzler yardımcı olabilir," dedim. Dönüp geldiğimiz yöne baktım. Tepeye doğru, yapraklar dağılmıştı. "Eğer bir vampirse..."

Freemont sözümü kesti. "*Eğer* mi?"

Bir anda suçlayıcı bir ifadeye bürünen gözlerine baktım. "Bak Çavuş, eğer bir vampirse, şimdiye kadar gördüğüm en güçlü zihin kontrolüne sahip. Onları öldürürken üç insanı birden etkisi altına alabilen değil bir vampir, bir başvampir bile görmedim. Bunu görünceye kadar, bir vampirin böyle bir şey yapabileceğini düşünemezdim."

"Başka ne olabilir?" diye sordu Larry.

Omuz silktim. "Bir vampir olduğunu düşünüyorum. Ama eğer yüzde yüz emin olduğumu söylersem yalan olur. Polise yalan söylememeye çalışıyorum. Zemin yumuşak olsa bile, tepeye doğru izlerin olmaması gerekiyordu çünkü vampir uçarak gelebilirdi."

"Yarasa gibi mi?" diye sordu Freemont.

"Hayır, yarasaya dönüşemezler ama onlar..." Doğru kelimeyi aradım ama bulamadım. "Yerden yükselebilirler, bir çeşit uçuş. Bunu görmüştüm. Açıklayamam ama gördüm."

"Seri katil olan bir vampir." Başını iki yana salladı, ağzının yanındaki çizgiler derinleşiyordu. "Burası Federallerle dolacak."

"Evet, hiç şakası yok. Kayıp vücut parçalarını buldunuz mu?" dedim.

"Hayır, onları yediğini düşünmüştüm."

"Eğer bu kadar çok yiyorsa neden daha fazlasını yememiş? Eğer yediyse neden diş izi yok? Eğer yediyse neden dağılmış vücut parçaları, kırıntılar yok?"

Ellerini yumruk yaptı. "Tamam, durumu açıkladın. Aptal bir polis bile vampirlerin et yemediğini bilir." Kahverengi gözlerini bana çevirdi, çok kızgındı. Öfkesi tam olarak bana değildi ama iyi bir hedef olabilirdim. Ben de bakışlarına karşılık verdim. Geri adım atmamıştım. Gözlerini önce o kaçırdı. Belki de iyi bir hedef değildim.

"Bir cinayet soruşturmasında sivil danışman olması hoşuma gitmiyordu ama sen benim kaçırdığım detayları gösterdin. Ya çok iyisin ya da bildiğin şeyler var ve bana söylemiyorsun."

Yaptığım işte iyi olduğumu söyleyebilirdim ama söylemedim. Polisin onlardan bilgi sakladığımı düşünmesini istemiyordum, özellikle de saklamıyorken. "Normal bir cinayet dedektifine nazaran bir avantajım var, ben bir canavar olmasını bekliyorum. Hiç kimse beni bıçaklama ya da vur kaç olayları için aramıyor. Normal açıklaması olan olaylarla çok vakit geçirmiyorum. Bu da pek çok teoriyi baştan elediğim anlamına geliyor."

Başıyla onayladı. "Tamam, bu şeyi yakalamama yardım ettiğin sürece ne iş yaptığın beni ilgilendirmez."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

"Ama muhabir yok, basın yok. Burada işleri ben yönetiyorum. Bu benim soruşturmam. Halka açıklanması gereken zamana ben karar veririm. Bunu anladın mı?"

"Elbette."

Sanki inanmıyormuş gibi bana baktı. "Basın konusunda ciddiyim."

"Basınla bir derdim yok Çavuş Freemont. Böyle olmasını tercih ediyorum."

"Basınla ilişkisi olmasını istemeyen birine göre, basında çok görünüyorsun."

Omuz silktim. "Sadece sansasyonel davalara dahil oluyorum Çavuş. Kulağa hoş gelen, ilgi çeken davalar. Tanrı aşkına, ben vampir avlıyorum, bunlardan çok iyi başlıklar çıkıyor."

"Birbirimizi anladığımız sürece dert değil Bayan Blake."

"Basın yok. Bu zor bir konu değil," dedim.

Tekrar başıyla onayladı. "İlk cinayet mahalline seni götürecek birini ayarlayayım. Dosyayı da oteline yollatacağım." Arkasını dönüyordu.

"Çavuş Freemont?"

Geri döndü ama bakışı dostça değildi. "Şimdi ne var Bayan Blake? İşini yaptın."

"Buna sıradan bir insan seri katilmiş gibi yaklaşamazsınız."

"Bu davadan ben sorumluyum Bayan Blake. Canım ne isterse onu yaparım."

Gözlerimi, düşmanca bakan gözlerine diktim. Ben de kendimi pek dost canlısı hissetmiyordum. "Seni yok saymaya falan çalışmıyorum. Ama vampirler sadece sivri dişleri olan insanlar değildir. Ve bu vampir, tek tek öldürürken hepsinin zihnini kontrol edebiliyorsa, senin zihnini de, herkesin zihnini de ele geçirebilir. Bu yetenekte bir vampir, siyahın beyaz olduğunu düşünmeni sağlayabilir. Beni anladın mı?"

"Şu an gündüz, Bayan Blake, eğer bir vampirse, o zaman onu bulur ve ona kazığı saplarız."

"Bir infaz iznine ihtiyacın var."

"Biz de alırız."

"Aldığın zaman, ben de gelir işi bitiririm."

"Sanırım bunu ben halledebilirim."

"Daha önce bir vampire kazık çaktın mı?" diye sordum

Bana sadece baktı. "Hayır ama bir adamı vurmuştum. Çok da zor olmaz."

"Söylediğin şekilde düşünürsek çok zor değil. Ama daha tehlikeli."

Başını iki yana salladı. "Buraya Federaller gelinceye kadar işin başında ben varım, sen ya da başka birisi işi devralamaz. Bunu anladın mı Bayan Blake?"

Başımla onayladım. "Anladım Çavuş Freemont." Ceketinin yakasındaki haç şeklindeki rozete baktım. Sivil giyinen erkeklerden çoğu, üzerinde haç olan kravat iğnesi takardı. Ülke çapında standart polis prosedürüydü. "Gümüş mermileriniz var, değil mi?"

"Adamlarımı gözetirim Bayan Blake."

Ellerimi hafifçe kaldırdım, kız kıza konuşma buraya kadardı. "Tamam, gidiyoruz. Çağrı numaramız var. Eğer gerekirse kullanın Dedektif Freemont."

"İhtiyacım olmayacak."

Derin bir nefes alıp pek çok kelimeyi yuttum. Bir cinayet davasında sorumlu polisle kavga etmek, oyuna geri çağırılmak için iyi bir yol değildi. Veda etmeden yanından geçtim. Eğer ağzımı açsaydım, ağzımdan ne çıkacağından pek emin değildim. Ama hoş ya da işe yarar şeyler söyleme ihtimalim zayıftı.

8

Pek fazla kampa gitmeyen insanlar, karanlığın gökyüzünden çöktüğünü zanneder. Öyle olmaz. Karanlık, ağaçların arasından kayar ve önce onları doldurur, sonra açık alanlara doğru yayılır. Ağaçların altı o kadar karanlıktı ki kendi kendime keşke bir el fenerim olsaydı diyordum. Yola çıkıp bizi bekleyen cipimize ulaştığımızda güneş yeni batıyordu.

Larry yaklaşan karanlığa baktı. "Geri dönüp Stirling için mezarlığı dolaşabiliriz," dedi.

"Önce bir şeyler yiyelim," dedim.

Bana baktı. "Durup bir şeyler yememizi mi istiyorsun, bu bir ilk. Genelde bir şeyler yemek için yalvaran ben olurdum."

"Öğlen yemeği yemeyi unuttum," dedim.

Sırıttı. "İşte buna inanırım." Gülümsemesi yavaşça yüzünden silindi. "İlk defa bana kendi isteğinle yemek teklif ediyorsun ama ben yiyebileceğimi zannetmiyorum." Bana baktı. Yüzümü incelediğini görecek kadar ışık vardı. "Bu gördüklerimizden sonra gerçekten bir şeyler yiyebilecek misin?"

Ona baktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Çok kısa bir sure önce cevabım hayır olurdu. "Şey, bir tabak spagetti ya da biftek tartare görmek istemem ama evet, yiyebilirim."

Başını iki yana salladı. "Biftek tartare de nedir?"

"Az pişmiş biftek," dedim.

Zorla yutkundu, biraz önceye göre daha soluk görünüyordu. "Bu kadar kısa bir zaman sonra böyle şeyleri nasıl düşünebiliyorsun, şeyden sonra..." Sözünü yarım bıraktı. İkimiz de görmüştük, daha fazla kelimeye gerek yoktu.

Omuz silktim. "Neredeyse üç senedir cinayet mahallerine gidiyorum Larry. Hayatta kalmayı öğrenmem gerek. Bu, parçalanmış cesetleri gördükten sonra yemek yemek anlamına da geliyor." Daha kötüsünü gördüğümü eklemedim. İnsan cesetlerinin bir oda dolusu kan ve tanımlanamayan et parçasına dönüştüğünü görmüştüm. Geriye bir poşeti dolduracak kadar bile parça kalmamıştı. Ondan sonra bir süre Big Mac yiyememiştim.

"En azından yemeyi denemeye hazır mısın?"

Bana şüpheyle bakıyordu. "Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

Bağcıklarını çözüp Nike'larımı dikkatlice çıkararak yola bastım. Naylon çorabı kaçırmak istemiyordum. Tulumun fermuarını açıp çıkardım. Larry de aynısı yaptı ama bunu ayakkabılarını çıkarmadan yapmayı denemişti. Sonunda ayaklarını kurtarmayı başardı ama biraz zıplaması gerekmişti.

Cipin tertemiz bagajını kan lekesi yapmamak için tulumumu dikkatlice katladım. Nike'ları arkaya atıp topuklu ayakkabılarımı giydim.

Larry pantolonundaki kırışıklıkları düzeltmeye çalışıyordu ama bazı şeyleri sadece kuru temizleme düzeltebilirdi.

"Kanlı Kemikler'e gitmeye ne dersin?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı, elleri hala pantolonundaki kırışıklıkları düzeltmeye çalışıyordu. Kaşlarını çattı. "Nereye?"

"Magnus Bouvier'in işlettiği restoran. Stirling söylemişti."

"Nerede olduğunu da söyledi mi?" dedi Larry.

"Hayır ama yerel polislerden birine buradaki restoranları sordum ve buradan pek uzak değilmiş."

Larry gözlerini kıstı. "Oraya neden gitmek istiyorsun?"

"Magnus Bouvier'le konuşmak istiyorum."

"Neden?" diye sordu.

Bu iyi bir soruydu. İyi bir cevabım olduğunu zannetmiyordum. Omuz silktim ve cipe bindim. Eğer konuşmayı devam ettirmeyi düşünüyorsa, Larry'nin bana katılmaktan başka çaresi yoktu. Ama cipe yerleştiğimizde de hala iyi bir cevabım yoktu.

"Stirling'den hoşlanmadım. Ona güvenmiyorum."

"Ondan hoşlanmadığını farkettim," dedi Larry. Sesi çok kuruydu. "Ama ona neden güvenmiyorsun?"

"Sen güveniyor musun?" diye sordum.

Larry kaşlarını çattı, biraz düşündü. Başını iki yana salladı. "Kendimi ona emanet edecek kadar değil."

"Gördün mü?" dedim.

"Sanırım. Ama Bouvier'le konuşmanın bir faydası olacağını düşünüyor musun?"

"Öyle olmasını umuyorum. Güvenmediğim insanlar için ölü diriltmek hoşuma gitmiyor. Özellikle de bu kadar önemli bir durumda."

"Tamam, yani Bouvier'in restoranına gidip akşam yemeği yiyeceğiz ve onunla konuşacağız. Sonra ne olacak?"

"Eğer yeni bir şey öğrenmezsek, gider Stirling'i görür ve onun için mezarlığı dolaşırız."

Larry sanki bana güvenmiyormuş gibi bakıyordu. "Neyin peşindesin?"

"Stirling'in bu dağı neden istediğini bilmek istemiyor musun? Neden başkasının dağını değil de Bouvier'ın dağını istiyor?"

Larry bana baktı. "Polisle çok zaman geçiriyorsun. Hiç kimseye güvenmiyorsun."

"Bunu bana polisler öğretmedi Larry, bu doğal bir yetenek." Cipi vitese taktım ve yola çıktık.

Gece yaklaşırken dağların arasındaki vadilerde gölge havuzlar oluşuyordu. Doğrudan mezarlığa gidebilirdik. Mezarlıkta sadece yürümenin hiçbir zararı olmazdı. Ama eğer vampir avlamaya gitmiyorsam, bu arada gidip Magnus Bouvier'le konuşabilirdim. Bu, işimin hiç kimsenin engelleyemeyeceği bir bölümüydü.

Ve aslında vampir avlamaya gitmek istemiyordum. Hava neredeyse kararmıştı. Geceleri vampir avlamak, ölmek için iyi bir yoldu. Özellikle de zihinleri bunun gibi kontrol edebilen bir vampiri. Vampirler zihninizi kontrol ederken size zarar verebilirdi. Eğer kontrolü yeterince iyiyse, buna aldırmazdınız bile. Ama konsantrasyonu kesince çığlık atmaya başlar, uyanırdınız. Kaçardınız. Ama oğlanlar kaçmamıştı. Uyanmamışlardı. Sadece ölmüşlerdi.

Eğer bu şey durdurulmazsa, başka insanlar da ölecekti. Bunu neredeyse garanti edebilirdim. Freemont'un kalmama izin vermesi gerekirdi. Bu olayda bir vampir uzmanına ihtiyaçları vardı. Bana ihtiyaçları vardı. Tamam, aslında canavarlar konusunda uzman polislere ihtiyaçları vardı ama böyle bir şeye sahip değillerdi. Addison-Clark davası, vampirleri yasal olarak canlı kabul edeli sadece üç yıl olmuştu.

Üç yıl önce Washington, kan emicileri, hakları olan yasal vatandaşlar yapmıştı. Hiç kimse bunun polis için ne anlama geleceğini düşünmemişti. Kanun değişmeden önce olağandışı suçlar, ödül avcıları ve vampir avcıları tarafında halledilirdi. Bu özel vatandaşlar, bu işlerde hayatta kalacak tecrübeye sahipti. Pek çoğumuzun bize canavarlara karşı avantaj sağlayan olağandışı güçleri vardı. Oysa pek çok polisin böyle bir gücü yoktu.

Sıradan insanlar canavarlarla pek iyi geçinemiyordu. Canavarları temizleyecek yeteneğe sahip kişilerin sayısı her zaman için azdı. İyi iş çıkarıyorduk ama bir anda işleri polislerin devralmasını beklediler. Ekstra bir eğitim ya da ekstra eleman verilmemişti, hiçbir şey değişmemişti. Lanet olsun, pek çok polis teşkilatının gümüş kurşun istihkakı bile yoktu.

Washington D.C.'nin belki de biraz aceleci davrandığını farketmesi çok uzun sürdü. Sonunda canavarların gerçekten canavar olduğunu ve polisin fazladan eğitime ihtiyacı olduğunu anladılar. Ama polisleri eğitmek yıllar alırdı. Bu yüzden işleme kısa devre yaptırmaya ve vampir avcılarıyla canavar avcılarını polis yapmaya karar vermiş görünüyorlar. Bu kişisel olarak benim işime yarabilir. Freemont'un yüzüne bir rozet dayamak çok hoşuma giderdi. O zaman beni uzaklaştıramazdı. Eğer Federal değilse bunu yapamazdı. Ama pek çok vampir avcısı için bu büyük bir karmaşa olacaktı. Bir cinayet davasında çalışmak için olağandışı yaratık uzmanlığından fazlası gerekliydi. Bir rozet taşımak için vampir uzmanlığından fazlası lazımdı.

Kolay bir cevap yoktu. Ama yaklaşan karanlığın içinde birkaç polis, daha önce aklıma bile gelmeyen şeyleri yapan

bir vampirin peşindeydi. Eğer rozetim olsaydı onların yanında olabilirdim. Onların güvenliğini garanti edemezdim belki ama hayatta sadece vampir kurbanı fotoğrafları görmüş bir eyalet polisinden fazlasını bildiğim kesindi. Freemont işin aslından habersizdi. Ve hayatın gerçekleriyle ilk karşılaşmasını sağ salim atlatmasını ummaktan başka, elimden bir şey gelmiyordu.

9

Bar ve et restoranı olan Kanlı Kemikler, kımızı çakılla kaplı bir yolun sonundaydı. Yolun iki yanındaki ağaçlar kesilmişti. Bu yüzden cip, milyonlarca yıldızın parladığı siyah gecenin altında yapayalnız, yokuş yukarı çıkıyordu. Yoldaki tek ışık, yıldızların parıltısıydı.

"Burası gerçekten çok karanlık," dedi Larry.

"Sokak lambası yok," dedim.

"Restoranın ışıklarını görmemiz gerekmiyor muydu?"

"Bilemiyorum." Kesilmiş ağaçlara bakıyordum. Ağaçların gövdeleri beyaz renkteydi ve düzgün kesilmemişti. Yeni kesilmişlerdi ve sanki birisi delirip bir balta veya bir kılıçla saldırmış gibi görünüyordu ya da biri ağaçların gövdelerini sökmüştü.

Yavaşladım, karanlığı inceliyordum. Yanlış mı düşünüyordum? Acaba bu, trolların işi miydi? Acaba dağlarda, Büyük Ozark Dağ Trollarından biri hayatta mı kalmıştı? Kılıç kullanan bir tanesi? Her şeyin bir ilki olduğuna inananlardandım.

Cipi neredeyse durdurmuştum.

"Ne oldu?" diye sordu Larry.

Acil durum farlarını yaktım. Yol dardı, iki araba zar zor geçerdi ve yokuş yukarı gidiyorduk. Yukarıdan gelen biri cipi hemen farkedemezdi. Işıkların yardımı olurdu ama eğer hız yapıyorsa... Lanet olsun, nasılsa yapacaktım, söylenmeye ne gerek vardı? Cipi kenara çekip dışarı çıktım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Şu ağaçları bir trol mu sökmüş diye bakacağım."

Larry kendi tarafından çıkmaya yeltendi. Onu engelledim. "Eğer dışarı çıkacaksan, benim tarafımdan çık."

"Neden?"

"Silahlı değilsin." Browning'i çekmiştim. Sağlam ve rahatlatıcı bir ağırlığı vardı ama açıkçası büyük dağ trolunun boyunda bir şeye karşı çok etkili olmazdı. Belki patlayan çekirdekli mermiler işe yarardı ama 9 mm'lik silahlar, küçük bir fil boyundaki bir şeyi avlamaya uygun değildi.

Larry kapısını kapatıp diğer tarafa kaydı. "Dışarıda bir yerde gerçekten bir trol olduğunu mu düşünüyorsun?"

Karanlığa baktım. Hiçbir şey hareket etmedi. "Bilmiyorum." Yolun kenarındaki kesik ağaca yöneldim. Dikkatlice yanına gittim. Topuklarım kuru, kumlu toprağa batmıştı. Sol elimle birkaç bitkiye tutunup yokuştan aşağıya eğildim. Kaygan yapraklar ve çam iğneleri üzerinde geri kaymamak için ağacın kesilmiş gövdesinin bir parçasına tutunmak zorunda kaldım.

Elim kalın bir çıkıntıya denk geldi. Elimi çekmemek için kendimi zor tuttum, yapışkan ağaç parçasına dokunmak için kendimi zorladım.

Larry yolun kenarında sendeledi. Kaygan tabanlı ayakkabıları, kuru yaprakların üstünde kayıyordu. Boşta ona uza-

tacak elim yoktu. Kendisini yarı şınav pozisyonunda buldu, çalılara tutunarak yanıma geldi. "Lanet olası ayakkabılar."

"En azından topuklu giymemişsin," dedim.

"Şükretmediğimi düşünme. Boynumu kırardım," dedi.

Gecenin koyu karanlığında bizden başka hareket eden bir şey yoktu. Yakından duyulan kurbağa müzikali dışında, çıt çıkmıyordu. Tuttuğumu farketmediğim nefesimi verdim. Kendimi düz zemine çekip ağaçlara baktım.

"Neye bakıyoruz," diye sordu Larry.

"Bir balta, geniş ve düzgün izler bırakır. Eğer ağaçları bir trol söktüyse, ağaç kalıntılarının tırtıklı ve sivri olması gerekir."

"Bana düzgünmüş gibi geldi," dedi. Parmakuçlarını çıplak ağacın üzerinde gezdirdi. "Ama balta gibi görünmüyor."

Ağaç çok düzgündü. Bir balta belli bir açıyla gelirdi. Bu neredeyse düzdü, sanki her ağaç tek bir vuruşla ya da en fazla iki vuruşta inmişti. Bazı ağaçlar neredeyse otuz santim çapındaydı. Bunu hiçbir insan baltayla yapamazdı.

"Bunu kim yapmış olabilir?"

Karanlığı inceledim. Silahımı karanlığa doğrultmamak için kendimi zor tutuyordum ama yukarı doğru tutmaya devam ettim. Güvenlik önce gelirdi. "Belki, kılıçlı bir vampir."

O da karanlığa doğru baktı. "O adamları öldüren mi yani? Neden bir vampir onları öldürdükten sonra ağaçları kessin?"

Bu iyi bir soruydu. Harika bir soruydu. Ama bugünkü pek çok soruda olduğu gibi, benim yine bir cevabım yoktu. "Bilmiyorum. Hadi arabaya dönelim."

Geldiğimiz yolu sendeleyerek geri döndük. Bu sefer ikimiz de düşmemiştik. Bu da bir şeydi.

Arabaya binince silahı yerine koydum. Belki ihtiyacım bile olmayacaktı ama yine de... Bir şey o ağaçları kesmişti.

Arabadaki aloe ve lanolinli bebek mendilleri ile ellerimdeki kan ve kıymıkları temizledim. Bu mendiller, ağaç kirinde de, insan kanında olduğu kadar etkiliydi.

Işıkları arayarak yola devam ettik. Yerden, kamp ateşi olamayacak kadar yüksekte bir ateş vardı. Uzun direkler üzerindeki meşaleler, yolun sağına doğru kıvrılan geniş çakıllı dönüşü aydınlatmıştı. Buradaki ağaçlar da kesilmişti ama yıllar önce. Açıklıkta eski bir bina vardı. Ağaçlar, tek katlı dükkana arka plan oluşturuyordu. Saçakta tahta bir tabela asılıydı. Meşale ışığında okunması biraz zordu ama üzerinde büyük ihtimalle 'Kanlı Kemikler' yazıyordu.

Koyu renk, ahşap levhalar çatıyı kaplamış, aşağıya duvarlara kadar inmişti; sanki bütün bina doğal bitki örtüsünün bir parçaymış ve kırmızı topraktan çıkmış gibi duruyordu. Çakılların üzerinde dağınık bir şekilde yirmiye yakın araba ve kamyonet park etmişti.

Tabela rüzgarda sallanıyordu. Meşale ışığı, tabelanın üzerine kazınmış yazıdan yansıyordu. Evet, düzgün ve şekilli harflerle, 'Kanlı Kemikler' yazıyordu.

Yüksek topuklarımla, çakılın üstünde dikkatlice yürüdüm. Larry'nin takım elbisesine uygun ayakkabıları, benimkilere nazaran çakılda daha başarılıydı. " Kanlı Kemikler, bir bar ve et restoranı için oldukça garip bir isim."

"Belki pirzola hazırlıyorlardır," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Şu an kızarmış bir şey görmeye dayanamam."

"Bu benim de ilk seçeneğim olmaz."

Kapı içeri doğru, direkt bara açıldı, arkamızdan kapandı ve ateşle aydınlanmış alacakaranlığa girdik. Barların çoğu içki içilip saklanılan, hüzünlü yerlerdi. Dışarıdaki parlak ve

gürültülü dünyadan kaçış yerleriydi. Ama sığınaklar düşünülürse, burası için idare eder denebilirdi. Odanın bir tarafı barla kaplıydı ve koyu renk cilalı ahşap zeminin üzerinde bir düzineye yakın küçük masa serpiştirilmişti. Müzik kutusunun yanında küçük bir sahne vardı. Onun yanından da, büyük ihtimalle tuvaletlere ve mutfağa giden küçük bir koridor uzanıyordu.

Tüm yüzeyler koyu renk ahşaptandı ve parlayıncaya kadar cilalanmıştı. Üzeri cam fanuslarla kapatılmış mumlar, duvarlardan aydınlık yayıyordu. Üzerinde daha pek çok fanus ve mum olan bir avize, koyu renk ahşap tavandan sarkıyordu. Ahşap, koyu renk bir ayna gibiydi, ışığı yansıtacağına onunla birlikte parlıyordu.

Tavanı tutan kirişlere, meyve vermiş sarmaşıklar ve meşeye benzer büyük yapraklar oyulmuştu. Kötü bir kovboy filmindeki gibi, içeri girdiğimiz anda bütün yüzler bize döndü. Yüzlerin çoğu erkekti, gözleri bana kaymıştı. Larry'yi görünce, bir kısmı içkisine geri döndü. Birkaç tanesi ümitle bakmaya devam etti ama onlara aldırmadım. Saat, kafayı bulmuş birinin bana zorluk çıkarmaya kalkışmayacağı kadar erkendi. Ayrıca da silahım vardı.

Kalabalık bir kadın grubu barda toplaşmıştı. Cuma gecesine uygun giyinmişlerdi; tabii eğer cuma gecesini bir cadde köşesinde durup yabancılara teklifler yaparak geçirmek istiyorsanız. Larry'ye sanki tadını merak ediyormuş gibi bakıyorlardı. Görür görmez benden nefret etmişe benziyorlardı. Eğer onları tanıyor olsaydım, kıskandıklarını söyleyebilirdim ama ben ilk görüşte kıskançlık uyandıracak türde bir kadın değilim. Yeterince uzun değilim, yeterince sarışın değilim, yeterince kuzeyli değilim. Yeterince egzotik değilim.

Hoşum ama güzel değilim. Ama bu kadınlar bana, benim farketmediğim bir şeyi görmüş gibi bakıyordu. Bu bakış beni, arkamda kimse olmadığını bildiğim halde arkama dönüp başka biri geliyor mu diye bakmaya zorladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Larry.

Bu da ayrı bir şeydi. Etraf çok sessizdi. Cuma gecesi gittiğim hiçbir barda fısıldayarak sesinizi duyuramazdınız.

"Bilmiyorum," dedim yavaşça.

Bardaki kadınlar, sanki biri onlardan rica etmiş gibi açıldı ve bize barı görme fırsatı tanıdı. Barın arkasında bir adam duruyordu. Onu ilk gördüğüm anda, *kadının* ne güzel saçları var diye düşünmüştüm. Saçları beline doğru gür, kestane rengi bir su gibi akıyordu. Mum ışığı, saçlarında, tıpkı barın cilalı ahşabından yansıdığı gibi yansıyordu.

Sarsıcı, deniz gibi koyu yeşil gözlerini bize doğru kaldırdı. Esmerdi, yakışıklıdan ziyade güzeldi, bir kedi kadar çift cinsiyetliydi. Lanet olasıca çok egzotikti ve bir anda barın neden kadın dolu olduğunu anladım.

İçinde amber renkli içki olan bardağı küçük bir peçetenin üzerine koydu. "İçkin hazır Earl," dedi. Sesi şaşırtıcı derecede kalındı, sanki bas şarkı söyleyebilirdi.

Masaların birinden bir adam kalktı, büyük ihtimalle Earl'dü. İri, kalıplı bir adamdı, yumuşak dikdörtgenlerden oluşmuş gibiydi. Boris Karloff'un canavarının nazik bir versiyonuna benziyordu. Bir kapak çocuğu değildi. İçkisine uzanırken eli kadınlardan birinin sırtına değdi. Kadın döndü, kızgındı. Ona cehenneme gitmesini söylemesini bekliyordum ama barmen hafifçe kadının koluna dokundu ve kadın bir anda sakinleşti. Sanki benim duyamadığım bir sesi dinliyordu.

Hava dalgalandı. Bir anda, çok bariz bir şekilde Earl'ün sabun ve su koktuğunun farkına vardım. Duştan yeni çıkmış gibi, saçları hala ıslaktı. Tenindeki suyu yalayabilirdim, o büyük ellerini vücudumda hissedebilirim...

Başımı iki yana salladım, Larry'ye doğru bir adım attım. Kolunu yakaladım. "Neler oluyor?"

Koluna yapışıp ona baktım, parmaklarım kolunu hissedinceye kadar takım elbisesinin kumaşını sıktım. Bara tekrar baktım.

Earl ve kadın gidip masaya oturmuştu. Kadın, Earl'ün nasırlı avcunu öpüyordu.

"Aman Tanrım," dedim.

"Neler oluyor Anita?" diye sordu Larry.

Derin bir nefes alıp ondan uzaklaştım. "Ben iyiyim, sadece bunu beklemiyordum."

"Neyi?"

"Büyüyü." Bara yaklaştım.

O inanılmaz gözler bana tekrar baktı ama içlerinde bir çekim gücü yoktu. Bu bir vampirle uğraşmaya benzemiyordu. O güzel gözlerinin içine sonsuza kadar bakabilirdim ve hala sadece göz olarak kalırlardı. Bir şekilde.

Ellerimi parlayan ahşap barın üzerine koydum. Ağır tahtanın kenarlarına da sarmaşık ve yapraklar oyulmuştu. Parmaklarımı, derin işlenmiş oymaların üzerinde gezdirdim. Hepsi elişiydi.

Barmen, parmaklarını ahşabın üzerinde sanki tenmiş gibi gezdirdi. Bu bazı erkeklerin kız arkadaşlarını sahiplendikleri gibi, sahiplenici bir dokunuştu. Onun her santimetrekaresini elleriyle oyduğuna bahse girerdim.

Üzerine iki beden küçük bir elbise giymiş olan bir esmer, koluna dokundu. "Magnus, bir yabancıya ihtiyacın yok."

Magnus Bouvier esmere döndü. Parmakuçlarını kolunda gezdirdi. Kadın titredi. Magnus, kadının elini nazikçe kendi kolunun üzerinden aldı, dudaklarına götürdü. "İstediğini seç hayatım. Bu gece göz ardı edilemeyecek kadar güzelsin."

Güzel değildi. Gözleri küçüktü ve çamurlu bir kahverengiydi. Çenesi çok keskindi ve ince yüzü için çok büyük bir burnu vardı. Ona bakarken ondan otuz santim bile uzakta değildim ve yüzü yumuşadı. Gözleri birden büyüdü, parladı, ince dudakları kalınlaşıp nemlendi. Birini, altmışlı yıllarda kullandıkları yumuşak kamera filtresinden geçerken görmeye benziyordu, sadece bu defa değişiklik daha çarpıcıydı.

Yan gözle Larry'ye baktım. Kamyon çarpmış gibi görünüyordu. İnce, hoş bir kamyon. Bara bakındım, Earl dışında bardaki bütün erkekler kadına aynı şekilde bakıyordu. Sanki bir anda önlerinde bir peri tarafında değiştirilmiş Sindrella belirmişti. Bu kötü bir benzetme değildi.

Magnus Bouvier'e döndüm. Kadına bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Bara yaslanıp gözlerine baktım. Hafifçe gülümsedi. "Aşk efsunları yasadışıdır," dedim.

Gülümsemesi genişledi. "Bir polis olamayacak kadar hoşsun." Koluma dokumak için uzandı.

"Bana dokunursan, seni istek dışı olağandışı etki gücü kullanmaktan tutuklatırım."

"Bu hafif bir suç," dedi.

"Eğer insan değilsen, değil."

Bana gözlerini kırptı. Onu emin olacak kadar tanımıyordum ama sanırım onu şaşırtmıştım, sanki insan olduğunu zannetmem gerekiyordu. Ya, tabii.

"Hadi gidip bir masada konuşalım," dedi.

"Bana uyar."

"Dorrie, birkaç dakika için yerime bakabilir misin?"

Barın arkasına bir kadın geldi. Aynı keştane rengi saçlara sahipti ama onun saçları alnından geriye doğru uzun bir atkuyruğu halinde sıkıca toplanmıştı. Uzun parlak kuyruk, hareket ettikçe canlıymış gibi salınıyordu. Saçı ve makyajsız üçgen yüzü egzotik bir kedi gibiydi. Gözler, Magnus'unkiyle aynı sarsıcı deniz yeşiliydi.

Bara en yakın erkekler, sanki doğrudan ona bakmaya korkuyormuş gibi, yan gözle baktılar. Larry ise ağzı açık ona bakakalmıştı.

"Bara bakarım, o kadar," dedi. Gözlerini Larry'ye çevirdi. "Sen neye bakıyorsun?" dedi. Sesi sert ve küçümseyiciydi.

Larry gözlerini kırpıştırdı, kekeledi. "Hiç... Hiçbir şeye."

Kadın ona yalan söylediğini biliyormuş gibi kızgın gözlerle baktı. Erkeklerin neden ona bakmadığını anlamıştım.

"Dorcas, müşterilere iyi davran."

Dorcas, kızgın bakışlarını Magnus'a çevirdi. Magnus gülümsedi ve barın arkasından çıktı. Neredeyse beyazlaşacak kadar solmuş kotunun üzerine saldığı, yumuşak mavi renkte bir gömlek giymişti. Gömlek, baldırının ortalarına geliyordu. Kollarını kıvırması gerekmişti. Çizmeleri dışında, üzerindeki her şey emanet duruyordu. Herkes cuma gecesi için süslenmişken onun çok dağınık, çok sıradan görünmesi gerekirdi ama öyle değildi. Kendine olan güveni, kıyafetini mükemmel gösteriyordu. O yanından geçerken, masalarda oturan kadınlardan biri gömleğinden yakaladı. Kadının elinden oyuncu bir gülümsemeyle kurtuldu.

Sonra bizi boş sahneye yakın masalardan birine götürdü. Ayakta kalıp oturacağım yeri benim seçmeme izin verdi, bu çok beyefendiceydi. Sırtımı duvara verebileceğim, iki kapıyı ve yan odayı görebileceğim bir yere oturdum. Biraz kovboycaydı ama havada büyü vardı. Yasadışı büyü.

Larry sağıma oturdu. Bana bakıp sandalyesini yan odayı görebileceği bir yere kaydırdı. Larry'nin benim yaptıklarımı ciddi bir şekilde izlediğini görmek neredeyse korkutucuydu. Bu onu hayatta tutardı ama bir yandan da silah taşıma ruhsatı olan üç yaşında biriyle dolaşmaya benziyordu. Bir şekilde rahatsız ediciydi.

Magnus anlayışlı bir şekilde ikimize de gülümsedi, sanki çok şirin ya da komik bir şey yapıyorduk. Gülecek havada değildim.

"Aşk efsunları yasadışıdır," diye tekrar ettim.

"Bunu zaten söylemiştin," dedi. Sanırım etkileyici ve zararsız olması gereken bir şekilde gülümsedi. Değildi. Kendini olduğundan daha az egzotik gösterecek bir yol yoktu. Ve kesinlikle zararsız değildi.

Gülümsemesi kaybolmaya başlayıncaya kadar ona baktım, o zaman yutkundu. Uzun parmaklı ellerini masaya yaydı, onlara bakıyordu. Başını kaldırdığında gülümseme gitmişti. Ciddi, hatta biraz gergin görünüyordu. Güzel.

"Bu bir efsun değil" dedi.

"Ya, tabii değil," dedim.

"Değil. Bir büyü ama bir efsun kadar sıradan değil."

"Konuyu saptırıyorsun," dedim.

Larry dikkatli bir şekilde bize bakıyordu. "Az evvel olan şey bir aşk efsunu muydu?"

"Hangi şey?" Magnus'un yüzü inanılmaz bir şekilde yumuşaktı, sanki Larry'nin ona inanacağını düşünüyordu.

Larry bana baktı. "Dalga mı geçiyor? Kadın aniden güzelleşti. Büyü olmalı."

Magnus ilk defa dikkatini Larry'ye yöneltti, beni dışladı ve ben de kendimi dışlanmış hissettim. Sanki güneş ışığı benden uzaklaşmıştı ve etraf birden soğuyup kararmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Şu Cazibe saçmalığını kes."

Magnus bana döndü ve bir anda yeniden sıcaklığı hissettim. "Kes şunu."

"Neyi?"

Ayağa kalktım. "Peki, hadi, bakalım hapishanede ne kadar komik olacaksın?"

Magnus'un eli bileğimi kavradı. Teninin sert, işçi elleri gibi olması gerekiyordu ama öyle değildi. Teni doğal olmayacak kadar yumuşaktı, sanki canlı kadife gibiydi. Tabii bu da bir illüzyon olabilirdi.

Kolumu çekmeye çalıştım, tutuşu sertleşti. Çekmeye devam ettim ve o da kurtulamayacağımı hissettirinceye kadar sıkmaya devam etti. Yanlış düşünüyordu. Bu bir güç meselesi değildi. Bir denge meselesiydi.

Bileğimi parmaklarına doğru hızlı ve dairesel bir hareketle döndürdüm, aynı anda geri çektim. Parmakları sıkmaya çalışırken tenimin üzerinden kaydı ama bitmişti. Parmaklarının sürtündüğü yerde tenim yanmıştı. Kanamıyordu, yine de acımıştı. Eğer ovarsam kendimi daha iyi hissedecektim ama bu tatmini ona vermeyecektim. Sonuçta ben kaya kadar sert bir vampir avcısıydım. Ayrıca bunu yapmak, bıraktığım etkiyi zedelerdi. Oysa Magnus'un yüzündeki şaşkınlık hoşuma gitmişti.

"Pek çok kadın ben onlara dokunduğumda elini çekmez."

"Üzerimde bir kere daha büyü kullanırsan, seni hemen polise teslim ederim."

Bana baktı, yüzünde düşünceli bir bakış vardı. Başıyla beni onayladı. "Sen kazandın. Sana ve arkadaşına büyü yapmayacağım."

"Ya da başka birine," dedim. Dikkatlice yerime oturdum, aramıza biraz daha mesafe koydum. Silahıma daha kolay erişebilmek için sandalyeyi biraz yan çevirdim. Onu vurmam gerekeceğini zannetmiyordum ama bileğimi sıktığı yer ağrıyordu. Olağandışı gücü hemen hissederdim. Bu güç onda vardı. İstese derimi patlatıncaya kadar, kemiğime kadar sıkardı ama yeterince sert sıkmamıştı. Gerçekten canımı yakmak istememişti. Onun hatası.

"Ama müşterilerim büyünün gitmesinden hiç memnun olmayacak," dedi.

"Onları böyle etkileyemezsin. Bu yasadışı, bunu bildirmem gerek."

"Herkes Kanlı Kemikler'de cuma gecesinin sevgililer gecesi olduğunu bilir," dedi Magnus.

"Sevgililer gecesi de nedir?" diye sordu Larry.

Magnus gülümsedi, cazibesinin bir kısmı geri geliyordu ama o sıcaklık gitmişti. Görebildiğim kadarıyla sözünde durmuştu. Vampirler bile bana farkettirmeden zihnimle oynayamazdı. Eğer Magnus bunu yapabiliyorsa, bu beni gerçekten rahatsız ederdi.

"Sevgililer gecesinde herkesi güzel ya da yakışıklı ya da seksi yapıyorum. Birkaç saatliğine rüyalarının ya da başka birinin rüyalarının aşığını elde edebiliyorsun. Ben olsam geceyi boşa harcamazdım. Cazibe çok uzun sürmüyor."

"Sen nesin?" diye sordu Larry.

"*Homo sapien* gibi görünen, *homo sapienlerle* çiftleşebilen ama *homo sapien* olmayan nedir?" diye sordum.

Larry'nin gözleri büyüdü. "*Homo arcanus*. O bir peri mi?"

"Lütfen, sesinizi yükseltmeyin," dedi Magnus. Yakındaki masalara baktı. Bizimle ilgilenen yoktu. Daha çok başkalarının büyülenmiş gözlerine bakmakla meşguldüler.

"İnsan taklidi yapamazsın," dedim.

"Bouvier'ler yüzyıllardır burada aşk efsunları yapıyor."

"Bunun bir aşk efsunu olmadığını söylemiştin," dedim.

"Onlar öyle olduğunu zannediyor ama sen ne olduğunu biliyorsun."

"Cazibe," dedim.

"Cazibe de nedir?" diye sordu Larry.

"Peri büyüsü. İnsanların zihnini bulandırıp bazı şeylerin olduğunda daha iyi ya da kötü görünmesine yol açar."

Magnus başıyla onayladı, gülümsüyordu, sanki bu kadar çok şey biliyor olmam hoşuna gitmişti. "Kesinlikle. Ve diğerleriyle kıyaslanınca zayıf bir büyü."

Başımı iki yana salladım. "*Daoine Sidhe*, yani asil değilsen Cazibe'nin çok işe yaramadığını okumuştum. Peri diyarının *Seelie Sarayı*, ölümlülerle pek ilişkiye girmez. En azından halk tabakasından kimseyle yapmazlar. Diğer yandan *Unseelie* Sarayı*, buna dikkat etmez."

Güzel gözlerini bana dikmişti, sadece bakıyordu. Ama cazibesini kullanmadan bile o kadar harikulade görünüyordu ki ona dokunmak istiyordunuz. Saçlarının göründüğü kadar dolgun olup olmadığını anlamak istiyordunuz. Çok

* Seelie/Unseelie Court - 'Seelie' eski sakson dilinde 'kutsanmış' anlamına gelmektedir. İngilizce'de 'un-' zıtlık ön ekidir. Peri halkları iki ye ayrılmıştır seelie sarayına ait olanlar iyi periler, Unseelie Sarayı'na ait olanlar ise kötü perilerdir.

iyi bir heykel gibiydi. Onu hissetmek için üzerinde elinizi gezdirmek istiyordunuz.

Magnus nazikçe gülümsedi. "*Unseelie Sarayı* kötü ve zalimdir. Benim burada yaptığım şey kötü değil. İnsanlar buraya sadece bir geceliğine fantezilerini gerçekleştirmek için geliyor. Bunun aşk efsunu olduğunu zannediyorlar, ben de bir şey söylemiyorum. Bu küçük yasadışı olayı gizli tutuyoruz. Yerel polis biliyor. Hatta arada bir onlar da gelip katılıyor."

"Ama bu aşk efsunu değil?"

"Hayır, bu benim doğal yeteneğim. Eğer herkesin haberi varsa, kendi geliştirdiğim büyüleri kullanmam yasadışı değil."

"Yani yaptığın aşk efsunuymuş gibi davranıyorsun ve herkes iyi vakit geçirdiği için bunu görmezlikten geliyorlar ama gerçekte peri cazibesi ve bu da katılımcıların rızası olursa yasal bir davranış."

"Aynen öyle," dedi.

"Yani yaptığın yasal."

Başıyla onayladı. "Şimdi, eğer perilerin karanlık tarafından geliyor olsaydım, bu kadar çok insanı eğlendirir miydim?"

"Eğer işine geliyorsa yaparsın."

"Unseelie Sarayı'ndan olanların bu ülkeye girmesi yasak değil mi?" diye sordu Larry.

"Evet," dedim.

"Eğer ailem buraya yasak konmadan önce gelmişse, bir işe yaramaz. Bouvier'ler neredeyse üç yüz yıldır bu topraklarda yaşıyor."

"Mümkün değil. Kızılderililer dışında burada bu kadar uzun süredir yaşayan yok," dedim.

"Llyn Bouvier bir Fransız kürk avcısıydı. Bu topraklara ayak basmış ilk Avrupalılardandı. Yerel kabilelerden bir kadınla evlenip kabileyi Hıristiyanlaştırmış."

"Aferin ona. Peki, araziyi neden Raymond Stirling'e satmıyorsun?"

Gözlerini kırptı. "Onun için çalışıyor olduğunu öğrenmek beni büyük hayalkırıklığına uğratır."

"Seni kırdığıma üzüldüm," dedim.

"Sen nesin?"

Kim olduğumu değil ne olduğumu sormuştu. Bu çok değişik bir soruydu. Bir an donakaldım.

"Ben Anita Blake, bu da Larry Kirkland. İkimiz de animatörüz."

"Çizgi film yaptığınızı zannetmiyorum," dedi.

Bu beni gülümsetti. "Hayır, ölüleri diriltiyoruz. Anima, Latince kökenli bir kelime. Hayat vermek demek."

"Yaptığınız şey bu mu?" Bana çok istekli bakıyordu. Sanki kafatasımın içinde bir şey yazıyordu ve onu okumaya çalışıyordu.

Rahatsız edecek derecede dikkatli bakıyordu ama bana daha neler bakmıştı. Gözlerine bakıp cevap verdim. "Ben lisanslı bir vampir infazcısıyım."

Başını nazikçe iki yana salladı. "Sana hayatını nasıl kazandığını sormadım. Sana ne olduğunu sordum."

Kaşlarımı çattım. "Galiba soruyu anlamadım."

"Belki de öyledir ama arkadaşın benim ne olduğumu sormuştu. Sen de benim bir peri olduğumu söyledin. Ben sana ne olduğunu sordum ve sen bana işini tarif ettin. Bu benim barmenim dememe benziyor."

"O zaman sana nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," dedim.

Hala bana bakıyordu. "Evet, biliyorsun. Kelimeyi gözlerinde görüyorum. Tek bir kelime."

O bunu söylerken kelime aklıma geldi. "Nekromensır. Ben bir nekromensırım."

Magnus başıyla onayladı. "Bay Stirling ne olduğunu biliyor mu?"

"Ona söylesem bile anlayabileceğini zannetmiyorum."

"Gerçekten her çeşit yaşayan ölüyü kontrol etme gücüne sahip misin?" diye sordu Magnus.

"Sen gerçekten bir gecede yüz tane ayakkabı yapabilir misin?" diye sordum.

Magnus gülümsedi. "O başka bir tür peri."

"Evet," dedim.

"Eğer Stirling için çalışıyorsan neden buradasın? Umarım buraya beni araziyi satmaya ikna etmek için gelmemişsindir. Böyle hoş bir hanıma hayır demek istemem."

"İltifatlarını kendine sakla Magnus. Bunlar seni bir yere götürmez."

"Ne de beni bir yere götürür?"

İç çektim. "Şu an tabağımda çok fazla erkek var."

"Tanrı aşkına, işte bu doğru," diye fısıldadı Larry.

Ona kaşlarımı çattım.

"Sana biriyle çıkıp çıkmadığını sormadım. Seni yatağıma davet ediyorum."

Magnus'a kaşlarımı çattım. Daha doğrusu öfkeyle baktım. "Hayatta olmaz."

"Doğaüstü yaratıklar arasında seks her zaman harika olur Anita."

"Ben doğaüstü bir yaratık değilim."

"Şimdi konuyu kim saptırıyor?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum, o yüzden bir şey söylemedim. Nadiren sessiz kaldığım için başım derde girerdi.

Magnus gülümsedi. "Seni rahatsız ettim. Özür dilerim. Ama eğer sormasaydım kendimi hiç affetmezdim. Tam olarak insan olmayan biriyle sevişmeyeli çok zaman oldu. Kabalığımı affettirmek için ikinize de birer içki ısmarlayayım."

Başımı iki yana salladım. "Mönü yeterli olur. Henüz bir şey yemedik."

"O zaman yemekler müesseseden."

"Hayır," dedim.

"Neden?"

"Çünkü senden pek hoşlanmadım ve hoşlanmadığım insanların bana iyilik yapmasından hoşlanmam."

Sandalyesine yaslandı, yüzünde neredeyse şaşırmış bir ifade vardı. "Çok dobrasın."

"Henüz en ufak bir fikrin bile yok," dedi Larry.

Larry'yi masanın altından tekmelememek için kendimi zor tuttum. "Artık mönüleri alabilir miyiz?" dedim.

Elini kaldırdı. "İki mönü, Dorrie," diye seslendi.

Dorrie mönüleri getirdi. "Ben de buranın sahibiyim, senin garsonun değilim Magnus. Acele et."

"Bu gece bir randevum olduğunu unutma Dorrie." Sesi uysaldı. Dorcas kanmamıştı.

"Beni bu insanlarla yalnız bırakmıyorsun. Ben..." Bize yan gözle baktı. "Bu aşıklar gecesini onaylamıyorum. Bunu biliyorsun."

"Gitmeden önce herkesle ilgilenirim. Senin ahlakını bozmana gerek yok."

İkimize de kızgın gözlerle baktı. "Onlarla beraber mi gidiyorsun?"

"Hayır."

Dorcas topukları üzerinde dönüp bara gitti. Henüz bir eş bulmamış olan erkekler onun geri dönüşünü seyretti. Dorcas'ın onları görmeyeceği anlarda bakmaya dikkat ediyorlardı.

"Kızkardeşin Cazibe'yi kötüye kullanmanı onaylamıyor mu?" diye sordum.

"Dorcas pek çok şeyi onaylamıyor."

"Onun etik kuralları var."

"Benim olmadığını mı ima ediyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sen söyledin, ben değil."

Larry'ye döndü. "Her zaman bu kadar yargılayıcı mıdır?"

Larry başıyla onayladı. "Genellikle."

"Hadi yemeğimizi sipariş edelim," dedim.

Larry gülümsedi ama mönüye baktı.

Mönü dediği, iki tarafı da yazılı bir parça kağıttı. Ben iyi pişmiş cheeseburger, kızarmış patates ve büyük kola sipariş ettim. Birkaç saattir kafein almamıştım, kafein stoğum azalmaya başlamıştı.

Larry mönüye başını eğmiş, kaşlarını çatmıştı. "Şu an hamburger yiyebileceğimi zannetmiyorum."

"Salata var," dedim.

Magnus parmaklarını Larry'nin elinin üzerinde gezdirdi. "Gözlerinin ardında bir şey yüzüyor. Bir şey... Gözlerinin ardında kötü bir şey var."

Magnus'un bileğini tutup elini Larry'den uzaklaştırdım. Gözlerini bana çevirdi. Şimdi gözlerinde bir şey daha vardı, bakmak zorlaşmıştı. Gözbebekleri, kuş gözü gibi spiralleşmişti. İnsan gözleri böyle olmazdı.

Bir anda bileğini hala tuttuğumun farkına vardım. Elimi hemen çektim. "Bizi okumaktan vazgeç Magnus."

"Sen eldiven giymişsin, yoksa neye dokunduğunu söyleyebilirdim," dedi.

"Bu hala devam eden bir polis soruşturması. Psişik yollarla edineceğin herhangi bir şeyin gizli kalması gerek, yoksa dosyalarımızdan gizli belgeleri çalmış gibi yargılanırsın."

"Bunu her zaman yapar mısın?" diye sordu.

"Neyi?"

"Sinirlendiğin zaman kanunları saymayı."

"Bazen," dedim.

"Sadece kan gördüm. Benim yeteneklerim öngörü konusunda biraz kısıtlı. Dorrie'nin elini sıkmalıydın. Öngörüde o daha başarılı."

"Teşekkürler, yine de almayayım," dedi Larry.

Gülümsedi. "Siz polis değilsiniz, yoksa beni polise vermekle tehdit etmezdiniz ama onlarla berabermişsiniz. Neden?"

"Sadece kan gördüğünü zannediyordum," dedim.

Utanmış görünecek zarafete sahipti ve utanabildiğini bilmek güzeldi. "Belki biraz daha fazlasını."

"Dokunarak kehanette bulunmak, alışıldık peri yeteneklerinden değil."

"Bizim çok çok büyük büyük büyükannemiz bir şamanın kızıymış, hikaye böyle gidiyor."

"Soyağacının iki tarafından da büyü almışsınız. Kirli bir havuz," dedim.

"Kehanet büyü değildir," dedi Larry.

"İyi bir kahin öyle olduğunu düşündürtebilir," dedim. Magnus'a baktım. Bana en son dokunan kahin, kan görüp dehşete düşmüş ve bana bir daha dokunmak istememişti. Beni yanında bile istememişti. Magnus dehşete düşmüş gi-

bi görünmüyordu, benimle seks yapmayı teklif etmişti. Farklı kişiler, farklı davranışlar.

"Eğer ne isteyeceğinize karar verdiyseniz, siparişinizi mutfakta kendim hazırlayacağım," dedi.

Larry tekrar mönüye döndü. "Sanırım salata. Garnitür olmasın." Biraz daha düşündü. "Domates de olmasın."

Magnus ayağa kalktı.

"Stirling'e neden satmıyorsun?" diye tekrar sordum.

Gülümseyerek başını yana eğdi. "Burası yüzyıllardır ailemizindi. Burası bizim toprağımız."

Ona baktım ama yüzünü okuyamıyordum. Bütünüyle doğru ya da tamamen yalan olabilirdi.

"Yani milyoner olmak istememenin sebebi bu mu? Aile geleneği mi?"

Gülümsemesi genişledi. Öne eğildi, uzun saçları yüzüne döküldü. Fısıldadı; ortam fısıldamasını gerektirecek kadar sessizdi. "Para her şey değildir Anita. Fakat Stirling aynı fikirde değil."

Yüzü çok yakındı. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Kokusunu almak için tenine yaklaşmanızı gerektirecek kadar hafif bir kokuydu ama bu çabaya değerdi.

"Eğer derdin para değilse, ne istiyorsun Magnus?" Ona çok yakından bakıyordum. Uzun saçları elimin üzerinde gezindi.

"Sana ne istediğimi söyledim."

Cazibe'yi kullanmasa bile beni ayartmaya, dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. "Yolun kenarındaki ağaçlara ne oldu?" Dikkatim o kadar kolay dağılmazdı.

Uzun kirpiklerini kırptı. Gözlerinin ardında bir şey oldu. "Ben sebep oldum."

"Ağaçları sen mi kestin?" diye sordu Larry.

Magnus ona döndü ve ona birkaç santim uzaktan bakmaktan kurtulduğuma sevindim. "Maalesef, evet."

"Neden?" diye sordum.

Doğruldu, birden iş havasına bürünmüştü. "Sarhoş oldum ve biraz kontrolden çıktım." Omuz silkti. "Utanç verici ha?"

"Böyle de denebilir," dedim.

"Gidip yemeğinizi getireyim. Bir sade salata geliyor."

"Benim ne sipariş ettiğimi hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Ölümüne yanmış et, hatırlıyorum."

"Bir vejetaryen gibi konuştun."

"Ah, hayır. Ben her türlü şeyi yerim," dedi.

Ardından hızla kalabalığa karıştı. İyi de oldu. Hayatımda ilk kez,. verecek parlak bir cevap bulmamıştım.

10

Dorcas hiçbir şey söylemeden yemeğimizi getirdi. Kızgın görünüyordu. Kızgınlığı bize karşı değildi belki ama bize de öyle davranıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Magnus barın arkasına geçmiş, bir kez daha kendi özel büyüsünü müşterilere dağıtmaya başlamıştı. Bize doğru bakıp gülümsedi ama konuşmamızı bitirmek için geri dönmedi. Eh, aslında konuşmamız bitmişti. Başka sorum kalmamıştı.

Cheeseburger'imden bir ısırık aldım. Kenarları neredeyse çıtır çıtırdı, ortasında hiç pembelik yoktu. Mükemmeldi.

"Ne oldu?" diye sordu Larry. Marul yaprağını kemiriyordu.

Yutkundum. "Bir şey olması mı gerekiyor?"

"Kaşlarını çatıyorsun," dedi.

"Magnus masaya geri gelmedi."

"Ne olmuş? Bütün sorularımıza cevap verdi."

"Belki de soracak doğru soruları bulamamışızdır."

"Ondan da şüpheleniyor musun?" Larry başını iki yana salladı. "Polislerle çok zaman geçiriyorsun Anita. Herkesin bir şeyin peşinde olduğunu zannediyorsun."

"Genelde öyle oluyor." Bir ısırık daha aldım.

Larry gözlerini sımsıkı kapattı.

"Sana ne oldu?" diye sordum.

"Burgerinden çıkan sos. Gördüklerimizden sonra onu nasıl yiyebiliyorsun?"

"Sanırım bu, patates kızartmama ketçap koymamı istemediğin anlamına geliyor."

Bana, neredeyse fiziksel acı çektiğini gösteren bir ifadeyle baktı. "Nasıl şaka yapabiliyorsun?"

Çağrı cihazım öttü. Vampiri bulmuşlar mıydı? Düğmesine bastım ve Dolph'un numarası belirdi. Şimdi ne vardı?

"Arayan Dolph. Rahatça ye. Ben cipten arayıp geri gelirim."

Larry benimle birlikte ayağa kalktı. Masaya bahşiş bıraktı, salatasına neredeyse dokunmamıştı. "Ben doydum."

"Ama ben doymadım. Magnus'a bunu paketlemesini söyle." Onu yarısı yenmiş burgerime ümitsizce bakarken bıraktım.

"Arabada yemeyeceksin, değil mi?"

"Sadece paketlet." Cipe ve süslü telefonuna gittim. Dolph üçüncü çalışta açtı. "Anita?"

"Evet Dolph, benim. Neler oluyor?"

"Yakınında bir vampir kurbanı var."

"Hassiktir, bir tane daha mı?"

"Ne demek bir tane daha mı?"

Bu beni durdurdu. "Freemont benimle konuştuktan sonra seni aramadı mı?"

"Aradı ve senin hakkında iyi şeyler söyledi."

"Bu beni şaşırttı, çok dost canlısı değildi."

"Nasıl dost canlısı değildi?"

"Onlarla beraber vampir avlamama izin vermedi."

"Anlat bana," dedi Dolph.

Anlattım.

Dolph ben bitirdikten sonra uzun bir süre sessiz kaldı. "Hala orada mısın Dolph?"

"Buradayım. Keşke olmasaydım."

"Neler oluyor Dolph? Neden Freemont seni arıyor ve benim iyi iş çıkardığımı söylüyor ama böyle büyük bir işte ekibin yardımını istemiyor?"

"Eminim Federalleri de aramamıştır," dedi Dolph.

"Neler oluyor Dolph?"

"Sanırım Dedektif Freemont bizimle Maskeli Süvaricilik oynuyor."

"Federaller bu işi isteyecektir. Freemont bunu kendine saklayamaz."

"Biliyorum," dedi Dolph.

"Biz ne yapacağız?"

"Bu sefer yerde yatan ceset doğrudan bir vampir kurbanı. Klasik ısırık izleri var. Başka bir vampir olabilir mi?"

"Olabilir," dedim.

"Şüpheli gibisin?"

"Şehirden uzak, bu kadar küçük bir yerde, iki başıboş vampir olması pek mümkün değil."

"Ceset kesilmemiş."

"Bu doğru," dedim.

"İlk katilin vampir olduğundan ne kadar eminsin? Başka bir şey olabilir mi?"

Ağzımı hayır demek için açmıştım, kapattım. Kafayı bulunca bütün o ağaçları o şekilde kesebilen biri, insanları da kesmiş olabilirdi. Magnus'un Cazibe gücü vardı. Ama or-

mandaki açıklıkta gördüğüm şeyi yapabileceğinden emin değildim, yine de...

"Anita?"

"Bir başka alternatif olabilir."

"Ne?"

"Kim," dedim. Magnus'u polislere vermek istemezdim. Sırrını çok uzun süre saklamıştı ama ya o beş kişiyi öldürdüyse? Ellerinin gücünü hissetmiştim. Ağaçların kesilmiş gövdelerini hatırladım. En fazla iki darbeyle kesilmişlerdi. Cinayet mahalli gözümün önünde belirdi. Kan ve yalın kemikler. Magnus'u şüphelilerin dışında bırakamazdım ama yanılmayı da göze alamazdım.

Dolph'a ondan bahsettim. "Onun peri olduğu konusunu bir süre gizli tutabilir misin?"

"Neden?"

"Çünkü bu ortaya çıkarsa, hayatı mahvolur."

"Pek çok insan peri kanı taşıyor Anita."

"Bunu, bir periyle evleneceğini öğrenen nişanlısı tarafından ölümüne dövülen üniversite öğrencisine söyle. Mahkemede onu öldürmeye çalıştığını inkar etti. Perilerin öldürülmesi daha zordur, değil mi?"

"Herkes öyle değil Anita."

"Herkes değil ama yeterincesi öyle."

"Denerim Anita ama söz veremem."

"Bu da yeter. Yeni kurban nerede?" dedim.

"Maymun Kaşı'nda," dedi.

"Ne?"

"Kasabanın adı bu."

"Aman Tanrım. Maymun Kaşı, Missouri. Tahmin edeyim. Küçük bir kasaba."

"Bir şerifi ve cinayeti olacak kadar büyük."

"Özür dilerim. Tarif edecek misin?" Küçük spiralle tutturulmuş not defterimi siyah ceketimin cebinden çıkardım, tarifi yazdım.

"Şerif St. John, cesedi senin için bekletiyor. Önce bizi aramış. Freemont yalnız takılmak istediğine göre biz de onu yalnız bırakacağız."

"Ona söylemeyecek misin?"

"Hayır."

"Maymun Kaşı'nın bir olay yeri inceleme ünitesi olduğunu zannetmiyorum Dolph. Eğer Freemont ve adamları gelmezse, başka birilerine ihtiyacımız olacak. Siz gelemez misiniz?"

"Biz hala kendi cinayetimiz üzerinde çalışıyoruz. Ama bu cinayet için Şerif St. John önce bizi aradığına göre, olabildiğince çabuk orada oluruz. Bu gece olmaz ama yarın."

"Freemont'un bana ilk cinayetle ilgili fotoğrafları göndermesi gerekiyordu. İkincisinin fotoğraflarını da gönderebilir herhalde. Yarın buraya geldiğinizde gösterip anlatırım."

"Freemont fotoğrafları istemenden şüphelenebilir," dedi Dolph.

"Ona kıyaslamak için istediğimi söylerim. Davayı kendisine saklamak istiyor olabilir ama çözülmesini de istiyor. Sadece, tek başına çözmek istiyor."

"Bir ün budalası," dedi Dolph.

"Öyle görünüyor."

"Freemont'u ikinci davanın dışında tutup tutamayacağımı bilemiyorum ama sana biraz zaman kazandırabilirim, böylece o etrafta değilken çevreyi biraz araştırabilirsin."

"Çok makbule geçer."

"Suç mahallinde bir de asistanın olduğunu söyledi. Galiba Larry Kirkland, değil mi?"

"Doğru."

"Onu suç mahalline götürerek ne haltediyordun?"

"Bu bahar olağandışı biyoloji diplomasını alacak. Bir animatör ve vampir avcısı. Ben her zaman her yerde olamam Dolph. Eğer idare edebileceğine kanaat getirirsem, sanırım iki canavar uzmanın olması hoş olacaktır."

"Olabilir. Freemont, Larry'nin bütün öğlen yemeğini suç mahalline boşalttığını anlattı."

"Suç mahalline kusmadı, yanına kustu."

Bir süre sessizlik oldu. "Cesedin üzerine kusmaktan iyidir."

"Bundan hiç kurtulamayacağım, değil mi?"

"Hayır, kurtulamayacaksın," dedi Dolph.

"Harika. Larry ve ben olabildiğince çabuk orada olacağız. Sanırım yarım saat ya da daha fazla mesafede."

"Şerif St. John'a yolda olduğunuzu söylerim." Telefonu kapattı.

Ben de kapattım. Dolph beni telefonda hoşçakal dememeye alıştırıyordu.

11

Larry koltukta emniyet kemerinin izin verdiği kadar kaykılmıştı. Elleri sıkıca kucağında kenetlenmişti. Karanlığa, sanki hiçbir şey görüyormuş gibi bakıyordu. Bahse girerim, kafasında doğranmış gençlerin görüntüleri dans ediyordu. Bende dans etmiyorlardı. Henüz. Onları rüyamda görebilirdim ama uyanıkken değil, henüz değil.

"Bu seferki ne kadar kötü olabilir?" diye sordu. Sesi gergin geliyordu.

"Bilmiyorum. Bir vampir kurbanı. Temiz olabilir. Belki birkaç ısırık izi. Ama daha vahşi de olabilir."

"O üç oğlanınki kadar vahşi mi?"

"Dolph öyle demedi, klasik dedi, sadece ısırık izleri varmış."

"Yani çok kötü olmayacak." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Bunu oraya gidene kadar bilemezsin," dedim.

"Beni sadece rahatlatamaz mısın?" Sesi o kadar ince, o kadar kararsız geliyordu ki neredeyse cipi döndürüp onu

geri bırakmayı teklif edecektim. Bu benim işimdi, onun işi değildi, henüz değildi.

"Başka bir cinayet mahalli görmek zorunda değilsin Larry."

Başını çevirip bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir gün için kan ve iç organ limitini yeterince doldurdun. Geri dönüp seni otele bırakabilirim."

"Eğer bu gece gelmezsem, bir sonraki sefere ne olacak?"

"Eğer bu işe uygun değilsen değilsindir. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Bir dahaki sefere ne olacak?" diye sordu.

"Bir dahaki sefer olmayacak."

"Benden bu kadar kolay kurtulamazsın," dedi.

Karanlığın yüzümdeki gülümsemeyi gizlediğini umuyordum. Fazla geniş bir gülümseme değildi.

"Bana vampirlerden bahset Anita. Bir vampirin bir kişiyi, bir gecede öldürecek kadar kan içemediğini zannediyordum."

"Gayet hoş bir düşünce," dedim.

"Bize üniversitede bir vampirin bir insanı tek bir ısırışta tamamen ememeyeceğini anlatmışlardı. Bunun doğru olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bir gecede ve tek bir ısırışla bir insanı kurutamazlar ama tek bir ısırışla bütün kanı akıtabilirler."

Bana doğru kaşlarını çattı. "Bu da ne demek?"

"Eti parçalayıp kanı içmeden akıtabilirler."

"Nasıl?"

"Sadece sivri dişleri batırıp kan akışını başlatırlar ve kanın vücudundan yere akmasına izin verirler."

"Ama bu beslenmek için kan içmek değil, bu cinayet." dedi Larry.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" dedim.

"Hey, buradan dönmeyecek miyiz?"

Yol tabelasını yan gözle gördüm. "Lanet olsun." Yavaşladım ama tepenin arkasını göremiyordum. Karşı yoldan araba gelmediğinden emin oluncaya kadar u dönüşü yapmadım. Yol sekiz yüz metre sonra çakıl oluyordu. Yolun kenarında da bir dizi posta kutusu vardı.

Ağaçlar yola o kadar yakındı ki bu yapraksız halleriyle bile tek şeritli yolu gölgelemişlerdi. Dönecek bir yer yoktu. Lanet olsun! Eğer başka bir araba gelirse, birinin geri gitmesi gerekecekti.

Yol yokuş yukarı uzayıp gidiyordu, sanki doğrudan gökyüzüne çıkıyorduk. Yolun bir uçurum olmadığına, devam ettiğine inanmak zorundaydım.

"Aman Tanrım, burası çok dik," dedi Larry.

Cipi biraz ileri aldım ve tekerlekler yola değdi. Omuzlarım biraz rahatladı. Tam karşımızda bir ev vardı. Veranda ışığı yanıyordu, sanki birini bekliyorlardı. Çıplak ampul ışığı hoş değildi. Ev boyanmamış ahşaptandı, çatısı paslı tenekeydi. Verandası, ön kapının önünde duran araba koltuğunun ağırlığı ile çökmüştü. Evin önündeki bahçeye benzer açıklıktan döndüm. Görünüşe göre bunu yapan ilk araba benimki değildi. Yıllardır dönen arabalar yüzünden kuruyup pudralaşmış toprağın üzerinde sabit tekerlek izleri oluşmuştu.

Yolun sonuna vardığımızda karanlık kadife kadar ağırdı. Cipin uzun farlarını yaktım ama bu bir tünelde gitmek gibiydi. Dünya sadece ışıktan ibaretti, geri kalan her şey karanlıktı.

"Şu an birkaç sokak lambası için neler vermezdim," dedi Larry.

"Ben de. Yolu bulmama yardım et. İkinci bir defa dönüşü geçmek istemem."

Emniyet kemerini gererek koltuğunda öne eğildi. "Orada," diye işaret etti. Yavaşlayıp dikkatli bir şekilde yola döndüm. Farlar ağaçların arasında kalan daracık tüneli doldurdu. Bu yol sadece kırmızı topraktandı. Tozlar arabanın etrafında bir sis gibi yükseliyordu. İlk defa kuraklığa şükrettim. Toprak yolda çamur dayanılmaz olurdu.

Yol, ancak çelik gibi sinirlere sahip ya da başkasının arabasını kullanan birinin yan yana iki araba geçmeye cesaret edebileceği kadar genişti. Beş metre derinliğinde bir yarın içinden akan bir dere yolu kesiyordu. Köprü, birkaç direk üzerine konmuş kalaslardan ibaretti. Korkuluk ya da başka bir şey yoktu. Cip köprünün üzerinde ilerlerken kalaslar ötüp yerinden oynadı. Çakılmamışlardı. Tanrım!

Larry yüzünü karartılmış cama dayamış, yara bakıyordu. "Köprü, arabadan çok geniş değil."

"Söylediğin için teşekkür ederim. Ben farkedememiştim."

"Özür dilerim."

Köprüyü geçtik, yol hala iki araba için yeterince geniş değildi. Köprüde iki araba karşılaştığında sırayla geçmeleri gerekiyordu sanırım. Galiba bunun için bir trafik kuralı vardı. Önce soldan gelen geçer, gibi bir şey olabilirdi.

Uzakta, tepenin zirvesinde ışıklar görünüyordu. Polis arabalarının ışığı, karanlığı renkli şimşekler gibi yarmıştı. Göründüklerinden daha uzaktaydılar. Işıkların ağaçlardan yansıyıp onları siyah ve gerçekdışı bir hale getirdiğini görünceye kadar iki tepe daha geçmemiz gerekti. Yol, geniş bir açıklığa açıldı. Beyaz bir ev bir bahçeyle çevrelemiş, yoldan ayrılmıştı. Kepenkli, verandalı falan gerçek bir evdi. İki

katlıydı ve güzelce budanmış küçük ağaçlarla çevriliydi. Giriş yolu beyaz çakıldı, bu da çakılların buraya dışarıdan getirtildiği anlamına geliyordu. Yolun iki yanını, iki kalın çizgi halinde nergisler kaplamıştı.

Yokuşta, üniformalı bir polis bizi durdurdu. Geniş omuzlu ve uzundu, koyu renk saçları vardı. Arabanın içine el fenerini tuttu. "Özür dilerim bayan ama daha ileri gidemezsiniz."

Ona kimliğimi gösterdim. "Ben Anita Blake. Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı ile çalışıyorum. Şerif St. John'ün beni beklediği söylendi."

Açık cama yaslanıp ışığını Larry'ye doğrulttu. "Bu kim?"

"Larry Kirkland, benimle birlikte."

Birkaç saniye Larry'ye baktı. Larry gülümsedi, zararsız görünmek için elinden geleni yapıyordu. Neredeyse benim kadar iyiydi.

Cama eğildiğinde polisin silahını gayet net görmüştüm. 45'lik Colt'tu. Büyük bir silahtı ama adamın elleri de onu taşıyacak kadar büyüktü. Tıraş losyonunun kokusunu aldım. Brut'tü. Larry'ye bakmak için camdan içeriye çok eğilmişti. Eğer kucağımda gizli bir silahım olsaydı, ona yedirebilirdim. İriydi, eminim sadece boyutu onu pek çok dertten kurtarmıştı ama dikkatsizlik etmişti. Silahlar ne kadar iri olduğunuza aldırmaz.

Başıyla onayladı ve arabadan uzaklaştı. "Evet, devam edin. Şerif sizi bekliyor." Bundan pek memnun olmuşa benzemiyordu.

"Bir derdin mi var?" diye sordum.

Gülümsedi ama tatsızdı. Başını iki yana salladı. "Bu bizim davamız. Yardıma ihtiyacımız olduğunu zannetmiyorum. Buna sen de dahilsin."

"Bir adın var mı?" diye sordum.

"Coltrain. Şerif Yardımcısı Zack Coltrain."

"Tamam, Şerif Yardımcısı Coltrain, görüşürüz."

"Sanırım görüşeceğiz Bayan Blake."

Beni bir polis sandığı halde, kasten bana 'memur' ya da 'dedektif' dememişti. Üzerinde durmadım. Eğer profesyonel bir titrim olsaydı bunu söylemesini isterdim ama bir dedektif değilken bana dedektif demesini istemek bir işe yaramazdı.

Arabayı sürüp iki polis arabasının arasına park ettim. Kimliğimi yakama tutturdum. Açık renkli girişe kadar yürüdük, bizi hiç kimse durdurmadı. Kapının önündeki sessizlik neredeyse ürkütücüydü. Pek çok cinayet mahalline gitmiştim. Sessiz olmak dışında her şekilde olurlardı. Polis telsizinin statik cızırtısı yoktu, etrafta koşuşan adamlar yoktu. Oysa cinayet mahalleri her zaman insan dolu olurdu: Sivil dedektifler, üniformalılar, olay yeri inceleme teknisyenleri, fotoğraf çekenler, video kaydı yapanlar, cesedi almak için bekleyen ambulans... Biz serin bir ilkbahar gecesinde yeni süpürülmüş bir verandada duruyorduk, sadece kurbağaların sesi duyuluyordu. Kurbağalar, tiz ve sürekli ses dönen polis ışıkları ile garip bir uyum sağlamıştı.

"Bir şey mi bekliyoruz?" diye sordu Larry.

"Hayır," dedim. Parlayan zile bastım. Kalın bir *dong* sesi duyuldu ve evin içinde bir yerde küçük bir köpek delice havlamaya başladı. Kapı açıldı. Karşımızda, holden gelen ışıkla kısmen aydınlanmış ama çoğu kısmı hala gölgeler içinde olan bir kadın duruyordu. Yüzünde polis ışıkları gezindi ve yüzünü mavi ve kırmızı renklerde aydınlattı. Neredeyse benim boyumdaydı. Koyu renk saçları ya doğal kıvırcıktı ya

da çok iyi bir permaydı. Her koşulda, saçlarıyla benden daha çok uğraştığı kesindi. Benimkiler nedense daima karmakarışık görünürdü. Kotun üzerine salınmış, uzun kollu bir gömlek giymişti. On yedi yaşındaymış gibi görünüyordu ama ben kanmamıştım. Ben de yaşıma göre genç görünürdüm. Larry de öyle. Kısa olduğumuz için olabilir mi?

"Sen eyalet polisinden değilsin," dedi. Bundan çok emin gibiydi.

"Ben Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'ndanım. Anita Blake, bu da meslektaşım Larry Kirkland."

Larry gülümseyip başıyla onayladı.

Kadın kapıdan uzaklaştı, şimdi holdeki ışık yüzüne vurmuştu. Yaşına beş yıl daha eklemiştim ama sağlam bir beş yıldı. Çok hafif bir makyaj yaptığını farketmek bir dakikamı aldı. "Lütfen, içeri gelin Bayan Blake. Kocam David cesedin yanında bekliyor." Başını iki yana salladı. "Çok kötü."

Kapıyı kapatmadan önce renkli karanlığa doğru eğildi. "David, onlara şu ışıkları kapatmalarını söylemişti. Kilometrelerce ötedeki herkesin burada ne olduğunu bilmesini istemiyoruz."

"Adın ne?" diye sordum.

Hafifçe kızardı. "Özür dilerim, genelde bu kadar dağılmış değilimdir. Ben Beth St. John. Şerif, benim kocam. Ben burada aileyle oturuyordum." Ana girişin solunda kalan çift kapıyı işaret etti.

Kapının arkasındaki köpek, tüylü bir makineli tüfek gibi hala havlıyordu. "Sus Kuzgun," dedi bir erkek sesi. Havlama kesildi.

Çatının tavana doğru yükseldiği bir girişte duruyorduk. Sanki mimar odadan bir parça kesip biraz boşluk oluştur-

muştu. Tepedeki kristal avize üzerimize ışık yağdırıyordu. Işık, sağımızdaki karanlık odadan bir dikdörtgen kesmişti. Parlayıncaya kadar cilalanmış, kiraz ağacı yemek masasının bir kısmı görünüyordu.

Hol doğrudan evin arkasına, büyük ihtimalle mutfağa açılan kapıya kadar gidiyordu. Çift kapının olduğu tarafta, yukarı çıkan merdivenler görülüyordu. Tırabzanlar ve kapı kenarları beyazdı. Halı açık maviydi. Beyaz duvar kağıdının üzerinde küçük mavi çiçekler ve daha da küçük yapraklar vardı. Ev açık ve havadardı. Eğer halıyla kaplı olmayan bir yer bulup bir iğne atsaydık, sesini duyabilirdik.

Beth St. John bizi merdivenlerden yukarı çıkardı. Holün ortasında, sağ duvarda aile fotoğrafları vardı. Gülümseyen bir çift ile başlıyordu; gülümseyen çift ve gülümseyen bebek; gülümseyen çift, bir gülümseyen bebek ve bir ağlayan bebek... Holde ilerlerken yılların geçişini seyrediyordum Bebekler çocuk oldu, bir kız ve bir oğlan. Resimlerde minyatür bir siyah fino köpeği belirdi. Kız daha büyüktü ama sadece bir yaş kadar. Anneyle baba yaşlanıyordu ama buna aldırmıyor gibiydiler. Anne, baba ve kız gülüyordu. Bazen oğlan da gülüyordu, bazen gülmüyordu. Oğlan diğer duvarda daha fazla gülmeye başlamıştı. Fotoğraf makinesinin onu güneş yanığı teniyle, elinde bir balık tutarken ya da saçları geriye yatmış havuzdan çıkarken yakaladığı resimlerde... Kız baktığınız her yerde gülümsüyordu. Hangisinin öldüğünü merak ettim.

Holün sonunda bir pencere vardı. Beyaz perdeliydi ama hiç kimse kapatmakla uğraşmamıştı. Pencere kara bir ayna gibiydi. Karanlık, pencereye sanki bir ağırlığı varmış gibi çökmüştü.

Beth St. John sağdaki en son, ağır karanlığa en yakın kapıyı çaldı. "David, dedektifler burada." Hiç bozmadım. İhmal denen günah çok görkemli bir şeydi.

Odada bir hareket duydum ama kadın kapı açılmadan önünden çekildi. Beth St. John holün ortasına kaçmıştı, odadaki şeyi görme ihtimali yoktu. Gözleri bir resimden diğerine kayıyordu, gülümseyen yüzlere bakıyordu. Sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi, küçük ellerinden birini göğsünün üzerine koydu.

"Kahve yapacağım. Siz de ister misiniz?" Sesi titrek geliyordu.

"Elbette," dedim.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Larry.

Hafifçe gülümseyip tekrar aşağı indi. Koşmamıştı, bu sayede pek çok puan kazanmıştı. Bunun Beth St. John'un ilk cinayet mahalli olduğuna bahse girerdim.

Kapı açıldı. David St. John, yardımcısının giydiği mavi üniformanın bir benzerini giyiyordu ama benzerlik burada bitiyordu. Boyu bir yetmiş beş civarındaydı, zayıf değildi ama inceydi, bir maraton koşucusu gibiydi. Açık renk saçları, Larry'nin kızıl saçlarının kahverengi versiyonu gibiydi. Gözlerinden önce gözlüklerini farkediyordunuz ama gözleri de farkedilmeyecek gibi değildi. Bir kedininki gibi mükemmel, açık yeşildi. Gözleri dışında sıradan bir yüzü vardı ama bakmaya sıkılmayacağınız türde yüzlerdendi. Bana elini uzattı. Ben de sıktım. Elime sadece dokunmuştu, sanki sıkmaya korkuyordu. Pek çok erkek bunu yapardı ama en azından elini uzatmıştı. Pek çoğu buna bile tenezzül etmezdi.

"Ben Şerif St. John. Siz Anita Blake olmalısınız. Çavuş Storr bana geleceğinizi söylemişti." Yan gözle Larry'ye baktı. "Bu kim?"

"Larry Kirkland."

St. John gözlerini kıstı. Kapıyı arkasından kapatıp hole çıktı. "Çavuş Storr başka birinin geleceğinden bahsetmemişti. Kimliğinizi görebilir miyim?"

Ben rozet kimliğimi çıkardım. Bakıp başını iki yana salladı. "Siz dedektif değilsiniz."

"Hayır, değilim." İçimden Dolph'e küfrediyordum. İşe yaramayacağını biliyordum.

"Peki ya o?" Çenesiyle Larry'yi işaret etti.

"Üzerimde sadece ehliyetim var," dedi Larry.

"Siz kimsiniz?" diye sordu şerif.

"Ben Anita Blake. Hortlak Takımı'nın bir üyesiyim. Bir rozetim yok. Larry ise bir stajyer." Ceketimin cebinden yeni vampir infazcısı lisansımı çıkardım. Daha çok, süslü bir ehliyete benziyordu ama elimdeki en iyi şey oydu.

Dikkatlice lisansa baktı. "Sen bir vampir avcısı mısın? Biraz erken gelmişsin. Henüz kimin öldürdüğünü bilmiyoruz."

"Ben Çavuş Dolph'un birimine bağlıyım. Dava bitince değil bitmeden geldim. Bu sayede ceset sayısı azalıyor."

Bana lisansı geri verdi. "Brewster Kanunu'nun henüz yürürlüğe girdiğini zannetmiyorum."

Brewster, kızı vampir tarafından öldürülen senatördü. "Girmedi. Ben polisle uzun zamandır çalışıyorum."

"Ne kadar zamandır?"

"Neredeyse üç yıl oldu."

Gülümsedi. "Ben şerif olalı daha az zaman oldu." Başıyla onayladı, sanki kendi sorusuna kendisi cevap vermişti. "Çavuş Storr bu işi çözmemde bana sizin dışınızda hiç kimsenin yardım edemeyeceğini söyledi. Eğer BOST'un başı si-

ze bu kadar güveniyorsa, ben de yardımı reddetmeyeceğim. Burada daha önce hiç vampir cinayeti olmamıştı, hiç."

"Vampirler şehirlere yakın olmayı severler. Bu şekilde kurbanlarını daha iyi saklayabilirler," dedim.

"Şey, bu seferkini saklamaya çalışan olmamış." Kapıyı açıp eliyle içeri girmemizi işaret etti.

Buradaki duvar kağıdı, pembe güllerle kaplıydı. Şu büyük eski moda, lahana gibi olan güllerle. İçeride, Tanrı şahidim olsun, yüksek aynası ve diğer her şeyiyle eksiksiz bir tuvalet masası vardı. Antika gibi görünüyordu ama diğer her şey gibi pembe ve beyazdı. Daha çok genç bir kızın odası gibi duruyordu.

Kız, dar bir yatağın üzerinde yatıyordu. Nevresim takımı duvar kağıdı ile uyumluydu. Bedeninin altında kırışmış olan yatak örtüsü jöle pembesiydi. Başı yastığın kenarındaydı, sanki üzerine yattıktan sonra yastık kaymıştı.

Açık pencerenin pembe perdeleri uçuşuyordu. Serin rüzgar odanın içinde dolaşıyor, gür siyah saçlarını uçuruyordu. Saçı jöleyle taranıp şekillendirilmişti. Çarşafın kanlandığı yerin hizasında, yüzünün altında ve boynunda kan izi vardı. Diş izinin boynunun o tarafında olduğuna bahse girerdim. Makyajı, Beth St. John'nunki kadar iyi değildi ama uğraşılmıştı. Ruju kötü bir şekilde dağılmıştı. Bir kolu boşluğa düşmüştü. Eli sanki bir şeye uzanıyormuş gibi yarı kapalıydı. Tırnaklarındaki yeni sürülmüş kırmızı oje parlıyordu. Uzun bacakları yatağın üzerinde açılmıştı. Kasığının içinde diş izleri vardı ama yeni değildi. Ayak tırnakları da ellerindekiler gibi ojeliydi.

Geceye başladığı zamanki siyah dantelli iç çamaşırlarının bir kısmı üzerindeydi. Askıları omuzlarından aşağıya

kaymıştı; küçük, düzgün göğüsleri ortadaydı. İç çamaşırının altı yırtılmıştı ya da şu ayrılabilenlerdendi çünkü elbisesinin altı beline kadar kaldırılmıştı ve iç çamaşırının belinden aşağısı yoktu. Bacakları açık öylece yatarken her şeyi meydandaydı.

Bu beni her şeyden çok sinirlendirirdi. Bunu yapan, onu böyle bir fahişe gibi bırakacağına, en azından örtebilirdi. Bu küstahça ve zalimceydi.

Larry odanın diğer ucunda, öteki pencerenin yanında duruyordu. O pencere de açıktı, odaya serin hava üflüyordu.

"Bir şeye dokundunuz mu?"

St. John başını iki yana salladı.

"Fotoğraf çektiniz mi?"

"Hayır."

Derin bir nefes alıp kendime burada resmi hiçbir yetkisi olmayan bir konuk olduğumu hatırlattım. Onu kızdırmayı göze alamazdım. "Ne yaptınız?"

"Sizi ve eyalet polisini aradık."

Başımla onayladım. "Cesedi bulalı ne kadar oldu?"

Saatine baktı. "Bir saat önce. Buraya bu kadar çabuk nasıl geldiniz?"

"On beş kilometre ötede bile değildim," dedim.

"Şanslıymışım," dedi.

Kızın cesedine baktım. "Evet."

Larry pencerenin pervazına tutunmuştu. "Larry, neden cipe gidip bana çantamdan eldivenlerimi getirmiyorsun?"

"Eldivenler mi?"

"Animatörlük çantamda bir kutu ameliyat eldiveni var. Kutuyu getir."

Sert bir şekilde yutkunup başıyla onayladı. Yüzündeki her çil, mürekkep lekesi gibi belirginleşmişti. Ceketimin ce-

binde de bir çift eldiven vardı ama Larry'nin hava alması gerekiyordu.

"Bu ilk cinayeti mi?"

"İkinci. Kız kaç yaşındaydı?"

"On yedi," dedi.

"Yani rızasıyla bile olsa bir cinayet."

"Rızasıyla mı? Sen neden bahsediyorsun?" Sesinde ilk kızgınlık belirtisi belirmişti.

"Burada ne olduğunu düşünüyorsun Şerif?"

"Kız yatmaya hazırlanırken vampir pencereden tırmandı ve onu öldürdü."

"Peki kan nerede?"

"Boynunun altında daha çok kan var. İzi görmüyor musun, kızı oradan emmiş."

"Onu öldürmeye yetecek kadar kan yok."

"Gerisini içmiştir." Sesi kızgın geliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Bir vampir tek bir ısırışta yetişkin bir insanı öldürecek kadar kan ememez."

"Birden fazla ısırık var," dedi.

"Kasığındakilerden mi bahsediyorsun?"

"Evet, evet." Pembe, tüylü halının üzerinde hızlı, gergin voltalar atmaya başladı.

"O izler en az bir haftalık," dedim.

"Yani kızı önceden iki kere daha hipnotize etmiş ama bu sefer onu öldürmüş."

"Bir gencin yatağa gitmesi için çok erken bir saat.

"Annesi kendisini iyi hissetmediğini söyledi."

İşte buna inanırdım. Eğer olmasına izin verirseniz, bu kadar fazla kan kaybı elinizi ayağınızı birbirine dolaştırırdı.

"Yatağa gitmeden önce saçını tarayıp makyaj yapmış," dedim.

"Ne olmuş?"

"Bu kızı tanıyor muydun?"

"Evet, lanet olsun, evet. Burası küçük bir kasaba Bayan Blake. Hepimiz birbirimizi tanıyoruz. İyi bir kızdı, hiç belaya bulaşmamıştı. Onu bir çocukla park etmişken yakalamadım ya da bir yerlerde içerken. İyi bir kızdı."

"İyi bir kız olduğuna inanırım Şerif St. John. Öldürülmek insanı kötü yapmaz."

Başıyla onayladı ama gözlerinde kızgın bir ifade vardı, çok fazla ak görünüyordu. Onun kaç cinayet gördüğünü merak ettim ama sormadım. İlki de olsa, yirmi birincisi de, şerif oydu.

"Burada ne olduğunu düşünüyorsunuz Şerif?" Soruyu bir kere sormuştum ama bir kere daha denemek istiyordum.

"Bir vampir, Ellie Quinlan'a tecavüz etmiş ve öldürmüş, işte burada olan bu." Bunu sanki kendisi de inanmıyormuş gibi, meydan okur bir şekilde söylemişti.

"Bu bir tecavüz değil Şerif. Katili içeriye Ellie Quinlan davet etmiş."

Uzaktaki pencereye doğru gitti, Larry'nin durduğu gibi durdu, karanlığa bakıyordu. Sanki kendisine sarılıyormuş gibi kollarını kendisine doladı. "Onun bir... Şeyin kendisiyle sevişmesine izin verdiğini, anne-babasına ve küçük kardeşine nasıl söyleyeceğim? Bunu nasıl söylerim?"

"Şey, üç gece içinde, bunu sayarsak iki, Ellie dirilip kendisi anlatabilir."

Bana döndü, yüzü şoktan beyazlaşmıştı. Yavaşça başını iki yana salladı.

"Ona kazık saplanmasını istiyorlar."

"Ne?"

"Ona kazık saplanmasını istiyorlar. Onun bir vampir olarak dirilmesini istemiyorlar."

Hala sıcak olan cesedine baktım. Başımı iki yana salladım. "Dirilmesine daha iki gece var."

"Aile istemiyor."

"Eğer bir vampirse, sırf ailesi istemedi diye ona kazık saplamak cinayet olur."

"Ama henüz bir vampir değil. Bir ceset," dedi St. John.

"Adli tıp, ölümü onaylamadan kazık saplanamaz. Ve bu da biraz zaman alabilir."

Başını iki yana salladı. "Doktor Campbell'i tanıyorum, işleri bizim için hızlandırabilir."

Orada durmuş kıza bakıyordum. "Ölmeyi planlamıyordu Şerif. Bu bir intihar değil. Geri dönmeyi planlıyordu."

"Bunu bilemezsin."

Ona baktım. "Ben bunu biliyorum, sen de biliyorsun. Eğer o dirilmeden onu öldürürsek, bu bir cinayet olur."

"Yeni kanuna göre olmaz."

"Sırf ailesi yeni hayat tarzını beğenmedi diye on yedi yaşında bir kızın kalbini delip kafasını koparmayacağım."

"O öldü Bayan Blake."

"Öldüğünü biliyorum. Ne olacağını da biliyorum. Belki senden daha iyi biliyorum."

"O zaman neden yapmak istediklerini de anlıyorsundur."

Ona baktım. Anlıyordum. Bir zamanlar ben de bunu yapıp kendimi iyi hissederdim. Kendimi, aileye yardım etmiş gibi hissederdim, ruhunu kurtardığımı düşünürdüm. Ama artık o kadar emin değildim.

"Ailesinin yirmi dört saat düşünmesine izin ver. Bu konuda bana güven. Şu anda çok korkmuş durumdalar ve acı

çekiyorlar. Gerçekten ona ne olacağına karar verebilecek durumdalar mı?"

"Onlar onun ailesi."

"Evet ve iki gün sonra onu ayakta görüp onunla konuşmayı mı isterler, yoksa bir kutuda ölü olmasını mı?"

"Bir canavar olacak," dedi.

"Belki, hatta büyük ihtimalle. Ama onlar durumu sindirinceye kadar beklemeliyiz. Sanırım öncelikli derdimiz bunu yapan kan emici."

"Bence de. Onu bulup öldürelim."

"İnfaz emri olmadan onu da öldüremeyiz," dedim.

"Yerel hakimi tanıyorum. Sana bir mahkeme emri getirebilirim."

"Eminim yaparsın."

"Senin derdin ne? Onu öldürmek istemiyor musun?"

Kıza baktım. Eğer kızın gerçekten vampir olarak dirilmesini isteseydi, cesedi de yanında götürürdü. Kız dirilinceye kadar onu insanlardan uzakta, güvenli bir yerde bekletirdi. Eğer ona değer veriyor olsaydı böyle yapardı. "Evet, onu sizin için öldürürüm."

"Tamamdır, ne yapabiliriz?"

"Şey, öncelikle, cinayet hava kararıktan hemen sonra olmuş. Yani gündüz dinlenme yeri yakınlarda bir yerde olmalı. Buralarda tabutu saklayabileceği bir yer, eski bir ev ya da bir mağara var mı?"

Bir buçuk kilometre ötede müştemilatlı bir ev ve derenin aşağısında bir mağara var. Küçükken oraya giderdim. Hepimiz giderdik."

"Durum şu, Şerif. Eğer onun peşinden şimdi, hava karanlıkken gidersek, büyük ihtimalle içimizden birilerini öl-

dürür. Ama eğer bu gece denemezsek de tabutunun yerini değiştirebilir. Onu bir daha bulamayabiliriz."

"Peşinden bu gece gidiyoruz. Hemen."

"Ne kadar zamandır evlisiniz?" diye sordum.

"Beş yıldır, niye?"

"Onu seviyor musun?"

"Evet, liseden beri beraberiz. Bu ne biçim bir soru?"

"Eğer bu gece vampirin peşine düşersen onu bir daha göremeyebilirsin. Eğer gece, kendi bölgesinde bir vampir avlamadıysan, neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun demektir ve ben sana ona karşı hazırlanabileceğin hiçbir şey söyleyemem. Yani Beth'i bir daha görmemeyi düşün. Bir daha asla elini tutmamayı, sesini asla duyamamayı... Sabah da gidebiliriz. Vampir, tabutunun yerini değiştirmeyebilir. Ya da belki mağaradan eve taşır ya da tam tersi. Onu yarın hiç kimsenin hayatını tehlikeye atmadan da yakalayabiliriz."

"Bu gece bir yere gitmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Derin bir nefes alıp yalan söylemek istedim. Tanrı biliyor, yalan söylemek istiyordum. "Hayır, buradan hemen gideceğini düşünüyorum. Buraya hava kararıktan hemen sonra gelmesinin sebebi de bu. Böylece bütün gece kaçabilir."

"O zaman peşinden gideceğiz."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Tamam ama burada bazı kurallar koymamız gerek. Sorumlu benim. Bunu daha önce yaptım ve hayattayım. Bu da beni uzman yapıyor. Eğer söylediğim her şeyi yaparsanız, belki, sadece belki, sabah hepimiz hayatta oluruz."

"Vampir dışında," dedi St. John.

"Evet, elbette." Gece vakti açıkça bir vampirin peşinden gitmeyeli çok zaman olmuştu. Vampir çantam evdeki dolabımdaydı. Mahkemeden özel infaz izini olmadan onu taşımam yasalara aykırıydı. Sadece haçım, iki tabancam ve iki bıçağım vardı. Hepsi buydu. Kutsal su, fazladan haçlar ya da çifte yoktu. Lanet olsun, kazık ve çekiç bile yoktu.

"Gümüş mermileriniz var mı?"

"Bulabilirim."

"Bul. Bana da çifte ve onun için gümüş cephane ayarla. Buralarda Katolik ya da Episkopalist kilisesi var mı?"

"Elbette," dedi.

"Kutsal suya ve ekmeğe de ihtiyacımız olacak."

"Vampire kutsal su atabileceğimizi biliyordum da kutsal ekmek atabileceğimizi bilmiyordum."

Kendimi tutamayıp gülümsedim. "Öyle kutsal el bombası gibi çalışmıyorlar. Ekmeği Quinlanlara vermek için istiyorum. Pencerelerin ve kapının önüne koymaları için."

"Onların da peşine düşeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır ama kız vampiri içeri davet etmiş. Daveti sadece o geri alabilir ama öldü. O piçi yakalayıncaya kadar üzülmektense tedbirli olmak daha iyi."

Tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. "Kiliseye giderim. Neler bulabileceğime bakarım." Kapıya yöneldi.

"Ve Şerif?"

Durup bana döndü.

"Yola çıkmadan önce mahkeme kararını istiyorum. Cinayetle suçlanmak istemem."

Başıyla onayladı, gergin gibiydi, kafası bazı arabaların arkasında gördüğünüz köpek bibloları gibi oynuyordu. "Karar elinizde olacak Bayan Blake." Kapıyı arkasından kapatıp gitti.

Ölü kızla yalnız kalmıştım. Orada solgun ve hareketsiz yatıyor, gitgide soğuyor, daha ölü oluyordu. Eğer ailesinin isteği yerine getirilirse ölü olarak kalacaktı. Ve bunu yapmak benim görevimdi. Yatağın yanında dağılmış okul kitapları vardı. Sanki vampir gelmeden önce ders çalışıyormuş gibiydi. Dağıtmamaya dikkat ederek ayağımla kitabı kapattım. Matematik. Makyajını yapıp siyah iç çamaşırı giymeden önce matematik çalışıyormuş. Hassiktir.

12

Mahkeme kararını beklerken aileyle konuştum. Bu en sevdiğim iş değildi ama gerekliydi. Bu rasgele bir saldırı değildi. Yani vampiri şimdi ya da ölmeden önce tanıyor olabilirlerdi.

Oturma odasında da pastel tema devam ediyordu, mavi ağırlıktaydı. Beth St. John kahve yapmıştı. Larry'yi de bir şekilde tepsiyi taşımaya ikna etmişti. Sanırım cesedi bir daha görmek istemiyordu. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Daha kanlı cinayet mahalleri görmüştüm, çok daha kanlılarını ama her ölümün kendine has bir dokunaklılığı vardı. Şeker pembesi çarşafın üzerinde yatan Ellie Quinlan'da bir mahremiyet vardı ve onu tanımıyordum bile. Beth St. John tanıyordu. Bu, işi onun için daha da zorlaştırıyordu.

Aile beyaz bir kanepede birbirine sokulmuş oturuyordu. Adam iriydi. Şişman değildi ama bir defans oyuncusu gibi sağlam yapılıydı. Kısa, siyah saçları favorilerinden beyazlaşmaya başlamıştı. Çok göze batıyordu. Ten rengi sağlıklıydı, bronz değildi ama öyleymiş gibi canlıydı. Bir takım elbise gömleği giyiyordu, üst düğmesi açık ama kolları ilikliydi.

Yüzü çok gergindi, bir maske gibi hareketsizdi, sanki altında çok farklı bir şeyler oluyordu. Sakin ve kendinden emin duruyordu ama çabası teni üzerinde geziniyordu. Koyu renk gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kolunu karısının omzuna atmıştı. Karısı ona yaslanmış, sessizce ağlıyordu. Sanki bu ona kendini daha iyi hissettirecekmiş gibi gözlerini kapatmıştı. Makyajı gözlerinden uzun yağ lekesi gibi koyu renk çizgiler halinde akmıştı. Gür, siyah saçları kısa kesilip şekillendirilmişti. Saç telleri kalın ve sert görünüyordu. Üzerine, pembe ağırlıklı küçük çiçekler olan uzun düğmeli, uzun kollu bir bluz giymişti. Pantolonu da aynı pembe renkteydi. Siyah naylon çorap giymişti, ayağında terlik ya da ayakkabı yoktu. Üzerinde mücevher olarak sadece zarif bir alyans taşıyordu.

Oğlan neredeyse benim boyumdaydı ve incecikti. Henüz ergenlik çağına girmemişti, o yüzden olduğundan küçük görünüyordu. Yüzü, 'hiç sivilcelenmiyorum ve tıraş olmak henüz uzak bir rüya' diyen yumuşaklıktaydı. Eğer kız on yedi yaşındaysa, o da en azından on beş olmalıydı, belki on altı. Ama on iki yaşındayım, dese inanılırdı. Mükemmel bir kurbandı ama gözlerinde ve duruşunda bir şey vardı. Hüzne kapılmış, gözlerinden yaşlar dökülmek üzereyken bile kendinden emin, kontrollü görünüyordu. Gözlerinde zorbaları uzak tutacak bir zeka ve güç ifadesi vardı.

Saçları, babasınınki gibi simsiyahtı ama bebek yumuşaklığındaydı. Belki Bayan Quinlan'ınkiler de şekillendiriliyorum diye öldürülmeden önce böyleydi.

Kucağında küçük bir siyah fino vardı. Bir makineli tüfek gibi havlıyordu. Çocuk onu kucağına alıncaya kadar, tat-a-

tat-tat, hev-hev-hev, diye havlamıştı. Şimdi de kıvırcık çenesinden hafif bir hırlama geliyordu.

"Sus Kuzgun," dedi oğlan. Konuşurken başını okşuyordu; bu, hırlamayı artırmıştı. Köpek yeniden hırladı, çocuk yeniden onun başını okşadı. Köpeği göz ardı etmeye karar verdim. Eğer fino çocuğun elinden kurtulursa, onunla baş edebilirdim. Silahlıydım.

"Bay ve Bayan Quinlan, benim adım Anita Blake. Size birkaç soru sormak istiyorum."

"Cesede kazık sapladınız mı?" diye sordu adam.

"Hayır Bay Quinlan. Şerif ve ben yirmi dört saat beklemeye karar verdik."

"Onun ölümsüz ruhu tehlikede. Bunun hemen yapılmasını istiyoruz."

"Eğer yarın hala yapılmasını istiyor olursanız, yaparım."

"Şimdi yapılmasını istiyoruz." Karısını çok sıkı tutuyordu, parmakları omzuna batıyordu.

Kadın gözlerini açıp ona doğru gözlerini kırptı. "Jeffrey, lütfen, canımı yakıyorsun."

Yutkunup elini gevşetti. "Özür dilerim Sally. Özür dilerim." Özür, sinirinin bir kısmını almış gibiydi. Yüz hatları yumuşamıştı. Başını iki yana salladı. "Onun ruhunu kurtarmalıyız. Hayatı gitti ama ruhu geride kaldı. En azından onu kurtarmalıyız."

Benim de buna inandığım zamanlar olmuştu. Her şeyimle vampirlerin şeytani varlıklar olduğuna inanırdım. Artık emin değildim. O kadar da fena olmayan pek çoğuyla tanışmıştım. Karşılaştığım anda kötülüğü hissederdim ve hepsi öyle değildi. Ne olduklarını bilmiyordum. Lanetli miydiler? Katolik Kilisesi'ne göre öyleydi ve yukarıdaki kız da av-

nı durumdaydı. Ama kiliseye göre ben de öyleydim. Katolik Kilisesi bütün animatörleri aforoz edince ben de Episkopalist olmuştum.

"Katolik misiniz Bay Quinlan?"

"Evet, ne farkeder?"

"Ben bir Katolik olarak yetiştirildim. Yani inanışlarınızı anlıyorum."

"Bu inanış değil hanımefendi... Adınız neydi?"

"Blake, Anita Blake."

"Bunlar inanış değil Bayan Blake. Bunlar gerçekler. Ellie'nin ölümsüz ruhu sonsuz lanet tehlikesi altında. Ona yardım etmemiz gerek."

"Benden ne istediğinizin farkında mısınız?" diye sordum.

"Onu kurtarmanızı."

Başımı iki yana salladım. Bayan Quinlan bana bakıyordu. Gözleri çok dikkatliydi. Küçük bir aile anlaşmazlığı oluşturduğuma bahse girerdim.

"Kalbine bir kazık saplayıp kafasını uçuracağım." Pek çok infazımı, yakın mesafeden, çifte ile yaptığım gerçeğini anlatmamıştım. Biraz pisti ve tabut kullanmanız gerekiyordu ama benim için daha kolaydı ve vampir için de kolay bir ölüm oluyordu.

Bayan Quinlan yeniden ağlamaya başladı, kocasına sokuldu. Yüzünü kocasına yasladı, temiz beyaz gömleğine makyaj bulaştırıyordu.

"Karımı üzmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır efendim ama hepinizin Ellie'nin bundan iki gece sonra bir vampir olarak dirileceğini anlamanızı istiyorum. Konuşacak, yürüyecek. Neticede sizinle birlikte olabilir. Eğer ona kazık saplarsam, sadece ölü olacak."

"O zaten öldü. İşinizi yapmanızı istiyoruz," dedi.

Bayan Quinlan bana bakmıyordu. Ya o da kocası kadar inançlıydı ya da onunla kavga etmeyecekti. Kızının varlığının devamı için bile.

Daha fazla ısrar etmedim. İşi yirmi dört saat erteleyebilirdim. Bay Quinlan'ın fikrini değiştireceğinden emin değildim. Bayan Quinlan'dan ümitliydim.

"Fino her zaman yabancılara havlar mı?"

Üçü de sanki farlara yakalanmış tavşanlar gibi gözlerini kırpıştırdı. Konu değişimi onlara hüzünleri içinde çok garip gelmişti.

"Bunun olan bitenle ne alakası var?" diye sordu adam.

"Dışarıda bir yerde, cinayete meyilli bir vampir dolaşıyor. Onu yakalayacağım ama yardımınıza ihtiyacım var. O yüzden lütfen sorularıma elinizden geldiğince cevap verin."

"Köpeğin bununla ne ilgisi var?"

İç çekip kahvemden bir yudum aldım. Kızının cesedini daha yeni bulmuştu. Kızı öldürülmüş, ırzına geçilmişti, eminim bunu kendisi de farketmişti. Yaşadığı dehşet yüzünden biraz iltiması haketmişti ama bunu harcıyordu.

"Ben kapıya geldiğimde fino deli gibi havladı. Eve gelen her yabancıya havlar mı?"

Oğlan nereye varmaya çalıştığımı anladı. "Evet, Kuzgun her zaman yabancılara havlar."

Ailesini boşverip odadaki en makul insanla konuştum. "Adın ne?"

"Jeff," dedi. Tanrım, tabii ki Jeffrey Junior.

"Kuzgun'un bana havlamaktan vazgeçmesi için ne kadar zaman gerek?"

Biraz düşündü, alt dudağını bükmüştü, gerçekten düşünüyordu.

Bayan Quinlan doğruldu, kocasından biraz uzaklaştı. "Kuzgun kapıya birisi gelince her zaman havlar. Sizi tanıyor olsa bile."

"Bu gece havladı mı?"

Anneyle baba kaşlarını çattı. "Evet," dedi Jeff. "Hava karadıktan sonra, Ellie onu odasına alıncaya kadar deli gibi havladı. Ellie onu içeri aldı, birkaç dakika sonra Kuzgun koşarak aşağıya indi."

"Cesedi nasıl buldunuz?"

"Kuzgun yeniden havlamaya başladı ve onu susturamadık. Ellie onu odasına almadı. Ellie onu her zaman içeri alırdı. Şey, benim odasına girmeme izin vermiyordu ama yalnız kalmak istediğinde Kuzgun'u hep içeriye alırdı."

Yalnız kalmayı, manalı bir şeyler söylediğini ima eder gibi söylemişti.

"Kapısını çaldım, cevap vermedi. Kuzgun kapıyı tırmalıyordu. Kapı kilitliydi. Kapısını sık sık kilitlerdi ama bu defa cevap da vermiyordu." Açılmış gözlerinden bir damla yaş aktı. "Ben de gidip babamı çağırdım."

"Kapıyı siz mi açtınız Bay Quinlan."

Başıyla onayladı. "Evet. Ve orada yatıyordu. Ona dokunamadım. O şimdi kirlendi. Be..." Gözyaşlarını yutuyordu, ağlamamak için kendisini çok zorluyordu, yüzü morarmaya başlamıştı.

Jeff gidip kolunu babasınınkine dayadı, annesine yaslandı, fino hala diğer elindeydi. Köpek hafifçe inleyip Bayan Quinlan'ın yüzündeki makyajı yaladı. Kadın, gözlerini kaldırıp hıçkırıkla karışık güldü, kıvırcık tüylerini okşadı.

Gitmek istiyordum. Onları birbirlerine sokulmuş, yas tutarken bırakmak istiyordum. Lanet olsun, ölüm çok yeniy-

di, daha yas tutmaya bile başlamamışlardı. Hala şoktaydılar. Ama gidemezdim. Şerif St. John her an infaz emriyle geri gelebilirdi ve karanlığa atılmadan önce olabildiğince çok bilgi edinmek istiyordum.

Larry açık mavi bir koltuğun kenarında oturuyordu. O kadar sessizdi ki orada olduğunu unutabilirdiniz. Ama gözleri meraklıydı, her şeyi farkediyor, hepsini kaydediyordu. Onun neredeyse yaptığım ve söylediğim her şeyi ezberlemesinden daha önce rahatsız olmuştum. Şimdiyse buna güveniyordum.

Beth St. John elinde bir tepsi sandviç, kahve ve meşrubatla odaya geldi. Hiç kimsenin bunları istediğini hatırlamıyordum ama sanırım Beth oturup Quinlan'ların ağlamasını seyretmektense başka bir şeyler yapmak istiyordu. Ben de.

Tepsiyi, kanepe ve ikili koltuğun arasındaki sehpaya bıraktı. Quinlan'lar ilgilenmedi. Ben taze kahve fincanını aldım. Yaslı aileleri sıkıştırmak, kafeinle daha kolay olurdu.

Grup birbirinden ayrıldı. Fino evin hanımının kucağına geçti. Evin iki erkeği, kadının iki yanında oturuyordu. Jeffrey ve Jeff bana aynı gözlerle bakıyordu. Neredeyse ürkütücüydü. Genler iş başındaydı.

"Hava kararkdığında, köpeği odasına aldığı zaman vampir herhalde içerideydi," dedim.

"Kızım katilini içeri almış olamaz."

"Eğer on sekiz yaşında olsaydı, Bay Quinlan, bu bir cinayet bile olmazdı."

"İsteğiniz dışında vampir yapılmak cinayettir Bayan Blake."

"Kızınızın vampiri tanıdığına inanıyorum. Onu kendi rızası ile içeriye aldığını düşünüyorum."

"Sen delirmişsin. Beth, git şerifi çağır. Bu kadının evimden hemen çıkmasını istiyorum."

Beth tereddütle ayağa kalktı. "David bir şeyler almaya gitti Jeffrey. Ben...Yardımcısı Coltrain yukarıda cesedin yanında ama..."

"Onu buraya getir o zaman."

Beth önce bana, sonra ona baktı. Küçük ellerini kavuşturdu, neredeyse onları sıkıyordu. "Jeffery, o lisanslı bir vampir avcısı. Bu işi çok yapmış. Onu dinle."

Ayağa kalktı. "Kızım ruhsuz kan emici bir canavarın tecavüzüne uğrayıp öldürüldü ve bu kadının evimden gitmesini istiyorum, hemen." Eğer aynı zamanda ağlamıyor olsaydı, kızardım.

Beth bana baktı. Eğer ondan yapmasını isteseydim, karşı çıkmaya hazırdı. Bu ona bir sürü puan kazandırmıştı. "Son zamanlarda yakınlarınıda ölen ya da kaybolan oldu mu?" diye sordum.

Quinlan bana doğru gözlerini kıstı. Şaşırmış görünüyordu. Konu değişimi yine çok garip gelmişti. Beni dışarı atmadan önce, onu şaşırtarak bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum.

"Ne?"

"Yakın bir zamanda, tanıdığınız biri öldü mü ya da kayboldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Andy kayıp," dedi Jeff.

Quinlan yeniden başını iki yana salladı. "O oğlan bizi ilgilendirmez."

"Andy kim?" diye sordum.

"Ellie'nin erkek arkadaşı."

"O, kızımın erkek arkadaşı değil Anita," dedi Quinlan.

Jeff'nin gözlerine baktım. Bakış her şeyi anlatmıştı. Andy erkek arkadaşıydı ve yaşlı baba ondan hiç ama hiç hoşlanmamıştı.

"Andy'den neden hoşlanmıyorsunuz Bay Quinlan?"

"O bir suçlu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yaptı?"

"Uyuşturucu kullanmaktan tutuklandı."

"Biraz ot içti," dedi Jeff.

Sadece Jeff'le konuşmak istemeye başlamıştım. Neler olduğunu biliyor ve saklamaya çalışmıyor gibiydi. Zor olan, bunu nasıl becereceğimdi.

"Kızıma kötü örnek oluyordu ve ben de bunu engelledim."

"Ve şu anda kayıp mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Jeff.

"Bayan Blake'in sorularına ben cevap vereceğim Jeff. Bu evin reisi benim."

Aman Tanrım. Evin reisi. Bunu duymayalı çok olmuştu. "Evin tamamını görmek istiyorum. Belki vampir eve kızınızın odası dışında bir yerden girmiştir. Eğer Jeff bana girişleri gösterirse çok memnun olurum."

"Ben size gösterebilirim Bayan Blake," dedi Quinlan.

"Eminim karınızın şu an size ihtiyacı vardır Bay Quinlan. Jeff bana etrafı gezdirebilir ama karınızı sadece siz rahatlatabilirsiniz."

Bayan Quinlan başını kaldırıp önce kocasına, sonra bana baktı. Sanki rahatlatılmak istediğinden emin değilmiş gibiydi.

Quinlan başıyla onayladı. "Belki de haklısınız." Karısının omzuna dokundu. "Sally'nın şu an bana ihtiyacı var."

Sally yeniden ağlamaya başlayarak işbirliği yaptı, finoyu geçici bir mendil olarak kullanıyordu. Fino sinip inledi. Quinlan oturup karısını kollarının arasına aldı. Köpek kurtulup Jeff'in yanına koştu. Çift kanatlı kapıyı açıp dışarı çıkmamızı işaret ettim. Kuzgun bana şüpheci bir bakış attı ama yine de geldi.

Beth St. John'a baktığımda, onun da bizimle gelmek ister gibi baktığını gördüm ama istenmeyen sandviçlerin ve soğuyan kahvenin yanında oturmaya devam etti. İyi bir asker gibi oturuyordu. Mevkiini terketmeyecekti.

Kapıyı kapattım, kendimi korkak gibi hissediyordum. Quinlan'ları teselli etmenin benim işim olmadığına şükretmiştim. Karanlıkta bir vampirle karşılaşmak, bununla kıyaslanınca o kadar da kötü değildi. Tabii evin içinde güvendeyken böyle düşünmek kolaydı, karanlıkta vampirle birlikteyken kararımı değiştirebilirdim.

13

Holde duruyorduk. Hava burada daha serin gibiydi, nefes almak daha kolaydı. Belki de ben öyle hissetmiştim. Fino ayağımı kokluyordu. Kalın bir sesle hırlamaya başlayınca Jeff onu alıp kolunun altında tuttu, sanki bunu daha önce yüzlerce defa yapmıştı.

"Kapıları gerçekten görmek istemiyorsun değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Babam iyidir. Sadece..." Omuz silkti. "Sadece o haklıdır ve diğer herkes yanlıştır. Ama bunun bir anlamı yok."

"Biliyorum. Şu anda çok da korkuyor. Bu durum herkesi şirretleştirir."

Jeff sırıttı. 'Korkuyor' yorumuma mı yoksa 'şirret' kelimesine mi olduğunu anlayamamıştım. Büyük ihtimalle insanların babası hakkında iki kelimeyi de kullandığını duymamıştı

"Andy ve kızkardeşin ne kadar ciddiydiler?"

Kapalı kapılara baktı, sesini biraz alçalttı. "Babam öyle değildi diyor ama aslında bir hayli ciddiydiler. Gerçekten ciddiydiler." Yeniden kapıya baktı.

"Konuşmak için başka bir yere gidebiliriz. Senin istediğin bir odaya," dedim.

Bana baktı. "Sen gerçekten bir vampir avcısı mısın?" Eğer şartlar farklı olsaydı, durum çok hoşuna giderdi. Birilerinin göğsüne kazık saplamanın ne kadar harika olduğunu düşünmek zor değildi.

"Evet ve aynı zamanda zombi de diriltiyoruz."

"İkiniz de mi?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Ben tam yetkili bir animatörüm," dedi Larry.

Jeff başını iki yana salladı. "Benim odamda konuşabiliriz." Merdivenlere yöneldi, biz de onu takip ettik.

Eğer polis olsaydım, yanında bir yetişkin ya da avukat olmadan bir çocuğu sorgulamam yasadışı olurdu ama ben bir polis değildim. Ve o da şüpheli değildi. Sadece bilgi topluyordum. Tek yaptığım, on altı yaşında bir oğlanı, kızkardeşinin seks hayatını öğrenmek için sıkıştırmaktı. Cinayet soruşturmaları hiç hoş olmazdı ve bazı hoşnutsuzlukların da cesetle hiç alakası olmazdı.

Jeff merdivenlerin başında tereddüt etti, gizlice hole bakıyordu. Şerif Yardımcısı Coltrain, Ellie'nin odasının dışında duruyordu. Sırtı dik, elleri arkasındaydı, düşmana karşı hazırdı. Kapı açıktı. Odada cesetle kalmanın zor geldiğini düşünmüştüm. Jeff'i gördü ve kapıyı kapattı. Hala kapının önünde dikiliyordu. Coltrain, Jeff'in cesedi görmesini engelleyecek kadar düşünceliydi. Ama kapalı bir kapının ardında durmak pek iyi bir fikir değildi. Bir vampir, eğer yeterince yaşlıysa, odaya girip o daha silahına uzanmadan kapıyı açabilirdi. Yaşayan ölüler ses çıkarmazdı.

Ona söylesem mi, söylemesem mi diye düşündüm. Söylememeye karar verdim. Eğer vampir insanları öldürmeyi is-

teseydi, bunu yapardı. Bütün aileyi öldürebilirdi. Onun yerine köpek havlayınca paniğe kapılıp kaçmış. Bu, kadim bir kan emici değildi. Bu işte yeni biriydi. Andy, California'ya gidip şan ve şöhrete kavuşmuş da olabilirdi ama ben bundan pek emin değildim.

Jeff merdivenlerin başındaki kapıyı açıp içeri girdi. Odası kızkardeşininkinden küçüktü. İlk çocuk olmanın avantajı... Sarımsı kahverengi duvar kağıdı üzerinde küçük kovboylar ve Kızılderililer vardı. Yatakta da duvar kağıdına uyumlu nevresimler seriliydi. Tıpkı kızkardeşininki gibi, genç birinin odasıydı. Duvarlar çıplaktı, resimler ya da sporcu posterleri yoktu. Masanın üstü kitap doluydu. Dolap kapısının önünde küçük bir elbise yığını duruyordu. Kuzgun kıyafetleri kokladı. Jeff onu kenara kovaladı ve elbiseleri dolabın içine tıkıştırıp kapısını kapattı.

"Bulabildiğiniz bir yere oturun." Masanın sandalyesini biraz çekti ve pencerenin yanında durdu. Ne yapacağından çok emin değildi. Odasına konuşmak için çıkan çok fazla yetişkin olduğunu zannetmiyordum. Aile sayılmazdı. Aslında açıkçası Quinlan'ların da odasına onunla konuşmaya geldiğini zannetmiyordum.

Ben sandalyeye oturdum. Yatağını, benim yerime Larry'yle paylaşırsa, Jeff'in daha rahat edeceğini düşünmüştüm. Ayrıca, henüz bu kadar kısa etekler giymeye alışamamıştım, arada bir unutuyordum. Sandalye daha güvenli görünmüştü.

Larry yatağa oturup sırtını duvara dayadı. Jeff yanına oturdu, yastığını sırtını dayamak için köşeye koydu. Kuzgun yatağın üzerine zıpladı, iki kere dönüp yattı. Rahattı.

"Andy ve kızkardeşin neler yapıyordu?" Olay mahallinde oynaşma yoktu, elbiseler hemen çıkmıştı.

İkimize de baktı. Larry cesaretlendirici bir gülümseme çaktı. Jeff yastıkların arasına biraz daha güvenli bir şekilde yerleşti ve "Çok yakındılar. Yani okulda devamlı birbirlerinin üzerindeydiler," dedi.

"Utanç verici," dedim.

"Evet. Yani, o benim kızkardeşim. Benden sadece bir yaş büyük ve onunla oynaşan birisi vardı." Başını iki yana salladı. Fino'nun kulağını kaşıdı, elleri köpeğin küçük kıvırcık vücudu üzerinde dolaşıyordu. Onu sanki bir alışkanlık, rahatlatıcı bir hareketmiş gibi seviyordu.

"Andy'den hoşlanıyor muydun?"

Omuz silkti. "O daha büyüktü ve bir şekilde havalıydı ama hayır, Ellie'nin daha iyisini bulabileceğini düşünüyordum."

"Nasıl?"

"Ot içerdi ve üniversite planları yoktu. Andy hiçbir yere gitmiyordu. Yani, sanki kızkardeşime olan aşkı her şeydi. Sanki ikisi de birbirine aşıktı ya da onun gibi aptalca bir şeydi işte."

Bunun aptalca olduğuna katılıyordum. "Baban bunu ne zaman bitirdi ve bitti mi?"

Bana sırıttı. "Hayır. Gizlice buluşmaya başladılar. Sanırım, Ellie'ye onu göremeyeceğini söylemek, onu daha fazla istekli yaptı."

"Genelde öyle olur. Andy ne zaman kayboldu?" dedim.

"İki hafta önce. Arabası da kayboldu. Herkes onun kaçtığını düşündü ama Ellie'yi geride bırakmazdı. Biraz garipti ama gerçekten Ellie'yi bırakmazdı."

"Ellie bırakıldığı için üzgün müydü?"

Kaşlarını çattı, köpeği göğsüne doğru kaldırıp ona sarıldı. Kuzgun küçük pembe diliyle çenesini yaladı. "Garip bö-

lümü de bu. Yani, annemin ve babamın önünde aldırmıyormuş gibi davranmasını anlıyordum ama okulda ya da arkadaşlarının yanında da aldırmıyormuş gibiydi. Ben bir şekilde memnundum. Yani, Andy kaybetmeye mahkumdu ama sanki Ellie onun gittiğine inanmıyordu ya da hiçbirimizin bilmediği bir şey biliyordu. Ben onun şehir dışında bir iş bulduğunu ve onun için geri geleceğini düşünmüştüm."

"Belki de öyle olmuştur," dedim.

Kusursuz kaşları arasındaki çatılma derinleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bunu kardeşine yapan vampir, Andy'ydi."

Yüzü iğrenme ile daha da dağıldı. "Buna inanmam. Andy, Elle'yi seviyordu, onu öldürmezdi."

"Eğer o da bir vampirse Jeff, onu yaşayan bir ölü yapmanın öldürmek olduğunu düşündüğünü zannetmiyorum. Büyük ihtimalle onu geri getirmek olarak düşünmüştü."

Jeff başını iki yana salladı, Kuzgun çırpınıp elinden kurtuldu. Kucağından atlayıp örtülerin arasına girdi. "Andy, Ellie'ye zarar vermezdi. Ölmek, can yakmıyor mu?"

"Büyük ihtimalle," dedim.

"Penceresinin altındaki çalıların hepsi ezilmiş," dedi Larry.

Ona baktım. "Efendim!"

Gülümsedi, kendinden memnundu. "Evin etrafına baktım. İhtiyacın olmayan eldivenleri almaya gönderdiğinde geri gelmem o yüzden bu kadar uzun sürdü. Kızın penceresinin altındaki çalılar, sanki üzerine ağır bir şey düşmüş gibi ezilmişti."

Larry'yi, haçı dışında silahı olmadan, evin etrafında, karanlıkta dolaşırken gözümün önünde canlandırdım. Düşün-

ce beni üşüttü. Ona bağırmak için ağzımı açtım, sonra kapattım. Eğer ders vermek için değilse, toplum içinde kimseyi azarlamamalıydınız. "Hiç ayak izi var mıydı?" diye sordum. Bağırmadığım için kendime bir düzine puan vermiştim.

"Ben Tonto* muyum? Ayrıca yer tamamen çimendi ve son zamanlarda buraları çok kurakmış." Bana kaşlarını çattı. "Sen vampirlerin izini sürebilir misin?"

"Normalde hayır ama bu düşündüğüm kadar yeniyse, belki." Başımla onayladım. "Evet." Ayağa kalktım. "Şerif Yardımcısı'na bir şey sormam gerek. Yardımın için teşekkür ederim Jeff." Ona elimi uzattım. O da sıktı. Sıkışı biraz güvensizdi, sanki buna alışkın değilmiş gibiydi.

Kapıya yöneldim, Larry de peşimden geldi.

"Onu bulup öldürecek misiniz, yani Andy'yse bile?" diye sordu Jeff.

Dönüp ona baktım. Koyu renk gözlerinde hala zeka vardı, hala kararlıydı ama orada ayrıca rahatlatılması gereken küçük bir çocuk vardı.

"Evet, onu bulacağız."

"Ve öldürecek misiniz?"

"Ve öldüreceğiz," dedim.

"Güzel. Güzel," dedi.

Benim seçeceğim kelimenin 'güzel' olup olmayacağından emin değildim ama yan odada kızkardeşinin cesedi yatan da ben değildim.

"Haçın var mı?" dive sordum.

Kaşlarını çattı ama "Evet," dedi.

"Üzerinde mi?"

Başını iki yana salladı.

---

* Tonto: Maskeli Süvari/Lone Ranger'ın, Kızılderili arkadaşı.

"Biz onu yakalayıncaya kadar üzerinde taşısan iyi olur. Tamam mı?"

"Geri gelebileceğini mi düşünüyorsun?" Gözlerinde korku belirmişti.

"Hayır ama emin olamayız, gelmezse beni suçlarsın."

Ayağa kalkıp masasına gitti. Aynanın köşesinde asılı duran zincir parladı. Aldığında, ucunda sallanan küçük altın haçı gördüm. Köpek her şeyi meraklı gözlerle seyretti.

Gülümsedim. "Sonra görüşürüz."

Başını salladı. Haçla oynuyordu. Şimdi şokun yanı sıra korkuyordu da. Onu Kuzgun'un hassas ilgisine bıraktık.

"Vampirin gerçekten eve geleceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Larry.

"Hayır ama senin gece karanlığında yaptığın gezintinin ona yeni fikirler vermesini istemiyorum, Jeff'in en azından haçını taşımasında fayda var."

"Heh. Ama bir ipucu buldum."

Şerif Yardımcısı Coltrain bize bakıyordu, yalnızlığımız bitmek üzereydi. Sesimi alçalttım, yeterli olmasını umuyordum. "Evet. Ve yalnız ve silahsız bir şekilde dışarı çıkıp şimdiden birisini öldürmüş bir vampirin yanına gittin."

"Onun yeni bir vampir olduğunu söylemiştin."

"Sen eldivenleri almaya gittiğinde söylememiştim."

"Belki onun yeni bir vampir olduğunu kendim anlamışımdır," dedi. İnatçı görünüyordu, sanki uyarımı gönülden dinlemiyordu, yeniden yapabilirdi.

"Yeni vampirler de öldürebilir Larry."

"Üzerimde haç varken bile mi?"

Haklıydı. Yeni ölülerin çok azı haçın verdiği acıya dayanabilirdi ya da onu gönül rızasıyla çıkarttıracak zihinsel güce sahipti.

"Tamam Larry ama diğerini yapan vampir nerede? O, birkaç yüz yıllık olabilir ve karanlığın içinde bir yerde o da olabilirdi."

Biraz rengi beyazlaşır gibi oldu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Ben düşündüm."

Omuz silkti ve utanacak nezaketi gösterdi. "Bu yüzden, patron sensin."

"Bu doğru," dedim.

"Tamam, tamam. Söz veriyorum uslu olacağım."

"Harika, şimdi gidip Şerif Yardımcısı Coltrain'e vampirin izini sürecek birini tanıyıp tanımadığını soralım."

"Bir vampirin izini gerçekten öylece sürebilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Ama iki haftadan daha genç olan, pencereden çalılara düşen bir tanesininkini sürebiliriz. En azından ilk nereye bakacağımız konusunda listemizi daraltabiliriz."

Gülümsedi.

"Evet, pencereden düştüğünü öğrenmemiz çok iyi oldu. Pencerenin dışındaki izlere bakmak benim aklıma gelmeyebilirdi."

Eğer biraz daha gülümserse bir yerini incitebilirdi.

"Ve eğer vampir, haçını geçip suratını parçalayacak güçte olsaydı, çalılarla ilgili hiçbir şeyi öğrenemeyecektim."

"Ah, Anita, iyi iş çıkardım."

Başımı iki yana salladım. Larry'nin vampirlerle ilgili deneyimleri yeterli değildi. Hala tam olarak nerede durduğumuzu göremiyordu. Henüz yara izleri yoktu. Eğer bu işte lisansını alacak kadar uzun kalırsa, bu durum değişecekti.

Tanrı, yardımcısı olsun.

14

Rüzgar serindi ve yağmur kokuyordu. Yüzümü çevirip yumuşak dokunuşunu hissettim. Temiz ve ferah kokuyordu. Çimenlerde durmuş yukarıya bakıyordum. Ellie Quinlan'ın penceresi, yumuşak sarı bir fener gibi parlıyordu. Ellie penceresini açmıştı ama ışığı açan babasıydı. O, vampir sevgilisiyle karanlıkta buluşmuştu. Onu, yürüyen ceset olarak görmek istememişti. Tulumu yeniden giydim, Browning'e uzanabilmek için fermuarı yarıya kadar çektim. Firestar için sadece pantolonla kullanılan kılıfı getirmiştim, o yüzden onu tulumun cebine sokmuştum. Etek varken pantolon içi kılıfı pek kullanışlı değildi.

Larry kendi silahını omuz kılıfına asmıştı. Yanımda durmuş, omuzlarını oynatıyordu. Eğer iyi oturursa çok rahatsız edici bir şey değildi ama rahat bir şey de değildi. Bir çeşit sutyen gibiydi. Vücuda oturuyordu ve gerekliydi ama asla tamamen rahat ettirmiyordu.

Yedek tulumu giymişti, fermuarı açıktı ve neredeyse kalçasına düşmüş, uçuşuyordu. Üzerimize bir fener tutuldu, Larry'nin haçı parladı. Işık üzerimden geçip gözümü kamaş-

tırdı. "Evet, şimdi gece görüşümü mahvettiniz, şu lanet şeyi gözümün önünden çekin."

Parlak ışığın arkasından, kalın erkek sesleri geldi. İki eyalet polisi tam vaktinde gelip ava katılmıştı. Aman, ne güzel.

"Wallace, bayanın söylediğin yap," dedi erkek seslerinden biri. Ses kalındı ve belli belirsiz bir tehdit vardı. Arabaya yaslan ve bacaklarını aç, diyecek bir sesti. Ya söylediğini yapardınız ya da sonucuna katlanırdınız.

Memur Granger bize doğru yürüdü, fenerini yere doğrultmuştu. Wallace kadar uzun değildi ve midesi kemerinin üzerinden büyümeye başlamıştı ama karanlıkta ne yaptığını biliyormuş gibi yürüyordu. Sanki sürekli karanlıkta ava çıkıyordu. Belki vampir avı değildi ama daha önce kesinlikle karanlıkta bir şey avlamıştı. Belki insan.

Wallace bize doğru yürüdü, feneri etrafımızda büyük bir ateş böceği gibi dolaşıyordu ama yine de gece görüşüme bir faydası olmuyordu.

"Feneri kapat... Lütfen," dedim.

Wallace bir adım daha yaklaştı, bana tepeden bakıyordu. Uzun boyluydu. Bir futbol oyuncusu gibi yapılıydı, bacakları uzundu. Belki bir koşucu defans oyuncusuydu. O ve Şerif Yardımcısı Coltrain daha sonra bilek güreşi yapabilirdi. Şimdi ben, onun yanımdan siktir olup gitmesini istiyordum.

"Kapat şunu Wallace," dedi Granger. O şimdiden kendisininkini kapatmıştı.

"Ama hiçbir bok göremeyeceğim," diye itiraz etti.

"Karanlıktan korkuyor musun?" diye sordum, ona gülümsüyordum.

Larry güldü. Bu yapılabilecek en kötü şeydi.

Wallace ona döndü. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Larry'ye doğru bir adım attı, neredeyse ona değiyordu, sindirmek için cüssesini kullanıyordu. Ama Larry de benim gibiydi, hayatı boyunca küçük olmuştu ve sıkıştırılmaya alışıktı. Olduğu yerde kaldı.

"Ya sen?" diye sordu Larry.

"Ben ne?" diye sordu Wallace.

"Karanlıktan korkuyor musun?"

Larry'nin benden öğrendiği tek şey animatörlük değildi. Maalesef Larry erkekti. Ben sinir bozup bundan yırtabilirdim, pek çok insan bana yumruk atmazdı. Ama Larry o kadar şanslı değildi.

Wallace, Larry'yi tulumundan yakalayıp parmakuçlarına kaldırdı. Feneri çimenlerin üzerine düştü, yerde yuvarlanıp ayak bileklerimizi aydınlattı.

Memur Granger onlara yaklaştı ama Wallace'a dokunmadı. Karanlıkta bile omuzlarındaki ve kollarındaki gerginlik belli oluyordu. Larry'yi kaldırdığı için değildi, ona vurma arzusuyla savaştığı için gerilmişti.

"Rahatla Wallace. Bir şey ima etmedi."

Wallace hiçbir şey söylemedi, Larry'yi biraz daha kendine çekti, yüzünü Larry'ninkine yaklaştırmıştı. Sarı ışığın bir kısmı yüzüne düştü. Çenesini çevreleyen kas dışarı çıkmıştı, sanki yüzünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Çenesinin hemen altında, boynuna doğru bir yara izi vardı. İz, ceketinin yakasının altına kadar gidiyordu.

Wallace, Larry'yle neredeyse burun burunaydı. "Ben-hiç-bir-şey-den-kork-mam." Her hece dişlerinin arasından çıkmıştı.

Ona doğru bir adım attım. Larry'yi korkutmak için eğilmişti, kulağına fısıldayabilirdim. "Hoş bir yara izi Wallace."

Sanki onu ısırmışım gibi sıçradı. Larry'yi o kadar ani bıraktı ki Larry dengesini kaybetti. Hızla döndü, büyük elini yüzümü dağıtmak için kaldırdı. En azından Larry'yi bırakmıştı.

Bana doğru yumruğunu savurdu. Kolunu kenara ittim ve o da yanımdan geçti. Dengesini kaybetti. Dizimi hızla midesine vurdum. Devam etmemek için kendimi zor tuttum. Bu hareket zaten yeterince canını yakmıştı. O bir polisti. İyi adamlardan biriydi. Onları dövmezdiniz. Uzanamayacağı bir yere çekildim ve deminki hareketin onu rahatlattığını ümit ettim. İlk karambolde onu kötü dövebilirdim ama şimdi o da hazırlıklı olacaktı. Canını yakmak artık daha zordu.

Benden neredeyse otuz santim daha uzun ve elli kilo daha ağırdı. Eğer kavga ciddileşirse, başım dertte demekti. Bu cesur davranışımdan pişman olmamayı umuyordum.

Wallace evin yanındaki çalıların yakınında, elleri ve dizleri üzerine düştü. Ayağa benim istediğimden daha çabuk kalktı ama eğilmiş vaziyette kaldı, elleri dizlerinin üzerindeydi. Başını kaldırıp bana baktı. İfadesinin ne anlama geldiğinden emin değildim ama tamamen düşmanca değildi. Daha çok, sanki onu şaşırtmışım gibi meraklı bir bakıştı. Bu bakışla çok sık karşılaşıyordum.

"Şimdi iyi misin Wallace?" diye sordu Granger.

Wallace başıyla onayladı. Karnına aldığı darbeden sonra konuşması kolay değildi.

Grager yan gözle bana baktı. "Siz iyi misiniz Bayan Blake?"

"İyiyim."

Başını salladı. "Evet, öylesiniz."

Larry yanıma geldi. Çok yakın duruyordu. Larry'nin bunu bir dayanışma gösterisi olarak yaptığını biliyordum ama eğer Wallace yeniden üzerime gelirse, manevra yapacak daha fazla alana ihtiyacım vardı. Larry'nin silah çalışmalarını düzene sokunca, onunla bazı temel yakın dövüş teknikleri üzerinde de çalışmamız gerekiyordu.

Neden mi dövüşmeden önce ateş etmeyi öğretiyordum? Çünkü vampirlerle bilek güreşi yapamazsınız. Onları vursunuz. Larry, Memur Wallace'tan dayak yerse hayatta kalırdı ama bir vampir saldırısından asla kurtulamazdı. Eğer ateş edemiyorsa kurtulamazdı.

"O yara izi olduğunda, sen yanında mıydın?" diye sordum.

Granger başıyla reddetti. "İlk ortağı hayatta değil."

"Vampir mi?"

Bu defa başıyla onayladı.

Wallace yavaşça doğruldu. Biraz belini geriye kaydırdı, sanki krampı açmaya çalışıyordu. "Sıkı vuruştu," dedi.

Omuz silktim. "Dizimdi, yumruğum değil."

"Yine de iyi hareket. Biraz önce yaptığım için hiçbir bahanem yok."

"Hayır, yok," dedim.

Önce yere baktı, sonra yukarı. "Bana neyin bunu yaptırdığını bilmiyorum."

"Hadi, biraz yürüyelim." Karanlıkta yürüdüm, sanki arkamdan geleceğinden hiç şüphem yokmuş gibi kararlı bir şekilde ilerledim, dönüp arkama bakmadım. Bu taktik genellikle işe yarıyordu.

Peşimden geldi. Durup fenerini yerden aldı ama hemen ardından onu söndürdü.

Ormanın girişine yakın bir yerde durup ağaçlara baktım, gözlerimi karanlığa alıştırıyordum. Herhangi bir şeye bakmıyordum. Sadece gözlerimin her şeyi görmesine izin veriyordum. Hareketlere bakıyordum. Herhangi bir harekete. Ağaç dalları hafif ilkbahar rüzgarında sallanıyordu. Okyanus dalgaları gibi rutin bir hareketti. Beni endişelendiren ağaçlar değildi.

Wallace sönmüş fenerini bacağına vuruyordu. Yumuşak bir vap, vap sesi çıkıyordu. Ona durmasını söylemek istiyordum ama yapmadım. Eğer bu onu rahatlatıyorsa, bununla yaşayabilirdim.

Aramızdaki sessizlik uzamaya başladı. Rüzgar arttı, geceyi aceleci ve hızlı bir sesle doldurdu. Rüzgarda, yağmurun kokusunu alabiliyordunuz.

Feneri iki eliyle tuttu. Nefes alışını rüzgar sesinin arasından duymuştum. "Bu da neydi?"

"Rüzgar," dedim.

"Emin misin?"

"Sanırım."

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ortağının ölümünden sonra bu peşine düştüğün ilk vampir mi?"

Bana baktı. "Granger sana söyledi mi?"

"Evet ama boynunu da gördüm. Neyin yaptığından emin gibiydim."

Ona korkmanın normal olduğunu söyleyecektim. Lanet olsun, ben de korkuyordum ama o bir polisti, erkekti ve onu, benim gayret verici konuşmamı dinlemek isteyip istemeyeceğini bilecek kadar iyi tanımıyordum. Ama onun ormanda beni dinleyeceğinden emin olmalıydım. Ona güve-

nip güvenemeyeceğimi bilmeliydim. Eğer bu kadar korkarsa, ona güvenemezdim.

"Ne oldu?" diye sordum. Belki şu an konuşmak en yanlış şeydi ama ilgilenmemek de işe yaramıyordu.

Başını iki yana salladı. "Merkez senin yetkili olduğunu söylüyor Bayan Blake. Tamam, ben bana söyleneni yaparım. Ama kişisel sorulara cevap vermem."

Tulumu çıkarmak çok zor olurdu ve kollarımın sıkışıp kalmasını gerçekten istemiyordum. Bluzumun düğmesini açıp kumaşı çektim.

"Ne yapıyorsun?"

"Gece görüşün nasıldır?"

"Neden?"

"Yara izini görebiliyor musun?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesi şüpheci geliyordu. Belki de deli olduğumdan şüphelenmişti.

Benim gece görüşüm izi görürdü ama pek çok insan benim gözlerime sahip değildi. "Bana elini ver."

"Neden"

"Sana hayatında bir kere karşılaşacağın bir şans veriyorum. Bana lanet elini ver."

Yaptı ama tereddütlüydü, arkada bekleyen adamlara baktı.

Eli soğuktu. Korkmuş bir yavru köpek gibiydi. Büyük, sert parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdim. Yara izine dokunduğu anda, sanki elektrik çarpmış gibi eli titredi. Elimi çektim, izi kendi başına hissetti.

Elini yavaşça çekti, sanki tenimin hissini hatırlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını birbirine sürttü. "Bunu ne yaptı."

"Boynundakini yapan şeyin aynısı. Yemeğine iyi davranmayan bir vampir."

"Yüce Tanrım!"

"Evet," dedim. Bluzumu iliklediem. "Bana ne olduğunu anlat Wallace. Lütfen."

Bana bir süre baktı, sonra başını salladı. "Harry, ortağım ve ben, boğazı parçalanmış birinin anonsunu aldık." Kelimeleri çok donuk, sıradan bir şekilde söylüyordu ama olayı kafasında gördüğünü biliyordum. Her şeyi tek tek gözünün önüne geliyordu, film gibi izliyordu.

"Bir inşaat alanıydı. Fenerlerimizle oraya girdik. Rüzgar gibi bir ses duyuldu ve bir şey Harry'ye vurdu. Çığlık attı ve ben de silahıma davrandım. Adamın sırtına üç el ateş ettim. Onu kesinlikle üç ya da dört kere vurdum. Bana döndü, yüzü kan içindeydi. Sebebini düşünecek zamanım yoktu çünkü benim üzerime atladı. O beni yere düşürmeden, ben silahımı üzerine boşalttım."

Derin bir nefes aldı. Büyük elleri, feneri ileri geri çeviriyordu. O da ağaçlara doğru bakıyordu ama vampirlere bakmıyordu; en azından peşinde olduğumuza.

"Ceketimi ve gömleğimi sanki kağıtmış gibi yırttı. Ona direnmeye çalıştım ama..." Başını iki yana salladı. "Beni gözleriyle yakaladı. Boğazımı parçalarken beni gözleriyle tutuyordu. Yapmasını istiyordum, bunu yapmasını hayatında istediğim her şeyden çok istiyordum."

Benden biraz uzaklaştı, sanki gözlerime bakmamak yeterli değildi. "Uyandığımda gitmişti. Harry ölmüştü. Kız da ölmüştü. Ben hayattaydım."

Sonunda bana doğru döndü, gözlerimin içine bakıp "Neden beni de öldürmedi Bayan Blake?"

Samimi gözlerine baktım, iyi bir cevabım yoktu. "Bilmiyorum Wallace. Belki seni de kendilerinden biri yapmak istiyordu. Neden Harry değil de sensin bilmiyorum. Onu yakalayabildiniz mi?"

"Yerel başvampir, kafasını karakola bir kutu içinde gönderdi. Gayrimedeni davranışı için özür dileyen bir de not vardı. Notta aynen böyle yazıyordu, gayrimedeni davranış."

"Eğer sen de insanla besleniyor olsaydın, bunu bir cinayet olarak görmen çok zor olurdu."

"Bunu hepsi yapıyor mu? İnsanla mı besleniyorlar?"

"Ben yapmayan bir tanesiyle karşılaşmadım."

"Hayvanla beslenemezler mi?"

"Teorik olarak evet. Gerçekteyse bazı besinler eksik gibi." İşin gerçeği, beslenmek pek çok vampir için sekse çok yakındı. Eğer hayvanlardan hoşlanmıyorlarsa, hayvanlarla beslenmezlerdi. Ama seks benzetmesinin, Memur Wallace'ın hoşuna gideceğini zannetmiyordum.

"Bunu yapabilir misin Wallace?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Karanlığa çıkıp vampirleri avlayabilir misin?"

"Bu benim işim."

"Sana işin olup olmadığını sormadım. Karanlığa çıkıp vampirleri avlayıp avlayamayacağını sordum."

"Orada birden fazla olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her zaman en kötüsünü düşünürüm," dedim.

Başıyla onayladı. "Evet, ben de."

"Korkuyor musun?" diye sordum.

"Ya sen?"

Rüzgarlı geceye baktım. Ağaçlar rüzgarda eğilip inliyordu. Her yerde hareket vardı. Yakında yağmur yağacaktı ve yıldızların verdiği ışık da gidecekti.

"Evet, korkuyorum."

"Ama sen vampir avcısısın. Eğer bu seni korkutuyorsa, bu işi nasıl her gece yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir serseriyi trafik kontrolü için durdurduğunda, onun silahlı olabileceğinden korkmuyor musun? O arabaya doğru yürürsün ve haberin bile olmaz."

"Bu benim işim."

"Bu da benim işim."

"Ama seni korkutuyor."

"Ayak parmaklarıma kadar."

"Şerif geri geldi. İnfaz emrini almış," diye seslendi Larry.

Wallace'la birbirimize baktık. "Gümüş kurşunların var mı?" diye sordum.

"Evet."

Gülümsedim. "O zaman gidelim. Her şey yolunda," dedim. Buna inanıyordum. Wallace işini yapardı. Ben işimi yapardım. Hepimiz işimizi yapardık Ve sabah olduğunda, bazılarımız hayatta olurdu, bazılarımız olmazdı. Elbette, belki sadece tek bir yeni vampirin peşindeydik. Eğer öyleyse, hepimiz şafağı görebilirdik.

Ama ben en iyisini düşünerek hayatta kalmıyordum. En kötüsünü düşünmek her zaman daha güvenliydi. Ve genelde daha gerçekçiydi.

15

Evimdeki kesik çifteyi yanıma almamıştım. Evet, yasadışıydı ama taşıması kolaydı ve vampirleri kıyma yapıyordu. Modern bir vampir avcısı daha ne isteyebilirdi ki? 12'lik Ithaca pompalı çifte de buna yakındı.

"Neden ben de bir çifte almıyorum?" diye sordu Larry.

Ona sadece baktım. Ciddi görünüyordu. Başımı iki yana salladım. "9 mm'yi doğru düzgün kullanmaya başlayınca, çiftelerden bahsetmeye başlarız."

"Harika."

Ah, gençler çok hevesli oluyor. Larry benden sadece dört yaş küçük. Ama bazen sanki bir milyon yıl daha genç miş gibi geliyor.

"Bizi sırtımızdan vurmayacak, değil mi?" diye sordu Şerif Yardımcısı Coltrain.

Gülümsedim ama hoş değildi. "Öyle bir şey yapmayacağına söz verdi."

Coltrain sanki şaka yapıp yapmadığımdan emin değilmiş gibi baktı.

Şerif St. John bize ormanın kıyısında katıldı. Onun da çiftesi vardı. Nasıl kullanıldığını bildiğine güvenmeliydim.

Wallace arabalarındaki çifteyi almıştı. Granger bir keskin nişancının taşıyacağı türden, kötü görünüşlü bir tüfek taşıyordu. Bu geceki iş için doğru bir alete benzemiyordu ve bunu ona söylemiştim. Granger sadece bana bakmıştı, ben de omuz silkip üzerinde durmamıştım. Kendi kellesi ve kendi silahıydı.

Onları tek tek süzdüm. Emrimi bekliyorlardı.

"Herkes kutsal suyunu aldı mı?" diye sordum.

Larry tulumunun ceplerini kontrol eti. Geri kalan herkes başıyla onayladı ya da evet diye mırıldandı.

"Vampir avlamanın üç kuralını hatırlayın. Bir: Asla gözlerine bakmayın. İki: Asla, asla haçınızı bırakmayın. Üç: Kafasına ya da kalbine nişan alın. Gümüş mermiyle bile diğer yerler öldürücü olmaz." Kendimi, çocukları tehlikeli bir yerde oyun oynamaya götüren anaokulu öğretmeni gibi hissettim. "Eğer ısırılırsanız paniğe kapılmayın. Isırık temizlenebilir. Sizi gözleri ile etkilemedikleri sürece savaşabilirsiniz."

Onlara baktım; hepsi sessizdi, hepsi benden uzundu, Larry bile birkaç santim uzundu. Hepsi bilek güreşinde beni yenerdi. Peki, neden onlara evlerine, güvende olacakları bir yere gitmelerini emretmek istiyordum? Kahretsin, hepimiz içeriye girebilirdik. Hoş, sıcak bir fincan kakao içebilirdik. Quinlan'lara kızlarının iyi olacağını söylerdik. Yani, sıvı diyeti gençler arasında yaygındı. Değil mi?

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Hadi gidelim çocuklar. Yıldız ışığını harcıyoruz." Ya kimse John Wayne göndermemi anlamamıştı ya da hiç kimse komik olduğunu düşünmemişti. Hangisi olduğunu söylemek zordu.

Karalık yüzünden St. John'un önden gitmesine izin vermek zorunda kaldım. Bölgeyi tanımıyordum. O etrafı iyi bi-

liyordu. Ama onun önden gitmesi hoşuma gitmemişti. Hiç hoşuma gitmemişti. Onu karısına geri götürmek istiyordum. Lise sevgilisine. Beş yıldır evliydiler ve hala birbirlerine aşıktılar. Tanrım, onun ölmesini istemiyordum.

Ağaçlar üzerimize doğru kapandı. St. John sanki ne yaptığını biliyormuş gibi ilerliyordu. Bu mevsimde yerde çok fazla bitki olmazdı. Bu, işi kolaylaştırmıştı ama yine de ağaçların arasında gitmek bir sanattı, özellikle karanlıkta. Fenerlerle bile tam anlamıyla göremiyordunuz. Bir şekilde, yüzerken kendinizi suya bıraktığınız gibi, kendinizi ağaçlara vermeniz gerekiyordu. Suya ya da vücudunuza çok fazla konsantre olmazdınız. Vücudunuzun, serin sıvıyı yarışına, içinde kayış ritmine konsantre olurdunuz. Ormanda da bir ritim bulmanız gerekiyordu. Vücudunuzu doğal açıklıklardan geçirmeye konsantre olmalıydınız. Ormanın sizin geçmenize izin vereceği yerleri bulmalıydınız. Eğer direnirseniz, o da direnirdi. Ve aynı su gibi, sizi öldürebilirdi. Ormanın ölümcül bir yer olmadığını düşünen biri, demek ki hiç ormanda kaybolmamıştı.

St. John nasıl hareket edeceğini biliyordu, ben de biliyordum. Aslında bu çok hoşuma gitmişti. Bunca zaman şehir kızı olduktan sonra. Larry üzerime doğru sendeledi. Bir yere tutunmak zorunda kaldım, yoksa ikimiz de düşecektik.

"Özür dilerim," dedi üzerimden kalkarken.

"Orada işler nasıl vampir avcısı," dedi Coltrain. Arkadan geliyordu. St. John'a destek olmak için benim ikinci sırada gitmem gerekiyordu ve Larry'nin de arkada kalmasına izin veremezdim. Coltrain gönüllü olmuştu. Onun ve Şerif'in kıçımızı koruyacağını söylemişti. Benim için sakıncası yoktu.

"Biraz daha bağır. Sanırım vampir seni duymadı," dedi Wallace.

"Eyaletten birinin işimi nasıl yapacağımı söylemesine gerek yok."

"Burada olduğumuzu biliyor," dedim.

Bu onları durdurdu. Hepsi bana baktı. Wallace'ın önünde yürüyen Granger da bana baktı. Herkesin dikkatini çekmiştim.

"Vampir birkaç haftalık bile olsa, duyma hissi inanılmaz keskindir. Burada olduğumuzu biliyor. Geldiğimizi biliyor. Sessiz olmamız ya da bir bando ile gelmemiz arasında bir fark yok. İkisi de aynı. Onu karanlıkta şaşırtamayız." Büyük ihtimalle o bizi şaşırtabilirdi ama bu bölümü yüksek sesle söylememiştim. Hepimiz zaten bunu düşünüyorduk.

"Zaman kaybediyoruz Coltrain," dedi St. John.

Coltrain özür dilemedi, üzgünmüş gibi bile görünmüyordu. Wallace en azından üzgün göründü. "Özür dilerim Şerif, bir daha olmayacak."

St. John başıyla onayladı ve başka bir şey söylemeden döndü, ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

Coltrain hafif bir ses çıkardı ama işi uzatmadı. Her ne söylediyse, Wallace'ın yemi yeniden yutacağını zannetmiyordum. En azından öyle olmasını umuyordum. Korkup korkmadığı umrumda değildi. Birbirimizle didişmeden de yeterince derdimiz vardı.

Etrafımızdaki ağaçlar hareketlenip sallandı. Geçen senenin ölü yaprakları ayağımızın altında ötüyordu. Biri arkamda hafifçe küfür etti. Rüzgar şiddetlenip saçlarımı yüzüme savurdu. İleride karanlık değişikti. Bir açıklığa yaklaşıyorduk.

St. John ağaçların bittiği yere yakın bir yerde durdu. Yan gözle bana baktı. "Bunu nasıl yapmamızı istiyorsun?"

Rüzgarda, yaklaşan yağmurun tadını alabiliyordum. Eğer mümkünse, yağmur gelmeden önce buradan gitmek istiyordum. Görüş mesafesi zaten kötüydü.

"Onu öldüreceğiz ve dönüp eve gideceğiz. Zor bir plan değil."

Sanki çok esaslı bir şey söylemişim gibi başını salladı.

Keşke öyle olsaydı.

Bir anda önümüzde bir şekil belirdi. Bir an, hiçbir şey yoktu, sonra oradaydı. Tam silahına uzanırken St. John'u yakaladı ve geniş bir açıyla açıklığa fırlattı.

Vampiri çok yakın mesafeden göğsünden vurdum. Dizleri üzerine çöktü. Gözlerinin akını görür gibi oldum, sanki vurulduğuna inanamamıştı. Namluya yeni bir fişek sürmek için kurmam gerekti.

Granger'in tüfeği arkamda top gibi patladı. Biri çığlık attı. Vampiri iki kaşının arasından vurdum. Kafası yapraklara saçıldı. O daha yere düşmeden, çifteyi omzuma dayayıp arkamı döndüm.

Larry yerdeydi ve üzerinde bir vampir vardı. Haçı parlak bir şekilde mavi-beyaz renkte alev almadan önce, vampirin uzun kahverengi saçlarını görür gibi oldum. Dişi vampir çığlık atarak kendisini geriye attı, karanlığa doğru kaçtı gitti.

Uzun, sarı saçlı bir dişi vampir, Granger'i ince kollarıyla tutuyordu. Başını boynuna dayamıştı. Çifteyi kullanamazdım. Birbirlerine çok yakındılar. Bu mesafeden ikisini de öldürürdüm.

Çifteyi şaşkın Larry'nin kucağına attım. Hala yerde yatmış gözlerini kırpıyordu. Browning'i çektim ve vampirin

büyük göğüslerine ateş ettim. Titredi ama Granger'i bırakmadı. Bana baktı, adam hala göğsüne yakındı. Tısladı. Açık ağzına bir el ateş ettim. Kafasının arkası patladı.

Vampir titredi. Başına bir el daha ateş ettim. Granger'i bıraktı ve titreyerek yaprakların üzerine düştü. Granger öylece yerde yatıyordu. Karanlıkta yüzünü ya da boynunu göremiyordum. Ölü ya da diri, yapabileceğimi yapmıştım.

Larry ayağa kalktı, çifte elinde garip duruyordu.

Bir çığlık duyuldu, kalın ve acı içindeydi. Wallace, üzerinde narin vücutlu bir vampirle yerdeydi. Sivri dişler koluna battı. Kemik, yüksek, narin bir sesle kırıldı. Yeniden bağırdı.

Yan gözle Coltrain'i biraz ileride, ayakta, donmuş halde gördüm. Arkasında bir hareket vardı. Doğrudan ona baktım, vampirin gölgelerde şekillenmesini bekledim ama bir şey parladı. Keskin, gümüş bir kılıç belirdi. Ona baktım ama nasıl 'olduysa bir saniye kaybettim. Sonra kılıcın ucunun Coltrain'in boğazından çıktığını gördüm. Gölgelere bakıp gözlerimi kırparken bir saniye daha kaybettim ve kılıcı adamın boğazından çıkaran vampir gitmişti. Ağaçların arasında, inanılmaz bir hızla sürüyordu, gözucuyla gördüğünüz bir kabus gibiydi.

Larry çifteyi omzuna dayayıp Wallace'ın olduğu yöne doğru nişan aldı. Silahı ondan aldım ve bir şey sırtıma vurup beni yaprakların arasına gönderdi. Bir el, suratımı kuru yapraklara yasladı. İkinci bir el, tulumumun sırtını o kadar sert yırttı ki omzum incindi. Başımın arkasında bir patlama duyuldu ve vampir gitti. Yerde döndüm, kulaklarım çınlıyordu.

Larry tepemde, silahını uzatmış duruyordu. Vurduğu her ne ise karanlığa kaçmıştı.

Sol omzum yaralanmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştım. Vampirler gitmişti.

Wallace da ayağa kalkıyordu, kolunu tutuyordu. Coltrain yerde hareketsiz yatıyordu. Arkamızdan bir ses geldi. Döndüm, Browning'i doğrulmuştum. Larry de dönüyordu ama yavaş kalmıştı. Namlunun ucuna baktım ve St. John'u gördüm.

"Ateş etme, benim."

Larry silahını iki eliyle tutmuş, yere doğrultmuştu. "Yüce İsa," dedi.

Amin. "Sana ne oldu?"

"Düşünce kendimden geçmişim. Silah seslerini takip ettim," dedi St. John.

Üzerimize bir rüzgar çarptı. Yağmur kokusu o kadar yoğundu ki neredeyse tenimde hissettim.

"Granger'ın nabzına bak Larry," dedim.

"Ne?" Larry hala çatışmanın şokundaydı.

"Hayatta mı, ona bak." Pis bir işti ve benim yapmam gerekiyordu ama vampirleri uzak tutma konusunda kendime Larry'den daha fazla güveniyordum. Beni bu gece bir kere kurtarmıştı ama yine de kendime daha çok güveniyordum.

St. John yanımızdan geçti. Wallece'a dokundu, o da başını salladı. "Kolum kırıldı ama yaşayacağım." St. John, Coltrain'nın hareketsiz bedenine gitti.

Larry, Granger'ın yanına diz çöktü. Silahını sol eline aldı. Bu doğru bir hareket sayılmazdı ama anlıyordum. Karanlıkta, sıcak kana bulanmış bir boyundaki nabzı kontrol edecekti. Sağ elini kullanması daha iyiydi.

"Nabzı atıyor." Bana baktı, geniş gülümsemesi karanlıkta hafif bir beyazlıktı.

"Coltrain ölmüş. Tanrı yardımcım olsun, ölmüş," dedi St. John. Elini kaldırdı, kanla kaplanmıştı. Kan karanlıkta siyah görünüyordu. "Neredeyse kafası kesilmiş. Bunu ne yaptı?"

"Kılıç," dedim. Görmüştüm. Oluşunu seyretmiştim. Ama tek hatırladığım, insandan daha büyük, siyah bir şekildi. Ya da çoğu insandan büyük bir şekildi. Tek gördüğüm kılıçlı bir gölgeydi ve direkt ona bakıyordum.

Tenimden bir şey geçti ve rüzgar değildi. Bir güç, ilkbahar gecesini su gibi doldurdu. "Orada yaşlı bir şey var," dedim.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi St. John.

"Kadim bir vampir. Orada. Hissedebiliyorum." Karanlığı inceledim ama ağaçlar dışında hareket eden hiçbir şey yoktu. Görecek hiçbir şey yoktu. Dövüşecek hiçbir şey yoktu. Oradaydı ve yakındı. Belki elinde kılıcı vardı.

Granger ayağa o kadar ani kalktı ki Larry inleyerek geri düştü. İri adamın gözleri bana döndü. Elinin silahına gittiğini gördüm ve vampirin ne yaptığını anladım.

Browning'i kafasına doğrultup bekledim. Emin olmalıydım.

Granger düşürdüğü tüfeğini almaya çalışmadı. Tabancasını çekti ve yavaşça doğrulttu, sanki yapmak istemiyordu. Otuz santimden daha yakın bir mesafeden Larry'ye doğrulttu.

"Ne, ne haltediyorsun?" diye bağırdı Wallace.

Ben ateş ettim.

Granger titredi, silahı oynadı, sonra eli yeniden doğruldu. Tekrar, tekrar ateş ettim. Eli yavaşça aşağıya indi, hala silahı tutuyordu. Yeniden, doğrudan yaprakların arasına düştü.

"Granger!" Wallace bağırıp ortağına doğru sürünüyordu. Hassiktir.

Oraya önce ben gidip silahı elinden uzağa tekmeledim. Eğer titreseydi, onu yeniden vuracaktım. Titremedi. Öylece yattı. Ölüydü.

Wallace tek elle onu kucağına almaya çalıştı. "Onu neden vurdun? Neden?"

"Larry'yi öldürecekti. Sen de gördün."

"Neden?"

"Vampir onu ısırmıştı. Efendisi orada. Ve çok güçlü bir orospu çocuğu. Onu kullandı."

Wallace, Granger'ın kanlı kafasını kucağına almıştı, kendi parçalanmış kolu Granger'ın göğsündeydi. Ağlıyordu.

Hassiktir.

Yükselen rüzgar bir ses taşıdı. Keskin, çılgınca bir havlamaydı. Tiz ve net bir kadın çığlığı, sesi kesti.

"Ah Tanrım," diye fısıldadım.

"Beth?" Ben bir şey söyleyemeden St. John ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Wallece'ı omzundan yakaladım, ceketini çekiyordum. Yukarı baktı.

"Neler oluyor?"

"Eve girmişler. Yürüyebilir misin?" dedim.

Başıyla onayladı. Ayağa kalkmasına yardım ettim.

Bir çığlık daha duyuldu. Aynı çığlık değildi. Bu sefer bir erkek ya da bir oğlandı.

"Onunla kal Larry. Mümkün olduğu kadar çabuk eve gelin."

"Ya bizi bölmeye çalışıyorlarsa?" diye sordu Larry.

"O zaman işe yarayacak. Hareket eden her şeye ateş et," dedim. Koluna dokundum, bu sanki onu daha gerçek yapacaktı, onu güvende tutacaktı. Öyle olmayacaktı ama

elimdeki tek şey buydu. Eve gitmem gerekiyordu. Larry canavar avcısı olmak istiyordu. Quinlan'lar ve Beth St. John istemiyordu.

Browning'i kılıfına yerleştirdim, iki elimle çifteyi tuttum ve kendimi ağaçların arasına attım. Nereye gittiğime dikkat etmeden koştum. Nerede olduğumdan emin olmadan, ağaçların arasındaki açıklıklardan geçiyordum. Bir dal yüzümü kesti, gözlerim yaşardı. Geçilebilir gibi görünen orman, şimdi kökler ve dallardan oluşmuş, insanı yakalayan, çelme takan bir labirente dönüşmüştü. Nereye gittiğimi görmeden koşuyordum. Bu karanlıkta vampirler varken iyi bir hayatta kalma yolu değildi. Quinlan'ların bahçesine dizlerimin üzerinde düştüm, çifteyi sıkı sıkı tutmuştum.

Ön kapı açıktı. Sıcak ışık, dikdörtgen şeklinde dışarı sızıyordu. Evin içinden bağrışmalar geliyordu. Ayağa kalkıp ışığa doğru koştum.

Fino, kapının önünde, ezik bir şekilde yatıyordu. Sanki biri onu top yapmaya çalışmış gibi büzülmüştü.

Oturma odasına giden kapılar açıktı. İkinci bir silah sesi duyuldu. İçeri girdim, soldaki kapıya yöneldim. Sırtımı duvara vermiştim, çifte hazırdı.

Bay ve Bayan Quinlan uzak köşeye sinmişlerdi, ellerinde haçları hazır duruyordu. Metal, yanan magnezyum gibi beyaz, sıcak bir ışıkla parlıyordu.

Önlerindeki şey vampire pek benzemiyordu. Kemikleri üzerine kas ve et geçirilmiş bir iskelet gibiydi. İmkansız derecede zayıf ve uzundu. Sırtındaki kılıç parlıyordu ve bir pala kadar genişti. Coltrain'in katili miydi?

St. John ormandaki kahverengi saçlı vampire ateş ediyordu. Vampirin düz saçları ortadan ayrılmıştı; kanla kaplı ve sivri dişleri üzerinde genişlemiş yüzünü çevreliyordu.

Yan gözle vampirin arkasında yatan Beth St. John'u gördüm. Hareket etmiyordu.

St. John vampire ateş etmeye devam ediyordu. Vampir üzerine geliyordu. Kot ceketi kanla kaplanmıştı. Şerif'in silahı boşaldı. Vampir sendeleyip önce dizleri üzerine çöktü, sonra elleri üzerine düştü. Sırtı parçalanmıştı. St. John silahını doldururken vampirin nefesi kesilmişti.

Ayağa kalktım, daha fazlası olabileceğini düşündüğümden gözüm kapıdaydı. Quinlan'lara ve önlerinde duran şeye doğru yürüdüm. Çifteyi kullanmak için daha iyi bir açıya ihtiyacım vardı. Quinlan'ların atış menzili içinde kalmasını istemiyordum.

O şey bana doğru döndü. Yüzü ne insan ne de hayvan gibiydi. İnce ve uzundu, sivri dişli bir yaratık yüzüydü, kör gözleri parlıyordu. Yaratık küçüldü ve açıktaki etleri üzerinde deri çıkmaya ve neredeyse çıplak kalmış kemiklerin üzerini kaplamaya başladı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Çifteyle nişan aldığımda insan sayılabilecek bir yüze bakıyordum. Uzun beyaz saçlar, düzgün kemikli yüzünü çevreliyordu. Ve yaratık koştu. Eğer bu bulanık harekete koşmak denebilirse. Yaratık, bazılarının uçtuğu gibi koşuyor, sanki farklı bir şey yapıyordu ama bunun için daha uygun bir kelime bulamamıştım. Bazıları uçabiliyordu, bu ise koşuyordu. Ben tetiği çekinceye kadar çoktan gitmişti.

Namluyla yaratığın hareketini takip ederken döndüğüm açık kapıya bakıyordum. Ateş edebilir miydim? Tereddüt mü etmiştim? Hiç zannetmiyordum ama emin değildim. Coltrain ormanda öldüğünde olduğu gibi yine birkaç saniye kaybetmiştim. Ben tetiği çekemeden o şey gitmişti. Katil, bu vampir olabilirdi ama ormanda net bir şekilde gördüğüm tek şey kılıcıydı.

St. John yerdeki vampire ateş ediyordu. Silahı yeniden boşalıncaya kadar ateş etti. Silah, klik, klik, klik sesler çıkarmaya başladı.

Yanına yürüdüm. Vampirin kafası et ve daha ağır parçalarla ağırlaşmıştı. Yüzü gitmişti. "O öldü St. John. Onu öldürdün."

Boş silahının namlusu üzerinden sadece vampire baktı. Titriyordu. Birden dizleri üzerine çöktü, sanki artık ayakta duramıyordu. Karısına doğru emekledi, silahını arkasında halının üzerinde bırakmıştı. Karısını kucağına aldı, onu sallıyordu. Karısının boğazının bir yanı parçalanmıştı.

St. John'un boğazından tiz, keskin sesler çıkıyordu.

Quinlan'ların haçları artık parlamıyordu. Birbirlerine sarılmışlardı, sanki ışık gözlerini almış gibi gözlerini kırpıştırıyorlardı.

"Jeff'i... O, Jeff'i aldı," dedi Bayan Quinlan.

Ona baktım. Gözleri çok büyüktü. "O, Jeff'i aldı."

"Kim Jeff'i aldı?" diye sordum.

"Büyük olan," dedi Bay Quinlan. "O şey, Jeff'e haçını çıkarmasını söyledi ve Jeff de çıkardı." Bana sarsılmış gözlerle baktı. "Neden bunu yaptı? Neden çıkardı?"

"Vampir onu gözleriyle yakalamış. Kendisine engel olamamış," dedim.

"Eğer inancı daha güçlü olsaydı boyun eğmezdi," dedi Quinlan.

"Bu, oğlunuzun suçu değil."

Quinlan başını iki yana salladı. "Yeterince güçlü değildi."

Ona arkamı döndüm. Bu durum beni St. John ile karşı karşıya getirdi. Karısının bedenini mümkün olduğu kadar kucağına ve kollarının arasına almıştı. Onu sallıyordu. Göz-

leri uzaktaydı. Odayı görmüyordu. İçinde bir yere çekilmişti. Daha iyi bir yere. Öyle olmasını umuyordum.

Kapıya yöneldim. Buna bakamayacaktım. St. John'un karısını kucağında sallaması, iş tanımımda yoktu. Gerçekten.

Merdivenlerde; kapıyı, holü, merdivenlerin çıkışını görebileceğim bir yere oturdum. St. John garip hırıltılı sesiyle bir şarkı söylemeye başladı. Şarkı 'You Are So Beautiful'du*. Ayağa kalkıp dış kapıya yürüdüm. Larry ve Wallace, topallayarak verandaya yeni giriyorlardı.

Sadece başımı iki yana sallayıp yürümeye devam ettim. Şarkıyı duymadığım bir yere geldiğimde neredeyse yola ulaşmıştım. Orada durup derin nefesler alıp yavaşça verdim. Nefes almaya konsantre oluyordum, kurbağaların ve rüzgarın sesine konsantre oluyordum. Boğazımda biriken ses dışında her şeye konsantre olmuştum. Tehlikeli olduğunu bildiğim halde açıkta, karanlıkta duruyordum ve buna aldırdığımı zannetmiyordum. Orada, çığlık atmaya başlamayacağımdan emin oluncaya kadar durdum. Sonra arkamı dönüp eve geri döndüm.

Bu, bütün gece boyunca yaptığım en cesurca şeydi.

---

* You Are So Beautiful: Sen Çok Güzelsin.

16

Dedektif Freemont, Quinlan'ların kanepesinin bir köşesinde oturuyordu, ben de diğer köşeye tünemiştim. Kanepede yan yana otururken aramıza koyabileceğimiz en fazla mesafeye çekilmiştik. Kalkıp sandalyeye oturmamı engelleyen tek şey gururumdu. Onun soğuk polis bakışları beni sindiremezdi. O yüzden kanepenin diğer ucuna kendimi çivilemiştim ama bunun için çabalamam gerekmişti.

Sesi kalın ve dikkatliydi, her kelimeyi üzerine basarak söylüyordu, sanki eğer acele ederse bağırmaya başlayacağını düşünüyordu. "Neden beni arayıp ikinci bir vampir cinayeti olduğunu söylemedin?"

"Şerif St. John, Eyalet Polisi'ni aramış. Sana söyleneceğini düşünmüştüm."

"Eh, söylenmedi."

Soğuk gözlerine baktım. "Olay yeri inceleme ekibinle, muhtemel bir vampir cinayeti mahallinden yirmi dakika uzaktasın. Seni neden ikinci vampir mahalli için de göndermediler?"

Freemont'un gözleri yana kaydı, sonra bana geri döndü. Soğuk polis gözleri biraz erimişti. Tam anlamıyla okuması güçtü ama rahatsız görünüyordu. Hatta belki korkmuş.

"Onlara bir vampir cinayeti olduğunu söylemedin değil mi?"

Gözleri titredi.

"Hassiktir Freemont. Federallerin davanı çalmasını istemediğini biliyorum ama kendi adamlarından bilgi gizlemek... Eminim amirlerin bundan hiç memnun olmayacak."

"Bu benim işim."

"Peki. Planın her ne ise, o senin bileceğin iş. Peki bana neden kızgınsın?"

Derin, göğsünü titreten bir nefes aldı, fazladan güç isteyen bir koşucu gibi geri verdi. "Vampirin kılıç kullandığından ne kadar eminsin?"

"Cesedi gördün," dedim.

Başıyla onayladı. "Vampir boğazı parçalamış olabilir."

"Ben kılıcı gördüm Freemont."

"Bu BEN, seni destekler mi, yoksa desteklemez mi?"

"Bunun neden vampirlerin işi olmasını istemiyorsun?"

Gülümsedi. "Bu davayı çözdüğümü zannediyordum. Bu sabah bir tutuklama yapacağımı düşünüyordum. Vampir olduklarını düşünmüyordum."

Ona baktım. Gülümsemiyordu. "Eğer vampir değilse, neydi peki?"

"Periler."

Ona bir an baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Patronun, Çavuş Storr, beni aradı. Bana Magnus Bouvier hakkında öğrendiklerini anlattı. Cinayetlerin işlendiği sırada bir tanığı yok ve sen bile onun yapmış olabileceğini düşünmüşsün."

"Çünkü yapabilirdi ama bu yaptığı anlamına gelmez," dedim.

Freemont omuz silkti. "Onu sorguya çekmeye çalıştığımda kaçtı. Masum insanlar kaçmaz."

"Ne demek kaçtı? Eğer oraya onu sorguya çekmek için gittiysen, nasıl kaçmış olabilir?"

Freemont kanepeye yerleşti, ellerini birbirine o kadar sıkı kenetledi ki parmaklarındaki kan çekildi. "Zihnimizi bulandırmak için büyü kullandı ve kaçtı."

"Ne çeşit bir büyü?"

Freemont başını iki yana salladı. "Ne dememi istiyorsun Bayan Olağandışı Olay Uzmanı. Masadan kalktığını bile görmedik."

Bana baktı, gülümsemiyordu. Gözleri o ifadesiz soğukluğa geri dönmüştü. Böyle gözleri olan birine bütün gün bakıp bütün sırlarınızı kendinize saklayabilirdiniz.

"Bana insan gibi göründü Blake. İyi, normal bir adam gibiydi. Onu kalabalığın arasından seçemezdim. Sen onun ne olduğunu nasıl anladın?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "Üzerimde Cazibe büyüsü kullanmaya çalıştı ama ben ne yaptığını anladım."

"Cazibe de nedir ve üzerinde büyü kullandığını nasıl anladın?"

"Cazibe tam olarak büyü değil," dedim. Her zaman olağandışı şeyleri bu konuda bilgisi olmayan insanlara anlatmaktan nefret ederdim. Bu bana kuantum fiziği anlatılması gibiydi. Konuları takip edebilirdim ama matematiğini anlayamazdım. Matematik beni aşıyor. Bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama öyle. Ama kuantum fiziğini anlama-

mak beni öldürmezdi. Olağandışı yaratıkları anlamamak ise Freemont'u öldürtebilirdi.

"Aptal değilim, Blake. Bana açıkla."

"Aptal olduğunu sanmıyorum Dedektif Freemont. Sadece açıklaması zor. İki üniformalı polisle, St. Louis'te beraber yoldaydık. Beni bir suç mahalline götürüyorlardı. Şoför yolda yürüyen birini gördü. Kenara çekip adamı arabaya dayadı. Adamda silah vardı ve başka bir eyalette silahlı soygundan aranıyordu. Eğer ben de onunla aynı odada olsaydım, silahı farkedebilirdim ama arabayla yanından geçerken asla. Görmezdim bile. Ortağı da ona nasıl gördüğünü sordu. Bizim de yapabilmemiz için bize açıklayamadı ama nasıl olduğunu biliyordu."

"Yani bir çeşit tecrübe?" dedi Freemont.

İçimi çektim. "Bir kısmı. Ama lanet olsun Dedektif, hayatımı ölü dirilterek kazanıyorum. Bazı olağandışı yeteneklerim var. Bu bana biraz avantaj sağlıyor."

"Peki, biz bu yaratıklarla nasıl baş edeceğiz Bayan Blake? Eğer Bouvier silahını çekseydi, biz öylece oturur, bizi vurmasına izin verirdik. Bir anda uyandık ve artık yanımızda değildi. Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

"Kendini peri cazibesinden korumanın yolları var," dedim.

"Nasıl?"

"Dört yapraklı yonca, Cazibe'yi kırar ama perinin seni elleriyle öldürmesini engellemez. Üzerinde taşıyabileceğin ya da sürebileceğin başka bitkiler de var. Aziz John otu, kırmızı mineçiçeği, papatyalar, üvez ağacı ve dişbudak ağacı. Benim tercihim ya dört yapraklı yonca ya da Aziz John otundan yapılmış merhemlerdir. Gözkapaklarına, ağzına, kulaklarına ve ellerine sürersin. Bu seni Cazibe'den korur."

"Bunları nereden bulabilirim?"

Bir saniye düşündüm. "Şey, St. Louis'teki yerleri biliyorum. Burada, sağlıklı yiyecekler satan dükkanları ya da büyü dükkanlarını dene. Burada peri merhemi bulmak zor olacaktır çünkü bu ülkenin kendi perileri yok. Dört yapraklı yonca merhemleri çok pahalı ve nadirdir. Aziz John otu merhemi bulmaya çalış."

İçini çekti. "Bu merhem zihin kontrolünde de işe yarar mı, hani vampirlerinki gibi?

"Hayır. Bir vampiri Aziz John otu dolu bir küvete bile atsan umrunda olmaz."

"Vampirlere karşı ne kullanıyorsun, o zaman?"

"Haçını kullan, gözlerine bakmamaya çalış ve dua et. Onlar Magnus'u amatör gibi bırakacak şeyler yapabilir."

Gözlerini ovdu, başparmağına rimeli bulaştı. Birden çok yorgun göründü. "Peki, halkı böyle bir şeyden nasıl koruyacağız?"

"Koruyamazsın," dedim.

"Koruruz. Korumamız gerek, bu bizim işimiz," dedi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden denemedim. "Yani kaçtığı ve şahidi olmadığı için Magnus'un yaptığını zannettin?"

"Yoksa neden kaçsın ki?"

"Bilmiyorum. Ama bunu o yapmadı. O şeyi ormanda gördüm. Magnus değildi. Lanet olsun, gölgelerden oluşan vampirleri sadece duymuştum. Daha önce hiç görmemiştim."

Bana baktı. "Demek daha önce hiç görmedin. İşte bu rahatlatıcı."

"Öyle olması gerekmiyor. Ama Magnus olmadığına göre, arama emrini kaldırabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Suç işlerken polis memurları üzerinde büyü kullandı. Bu C sınıfı bir suçtur."

"Suçu ne?"

"Kaçmak."

"Ama tutuklu değildi."

"Tutuklama emrim vardı," dedi.

"Emir çıkaracak kadar delilin yoktu," dedim.

"Eğer doğru yargıcı tanıyorsan, işe yarıyor."

"O ne çocukları ne de Coltrain'i o öldürdü."

"Onu sen hedef gösterdin," dedi.

"Sadece muhtemel bir alternatifti. Beş kişi ölmüşken yanılmayı göze alamazdım."

Ayağa kalktı. "İstediğin oldu. Vampirlermiş. Magnus Bouvier'in bizden neden kaçtığını bilmiyorum ama polis memuru üzerinde büyü kullanmak suçtur."

"Onu ilk başta tutuklamaya çalıştığın suçu işlememiş olsa bile mi?" diye sordum.

"Yasadışı büyü kullanımı bir suçtur Bayan Blake. Tutuklama emri vardı. Onu görürseniz, bunu hatırlayın."

"Magnus'un iyi birisi olmadığını biliyorum Dedektif Freemont. Neden kaçtığını bilmiyorum ama eğer polisler üzerinde büyü kullandığını yayarsanız, biri onu vurabilir."

"O tehlikeli, Bayan Blake."

"Evet ama diğer pek çok insan da öyle. Onları bunun için avlayıp tutuklamıyorsunuz," dedim.

Başıyla onayladı. "Hepimizin önyargıları var Bayan Blake, bu hepimizi arada bir hatalı yapıyor. Artık en azından neyin yaptığını biliyoruz."

"Evet. Neyin yaptığını biliyoruz."

"Kızın cesedinin ne zaman alındığını biliyor musun?" diye sordu. Paltosunun cebinden bir not defteri çıkarttı. İşe girişmişti.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Yukarıya çıktığımda gitmişti."

"Neden cesedi kontrol etmek istedin?"

Ona baktım. Gözleri boştu ve okunamıyordu. "Onu kendilerinden birisi yapmak için çok fazla zahmete girmişlerdi. Onu almaya çalışacaklarını düşündüm. Öyle yaptılar."

"Babası senden, vampirlerin peşinden gitmeden önce, ona kazık saplamanı istediğini söyleyip duruyor. Bu doğru mu?" Sesi yumuşaktı, durum budur diyordu. Ama cevaplara dikkat ediyordu. Dolph kadar çok not almıyordu. Elindeki not defteri, not almaktan başka bir işe yarıyormuş gibiydi. Sonunda Freemont'u işini yaparken görmüştüm. İşinde iyi gibiydi. Bu rahatlatıcıydı.

"Evet, doğru."

"Ailesinin istemesine rağmen kıza neden kazık saplamadın?"

"Bir baba vardı. Bir dul. Kızı, tek çocuğu ısırılmıştı. Ona kazık saplanmasını istedi. O gece hemen yaptım. Ertesi sabah ofisime ağlayarak gelip işlemi geri almamı istedi. Benden onu bir vampir olarak geri getirmemi istedi." Kanepeye yaslandım, kendime sarılmıştım. "Eğer yeni bir vampirin kalbine kazık saplarsanız, işini bitirirsiniz."

"Emin olmak için vampirlerin kafasını da kestiğinizi zannediyordum."

"Kesiyoruz. Eğer Quinlan'ların kızına kazığı saplasaydım, kalbini söküp kafasını da kesmiş olacaktım." Başımı iki yana salladım. "Geriye çok fazla bir şey kalmıyor."

Başını iki yana salladı, not defterine bir şey çizdi. Ne olduğunu görmemiştim. Ama bir kelime değil de bir karalama olduğuna emindim. "Neden beklemek istediğini anlıyorum ama Bay Quinlan sana tazminat davası açmaktan bahsediyordu."

"Olabilir."

Freemont kaşlarını kaldırdı. "Bilmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Sağol."

"Oğlanın cesedini henüz bulamadık."

"Bulabileceğinizi zannetmiyorum," dedim.

Artık gözleri hoş görünmüyordu. Kısılmıştı ve şüpheci bakıyordu. "Neden?"

"Eğer onu öldürmek isteselerdi, bu gece, burada yaparlardı. Sanırım onu da kendilerinden biri yapmak istiyorlar."

"Neden?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ama bazen bir vampir bir aileye kişisel ilgi duyarsa bunun bir sebebi olur."

"Yani bir motivasyonu mu var?"

Başımla onayladım. "Quinlan'ları gördün. Koyu Katolikler. Kilise, vampirizmi intihar olarak görüyor. Eğer vampir olurlarsa, çocukları sonsuza kadar lanetlenecek."

"Bu onları öldürmekten çok daha kötü," dedi.

"Quinlan'lar için öyle sanırım."

"Vampirlerin anne-baba için de geri geleceğini mi düşünüyorsun?"

Biraz düşündüm. "Lanet olsun, bilmiyorum. Yani vampirler yasal olmadan önce, bazı başvampirlerin ailelerin tamamını aldığını biliyorum. Bazen önce onlarla dost oluyorlar, bazen sadece küçük bir saygısızlığın bedeli oluyordu.

Ama yasal olduklarından beri, vampirlerin bunu neden yaptığını bilmiyorum. Yani vampir onları mahkemeye verebilir. Quinlan'lar bunu hakedecek kadar kötü ne yapmış olabilir?"

Kapılar açıldı. Freemont döndü, kaşları hemen çatılmıştı. Kapının önünde iki adam belirdi. İkisi de koyu renk takım elbise, koyu renk kravat, beyaz gömlek giymişti. Standart Federal kıyafetiydi. Bir tanesi kısa boylu ve beyazdı, değeri uzun boylu ve siyahtı. Yalnız kaldıklarında farklı görünürlerdi ama ikisinde de bir benzerlik vardı, sanki dışı ne kadar farklı pişmiş olursa olsun ikisi de aynı kurabiye kalıbından çıkmış gibiydi.

Kısa olanı bize rozetini gösterdi. "Ben, Özel Ajan Bradford, bu da Ajan Elwood. Hanginiz Dedektif Freemont?"

Freemont elini uzatıp onlara doğru yürüdü. "Ben Dedektif Freemont. Bu da Anita Blake."

Tanışmalara dahil edildiğime sevinmiştim. Ayağa kalkıp gruba katıldım.

Ajan Bradford bana uzun süre baktı. Sinirime dokunacak kadar uzundu. "Bir şey mi oldu Ajan Bradford?"

Başını iki yana salladı. "Çavuş Storr'un Quantico'daki seminerine katılmıştım. Sizden bahsedişinden, daha iri olacağınızı düşünmüştüm." Bunu söylerken gülümsüyordu, dostça ile küçümseme arasındaydı.

Aklıma pek çok sivri cevap geldi ama Federallerle sidik yarışına girmemeliydiniz. Kaybederdiniz. "Hayalkırıklığına uğrattığıma üzüldüm."

"Memur Wallace'la da konuştuk. O da sizden daha uzunmuşsunuz gibi bahsetti."

Omuz silktim. "Daha kısaymışım gibi bahsetmek güç."

Gülümsedi. "Dedektif Freemont ile özel olarak görüşmek istiyoruz Bayan Blake. Ama uzaklaşmayın, sizin ve iş arkadaşınız Bay Kirkland'ın da ifadesini alacağız."

"Elbette."

"Ben Bayan Blake'in ifadesini şahsen aldım. Bu gece ona ihtiyacımız olacağını zannetmiyorum," dedi Freemont.

Bradford ona baktı. "Sanırım buna biz karar vereceğiz."

"Eğer Bayan Blake beni sadece tek bir ceset varken aramış olsaydı, iki ölü polis memuru ve bir ölü sivil olmayacaktı," dedi Freemont.

Ona sadece baktım. Birisi kıçını kaptıracaktı ve o kendi kıçını kaptırmak istemiyordu, Peki.

"Kayıp çocuğu da unutmayın," dedim. Herkes bana baktı. "Eğer birilerini suçlayacaksanız, atılacak çok suç var. Eğer beni ilk başta kovalamasaydın, seni arayabilirdim ama ben Eyalet Polisi'ni aradım. Sen amirlerine sana söylediğim her şeyi söyleseydin, iki davanın bağlantısını bulabilirlerdi ve sen zaten burada olurdun."

"Emrimde, bu evi ve içindeki sivilleri koruyacak kadar adamım vardı. Hayatlara mal olduğundan hiç bahsetmiyorum bile," dedi Freemont.

Başımla onayladım. "Belki. Ama sen buraya gelir ve beni yine kovalardın. Tek gördüğün vampir kurbanı fotoğrafları olmasına rağmen St. John ve adamlarını karanlığa beş vampirin arasına yollardın, hem de bir tanesi kadim. Sizi parçalarlardı, belki, sadece belki Beth St. John hayatta olurdu. Belki Jeff Quinlan hala burada olurdu."

Ona bakıp kızgınlığın gözlerinden kayışını seyrettim. Birbirimize baktık. "Bu işin içine sıçmak için ikimiz de elimizden geleni yaptık Çavuş." İki ajana döndüm. "Dışarıda bekleyeceğim."

"Bekle. Storr, bazen yerel vampir topluluğunun böyle davalarda yardımcı olabileceğini söylemişti. Burada kiminle konuşmam gerek?"

"Kendilerinden birisini neden avlıyorlar?" diye sordu Ajan Elwood.

"Bu tarz pislikler, işleri için kötüdür. Özellikle şimdi Senatör Brester'ın kızı öldürülmüşken. Vampirler daha fazla kötü haberi kaldıramaz. Pek çoğu yasal olmaktan memnun. Onları öldürmenin cinayet sayılması fikri hoşlarına gidiyor."

"Yani kiminle konuşmam gerek?" diye sordu Bradford.

İçimi çektim. "Bu alandakini bilemiyorum. Ben buralı değilim."

"Kiminle konuşmam gerektiğini nasıl öğreneceğim?"

"Size bu konuda yardımcı olabilirim."

"Nasıl?"

Başımı iki yana salladım. "Birkaç isim bilecek birini tanıyor olabilirim. Size zorluk çıkarmaya çalışmıyorum ama pek çok canavar, polislerle muhatap olmaktan hoşlanmaz. Polislerin onları görür görmez ateş ettiği günlerin üzerinden çok fazla zaman geçmedi."

"Vampirlerin bizimle değil de seninle konuşacağını mı söylüyorsun?" dedi Elwood.

"Onun gibi bir şey."

"Bu hiç mantıklı değil. Sen vampir infazcısısın. Senin işin onları öldürmek. Neden bize değil de sana inansınlar?" diye sordu.

Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, açıklamak istediğimden de emin değildim. "Ayrıca zombi diriltiyorum Ajan Elwood. Sanırım beni de bir çeşit canavar olarak görüyorlar."

"Onların elektrikli sandalye versiyonu olsan bile."

"Öyle olsam bile."

"Bu mantıklı değil."

O zaman güldüm, kendimi tutamamıştım. "Tanrım, bu gece burada olanlardan hangisi mantıklı acaba?"

Elwood da hafifçe gülümsedi. Onun bu işte daha yeni olduğunu tahmin ettim. Sanırım FBI ajanlarının gülmediği düşüncesini henüz kavrayamamıştı.

"FBI'dan bilgi saklamıyorsunuz, değil mi Bayan Blake?" diye sordu Bradford.

"Eğer bu bölgede sizinle konuşacak vampirle ilgili bilgi edinirsem, size ismini veririm."

Bradford bana baktı. "Öğrenirseniz, bu bölgedeki vampirlerin adlarını vermeye ne dersiniz? Bizimle konuşup konuşmayacaklarıyla biz endişelenelim."

Ona bakıp yalan söyledim. "Elbette." Eğer canavarların bana yardım etmesini bekliyorsam, onların hepsini polise veremezdim. Sadece sayılı birkaç tanesini...

Bana inanmıyormuş gibi baktı ama yüzüme yalancı olduğumu da söyleyemedi. "Bu işten sorumlu vampiri bulunca, infaz için sizi arayacağımızdan emin olabilirsiniz."

Bu, Freemont'un yapmak istediğinden fazlasıydı. İşler düzeliyordu. "İstediğiniz zaman çağrı bırakın."

"Şimdi Çavuş Freemont'la konuşacağız Bayan Blake." Benimle işleri bitmişti. Benim için sakıncası yoktu. Elini uzattı. Ben de kabul ettim. El sıkıştık. Ajan Elwood'la da el sıkıştık. Herkes gülümsedi. Ben çıktım.

Larry girişte bekliyordu. Oturduğu merdivenlerden kalktı. "Şimdi ne olacak?"

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerek."

"Kiminle?"

Alınında 'Federal ajan' yazan iki adam daha mutfak tarafından hole girdi. Başımı iki yana sallayıp dışarı, rüzgarlı geceye çıktım. Etraf polis doluydu. Hayatımda bu kadar çok Federal ajanı bir arada görmemiştim. Ama hey, ilk vampir seri katil gerçekten büyük haberdi. Herkes bir parçasını istiyordu. İnsanları dikkatlice düzenlenmiş bahçede dolaşırken görünce, birden eve gitmek istedim. Sadece eşyalarımı toplayıp evime dönmek istedim. Hala erkendi. Karanlık daha saatlerce sürecekti. Mezarlıktan ayrıldığımızdan beri geçen zaman sonsuzluk gibiydi. Lanet olsun, şafaktan önce gidip Stirling'in kemik tarlasına bakacak zaman bile vardı.

Bayard'ın bizim için kiraladığı cipe bindim. İçindeki şık telefonu kullandım.

Larry yolcu tarafından bindi.

"Özel konuşma."

"Hadi, Anita."

"Larry, dışarı."

"Karanlığa, vampirlerin yanına mı?" Büyük mavi gözlerini bana doğru kırptı.

"Etraf polis dolu. Sanırım güvende olursun. Dışarı."

Dışarı çıktı, söyleniyordu. İstediği kadar söylenebilirdi. Larry vampir avcısı olmak istiyordu ama canavarlarla benim olduğum kadar yakın olması gerekmiyordu. Onu mümkün olduğu kadar dışarıda tutmaya çalışıyordum. Kolay değildi ama çabaya değiyordu.

Ajanlara yalan söylemiştim. Vampirlerle aramın iyi olmasının sebebi zombi diriltiyor olmam değildi. İşin gerçeği, St. Louis'in Vampir Efendisi'nin benden hoşlanıyor olmasıydı. Belki de bana aşıktı ya da en azından o öyle düşünüyordu.

Telefon numarasını ezbere biliyordum, bu bile başlı başına kötü bir işaretti. "Suçlu Zevkler, en karanlık fantezilerinizin gerçekleştiği yer. Ben Robert. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Harika, Robert en sevmediğim vampirlerden bir tanesiydi. "Selam Robert, ben Anita. Jean-Claude'la görüşmem gerek."

Tereddüt etti. "Seni ofis telefonuna aktarayım," dedi ardından. "Bu yeni bir sistem, eğer hat giderse yeniden ara."

Ben daha cevap veremeden telefondan bir ses geldi. Bir süre sessizlik oldu, ardından sesini duydum. Jean-Claude'un pek çok yönünü eleştirebilirdiniz ama telefonda çok iyiydi.

"İyi akşamlar *ma petite*." Sadece bunu söylemişti ama cızırdayan hata rağmen sesi kafatasımın içindeki kürk gibiydi.

"Branson yakınlarındayım. Buranın Efendisi ile irtibat kurmam gerek."

"İyi akşamlar, Jean-Claude, nasılsın? Falan yok mu? Hemen işe geçiyorsun. Ne kadar da kabasın ma petite."

"Bak, oyun oynayacak vaktim yok. Buradaki bazı vampirler kontrolden çıkmış. Genç bir oğlanı kaçırdılar. Kendilerinden biri yapmadan önce onu bulmak istiyorum."

"Oğlan kaç yaşında?"

"On altı.

"Yüz yıllar önce ma petite, bu yaşta biri çocuk sayılmazdı."

"Şu anda yasal yaş değil."

"Kendi isteğiyle mi gitmiş?"

"Hayır."

"Bunu gerçekten biliyor musun, yoksa sana söylenen mi bu?"

"Onunla daha önce konuştum. Kendi isteğiyle gitmezdi."

Jean-Claude içini çekti. Sesi, tenimin üzerinde serin parmaklar gibi kaydı. "Ne yapmamı istiyorsun ma petite?"

"Buradaki Şehrin Efendisi'yle konuşmak istiyorum. Adına ihtiyacım var. Buradaki başvampiri herhalde tanıyorsundur?"

"Elbette. Ama bu iş bu kadar kolay değil."

"Onu kurtarmak için sadece üç gecemiz var ve eğer sadece bir şeyler atıştırmak istedilerse, çok daha az zamanımız var."

"Seni götürecek bir rehber olmazsa, Şehrin Efendisi seninle konuşmaz."

"Birini gönder o zaman."

"Kimi, Robert'ı mı? Willie'yi mi? İkisi de sana eşlik edecek kadar güçlü değil."

"Eğer beni koruyamayacaklarını söylüyorsan, ben kendimi koruyabilirim."

"Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum *ma petite*. Bunu açık seçik ortaya koydun. Ama olduğun kadar tehlikeli görünmüyorsun. Onlara haddini bildirmek için birkaç tanesini vurman gerekebilir. Bu durumdan canlı çıksan bile, o zaman da onlar sana yardım etmez."

"Bu çocuğu sağ salim geri istiyorum Jean-Claude. Bana yol göster."

"*Ma petite*..."

Jeff Quinlan'ın kahverengi gözleri, gözümün önünde belirdi. Kovboy duvar kağıtlı odası. "Bana yardım et Jean-Claude."

Bir süre sessiz kaldı. "Burada sana eşlik edebilecek kadar güçlü sadece ben varım. Her şeyi bırakıp sana gelmemi mi istiyorsun?"

Sessiz kalma sırası bendeydi. Bu şekilde söyleyince, kulağa pek doğru gelmiyordu. Büyük bir iyilikmiş gibiydi. Ona minnetar kalmak istemiyordum. Ama büyük ihtimalle ona iyilik borçlu olsam bile hayatta kalırdım. Jeff Quinlan kalamayabilirdi.

"Tamam," dedim.

"Gelip sana yardım etmemi mi istiyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatıp "Evet," dedim.

"Yarın gece uçarım."

"Bu gece."

"*Ma petite, ma petite*, seninle ne yapacağım?"

"Bana yardım edeceğini söyledin."

"Ve edeceğim. Ama böyle şeyler zaman alır."

"Ne tür şeyler?"

"Branson'ı yabancı bir ülke gibi düşünürsen, daha rahat anlayabilirsin. Tehlikeli olma potansiyeli olan bir yabancı ülke. Güvenli bir geçiş almaya çalışacağım. Uyulması gereken bazı adetler var. Eğer öylece dalarsam, bu bir savaş ilanı gibi algılanabilir."

"Bu gece başlamanın bir yolu yok mu? Bir savaş başlatmadan?" diye sordum.

"Belki. Ama bir gece daha beklersen *ma petite*, çok daha güvenli bir şekilde girebiliriz."

"Biz başımızın çaresine bakarız. Ama Jeff Quinlan bakamaz."

"Adı bu mu?"

"Evet."

Derin bir nefes alıp içimi titretecek bir iç çekiş ile geri verdi. Ona bunu yapmamasını söyleyebilirdim ama bu onu eğlendirirdi, o yüzden söylemedim.

"Bu gece uçarım. Sana nasıl ulaşacağım?"

Ona otelimin adını ve çağrı cihazımın numarasını verdim.

"Gelince seni ararım."

"Bu kadar uzak bir mesafeye uçman ne kadar sürer?"

"Anita, oraya bir kuş gibi kendi başıma uçacağımı düşünmüyorsun herhalde?"

Sesindeki eğlence tınısından hiç hoşlanmamıştım ama dürüstçe cevap verdim. "Öyle düşünmüştüm."

Güldü, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Ah, *ma petite*, *ma petite*, sen bir tanesin."

Bu tam da duymak istediğim şeydi. "Peki, buraya nasıl geleceksin?"

"Özel jetimle."

Elbette, özel bir jeti vardı. "Ne zaman burada olursun?"

"Olabildiğince çabuk, benim sabırsız çiçeğim."

"Çiçek yerine *ma petite*'yi tercih ederim.

"Nasıl istersen *ma petite*."

"Şafak sökmeden Branson'daki Şehrin Efendisi'ni görmek istiyorum."

"Bunu açıkça belirttin zaten ve ben de deneyeceğim."

"Denemekten fazlasını yap."

"Bu çocuk için kendini suçlu hissediyorsun, neden?"

"Suçlu hissetmiyorum."

"Sorumlu, o zaman," dedi.

Öylece oturdum, ne diyeceğimden emin değildim. Haklıydı. "Zihnimi mi okuyorsun?"

"Hayır *ma petite*, sadece sesin ve sabırsızlığın."

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. "Evet, sorumlu hissediyorum."

"Neden?"

"Sorumlu bendim."

"Onu güvende tutmak için elinden geleni yapmadın mı?"

"Her girişe kutsal ekmek koymuştum."

"O zaman biri onları içeriye mi almış?"

"Evin duvarında, garaja doğru açılan bir köpek kapıları varmış. Dışa açılan kapılara delik açmak istememişler."

"Yanlarında bir çocuk vampir mi varmış?"

"Hayır."

"O zaman nasıl?"

İnce iskelet gibi vampiri tarif ettim. "Neredeyse şekil değiştirme gibiydi. Saniyeler içinde değişti. Değiştiğinde, az ışıkta insan bile zannedilirdi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ben de bu yeteneği sadece bir kere gördüm," dedi.

"Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Yanına olabildiğince çabuk geleceğim *ma petite*."

"Birden çok ciddileştin, neden?"

Hafifçe güldü ama bu seferki acıydı, kırık cam yutmak gibiydi. Sadece duymak bile can yakıyordu. "Beni çok iyi tanıyorsun *ma petite*."

"Sadece soruya cevap ver."

"Çocuk olduğundan daha genç mi görünüyordu?"

"Evet, neden?"

Aldığım cevap kesilecek kadar yoğun bir sessizlikti.

"Konuş benimle Jean-Claude."

"Başka kayıp küçük oğlanlar var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok ama sormadım."

"Sor," dedi.

"Ne kadar genç?"

"On iki, on dört, eğer genç görünüyorlarsa daha da yaşlı."

"Jeff Quinlan gibi," dedim.

"Korkarım öyle."

"Bu vampir, kaçırmaktan daha fazlasının mı peşinde?"

"Ne demek istiyorsun *ma petite*?"

"Cinayet, sadece onları ısırmak değil de cinayet."

"Ne çeşit cinayet?"

Tereddüt ettim. Devam eden polis soruşturmalarını canavarlarla tartışamazdım.

"Bana güvenmediğini biliyorum *ma petite* ama bu çok önemli. Bana ölümlerden bahset, lütfen."

Çok sık lütfen demezdi. Ona anlattım. Fazla detaya inmedim ama yeterliydi.

"Kirletilmişler miydi?"

"Kirletilmişler miydi de ne demek?"

"Kirletilmiş, *ma petite*, kirletilmiş. Bunun için başka kelimeler de var ama çocuklara daha iyi uyanı yok."

"Ah. Cinsel tacize uğrayıp uğramadıklarını bilmiyorum Kıyafetleri üzerlerindeydi," dedim.

"Kıyafetleri çıkarmadan da yapılabilecek şeyler var, *ma petite*. Ama tacizin cinayetlerden önce olmuş olması gerek Haftalar ya da aylar süren sistematik tacizler."

"Tacize uğrayıp uğramadıklarını bulmaya çalışırım." Aklıma bir fikir geldi. "Bu vampir, kızlarla da yapar mı?"

"Yapmak derken seksi mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Eğer birisine çok ihtiyacı olursa, genç bir kız alabilir, ergenliğe girmemiş bir tanesini. Ama eğer başka bir şey bulamazsa."

Zorla yutkundum. Çocuklardan sanki eşya gibi bahsediyorduk. "Hayır, bu kız kadın gibiydi. Genç görünmüyordu.

"O zaman hayır, ona isteyerek dokunmaz."

"Ne demek isteyerek? Başka ne gibi bir seçenek olabilir ki?"

"Efendisi ona yapmasını emredebilir ve o da eğer efendisinden yeterince korkuyorsa yapar. Gerçi onun ergenliğe girdiğini düşündüğü birisi ile yapmasını emredecek, onu korkutacak fazla kişi olduğunu zannetmiyorum."

"Bu vampiri tanıyorsun. Kim? Bana isim ver."

"Gelince, *ma petite.*"

"Bana sadece ismi ver."

"Sen de polise mi vereceksin?"

"Onların işi bu."

"Hayır, *ma petite.* Eğer düşündüğüm kişiyse, bu polis meselesi olmayacaktır."

"Neden?"

"Basitçe söylemem gerekirse, halka kanşmayacak kadar tehlikeli ve egzotik biri. Eğer ölümlüler aramızda böyle şeyler olduğunu öğrenirse, hepimize karşı dönebilir. Senato etrafında dolaşan yeni nahoş kanun tasarısından haberin vardır."

"Var."

"O zaman tedbirliliğimi de anlıyorsundur."

"Belki. Ama senin tedbirin yüzünden daha çok insan ölürse, bu da Brewster Yasası'nın geçmesine yardımcı olacaktır. Bunu biraz düşün."

"Ah, düşünürüm *ma petite.* Emin ol düşünürüm. Şimdi hoşçakal. Yapmam gereken çok şey var." Kapattı.

Orada oturup ahizeye baktım. Lanet herif. Egzotik diyerek ne kastetmişti? Bu yeni vampir, diğerlerinin yapmadığı neler yapabiliyordu? Kendisini köpek kapısından geçebilecek kadar inceltebiliyordu. Belki bu Houdini'yi kıskandıra-

bilirdi ama suç sayılmazdı. Birden yüzünü hatırladım. İnsan gibi değildi. Bir ceset yüzü bile değildi. Sanki tamamen başka bir şeydi. Farklı bir şeydi. Ve ben, o kaybettiğim saniyeleri hatırladım, hem de iki kere. Ben, büyük vampir avcısı, bir an için bir sivil gibi çaresizdim. Bir anlık gecikme bile vampirlere yeterdi.

17

Kemik tarlasına vardığımızda saat ikiyi geçmişti. Federaller bizi çok uzun süre tutmuştu, sanki doğruyu söylediğime inanmıyorlardı. Aman ne güzel. Yapmıyorken delil saklamakla suçlanmaktan nefret ederdim. Sırf onlar hayalkırıklığına uğramasın diye yalan söylemek istemiştim. Sanırım Freemont benim hakkımda pek de hoş olmayan bir portre çizmişti. Bu bana bonkörlüğümle ilgili iyi bir ders vermişti. Ama Beth St. John'un halıdaki kanı daha kurumamışken birbirinizi gösterip onun suçu demek çok küçültücüydü.

Rüzar hala esiyordu ama yağmur yağmamıştı. Biz vampirlerle ebelemece oynarken ormanın üzerini kaplayan yoğun bulutlar bir anda yok olmuştu. Ay gökte parlıyordu ve son iki gecedir dolunay vardı. Richard'la çıkmaya başladığımızdan beri, ay dönümlerine dikkat etmeye başlamıştım. Aman ne güzel.

Karanlık gökyüzündeki ay sanki cilalanmış gibi parlıyordu. Ayışığı, hafif gölgeler oluşturacak kadar güçlüydü. Fenere gerek yoktu ama Raymond Stirling'de bir tane vardı.

Elinde, hapsedilmiş bir güneş gibi parlayan, kocaman bir halojen fener vardı.

Feneri bana ve Larry'ye çevirdi. Kolumu kaldırdım. "Bize doğrultma. Gece görüşümü mahvedeceksin," dedim. İfadem çok diplomatik değildi ama yorgundum ve uzun bir gece olmuştu.

Hareketin ortasında tereddüt etti. Bundan hoşlanmadığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Raymond gibi adamlar, emir almaktan çok vermekte iyiydiler.

Feneri kapattı. Bayan Harrison, Bayard ve Beau, etrafına toplanmış bekliyorlardı. Sadece onun feneri vardı. Sanırım etrafındakilerin gece görüşünü dert etmeleri ya da ışık istemeleri gerekmiyordu.

Larry ve ben hala tulumlarımızın içindeydik. Ben benimkinden sıkılmaya başlamıştım. Otele gidip yatmak istiyordum. Jean-Claude geldiğinde uyuyamayacaktım, hatta çalışıyor olacaktım. Ayrıca Stirling bana ödeme yapan tek müşterimdi. Şey, evet, eğer yasal bir infazsa, vampirleri öldürdüğüm için para alıyordum ama çok fazla değildi. Bu yolculuğu Stirling finanse etmişti. Parasının karşılığını hakediyordu. Sanırım.

"Sizi uzun bir süredir bekliyoruz Bayan Blake."

"Genç bir kızın ölümünün sizi bekletmesine üzüldüm Bay Stirling. Gidelim mi?"

"Başka birisinin kaybına kayıtsız değilim Bayan Blake ve böyle ima etmenize alındım." Ayışığı altında koyu, çok dik ve çok etkili duruyordu. Bayan Elwood ve Bayard ona biraz daha yaklaştı, destek veriyorlardı. Beau orada öylece duruyordu, Stirling'in arkasında eğleniyormuş gibi görünüyordu. Kapüşonlu bir yağmurluk giymişti. Bir hayalete benziyordu.

Açık, parlak gökyüzüne baktım. Sonra, Beau'ya baktım. Dişlerini ayışığında parlatacak şekilde sırıttı. Sadece başımı iki yana salladım ve üzerinde durmadım. Belki de bir izciydi, hani şu hep hazır olma meselesi.

"Peki, siz nasıl isterseniz. Hadi şu işi bitirelim." Onları beklemedim. Yanlarından geçip yukarı yürüdüm.

Larry yanıma geldi, "Kaba davranıyorsun," dedi.

Ona yan gözle baktım.

"Evet, öyle yapıyorum."

"O bize parasını ödeyen bir müşteri, Anita."

"Bak, beni azarlamana gerek yok, tamam mı?"

"Sana neler oluyor?"

Durdum. "Bana geride bıraktığımız şey oluyor. Seni de biraz olsun rahatsız edeceğini düşünmüştüm."

"Beni de rahatsız ediyor ama bunu başkalarına da bulaştırmamız gerekmiyor."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Haklıydı. Lanet olsun. "Tamam, durumu açıkladın. Daha nazik olmaya çalışırım."

Stirling bize doğru yürüdü, adamları peşindeydi. "Geliyor musunuz Bayan Blake?" Yanımızdan geçti, sırtı dümdüzdü.

Bayan Harrison sendeledi ve sadece Bayard'ın kolunu yakalaması, onu popo üstü düşmekten kurtardı. Hala yüksek topuklular giyiyordu. Belki de özel sekreterler tenis ayakkabısı giyemiyordu.

Beau peşlerindeydi; uzun, siyah yağmurluğu bacakları arasında sallanıyordu. Kesinlikle kendimi huysuz hissediyordum. Jeff Quinlan orada bir yerdeydi. Ya şimdiden ölmüştü ya da bir kere ısırılmıştı. Bu benim hatamdı. Babası-

na her girişin önüne bir parça kutsal ekmek koymasını söylemiştim. Eğer görseydim, köpek kapısını da söylerdim ama evi o kadar çok dolaşmamıştım. Ben bile köpek girişini korumanın paranoyakça olduğunu düşünürdüm. Ama yine de yaptırırdım ve Beth St. John hayatta olurdu.

Topu ben düşürmüştüm. Beth St. John'u geri getiremezdim ama Jeff'i kurtarabilirdim. Ve yapacaktım. Yapacaktım. Onu öldüren vampiri öldürerek intikamını almak istemiyordum. Bir kez olsun vaktinde orada olmak istiyordum. Bir kez olsun birini kurtarıp intikamı başka birine bırakmak istiyordum.

Şu anda Jeff kirletiliyor muydu? Quinlan'ların oturma odasında gördüğüm şey, onun boynunu ısırmaktan fazlasını mı yapıyordu? Tanrım, öyle olmamasını umuyordum. Jeff'i vampir ısırığından kurtarabileceğimden bir hayli emindim ama buna bir canavar tarafından tecavüze uğramayı ekleyince, çok emin değildim. Ya onu bulduğumuzda geriye kurtaracak çok fazla bir şey kalmamış olursa? Akıl bazen şaşırtıcı derecede kırılgan olabiliyordu.

Tepeye çıkarken dua ettim. Dua ettim ve biraz olsun rahatladığımı hissettim. Görüntüler yoktu. Melekler şarkı söylemiyordu. Ama üzerimden bir huzur hissi aktı. Derin bir nefes aldım ve kalbimdeki sert, sıkı ve pis şey gitti. Bunu, Jeff'i zamanında bulacağımı söyleyen, iyi bir işaret olarak kabul ettim ama bir yanım hala şüphe içindeydi. Tanrı her zaman birilerini kurtarmazdı. Çoğunlukla kaybı atlatmanıza yardım ederdi. Sanırım Tanrı'ya bütünüyle güvenmiyordum. Ondan hiç şüphe etmedim ama yöntemleri benim anlayışımın ötesinde. Karanlık bir camın arkasındaymış gibi. Sadece bir kez olsun o lanet camın arkasındakini net bir şekilde görmek istiyordum.

Ay, tepenin üzerinde gümüş bir ateş gibi parlıyordu. Hava neredeyse ışıldıyordu. Yağmur gitmişti, başka bir yeri kutsuyordu. Tanrı biliyor, biraz yağmur bize iyi gelirdi ama şahsen ben sağanağın altında, çamurun içinde yürümediğime memnundum. Çamur biraz fazla olurdu.

"Evet Bayan Blake, başlayabilir miyiz?" diye sordu Stirling.

Ona yan gözle baktım. "Evet." Nefes aldım ve söylemek istediğim kaba şeyleri yuttum. Larry haklıydı. Stirling tam bir baş belası olabilirdi ama kızgınlığımın sebebi o değildi. O sadece uygun bir hedefti.

"Bay Kirkland ve ben mezarlığı dolaşacağız. Ama sizin burada kalmanız gerekiyor. Etrafta dolaşan insanlar çok fazla dikkat dağıtır." İşte bu çok diplomatikti.

"Madem bizi burada seyirci gibi bekletecektiniz, bunu dağın aşağısında söyleyebilirdiniz. Böylece yürümezdik."

Diplomasi buraya kadardı. "Size dağın aşağısında beklemenizi, benim burada ne yaptığımı görmemenizi söyleseydim, bu hoşuna gider miydi?"

Bunu bir süre düşündü. "Hayır, sanırım hoşuma gitmezdi."

"O zaman niye şikayet ediyorsun?"

"Anita," dedi yavaşça Larry.

Onunla ilgilenmedim. "Bak Stirling, çok zor bir gece oldu. Kibarlığımın sınırına geldim. Lütfen, işimi yapmama izin ver. Bu işi ne kadar çabuk yaparsak, eve o kadar çabuk dönerim. Tamam mı?"

Dürüstlük. Saf dürüstlüğün işe yaramasını umuyordum. Elimde bir tek bu kalmıştı.

Bir süre tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. "Pekala Bayan Blake. İşinizi yapın ama şunu bilin. Çok nahoş tavırlar içindesiniz. Bu işin sonu görkemli olsa iyi olur."

Ağzımı açtım ve Larry koluma dokundu. Kolumu çok sıkı tutmamıştı ama yeterince sıkıydı. Söyleyeceklerimi yuttum ve onlardan uzaklaştım. Larry peşimden geldi. Cesur Larry.

Stirling ve avanesinin duyma mesafesinden çıktık. "Bu gece senin derdin ne?" diye sordu.

"Sana söyledim."

"Hayır, bu sadece bu geceki cinayetler değil. Lanet olsun, senin insan öldürüp bundan daha az rahatsız olduğunu gördüm. Neyin var?" dedi.

Dönüp öylece bir süre durdum. Benim insan öldürüp bundan daha az rahatsız olduğumu görmüştü. Bu doğru muydu? Bunu bir an düşündüm. Doğruydu. Bu maalesef doğruydu.

Neyin yanlış olduğunu biliyordum. Son birkaç ayda çok fazla kişinin öldüğünü görmüştüm. Çok fazla kan. Çok fazla ölüm. Ölümlerin bir kısmından ben sorumluydum. Hiçbirisi eyalet tarafından emredilmemişti. Ayrıca şu an Jeff Quinlan'ı arıyor olmayı istiyordum. Jean-Claude gelinceye kadar hiçbir şey yapamazdım. Gerçekten yapamazdım. Ama işimin polis araştırmasını engellediğini düşünüyordum. Bu kötüye mi işaretti, yoksa iyiye mi?

Soğuk dağ havasını içime çektim, yavaşça verdim. Sadece nefes almaya konsantre oldum. Aldım, verdim, sonra yine aldım, verdim. Sakinleşince Larry'ye döndüm.

"Bu gece biraz sınırdayım Larry. Toparlanırım."

"Eğer ben şaşkın bir sesle biraz sınırda olduğumu söyleseydim, sen kızmaz mıydın?"

Gülümsedim. "Evet, kızardım."

"Jean-Claude'la konuştuğundan beri moralin daha da bozuldu. Neler oluyor?"

Gülümseyen yüzüne baktım ve ona söylemek istemedim. Jeff Quinlan'dan çok büyük değildi. Hala lise öğrencisi zannedilebilirdi. "Tamam," dedim ve ona anlattım.

"Bir vampir pedofili, bu kurallara aykırı değil mi?"

"Ne kuralına?"

"Sadece bir tür canavar olabileceğin kuralına."

Bu beni de biraz hazırlıksız yakaladı.

Yüzünden garip bir bakış geçti. "Aman Tanrım, Jeff Quinlan o şeyle birlikte." Bana baktı, yüzünden hayal edebileceği bütün korku ve acı akıyordu. "Bir şey yapmamız gerek Anita. Onu kurtarmamız gerek." Sanki dağdan aşağıya inmek istermiş gibi döndü.

Kolunu yakaladım. "Jean-Claude gelinceye kadar hiçbir şey yapamayız."

"Ama hiçbir şey yapmadan duramayız."

"Biz hiçbir şey yapmıyoruz. İşimizi yapıyoruz."

"Ama nasıl olur da..."

"Çünkü şu anda başka bir şey yapamayız."

Larry bana bir an baktı, sonra başıyla onayladı. "Tamam, eğer sen sakin olabiliyorsan, ben de olabilirim."

"Aferin sana."

"Teşekkürler. Şimdi bana bahsettiğin şu şık numarayı göster. Daha önce dirilmeden ölüleri okuyabilen birini duymamıştım."

İşin doğrusu, Larry'nin bunu yapıp yapamayacağını bilemiyordum. Ama ona belki yapamayacağını söylemek kendine güveni için pek iyi olmayacaktı. Büyü, eğer doğru kelime buysa, bazen sizin güçlerinize olan inancınıza göre değişebilirdi. Çok güçlü insanların sırf kendilerinden şüphe ettikleri için tamamen dağıldıklarını görmüştüm.

"Mezarlıkta yürüyeceğim." Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi düşündüm. Kendinizin de tam olarak anlamadığı bir şeyi nasıl açıklayabilirdiniz?

Her zaman ölülerle bir yakınlığım olmuştu. Küçük bir çocukken bile, her zaman ruhun bedeni terkettiğini anlardım. Büyük teyzem Katherine'in cenazesini hatırlıyorum. Göbek adımı ondan almıştım. Babamın en sevdiği teyzesiydi. Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için naaşını görmeye erken gitmiştik. Ruhunun tabutun üzerinde gezindiğini hissetmiştim. Onu görmek için yukarıya bakmıştım ama gözlerimin yakalayacağı bir şey yoktu. Hiç ruh görmemiştim. Onları hissetmiştim ama hiç görmemiştim.

Katerine Teyze'nin ruhunun uzun süre etrafta dolaştığını biliyordum. Pek çok ruh üç gün içinde giderdi. Bazıları hemen giderdi ve bazıları da hiç gitmezdi. Annemin ruhu cenaze olmadan gitmişti. Onu orada hissetmemiştim. Kapalı bir tabut ve sanki tabut üşüyecekmiş gibi üzerine konmuş pembe güllü bir battaniye vardı.

Annemin yakınlarda olduğunu evde hissetmiştim. Ruhu değildi ama bir parçası hemen gidememişti. Sanki bana iyi geceler öpücüğü vermeye geliyormuş gibi, holdeki ayak seslerini duyuyordum. Evde aylarca dolaşmıştı ve ben bunu rahatlatıcı bulmuştum. Sonunda gittiğinde, ben de onun gitmesine hazırdım. Babama asla söylemedim. Sadece sekiz yaşındaydım ama o zaman bile babamın onu duyamayacağını biliyordum. Belki o da başka şeyler duyuyordu. Bilmiyorum. Babam ve ben annemin ölümü hakkında çok konuşmadık. Bu onu ağlatıyordu.

Ölüleri diriltmeye başlamadan çok önce hayaletleri hissedebiliyordum. Birazdan yapacağım, bunun biraz gelişmi-

şiydi ya da iki yeteneğin birleşmesiydi. Hala bilmiyorum. Ama bu da Katerine Teyze'nin ruhunun orada olduğunu açıklamak gibiydi. Ruhun orada olduğunu ya bilirdiniz ya da bilmezdiniz. Kelimeler pek yeterli olmuyordu.

"Hayaletleri görebiliyor musun?"

"Şimdi mi?"

Gülümseyip başımı iki yana salladım. "Hayır, genel olarak."

"Şey, insanlar ne kadar hikaye uydururlarsa uydursunlar, Calvin'lerin evinin hayaletli olmadığını biliyordum. Ama kasabanın yakınında bir mağara vardı, içinde bir şey vardı. Hoş olmayan bir şey."

"Hayalet miydi?"

Omuz silkti. "Hiç öğrenmeyi denemedim ama başka hiç kimse onu hissedemiyormuş gibiydi."

"Bir ruhun bedeni terkettiğini hissedebiliyor musun? Yani anlayabiliyor musun?"

"Elbette" Bunu sanki, 'Zaten herkes yapamıyor mu?' der gibi söylemişti.

Gülümsedim. "Yeterli. Şimdi sadece yapacağım. Eğer görsen bile, ne göreceğinden emin değilim. Raymond'ın hayalkırıklığına uğrayacağından eminim çünkü hiçbir şey göremeyecek, tabii eğer göründüğünden daha yetenekli değilse."

"Ne yapacaksın Anita? Okulda hiç 'mezarlıkta yürümekten' bahsetmediler."

"Bu, büyü gibi bir şey değil, birkaç kelime söyleyip birkaç hareket yapınca olmuyor. Öyle bir şey değil." Kelimeleri olmayan bir şeyi, kelimelerle açıklamaya çalışıyordum. "Büyüden çok psişik bir güç gibi. Fiziksel değil. Oynatılacak bir kas değil ya da bir düşünce bile değil. Bu... Şimdi

sadece yapacağım. Başlamama izin ver; o zaman eğer yapabilirsem, seni de dahil ederim ya da yaparken sana anlatırım. Tamam mı?"

Omuz silkti. "Sanırım. Hala ne yaptığını anlamış değilim ama bu önemli değil. Çoğu zaman ne olduğunu anlamıyorum zaten."

"Ama hep anlamaya çalışıyorsun," dedim.

Sırıttı. "Öyle yapıyorum, değil mi?"

"Kesinlikle."

Dağılmış toprağın neredeyse tam ortasında duruyordum. Çok yakın bir zaman önce yapacağım şeyden korkardım. Yaptığım şey korkutucu değildi, ondan korkmuyordum. Yapabiliyor olmaktan korkuyordum. Pek insanca bir şey değildi. Ama artık, hem insanı insan yapan şeyin ne olduğunu hem de sizi canavarlardan biri yapan şeyleri yeniden düşünmeye başlamıştım. Bir zamanlar kendimden ve diğer herkesten çok emindim. Artık o kadar emin değildim. Ayrıca, çalışıyordum.

Elbette, ben ve ölülerden başka kimsenin olmadığı boş mezarlıklarda çalışıyordum. Tamam, gece böcekleri ve eklembacaklılar konsantrasyonumu bozmuyordu. Ama insanlar bozuyordu.

Sırtım dönükken bile Larry'nin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bu beni rahatsız ediyordu. "Biraz uzaklaşabilir misin?"

"Elbette, ne kadar uzağa?"

Başımı iki yana salladım. "Beni görebileceğin kadar uzaklaş."

Kaşlarını kaldırdı. "Gidip Bay Stirling'in yanında beklememi ister misin?"

"Eğer dayanabilirsen."

"Dayanabilirim. Müşterilerle senden daha iyi anlaşıyorum."

İşte bu gerçekten doğruydu. "Harika. Seni çağırdığım zaman yavaş yavaş gel. Bunu yaparken daha önce birisi ile konuşmamıştım."

"Nasıl istersen." Neredeyse sinirli bir şekilde güldü. "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Bunun üzerinde durmadım ve arkamı dördüm. Ondan uzaklaştım. Arkama bakınca, onun da diğerlerinin yanına gittiğini gördüm. Umarım Larry hayal kırklığına uğramazdı. Hala onun da bir şey hissedeceğinden emin değildim. Hepsine arkamı döndüm. Onları bir arada görmek dikkatimi dağıtırdı, bu kadarından emindim.

Dağın tepesi çıplaktı. Bu, dünyanın kenarında durup aşağıya bakmak gibi bir şeydi. Ayışığı her şeyi yumuşak bir parlaklıkla kaplamıştı. Arkasına saklanacağı hiç ağaç yokken, göğe bu kadar yakınken hava bile yayılan ışıkla parlıyordu. Neredeyse baş hizasında hafif bir rüzgar esiyordu. Yeşil ve temiz kokuyordu, sanki yağmur gerçekten yağmıştı. Gözlerimi kapatıp rüzgarın tenime değmesine, saçlarımı dağıtmasına izin verdim. Aşağıda şarkı söyleyen böcekler dışında neredeyse hiç ses yoktu. Rüzgar, ben ve ölüler dışında hiçbir şey yoktu.

Larry'ye tam olarak ne yapması gerektiğini söyleyemezdim çünkü ben de çok emin değildim. Eğer bir kas olsaydı oynatırdım. Eğer bir düşünce olsaydı düşünürdüm. Eğer büyülü bir kelime olsaydı söylerdim. Bunların hiçbiri değildi. Sanki tenim açılıyordu. Sinir uçlarım rüzgara açılıyordu. Tenim soğudu. Sanki soğuk rüzgar vücudumdan çıkıyordu. Gerçek bir rüzgar değildi. Göremiyordunuz. Hissedemiyor-

dunuz ya da başka kimse hissedemiyordu. Ama buradaydı. Gerçekti.

Rüzgarın soğuk parmakları benden dışarı doğru uzandı. Üç ila beş metre yarıçap içindeki mezarları inceleyebilecektim. Ben hareket ettikçe küre de benimle birlikte hareket edip arayacaktı.

Elimi kaldırıp salladım. Larry'nin beni gördüğünü anlamak için dönüp bakmadım. Kendi özel küremin içinde kaldım. Onu tutuyordum, Larry buraya gelmeden ölüleri aramaya başlamamaya çalışıyordum. Neler olduğunu hissetmesini umuyordum. Başlangıcından itibaren görürse anlaması daha kolay olur gibi gelmişti.

Kuru toprakta ayak sesleri duydum. Gök gürültüsü gibi şiddetliydi, sanki ayakkabısının altındaki bütün toprak parçalarını duyuyordum.

Tam arkamda durdu. "Aman Tanrım, bu da nedir?"

"Ne?" Kendi sesim de uzak ve gürültülü geldi.

"Rüzgar, soğuk rüzgar." Sesi biraz korkmuş gibiydi. Güzel. Büyü yaparken her zaman biraz korkmalıydınız. Sıradan bir şeymiş gibi yapmaya başlayınca başınız derde girerdi.

"Yakına gel ama bana dokunma." Son söylediğimden pek emin değildim ama iyi bir fikir gibiydi. Dikkatli olmak, olmamaktan iyiydi.

Yavaşça ilerledi, bir elini sanki rüzgarı teninde hissediyormuş gibi kaldırmıştı. "Yüce İsa, Yüce Meryem ve Aziz Yusuf. Anita, bu senden geliyor. Rüzgar senden geliyor."

"Evet," dedim.

Gözleri açıldı. Tıpkı sesi gibi görünüyordu; biraz korkmuş.

"Eğer Stirling'in yanında dursaydım, o hiçbir şey hissetmezdi. Hiçbiri hissetmezdi."

Larry başını iki yana salladı. "Bunu nasıl farketmezler?" Eli vücudumun çok yakınından geçti, nerdeyse dokunuyordu ama değmedi. "Vücuduna yaklaştıkça ya daha soğuyor ya güçleniyor ya da işte ne oluyorsa o oluyor."

"İlginç," dedim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi ölülere dokunacağım." Açılan bir el gibi gücü bıraktım. Rüzgarın parmakları ileriye saçıldı. Sert toprağın altına girip ölülere dokunmak nasıl bir his derseniz... İnsanca değil. Sanki görünmez parmaklar, toprakta eriyip ölüleri anyor gibiydi. Bu sefer çok uzağı aramamız gerekmedi. Toprak bozulmuştu ve ölüler dağılmış toprağın üzerinde yatıyordu.

Bunu düzenli bir mezarlık dışında bir yerde denememiştim. Orada, her mezar, her ceset belirgindi. Rüzgar, Larry'ye deredeki taşa çarpar gibi çarptı. Güç etrafından akıyordu. O canlıydı ve bizi rahatsız ediyordu. Ama ben alışmıştım, etrafından geçebilirdik.

Kemiklerin üzerinde duruyordum. Toprağın altında, gözlerin göremeyeceği bir yerdeydiler. Üzerlerine basmamaya çalıştım ama daha fazlasının üzerine bastım. Toprak, pudingin içindeki kuru üzümler gibi, cesetle kaplıydı. Aralarından geçmenin yolu yoktu.

Kuru ve kırmızı topraktan oluşan bir denizin ortasında, kemiklerden oluşmuş bir salın üzerinde gibiydim. Dokunduğum her yerde ceset, bir parça kemik vardı. Boş bir alan yoktu. Nefes alacak bir boşluk yoktu. Orada durup kendi içime kapandım, hissettiğim şeyleri ayırmaya çalışıyordum.

Biraz solumda kalan göğüs kafesi, metrelerce ötedeki kalça kemiğine aitti. Rüzgar akıp bir parçadan diğerine geçiyordu. Diriltmeye çalıştığımda da gücüm aynısı yapacaktı.

İlerleyip ölülerin üzerine basıyordum ve yürüdüğüm her yerde cesetleri bir araya topluyordum. Parçalar ayrı duruyordu ama ben hatırlıyordum.

Larry de benimle birlikte hareket etti. Gücün içinde şaşırtıcı derecede akarcasına ilerliyordu, ardında çok az dalga bırakan bir yüzücü gibiydi.

Bir hayalet, açık renkte, dans eden bir alev gibi parladı. Ona doğru yürüdüm. Bir yılan gibi doğruldu, gözleri olmadan beni seyrediyordu. Hayaletlerde, yaşayanlara karşı bir düşmanlık olurdu. Bir kıskançlık. Ama eğer ben de unutulmuş bir yerde yüzyıllarca bağlı kalsaydım, ben de biraz düşmanca davranırdım.

"O da ne?" diye sordu Larry.

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

"Galiba bir hayalet. Daha önce hiç şekil alan bir tanesini görmemiştim." Sanki dokunmak ister gibi uzandı.

O dokunamadan bileğinden yakaladım. Gücünü, saçlarını yüzümden geriye atacak bir rüzgar gibi hissettim.

Küre, sanki açılan bir kamera lensi gibi bir anda genişledi. Ölüler, birleşmiş gücümüz altında, ateş değmiş çalılar gibi uyandılar. Gücümüz üzerlerinde yayıldı ve bize sırlarını verdi. Kemik üzerinde çürümüş bir parça kas, kırılmış kafatasları, bütün parçalar oradaydı. Tek yapmamız gereken onları çağırmaktı. İki hayalet daha yerden duman gibi yükseldi. Bu kadar küçük ve bu kadar eski bir mezarlık için etrafta çok fazla hayalet vardı. Ve rahatsız edilmek onları kızdırmıştı. Düşmanlık derecesi alışılmadıktı.

Güçlerimizin birleşmesi, küreyi ikiye katlamamıştı dörde katlanmıştı.

En yakındaki hayalet, beyaz alevden bir sütun gibi duruyordu. Kuvvetli ve güçlüydü. İki yüz yıldır hiç kimsenin gömülmediği bir mezarlıkta tam güçte bir hayalet vardı.

Ona baktım. Larry de ona baktı. Ona dokunmadığımız sürece güvendeydik. Aman, ona dokunsak bile güvendeydik. Hayaletler fiziksel zarar veremezdi. Sizi tutabilirlerdi ama eğer onlarla ilgilenmezseniz giderlerdi. Eğer onlara dikkat ederseniz, rahatsız edici olabilirlerdi. Korkutucuydular ama eğer bir ruh gerçekten zarar veriyorsa, o bir hayalet değildi. İblis ya da ölmüş kötü bir büyücü olabilirdi ama normal bir hayalet olmazdı.

Dalgalanan şekle bakarken normal bir hayalet olduğundan emin değildim. Hayaletler eskir. Genelde şekillenemeyen tayflara, içinizi ürperten sıcak noktalara dönüşürler. Hayaletler sonsuza kadar kalmaz. Bunlar çok bütün görünüyordu.

"Durun!" diye bağırdı bir adam sesi.

Larry ve ben sese doğru döndük. Magnus Bouvier bizim yürüdüğümüz yerin karşısından, dağın tepesine doğru sendeleyerek geliyordu. Saçları yüzünün önüne düşmüş, gözleri dışında her şeyi örtüyordu. Gözleri karanlıkta parlıyordu, benim göremediğim ışıkları yansıtıyordu.

"Durun!" Ellerini sallıyordu. Uzun kollu gömleği kotunun üzerindeydi. Rüzgar küresine çarptı ve durdu. Sanki dokunmaya çalışıyormuş gibi ellerini kaldırdı.

Bir gecede gücü hisseden iki kişi. Alışılmadıktı ama bir şekilde güzeldi. Eğer Magnus polisten kaçıyor olmasaydı, oturup bu konuda güzelce konuşabilirdik.

"Size bu araziden uzak durmanızı söylemiştik Bay Bouvier," dedi Stirling.

Bouvier ona baktı, başını sanki güç dışında bir şeye konsantre olmakta zorluk çekiyormuş gibi yavaşça yan yatırdı.

"Bu konuda kibar olmaya çalıştık. Ama artık kibar olmayacağız. Beau."

Pompalı tüfek sesi çok belirgin bir sesti. Sese doğru döndüm, silahım elimdeydi. Bunu düşündüğümü hatırlamıyordum. Beau'ya silahımın namlusundan bakıyordum. Çifte elindeydi, tam olarak bir şeye nişan almamıştı. Bu onu kurtarmıştı. Eğer bize doğrultmuş olsaydı, onu vururdum.

Hala çift görüyordum. Gözlerimin ardında, hiç göz siniri olmayan bir yerden, mezarlığı görüyordum. Mezarlık benimdi. Cesetleri biliyordum. Hayaletleri biliyordum. Bütün parçaların nerede olduğunu biliyordum. Silahın namlusundan bakarken Beau'yu ve çifteyi görüyordum ama kafamın içinde ölüler hala dağılmış parçalarından uzanıyorlardı.

Hayaletler hala gerçekti. Güç onları telaşlandırmıştı. Bir süre kendi başlarına dans edip sallandılar. Ama yere geri döndüler. Ölüleri diriltmenin birden fazla yolu vardı ama hiçbirisi kalıcı değildi.

Bouvier'in ne yaptığını görmek için gözlerimi çifteden ayıramazdım. "Anita, lütfen ölüleri diriltme." Sesinde şaşırtıcı bir yakarma tonu vardı.

Ona yan gözle bakmamak için kendimi zor tuttum. "Neden Magnus?"

"Arazimden çık," dedi Stirling.

"Burası senin arazin değil."

"Arazimden çık, yoksa seni izinsiz girdiğin için vururum."

Beau yan gözle Stirling'e baktı. "Bay Stirling?" Çiftenin elinde gevşek, zararsız durmasına özen gösteriyordu.

"Beau, onlara ciddi olduğumuzu göster."

"Bay Stirling," dedi yeniden. Bu sefer sesinde biraz daha aciliyet vardı.

"Sana para ödediğim işi yap," dedi Stirling.

Tüfeği omzuna doğru kaldırmaya başladı ama çok yavaştı, bana bakıyordu.

"Yapma," dedim. Vücudum hareketsiz ve sessiz oluncaya kadar nefesimi verdim. Silah ve nişan aldığım şey dışında başka bir şey yoktu.

Beau çifteyi indirdi.

Derin bir nefes aldı. "Onu yere bırak, hemen," dedim.

"Bayan Blake, bu sizi hiç ilgilendirmez," dedi Stirling.

"Benim önümde, arazinize izinsiz girdiği için birini vuramayacaksınız."

Larry de silahını çıkarmıştı. Tam olarak hiç kimseye nişan almıyordu, buna sevinmiştim. Doğrultulmuş silahların, siz ne yaptığınızı anlamadan ateş alma alışkınlıkları vardı.

"Onu yere koy Beau, hemen. Üçüncü bir defa söylemeyeceğim."

Çifteyi yere bıraktı.

"Maaşını ben ödüyorum."

"Bana kendimi öldürtecek kadar çok para vermiyorsun."

Stirling öfkeli bir ses çıkardı ve sanki silahı kendisi alacakmış gibi ilerledi.

"Ona dokunma Raymond. Senin kanın da herkesinki kadar kolay dökülür."

Bana doğru döndü. "Kendi arazimde bana silah doğrultuğuna inanamıyorum."

Silahımı biraz indirdim, atış pozisyonunda çok tutunca titremeye başlıyordunuz. "Ben de senin Beau'yu buraya silahlı getirdiğine inanamıyorum. Küçük gösterimin Bouvier'i

buraya çekeceğini biliyordun. Biliyordun ve bunu planladın. Seni soğukkanlı orospu çocuğu."

"Bay Kirkland, onun benimle böyle konuşmasına izin mi verecek misiniz? Ben bir müşteriyim."

Larry başını iki yana salladı. "Bu sefer onunla beraberim Bay Stirling. Bu adamı pusuya düşürecektiniz. Onu öldürecektiniz. Neden?"

"İyi soru. Bouvier Ailesi'nden neden bu kadar korkuyorsun? Yoksa sadece ondan mı korkuyorsun?" diye sordum.

"Ben hiç kimseden korkmam. Hadi, sizi yeni arkadaşınızla bırakalım." Yürüdü, diğerleri de peşinden gitti. Beau tereddüt eder gibi oldu.

"Çifteyi senin için aşağı getiririm," dedim.

Başıyla onayladı. "Bunu tahmin etmiştim."

"Ve aşağıda başka bir silahla beklemesen iyi olur."

Bana uzun süre baktı. İkimize de. Başını iki yana salladı. "Ben eve karımın yanına gidiyorum."

"Öyle yap Beau," dedim.

Yürüdü, siyah yağmurluğu bacakları arasında sallanıyordu. Tereddüt etti. "Artık bu işte yokum. Ölünce paraları harcayamam," dedi.

Bu konuyu onunla tartışabilecek birkaç vampir tanıyordum. "Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

"Vurulmak istemiyorum," dedi. Yokuş aşağı yürüyüp gözden kayboldu.

Öylece, Browning'i göğe doğrultmuş bir halde durdum. Yavaş bir şekilde dönüp dağı inceledim. Yalnızdık, sadece üçümüz vardık. Peki neden silahımı kaldırmak istemiyordum?

Magnus yokuş yukarı bir adım atıp durdu. Narin ellerini güç dolu havaya doğru kaldırdı. Sanki suymuş gibi, parma-

kuçlarını içinden geçirdi. Dokunuşunu, büyümdeki bir titreme, tenimdeki soğuk halkalar gibi hissettim.

Hayır, henüz silahımı kaldırmıyordum.

"Bu da neydi," diye sordu Larry. Silahı hala dışarıdaydı, yere doğrultulmuştu.

Bouvier parlayan gözlerini Larry'ye kaydırdı. "O bir nekromensır değil Anita ama o da göründüğünden çok daha başka biri."

"Hepimiz öyle değil miyiz? Neden ölüleri diriltmemi istemiyorsun Magnus?" diye sordum.

Bana baktı. Gözleri bir havuz gibi ışıklar yansıtıyordu ama yansımalar burada olmayan şeylerdi.

"Bana cevap ver Magnus."

"Yoksa ne? Beni vuracak mısın?" diye sordu.

"Belki, Magnus," dedim.

Eğim onu benden kısa yapıyordu, o yüzden ona yukarıdan bakıyordum. "Bu kadar eski ölüleri insan kurban etmeden diriltecek birinin olacağını zannetmiyordum. Stirling'in parasını alıp başarısız olmanı ve eve gitmeni bekliyordum." Bir adım daha atıp yeniden elini gücün içinden geçirdi, sanki onu deniyordu. Sanki içinden geçip geçemeyeceğinden emin değildi. Dokunuşu Larry'nin nefesini kesti.

"Böyle bir güçle bazılarını diriltebilirsin, belki yeterli miktarını," dedi Magnus.

"Ne için yeterli?" diye sordum.

Bana baktı, sanki yüksek sesle söylemek istemiyordu. "Bu dağdaki ölüleri diriltmemelisiniz Anita, Larry. Yapmamalısınız."

"Bize yapmamamız için bir sebep ver," dedim.

Bana doğru gülümsedi. "Sadece istiyor olmam yetmez mi?"

Başımı iki yana salladım. "Çok zor."

"Eğer Cazibe üzerinde etkili olsaydı, bu çok daha kolay olurdu." Yokuş yukarı bir adımı daha attı. "Elbette, eğer Cazibe işe yarasaydı, burada olmazdık, değil mi?"

Eğer bir soruya cevap vermiyorsa, ben de bir başkasını denerdim. "Neden polisten kaçtın?"

Bir adım daha yaklaştı ve ben geriledim. Tehdit edici bir şey yapmamıştı ama orada duruşunda bir şey vardı, tuhaf bir şey.

Gözlerinde, arkamı dönüp yansıttıklarını görmemi istetecek şekiller vardı. Neredeyse ağaçları, suyu görebiliyordum... Gözucuyla gördüğünüz şeylere benziyorlardı, sadece renkliydiler.

"Polise sırrımı söyledin, neden?"

"Mecburdum."

"O kötü şeyleri, o oğlanlara gerçekten benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Bir adım daha attı, güç akışı içinde hareket ediyordu ama Larry kadar kolay gidemiyordu. Magnus bir dağ gibiydi. Büyüktü. Gücü etrafından akmaya zorluyordu. Sanki gözle görünenden daha büyük bir büyü alanı dolduruyormuş gibiydi.

Browning'i iki elimle tutup göğsüne doğrulttum. "Hayır, düşünmüyorum."

"O zaman bana neden silah doğrultuyorsun?"

"Bütün bu boktan peri büyülerine ne gerek var?"

Gülümsedi. "Bu gece çok fazla Cazibe kullandım. Biraz arttı."

"Müşterilerinden besleniyorsun. Bunu sadece iş için yapmıyorsun. Onları emiyorsun. Bu, boktan Unseelie Sarayı tarzı."

Zarifçe omuz silkti. "Ben neysem oyum."

"Kurbanların oğlan olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Larry soluma geçti, silahını dikkatlice yere doğrultmuştu. Ona silahını insanlara çok çabuk doğrultmamasını söylemiştim.

"Polis öyle olduğunu söyledi."

"Yalancı."

Hafifçe gülümsedi. "Bir tanesine dokunup her şeyi gördüm."

"Çok kolaymış."

Bana doğru uzandı. "Bunu düşünme bile."

Larry silahını ona doğrulttu. "Neler oluyor Anita?"

"Emin değilim."

"Burada ölü diriltmenize izin veremem. Özür dilerim."

"Bizi nasıl durduracaksın?" diye sordum.

Bana baktı ve bir şeyin büyümü ittiğini hissettim, sanki karanlıktan bir şey yüzerek geliyordu. Nefesimi kesti.

"Olduğun yerde kal, yoksa tetiği çekerim."

"Hareket bile etmedim," dedi yavaşça.

"Oyun yok Magnus, ölmeye çok yaklaştın."

"Demin ne yaptı?" diye sordu Larry. İki elli tutuşunda belirgin bir titreme vardı.

"Sonra. Ellerini başının üzerinde kavuştur Magnus, yavaşça, çok yavaşça."

"Televizyonda söyledikleri gibi, beni içeri mi atacaksın?"

"Evet. Benimle, içeri canlı girme şansın, pek çok polisle olacağından daha yüksek," dedim.

"Seninle geleceğimi hiç zannetmiyorum." İki silaha bakıyordu ve yine de kendinden çok emindi. Ya çok aptaldı ya da benim bilmediğim bir şey biliyordu. Aptal olduğunu zannetmiyordum.

"Bana onu ne zaman vuracağımı söyle," dedi Larry.

"Ben vurunca, sen de vurabilirsin."

"Tamam," dedi Larry.

Magnus birimizden diğerine baktı. "Hayatımı böyle küçük bir şey için mi alacaksınız?"

"Hem de hemen. Şimdi ellerini başının üzerinde birleştir."

"Ya yapmazsam."

"Ben blöf yapmam Magnus."

"O silahlarda gümüş kurşun mu var?"

Ona sadece baktım. Larry'nin yanımda hafifçe oynadığını hissettim. Bir silahla yorulmadan ya da sabırsızlanmadan çok uzun süre nişan alamazdınız.

"Bahse girerim gümüştür. Gümüş perilere karşı pek etkili değildir."

"En iyi soğuk demir işe yarar. Hatırlıyorum," dedim.

"Normal kurşun mermiler bile daha etkilidir. Ayın metali, perilerin dostudur."

"Eller, hemen, yoksa peri derisinin gümüş mermilere ne kadar dayanıklı olduğunu öğreneğiz."

Ellerini yavaşça, zarif bir şekilde kaldırdı. Elleri omuz hizasını geçince kendisini geriye attı, yokuş aşağıya düşüyordu. Ben ateş ettim ama o aşağıya yuvarlanmaya devam etti. Bir şekilde onu net göremiyordum. Sanki etrafındaki hava bulanıklaşmıştı.

Larry ve ben yokuşun başında durmuş ona ateş ediyorduk ve ikimizin de onu vurabildiğini zannetmiyordum.

Dağılmış toprağın üzerinde göründüğünden daha hızlı hareket ediyor olmalıydı çünkü yuvarlandığı tarafın ortalarında başlayan çalıların arasında kaybolmadan önce ayışığında bile zor görünüyordu.

"Lütfen, bana öylece yok olduğunu söyleme," dedi Larry.

"Öylece yok olmadı," dedim.

"O zaman nereye gitti?"

"Ben nereden bileyim. Bu, Periler 301 dersinde anlatılmıyordu." Başımı iki yana salladım. "Hadi buradan gidelim. Neler olduğunu bilemiyorum ama her ne ise, sanırım müşterimizi kaybettik."

"Sence otel odalarımızı da mı kaybettik?"

"Bilmiyorum Larry. Hadi gidip öğrenelim." Browning'i emniyete aldım ama elimde tuttum. Emniyeti de açmayabilirdim ama bu kayalık bir dağ yamacından inerken iyi bir fikir değilmiş gibiydi.

"Sanırım artık silahı kılıfına koyabilirsin Larry." Emniyeti açmamıştı.

"Sen koymadın."

"Ama ben emniyeti açtım."

"Ah." Biraz afallamış gibi göründü ama emniyeti açtı ve kılıfına koydu. "Sence onu gerçekten öldürürler miydi?"

"Bilmiyorum. Belki. Beau onu vurabilirdi ama bunun bize ne fayda sağladığını gördün."

"Stirling neden Magnus'un ölmesini istiyor?"

"Bilmiyorum."

"Magnus polisten neden kaçtı?"

"Bilmiyorum.

"Bütün sorularıma 'bilmiyorum' diye cevap vermen beni rahatsız ediyor."

Dağın zirvesi görüş mesafesinden çıkmadan arkamı dönüp son bir defa baktım. Hayaletler, mum ışığı gibi, serin beyaz alevler gibi kıvrılıp parlıyordu. Bu gece bilmediğim bir şey daha öğrenmiştim. Cesetlerden bazıları neredeyse

üç yüz yıllıktı. Stirling'in bize söylediğinden yüz yıl daha eskiydiler. Zombi diriltirken yüz yıl çok farkederdi. Neden yalan söylemişti? Belki reddedeceğimden korkuyordu. Belki. Cesetlerden bazıları Kızılderiliydi. Hayvan kemikleri ve mücevher parçaları vardı ve bunlar Avrupalılara ait değildi. Bu bölgedeki Kızılderililer cesetlerini gömmezdi, en azından basit mezarlara gömmezlerdi ve burası da bir höyük değildi.

Bir şeyler oluyordu ve ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama bulacaktım. Belki yarın yeni otel odaları bulduktan, şık cipi geri verdikten, yeni bir araba kiraladıktan ve Bert'e artık bir müşterimiz olmadığını söyledikten sonra. Belki haberleri ona Larry'nin vermesine izin verirdim. Eğer biraz angarya iş yapmayacaksa, çıraklar ne işe yarardı?

Tamam, tamam. Bert'e ben kendim söylerdim ama buna çok istekli değildim.

18

Biz dağdan indiğimizde, Stirling ve avanesi gitmişti. Ciple otele geri döndük. Açıkçası cipi de alıp bizi yürümeye mecbur bırakmamalarına şaşırmıştım. Stirling kendisine silah çekilmesinden hoşlanan bir insana benzemiyordu. Ama zaten kim hoşlanırdı ki?

Holdeki ilk oda Larry'nindi. Oda kartını denerken tereddüt etti. "Odaların bu gecelik parası ödenmiş midir, yoksa toparlansak mı?"

"Toparlanalım," dedim.

Başıyla onayladı ve kartını küçük oluğa yerleştirdi. Kapının kolu döndü ve içeri girdi. Odalanmız arasında bir bağlantı kapısı vardı. Onu kilitlememiştik ama yine de oradaydı. Şahsen ben mahremiyetime önem verirdim. Arkadaşlarımla bile. Özellikle de iş arkadaşlarımla.

Odanın sessizliği etrafımdan aktı. Harikaydı. Bu, Bert'le yüzleşip ona paranın uçup gittiğini söylemeden önceki birkaç dakikalık sessizlikti. Oda, bir banyosu ve ayrı bir yatak odası olan bir süitti. Sol taraftaki duvarda bir bar vardı. Alkol kullanmamak, benim için büyük bir artı olmuştu. Du-

varlar pembeydi, üzerlerinde narin, parlak işlemeli yaprak desenleri vardı, halı koyu bordoydu. Büyük kanepe o kadar koyu bir mordu ki siyah gibi görünüyordu. Aynı renkte bir de ikili kanepe vardı. İki büyük koltuk mor, bordo ve beyaz çiçeklerle kaplıydı. Görünürdeki bütün ahşap, çok koyu renkteydi ve aşırı cilalanmıştı. Larry'nin odasını görünceye kadar odamın bir çeşit balayı süiti olduğundan şüpheleniyordum. Onunki de aynıydı, sadece yeşilin tonlarında döşenmişti.

Karşı duvarda, orijinal antika gibi duran, kiraz ağacından bir çalışma masası vardı. Bağlantı kapısının yanındaydı ama kapı diğer tarafa doğru açılıyordu, yanlışlıkla masaya çarpma şansı yoktu. Çalışma masasının üzerinde şık armalı yazı takımı, zarflar ve sanırım modem için fazladan bir telefon hattı daha vardı.

Böyle pahalı bir odada hayatım boyunca bir daha kalır mıydım bilmiyordum. Şu an Beadle, Beadle, Stirling ve Lowenstein'ın faturayı karşılayacağından şüpheliydim.

Bir ses beni zıplatıp arkamı döndürdü. Browning bir şekilde elimde belirmişti. Namlunun ucundan Jean-Claude'a bakıyordum. Yatak odasına geçen kapının önünde duruyordu. Üç kademeli fırfırları kolundan aşağıya sarkıp uzun soluk parmaklarını çevreleyen bir gömlek giymişti. Yakası yüksekti ve dantelleri dökülüp pantolonun içine giren beyaz bir kravatla tutturulmuştu. Kadifemsi gömlek siyahtı ve üzerinde gümüş rengi noktalar vardı. Baldırlarına kadar yükselen çizmeleri ikinci bir deri gibi üzerine oturmuştu.

Saçları neredeyse gömleği kadar siyahtı, saçlarının nerede bitip kadife kumaşın nerede başladığını kestirmek zor-

du. Daha önce de gördüğüm gümüş ve oniks broş ile beyaz dantel göğsüne tutturulmuştu.

"Evet *ma petite*, beni vuracak mısın?"

Orada öylece durup silahı ona doğrultmuştum. O hareket etmedi. Tehditmiş gibi görünecek hiçbir şey yapmamaya dikkat ediyordu. Koyu mavi gözleri bana bakıyordu. Dikkatliydi, bekliyordu.

Silahı tavana doğrultup tuttuğumu farketmediğim nefesimi verdim. "Buraya nasıl girebildin?"

O zaman gülümsedi ve kapıdan uzaklaştı. Odaya o harika, akarcasına zarafetiyle girdi. Yarı kedi, yarı dansçı, yarı başka bir şeydi. O 'başka'lık her neyse, insanca değildi.

Silahı ortadan kaldırdım ama bunu yapmak istediğimden emin değildim. Tabanca elimdeyken kendimi daha iyi hissediyordum. İşin kötüsü, silah Jean-Claude'a karşı bana bir fayda sağlamazdı. Ah, eğer onu öldürmeye çalışırsam öldürürdü ama son zamanlarda yaptığımız bu değildi. Son zamanlarda biz 'çıkıyorduk.' Buna dayanabilir miydiniz? Ben yapabileceğimden emin değildim.

"Resepsiyonist beni içeri aldı." Sesi çok sakindi, eğleniyordu, kendi kendiyle mi yoksa benimle mi, bunu söylemek zordu.

"Bunu neden yaptı?"

"Çünkü ben öyle istedim." Etrafımda, avı etrafında dönen bir köpekbalığı gibi dolaştı.

Onunla birlikte dönmedim. İleriye bakıp etrafımda dönmesine izin verdim. Eğer onu görüş alanımda tutmaya çalışsaydım, bu onu daha çok eğlendirdi. Ensemdeki tüyler dikildi. İleriye bir adım attım ve elinin düştüğünü hissettim. Omzuma dokunmak üzereydi. Bana dokunmasını istemiyordum.

"Resepsiyonist üzerinde zihin oyunları kullandın."

"Evet," dedi. Bu tek kelime çok daha fazlası ile doluydu. Yüzünü görebilmek için ona doğru döndüm.

Bacaklarıma bakıyordu. Yüzünü benimkine doğru kaldırdı ve nasıl olduysa, o kısa bakışla bütün vücudumu inceledi. Gece mavisi gözleri, normalden daha koyu renk görünüyordu. Gözlerine nasıl bakabildiğimden hala tam olarak emin değildik. Nekromensır olmanın, zombilerle aramın iyi olmasından daha fazla avantajları olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Kırmızı sana yakışıyor *ma petite*." Sesi yumuşayıp kalınlaşmıştı. Bana yaklaştı, dokunmuyordu. Dokunmaması gerektiğini biliyordu ama gözleri, ellerinin nerede olmasını istediğini gösteriyordu. "Bu çok hoşuma gitti."

Sesi yumuşak ve sıcaktı, kelimelerinden daha etkileyiciydi. "Bacakların harika." Kelimeleri yumuşuyordu. Karanlıkta fısıldanıp vücudumda dolaşan bir sıcaklık gibiydi. Sesi hep böyleydi, dokunulabiliyordu. Şimdiye kadar duyduğum en iyi sese sahipti.

"Kes şunu Jean-Claude. Ben harika bacaklara sahip olamayacak kadar kısayım."

"Modern kadının boyla ilgili bu takıntısını hiç anlamıyorum." Ellerini naylon çorabımın biraz üzerinde gezdirdi, o kadar yakındı ki onu tenimde neredeyse sıcak bir nefes gibi hissediyordum.

"Kes şunu," dedim.

"Neyi?" Sesi çok sakindi, zararsızdı. Tabii.

Başımı iki yana salladım. Jean-Claude'a bir baş belası olmamasını söylemek, yağmura ıslak olmamasını söylemek gibiydi. Neden deneyecektim ki?

"Peki, istediğin kadar flört et ama buraya küçük bir oğlanın hayatını kurtarmak için geldiğini unutma."

Derin bir iç çekip bana doğru yürüdü. Yüzümde bir şey görmüş olacak ki diğer sandalyeye oturdu. "Seni baştan çıkarmamın bütün tadını kaçırmak gibi bir alışkanlığın var *ma petite*."

"Yuppi. Şimdi işe dönebilir miyiz?" diye sordum.

O hoş, mükemmel ifadesiyle gülümsedi. "Branson Efendisi ile bu gece bir görüşme ayarladım."

"Öylece mi?" dedim.

"Benden istediğin bu değil miydi?" diye sordu. Sesinde yine eğlenme havası vardı.

"Evet. Sadece bana tam olarak istediğim şeyi vermene alışkın değilim."

"Eğer bana izin verirsen, sana istediğin her şeyi veririm *ma petite*."

"Hayatımdan çıkmanı istiyorum. Bunu yapmak istemiyor gibisin."

İç çekti. "Hayır *ma petite*, bunu yapmak istemiyorum." Daha fazla üstelemedi. Beni, onun yerine Richard'la olmayı daha çok istemekle suçlamadı. Richard'ın hayatını tehdit etmedi. Bu biraz garipti.

"Sen bir şeyin peşindesin," dedim.

Döndü, gözleri açıktı, uzun parmaklarını kalbinin üzerine bastırmıştı. "Moi?"

"Evet, sen," dedim. Başımı iki yana salladım, üzerinde durmadım. Bir şeyin peşindeydi. Onu, işaretleri anlayacak kadar iyi tanıyordum ama onu, bu konuda tam ve hazır olmadan, bana bir şey söylemeyeceğini bilecek kadar da iyi tanıyordum. Kimse Jean-Claude gibi sır tutamazdı ve hiç

kimsenin onun kadar çok sırrı olmazdı.

"Gitmeden önce üzerimi değiştirip çantamı toplamam gerek."

"Bu güzel kırmızı eteğini çıkartacak mısın, neden? Ben beğendiğim için mi?"

"Sadece o yüzden değil ama bunun bir artı olduğunu belirtmeliyim. Etekle pantolon içi kılıfımı takamam," dedim.

"Yarın geceki güç gösterimizde ikinci silahın yardımcı olacağına katılmadan edemeyeceğim."

Durup döndüm. "Ne demek yarın gece?"

Ellerini iki yana açtı. "Şafağa çok yakınız *ma petite*. Güneş doğmadan Şehrin Efendisi'nin barınağına bile varamayız."

"Lanet olsun," dedim hafifçe ve içtenlikle.

"Ben kendi payıma düşeni yaptım *ma petite*. Ama ben bile güneşin doğmasını engelleyemem."

İkili kanepenin arkasına yaslandım, ellerim kenarlarını o kadar sıkı tutuyordu ki canım yanmıştı. Başımı iki yana salladım. "Onu kurtarmak için çok geç kalacağız."

"*Ma petite, ma petite*." Önümde diz çöktü, başını kaldırdı, bana bakıyordu. "Neden bu oğlan seni bu kadar rahatsız ediyor? Neden hayatı senin için bu kadar kıymetli?"

Jean-Claude'un hoş yüzüne baktım ve hiçbir cevabım yoktu. "Bilmiyorum."

Ellerini ellerimin üzerine koydu. "Kendi canını yakıyorsun *ma petite*."

Ellerimi onunkilerin altından çektim, kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. Jean-Claude dizleri üzerinde kaldı, elleri iki yanımdaydı. Bana çok yakındı. Bir anda eteğimin ne kadar kısa olduğunun farkına vardım.

"Çantamı toplamam gerek," dedim.

"Neden? Odanı sevmedin mi?" Bir şekilde, hareket etmeden, bana daha fazla yaklaşmıştı. Bana değen bedenini, bacaklarımdaki sıcaklık gibi hissediyordum.

"Kımılda," dedim.

Geriye yaslandı, topukları üzerinde oturmuş, beni yanından geçmeye zorluyordu. Ben yürüyüp geçerken eteğim yüzüne sürtündü. "Sen tam bir baş belasısın."

"Farketmene sevindim *ma petite*. Şimdi, bu hoş odayı neden terkediyorsun?"

"Odanın parasını bir müşteri ödüyor ve o artık bir müşteri değil."

"Peki, neden *ma petite*?"

"Ona silah çektim."

Gözleri büyüdü, mükemmel yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardı. Maske kaydı ve bana kadim gözlerle baktı. Çok fazla şey görmüş ve hala benimle ne yapacağını bilmeyen gözlerle baktı. "Bunu neden yaptın?"

"Arazisine izinsiz girmiş bir adamı vuracaktı."

"İzinsiz mi girmişti?"

"Teknik olarak evet."

Jean-Claude bana sadece baktı. "Kendi arazisini korumaya hakkı yok mu?"

"Hayır, eğer bu, insanları öldürmesi anlamına geliyorsa yok. Bir avuç toprak için öldürmeye değmez."

"Toprağını korumak için öldürmek, zamanın başlangıcından beri geçerli bir bahane *ma petite*. Sen bir anda kuralları mı değiştirdin?"

"Orada durup bir adamı, sırf bir parça toprak üzerinde yürüdü diye vurmalarını seyredemezdim. Ayrıca, bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorum."

"Tuzak mı? Adamı öldürmeyi planladıklarını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Sen de bu tuzağın bir parçası mıydın?"

"Yem olabilirim. Ölüler üzerindeki gücümü hissedebiliyor. Bu onu bana çağırdı."

"Bu çok ilginç. Adamın adı nedir?"

"Önce bana gizemli vampirin adını ver."

"Xavier," dedi.

"Bu kadar mı. Neden bana adını daha önce vermedin?"

"Polisin eline geçmesini istemiyorum."

"Neden?"

"Hepsini açıklamıştım. Şimdi, bu gece kurtardığın adamın adını ver."

Ona baktım, ismi ona vermek istemiyordum. İsimle ilgilenmesi hoşuma gitmemişti. Ama anlaşma anlaşmaydı. "Bouvier, Magnus Bouvier."

"Bu ismi bilmiyorum."

"Bilmen mi gerekiyordu?"

Bana sadece gülümsedi. Bu hem her anlama geliyordu hem hiçbir anlama gelmiyordu.

"Sen sinir bozucu orospu çocuğunun tekisin."

"Ah, *ma petite*, bana böyle hoş sözler fısıldarken sana nasıl direnebilirim?"

Ona kızgın bir şekilde baktım, bu gülümsemesini artırdı. Sivri dişlerinin bir parçasını ortaya çıkarttı.

Biri kapıyı çaldı. Büyük ihtimalle müdür, odayı terketmemi söylemeye gelmişti. Kapı deliğinden bakmaya tenezzül etmedim, o yüzden dışarıdaki kişi beni hazırlıksız yakaladı. Gelen Lionel Bayard'dı.

Bizi şahsen atmaya mı gelmişti?

Orada bir an durdum, ona bakıyordum. Boğazını sinirli bir şekilde temizleyip önce o konuştu. "Bayan Blake, kısa bir süreliğine içeriye gelebilir miyim?"

Bizi dışarı atacak birisi için aşırı kibar davranıyordu. "Sizi dinliyorum Bay Bayard."

"Koridorun bu konuyu konuşmak için uygun bir yer olduğunu zannetmiyorum."

Bir adım kenara çekilip onu içeriye davet ettim. Yanımdan geçti, elleri kravatını düzeltiyordu. Gözleri, şimdi ayakta duran Jean-Claude'a kaydı. Jean-Claude, Bayard'a gülümsedi. Hoş ve etkileyiciydi.

"Misafiriniz olduğunu bilmiyordum Bayan Blake. Daha sonra gelebilirim."

Kapıyı kapattım. "Hayır Bay Bayard, önemli değil. Jean-Claude'a bu geceki yanlış anlaşmamızdan bahsediyordum."

"Ah, evet, şey..." Bayard ikimize de baktı, sanki ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibiydi.

Jean-Claude koltuğa oturmaktan çok yerleşti. Kedi gibi hareket ediyordu. "Anita ve benim aramda sır yoktur Bay..."

"Bayard, Lionel Bayard." Yürüdü ve elini Jean-Claude'a uzattı. Jean-Claude tek kaşını kaldırdı ama elini sıktı.

El sıkışma Bayard'ı rahatlatmış gibiydi. Normal bir hareketti. Jean-Claude'un ne olduğunu bilmiyordu. Ona bakıp nasıl olup da insan zannettiğini anlayamıyordum. Bayard bana döndü, düzeltilmeye gerek olmayan gözlüklerini düzeltti. O sinirli hareketi yeniden yapmıştı.

"Neler oluyor Bayard?" diye sordum. Kapıyı kapatıp kirişin bir tarafına yaslandım, kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum.

"Buraya bu gece olanlardan dolayı en içten özür dileklerimizi bildirmeye geldim."

Ona sadece baktım. "Benden özür mü diliyorsun?"

"Evet. Bay Stirling çok heyecanlı. Eğer siz orada olup bizi kendimize getirmeseydiniz, büyük bir trajedi olabilirdi."

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Ona kaşlarımı çatmak ya da şaşkın görünmek istiyordum. "Stirling bana kızgın değil mi?"

"Tam aksine Bayan Blake. Size minnettar."

Buna inanmamıştım. "Gerçekten mi?" dedim.

"Ah, evet. Aslında buraya size bir ikramiye teklif etmeye geldim."

"Neden?"

"Bu geceki davranışımızı telafi etmek için."

"Davranışınızda bir şey yoktu," dedim.

Tevazu içinde gülümsedi. Hareketi sahte inciler kadar içtendi ama yarısı kadar gerçek değildi.

"İkramiye ne kadar?"

"Yirmi bin dolar," dedi.

Öylece duvara dayanmış durdum, ona bakıyordum. "Hayır."

Gözlerini kırptı. "Efendim?"

"İkramiye istemiyorum."

"Yirmi binden fazla teklif etmeye yetkili değilim ama Bay Stirling'le konuşabilirim. Belki o daha yükseğe çıkabilir."

Başımı iki yana salladım, duvardan doğruldum. "Daha fazla para istemiyorum. İkramiyeyi hiç istemiyorum."

"Bizi terketmiyorsunuz, değil mi Bayan Blake?" Gözlerini o kadar hızlı kırpıyordu ki bayılacağını zannettim. Benim işi bırakıyor olmam onları çok rahatsız etmişti. Hem de çok.

"Bay Stirling size kaba davrandığı için çok müteessir."

Bununla ilgili bir şey söylemedim. Çok kolaydı. "Bay Stirling'e, eğer bu özrü şahsen yapsaydı daha etkili olacağını söyle."

"Bay Stirling çok meşgul biri. Gelmek istedi ama çok acil bir işi çıktı."

Bayard'ın patronu için ne kadar sık özür dilediğini merak etmiştim. Acaba dalkavuklarına ne kadar sıklıkla birisini vurmaya çalıştıkları için özür diletiyordu. "Tamam, mesajını ilettin. Bay Stirling'e işten çekilmemin sebebinin silahlı çatışma olmadığını söyle. Bu gece mezarlığı okudum. Cesetlerin bazıları iki yüz değil, üç yüz yıldan daha eskiydi. Üç yüz yıl, Lionel, bu bir zombi için çok fazla."

"Onları diriltebilir misiniz?" Bana bir-iki adım yaklaştı, elleri yakasıyla oynuyordu. Özel alanımı ihlal etmeye çok yaklaşmıştı. Jean-Claude'un yanımda durmasını tercih ederdim.

"Belki. Ama soru yapabilir miyim değil, yapacak mıyım."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bana yalan söyledin Lionel. Ölülerin yaşlarını neredeyse yüz sene eksik söyledin."

"İsteyerek yapmadım Bayan Blake, sizi temin ederim. Size sadece araştırma departmanımızın bana söylediğini tekrarladım. Bilerek sizi yanlış yönlendirmem."

"Elbette."

Sanki bana dokunmak istenmiş gibi uzandı. Güvenli mesafeye geri çekildim. Çok gergin görünüyordu. Elini aşağıya indirdi. "Lütfen Bayan Blake, size bilerek yalan söylemedim."

"Problem şu, Lionel, bu kadar yaşlı zombileri insan kurban etmeden diriltebileceğimden emin değilim. Benim bile sınırlarım var."

"Bunu bilmek güzel," dedi yavaşça Jean-Claude.

Ona kaşlarımı çattım. O gülümsedi.

"Deneyeceksiniz, değil mi Bayan Blake?"

"Belki. Henüz karar vermedim."

Başını iki yana salladı. "Bu yanlış anlaşılmayı telafi etmek için ne gerekiyorsa yaparım Bayan Blake. Araştırma departmanının sonuçlarını iki kere kontrol etmeliydim. Bunu telafi etmek için benim şahsen yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Sadece git. Ofisinizi yarın ararım, detayları konuşuruz. Diriltme işini gerçekleştirmek için fazladan bazı... Teçhizatlara ihtiyacım olabilir."

"Ne isterseniz, her ne isterseniz Bayan Blake."

"Peki, ben sizi ararım." Kapıyı açıp yanında durdum. Bunun yeterli bir ipucu olacağını düşünmüştüm. Öyle oldu. Bayard kapıya doğru ilerledi, neredeyse geri geri çıkmıştı, giderken bile özür diliyordu.

Kapıyı kapatıp bir süre orada durdum.

"O küçük adam bir şeyin peşindeydi," dedi Jean-Claude.

Dönüp ona baktım. Hala koltukta kıvrılmıştı, şahane görünüyordu.

"Bunu anlamak için vampir güçlerine ihtiyacım yok."

"Benim de," dedi. Koltuktan kolayca doğruldu. Eğer koltukta ben öyle oturuyor olsaydım, tutulurdum.

"Gidip Larry'ye toplanmamasını söyleyeyim. Neden hala bizi tuttuklarını anlamadım ama öyle oldu."

"Bütün mezarlığı başka biri diriltebilir mi?"

"İnsan kurban etmeden mümkün değil, belki o zaman bile olmayabilir," dedim.

"Sana ihtiyaçları var *ma petite*. Küçük adamın endişesine bakılırsa, ölüleri diriltmeye gerçekten ihtiyaçları var."

"Milyonlarca dolar tehlikede."

"Tehlikede olan tek şeyin para olduğunu zannetmiyorum," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ben de."

Gelip kapıda yanımda durdu. "Üç yüz senelik cesetleri diriltmek için ne çeşit fazla teçhizata ihtiyacın var *ma petite*?"

Omuz silktim. "Daha büyük bir kurban. İlk önce birkaç tane keçi düşünmüştüm." Kapıyı açtım.

"Şimdi ne kullanmayı düşünüyorsun?"

"Bir fil, belki," dedim.

Koridora çıktığımızda bana bakıyordu.

"Şaka yapıyorum. Gerçekten. Hem fillerin soyu tükeniyor. İnek kullanmayı düşünüyordum."

Jean-Claude bana uzun süre baktı, yüzü çok ciddiydi. "Hatırla *ma petite*, yalan söylediğini anlayabiliyorum."

"Bu da ne demek?"

"Fil fikrinde ciddiydin."

Kaşlarımı çattım. Ne diyebilirdim? "Tamam ama sadece bir an için. Gerçekten bir fil kullanamam. Doğruyu söylüyorum."

"Evet *ma petite*, biliyorum."

Fil konusunda ciddi değildim. Gerçekten. Sadece o an düşünebildiğim en büyük hayvan oydu. Ve eğer üç yüz senelik cesetleri dirilteceksem, büyük bir şeye ihtiyacım vardı. Bir ineğin yeterli olacağını zannetmiyordum. Lanet olsun, bir inek sürüsünün bile yeterli olabileceğini zannetmiyordum. Henüz daha iyi bir alternatif düşünememiştim.

Ama fil olmayacaktı, kendi kendime söz vermiştim. Ayrıca, beni bir filin boğazını keserken hayal edebiliyor musunuz? Öldürürken onu hareketsiz tutmak için gerekli şeyleri

düşünmek bile kafa karıştırıcıydı. Kurbanlarımın çoğunun bizim boyumuzda ya da daha küçük olmasının sebebi de buydu. Tutması daha kolaydı.

"Jeff'i o canavarla bırakamayız," dedi Larry. Orman yeşili halının ortasında duruyordu. Jean-Claude yeşil desenli kanepenin bir köşesinde oturuyordu. İlginç bir fare bulmuş bir kedi gibi neşeli görünüyordu.

"Onu bırakmıyoruz. Sadece bu gece onu aramaya gidemeyiz."

Dönüp parmağını Jean-Claude'a doğrulttu. "Neden? O söylediği için mi?"

Jean-Claude'un gülümsemesi genişledi. Gerçekten eğleniyordu.

"Saate bak Larry. Yakında şafak sökecek. Bütün vampirler tabutlarında uyuyor olacak."

Larry başını iki yana salladı. Yüzündeki ifade bana kendimi hatırlattı. İnatçıydı ve kabullenmeyi reddediyordu. "Bir şeyler yapmamız gerek Anita."

"Gündüz saatlerinde vampirlerle konuşamayız Larry. İşler böyle yürüyor."

"Peki ya biz güneşin doğuşunu beklerken, Jeff'e gece olanlar?" Açık renk teni neredeyse beyazlaşmıştı. Çilleri kahverengi mürekkep lekeleri gibiydi. Açık mavi gözleri sihirli camlar gibi ışıldıyordu. Larry'yi hiç kendini kaybetmişken görmemiştim. Lanet olsun, onu sinirli bile görmemiştim.

Yan gözle Jean-Claude'a baktım, o da bana baktı. Bu işte yalnızdım. Her zaman öyle değil miydim. "Xavier'in de uyuması gerekecek. Güneş yeniden batıncaya kadar Jeff'e zarar veremez."

Larry başını iki yana salladı. "Onu vaktinde kurtarabilecek miyiz?"

Elbette, demek isterdim ama bu bir yalan olurdu. "Bilmiyorum. Umarım."

Yumuşak, Howdy-Doody'ye* benzeyen yüzünde çok inatçı çizgiler belirmişti. Ona bakınca pek çok insanın beni neden küçümsediğini anlamıştım. Çok zararsız görünüyordu. Lanet olsun, zaten zararsızdı ama artık silahlıydı ve nasıl tehlikeli olacağını öğreniyordu. Ve yüzünde ilk defa gaddar bir amacın oluştuğunu görmüştüm. Branson'ın Efendisi ile görüşmeye giderken onu arkada bırakmayı düşünmüştüm. Ama şimdi ona bakınca, bunu yapmak istediğimden pek emin değildim. Bu gece ilk vampirini avlamıştı. Şimdiye kadar onu sert işlerden uzak tutmuştum. Bu sonsuza kadar böyle devam etmeyecekti. Vampir avlama merakından vazgeçmesini umut ediyordum. Işıldayan gözlerine bakınca, kendi kendimi kandırdığımı farkettim. Kendi tarzında Larry de benim kadar inatçıydı. Bu korkutucu bir düşünceydi. Ama bu gecelik güvendeydi.

"Beni sadece rahatlatamaz mısın? Onu bulacağımızı söyleyemez misin?" diye sordu Larry.

Gülümsedim. "Sana yalan söylemek istemem."

"Bir kere olsun, bir yalan duymayı isterdim."

"Özür dilerim," dedim.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Kızgınlığı öylece gitmişti. Larry kızgınlığa nasıl tutunacağını bilmiyordu. İşlerin üzerine gitmiyordu. Aramızdaki farklardan biri buydu. Ben birini herhangi bir şey için asla affetmezdim. Bu kesinlikle

* Howdy-Doody: 1940ların sonunda çıkmış bir kukla televizyon gösterisi kahramanı.

bir karakter kusuruydu ama lanet olsun, herkesin en az bir tane kusuru vardı.

Kapı çaldı. Larry açmaya gitti.

Jean-Claude birden yanımda belirdi. Hareket ettiğini görmemiştim. Deri çizmelerinin halı üzerinde çıkardığı sesi duymamıştım. Hiçbir şey. Büyü. Birden yüreğim ağzımda atmaya başlamıştı.

"Bunu yaparken ayağını yere vur ya da öyle bir şey yap."

"Neyi *ma petite*?"

Ona kızgınlıkla baktım. "Bu bir zihin oyunuydu, değil mi?"

"Hayır," dedi. O tek kelime, tenimin üzerinde hafif bir meltem gibi gezindi.

"Cehenneme git," dedim yavaşça ama samimiydim.

Gülümsedi. "Ben orayı gördüm *ma petite*, biraz geç kaldın."

Larry kapıyı kapadı. "Koridorda seninle beraber olduğunu söyleyen biri var."

"Bir insan mı, yoksa vampir mi?" diye sordum.

Larry kaşlarını çattı. "Vampir değil ama insan olup olmadığını bilemem."

"Birini bekliyor muydun?" diye sordum.

"Evet, bekliyordum."

"Kimi?"

Kapıya doğru ilerledi ve elini kapı koluna koydu. "Sanırım daha önce tanıştığın biri." Kapıyı, bir adım yana çekilip bana arkasındakini gösterecek bir hareketle açtı.

Kapıda Jason duruyordu, gülümsüyordu, rahattı. Boyu neredeyse benimki kadardı. Erkeklerde çok sık rastlanan bir durum değildi bu. Düz sarı saçları yakasına değiyordu, gözleri ilkbahar göğünün masum mavi rengindeydi. Onu

en son gördüğümde beni yemeye çalışıyordu. Kurtadamlar bunu bazen yapıyorlardı.

Üzerinde, neredeyse baldırlarının ortasına gelen, büyük boy siyah bir kazak vardı. Kollarını bilekleri üzerinde kıvırmak zorunda kalmıştı. Pantolonu deriydi, yanı belinden aşağıya dantelle işlenmişti, deri botların içinde kayboluyordu. Danteller, altındaki soluk deriyi gösterecek kadar inceydi.

"Merhaba Anita."

"Selam Jason. Burada ne yapıyorsun?"

Utanmış görünecek zarafete sahipti. "Ben Jean-Claude'un yeni hayvanıyım."

Son kelimeyi sanki normal bir şeymiş gibi söylemişti. Richard bu şekilde söylemezdi.

"Bana birilerini getireceğini söylememiştin," dedim.

"Şehrin Efendisi'nin huzuruna çıkacağız. İyi bir gösteri yapmalıyız."

"Yani bir kurtadam ve ne... Ben mi?"

İçini çekti. "Evet *ma petite*. İzleri taşısan da taşımasan da pek çok kişi seni benim insan hizmetkarım olarak görüyor." Elini kaldırdı. "Lütfen Anita, biliyorum teknik olarak sen benim insan hizmetkarım değilsin. Ama bana kendi bölgemi korumamda yardımcı oldun. Beni korurken öldürdün. Bu insan hizmetkarın yapacaklarının en iyi tanımı."

"Ne olmuş? Bu ziyarette insan hizmetkarınmış gibi mi davranacağım?"

"Onun gibi bir şey," dedi.

"Unut gitsin."

"Anita, burada güç gösterisi yapmam gerek. Branson, Niklaos'un bölgesinin bir parçasıydı. Burayı vermeye razı oldu çünkü nüfus yoğunluğu bir başka grup için yeterliydi.

Ama yine de benim bölgemdi ve şimdi değil. Bazıları bunu pratik bir davranış yerine bir zayıflık olarak görüyor."

"İzler olmadan, bana insan hizmetkar rolü oynatacaksın yani. Seni dalavereci orospu çocuğu."

"Buraya gelmemi sen istedin, lütfen." Sesinde bir sıcaklık vardı. Bana doğru ilerledi. "Sana bir iyilik yapıyorum, bunu unutma."

"Bana unutturacağını hiç zannetmiyorum," dedim.

Sanki kızgınlığını ifade edecek kelimeler yokmuş gibi, sert bir ses çıkardı. "Sana neden katlanıyorum? Her fırsatta bana hakaret ediyorsun. Sana teklif ettiğim şey için ruhunu verecek o kadar çok kişi var ki."

Önümde duruyordu, gözleri koyu renk safirlere benziyordu, teni mermer kadar beyazdı. Teni, sanki içeriden gelen ışıkla parlıyordu. Işık, mücevher ve taştan yapılmış bir çeşit heykel gibiydi.

Etkileyici ve korkutucuydu ama bunu daha önce de görmüştüm. "Şu vampir gücü saçmalıklarını kes Jean-Claude. Neredeyse şafak sökecek, bir yerlerde içine gireceğin bir tabutun yok mu?"

Güldü ama gülüşü hoş değildi, çelikten yünün dokunuşu gibi acı bir histi bu. Eğlenceli değil rahatsız ediciydi. "Eşyalarımız gelmemiş mi Jason?"

"Hayır efendim," dedi Jason.

"Tabutun gelmedi mi?" diye sordum.

"Ya çok hımbıl bir havayolu seçmişim ya da..." Kelimeleri yarıda kesti, ifadesi uysal ve hoştu.

"Ya da ne?" diye sordu Larry.

"*Ma petite.*"

"Yerel başvampirin, tabutunu aldığını düşünüyorsun," dedim.

"Bütün sosyal gereklilikleri yerine getirmeden bölgesine girdiğim için bir ceza." Bunu söylerken bana bakıyordu.

"Sanırım bu benim yüzümden oldu," dedim.

O sinir bozucu omuz silkişi yaptı. "Hayır diyebilirdim *ma petite*."

"Medeni davranmayı bırak."

"Eğer kızgın olsaydım, daha mı mutlu olurdun?" Bunu söylerken bile sesi çok sakindi.

"Belki, Jean-Claude" dedim. Bu kendimi daha az sorumlu hissetmemi sağlardı ama bunu yüksek sesle söylemedim.

"Havaalanına git ve eğer bulabilirsen eşyalarımızı al Jason. Anita'nın odasına getir."

"Bir dakika. Benim odama yerleşmiyorsun."

"Neredeyse şafak sökecek *ma petite*. Başka çarem yok. Yarın kalacak başka bir yer ayarlarız."

"Bunu önceden planladın."

Kısa ve acı bir şekilde güldü. "Benim aldatmalarımın bile bir sınırı var *ma petite*. Şafağa bu kadar yakınken kendi isteğimle tabutsuz kalmazdım."

"Tabutun olmadan ne yapacaksın?" diye sordu Larry. Kaygılı görünüyordu.

Jean-Claude gülümsedi. "Korkma Lawrence, tek ihtiyacım olan karanlık ya da güneş ışığının olmaması. Tabutun kendisi çok gerekli değil, sadece daha güvenli."

"Tabutu dışında uyuyan bir vampir bilmiyorum," dedim.

"Eğer yeraltında güvenli bir yerde olsaydım, tabutu feda edebilirdim. Ama doğrusu, gün ışığı bana ulaşırsa haberim bile olmaz, çivili yatağın üzerinde uyurum ve farketmem bile."

Ona inandığımdan emin değildim. İnsan gibi davranmak için çok çabalıyordu. "Sözlerimdeki doğruluğu yakında göreceksin *ma petite*."

"Beni korkutan da bu," dedim.

"Eğer istersen kanepede uyuyabilirim ama şunu bil, güneş yükseldiğinde zararsız, tabir uygunsa savunmasız olacağım. Eğer istesem bile sana sarkıntılık edemem."

"Daha başka hangi masallara inanacağım? Seni şafaktan sonra etrafta dolaşırken görmüştüm. Işıktan uzaktaydın ama gayet güzel çalışıyordun."

"Yaklaşık sekiz saatlik uykudan sonra, şafak sökmüş olsa bile etrafta dolaşabilirim ama yatakta sekiz saat kalacağımdan şüpheliyim. Müşterilerin ya da onun gibi bir şeylerin, cinayet soruşturman ve seni uyandırıp dışarı çıkaracak işlerin var."

"Eğer seni yalnız bırakırsam, bir oda görevlisinin gelip perdeleri açıp seni kızartmamasını kim sağlayacak?"

Gülümsemesi arttı. "Benim iyiliğimi düşünüyorsun. Çok dokunaklı."

Ona baktım. Hoş ve neşeli görünüyordu ama bu bir maskeydi. Ne düşündüğünü bilmenizi istemediği ve bilmenizi istemediğini bilmenizi istemediği zaman takındığı ifadeydi bu. "Neyin peşindesin?"

"Bir seferlik *ma petite*, hiçbir şeyin."

"Yaa, tabii."

"Eğer tabutu bulursam, bir kamyonet kiralamam gerekecek," dedi. Jason.

"Bizim cipimizi kullanabilirsin," dedi Larry.

Ona öfkeyle baktım. "Hayır, kullanamaz."

"Bunu bir önlem gibi düşün *ma petite*. Eğer Jason'ın kamyonet kiralaması gerekirse, o zaman yatağında bir gün

daha geçirmem gerekebilir. Bunu istemeyeceğini biliyorum." Sesi neşeliydi ama altında başka bir şey daha vardı. Acı olabilirdi.

"Ben kullanırım," dedi Larry.

"Hayır, kullanamazsın," dedim.

"Neredeyse şafak söküyor Anita. Bir şey olmaz."

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Bana sonsuza kadar küçük kardeşinmişim gibi davranamazsın. Cipi kullanabilirim."

"Onu yemeyeceğime söz veririm," dedi Jason.

Larry anahtarları almak için elini uzattı. "Bir zaman gelecek bana güvenmen gerekecek."

Ona sadece baktım.

"Yolda beni tehdit eden, insan ya da canavar, her şeyi vuracağıma söz veririm." Üç parmağını göğe kaldırıp izci selamı verdi. "Hapiste kefaletimi öderken sadece emirleri uyguladığımı açıklarsın."

İç çektim. "Tamam, lanet olsun." Ona anahtarları verdim.

Bana sırıttı. "Teşekkürler."

Başımı iki yana salladım. "Acele et tamam mı?"

"Sen nasıl istersen."

"Buradan defol ve dikkatli ol."

Larry, Jason'ı da peşine takıp gitti. Kapandıktan sonra kapıya bakıp onunla beraber gitse miydim, diye düşündüm. Larry'yi tanıyorsam bu onu çok kızdırırdı ama kızgınlık, ölü olmaktan iyiydi. Lanet olsun, bu basit bir işti, havaalanına gidip tabutu alacaklardı. Havanın aydınlanmasına bir saat olmasının ne sakıncası olabilirdi? Hassiktir.

"Onu koruyamazsın Anita."

"Deneyebilirim."

O hem her anlama gelebilecek hem de hiçbir anlama gelmeyen, sinir bozucu omuz silkişini yaptı. "Senin odana geçelim mi *ma petite*?"

Ona Larry'yle yatmasını söylemek için ağzımı açtım ama söylemedim. Larry'nin tadına bakmayacağından çok emin değildim ama benim tadıma bakmayacağından emindim. "Elbette," dedim.

Biraz şaşırmış göründü, sanki bir tartışma bekliyordu. Ama bu gece artık tartışacak halim kalmamıştı. O yatağı alabilirdi. Ben kanepede yatardım. Ne daha masum olabilirdi? Cehennem Rahibeleri belki ama bu da tamamen konu dışıydı.

19

Odama geçtiğimizde, şafağın pencerelere serin bir el gibi yüklendiğini hissettim. Çok yakındı. Jean-Claude bana gülümsedi. "Seninle ilk defa bir otel odası paylaşmayı başardım ve yeterli zaman yok." Abartılı bir şekilde içini çekti. "İşler seninle asla planladığım gibi gitmiyor *ma petite*."

"Belki bu bir ipucudur," dedim.

"Belki de." Kapalı perdelere yan gözle baktı. "Gitmem gerek *ma petite*. Hava kararıncaya kadar." Yatak odası kapısını biraz aceleci bir şekilde kapattı. Yaklaşan ışığın bina etrafındaki baskısını hissettim. Yıllar süren vampir avcılığı sayesinde şafağı ve günbatımını hissetmeye başlamıştım. Bir felaketten diğerine geçerken hayatımı o hafif, büyüyen baskının göğü kaplayan ışığına borçlu olduğum zamanlar olmuştu. İlk defa, bunun bir kutsama değil de bir tehlike olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm.

O kapıyı kapattıktan sonra, valizimi yatak odasında unuttuğumu hatırladım. Tereddüt ettim ve kapıyı çaldım. Cevap yoktu. Kapıyı biraz açtım, sonra biraz daha. İçeride

değildi. Banyoda su akıyordu. Kapının altından ışık görünüyordu. Vampir banyoda ne yapardı? Bilmesem daha iyiydi.

Valizimi yerden alıp banyo kapısı açılmadan dışarıya taşıdım. Onu yeniden görmek istemiyordum. Güneş doğduktan sonra ona ne olduğunu görmek istemiyordum.

Güneş, perdelerde limon rengi bir ışık gibi parlayacak kadar yükselince, üzerime kotumu ve tişörtümü giydim. Yanımda geceliğim de vardı ama eğer Larry ve Jason'ı karşılayacaksam, pantolon giyiyor olmayı tercih ederdim.

Telefon edip yedek battaniye ve yastık istedim. Hiç kimse, saatin şafağı çeyrek geçtiğini ima etmedi. Oda servisi, yan gözle bile kapalı yatak odasının kapısına bakmadı.

Battaniyeyi kanepeye serip ona baktım. Güzel bir kanepeydi ama çok rahat görünmüyordu. Ah, ne yapalım, erdemli olmanın cezaları vardı. Elbette, belki beni yatak odasının dışında tutan şey erdem değildi. Eğer yan odada kıvrılmış uyuyan Richard olsaydı, sadece ahlaki direnç beni dışarıda tutardı. Jean-Claude'la... Onu hiç şafaktan sonra, ölüler alemindeyken görmemiştim. Görmek istediğimden de emin değildim. Sıcaklık bedenini terkettikten sonra, yanına kıvrılmak istemediğimi biliyordum.

Kapı çaldı. Tereddüt ettim. Gelen büyük ihtimalle Larry'ydi ama yine de... Elimde Browning kapıya gittim. Geçen gece Beau'nun çiftesi vardı. Paranoya ya da tedbir, bazen aradaki farkı söylemek zordu.

Kapının yanında durdum "Evet," dedim.

"Anita, biziz."

Emniyeti açıp Browning'in namlusunu kotumun önünde tuttum. Pantolon içi kılıfına sığmayacak kadar büyük bir silahtı ama geçici bir süre durmasına yarıyordu.

Kapıyı açtım.

Larry kirişe dayandı, dağılmış ve yorgun görünüyordu. Bir elinde McDonald's poşeti, diğerindeyse içinde dört bardak olan plastik mantar tepsilerden tutuyordu. İki bardakta kahve, diğer ikisinde de kola vardı.

Jason iki kolunun altında iki büyük deri valiz sıkıştırmış; sağ elinde, eski, daha küçük bir çanta ve sol elinde ikinci McDonald's poşeti tutuyordu. Hiç yorgun görünmüyordu. Hiç uyumamış olmasına rağmen sabahları zinde olanlardandı. İğrençti. Gözleri belimdeki silaha kaydı. Farketmişti ama bir şey söylemedi. Bir puan kazanmıştı.

Larry silaha bakmadı bile.

"Yemek mi?" diye sordum.

"Dün gece pek bir şey yiyemedim. Jason da açtı," dedi Larry. İçeriye geldi. İçecekleri ve yiyecekleri bara koydu. Hiçbirimiz içki içmiyorduk, barın bir işe yaraması iyi olmuştu.

Jason valizler ve yiyeceklerle geçebilmek için içeriye yanlamasına girdi ama hiç zorlanmıyordu. Hepsini taşırken gerilmemişti bile.

"Gösterişçi," dedim.

Eşyaları yere bıraktı. "Bu gösterişe yakın bile değil," dedi.

Arkalarından kapıyı kilitledim. "Sanırım tabutu da tek elinle taşıyarak getirebilirdin."

"Hayır ama ağır olduğu için değil. Çok uzun. Dengesi uygun değil."

Harika. Bir süper kurtadam. Ama bildiğim bütün likantroplar, bu kadar ağırlığı kaldırabilirdi. Belki Richard tek elle tabutları bile kaldırabilirdi. Rahatlatıcı bir düşünce değildi bu.

Jason yiyecekleri bara yaymaya başlamıştı. Larry de bar taburelerinden birisine oturmuştu. Kahvelerden birisine şeker döküyordu.

"Tabutu lobiye mi bıraktınız?" diye sordum. Bara oturmak için Browning'i çıkarmam gerekmişti. Belim silahı sokamayacağım kadar dardı.

Larry açılmamış kahveyi önüme koydu. "Tabut kayıp."

Ona baktım. "Valizleri buldunuz ama tabut yok muydu?"

"Evet," dedi Jason. Yemeği üç parçaya bölme işini bitirmişti. Bizim önümüze de biraz dökmüştü ama aslan payı onun önündeydi.

"Sabah bu kadar erken nasıl yiyebilirsiniz?"

"Ben hep açım," dedi. Bana biraz beklentili bir şekilde baktı.

İlgilenmedim. Çok basitti.

"Hadi, sana ondan biraz tattırabilirim," dedi.

"Çok endişeli görünmüyorsun," dedim.

Omuz silkti ve bar taburesine oturdu. "Ne söylememi istiyorsun? Kurtadam olduğumdan beri bir sürü acayip bokluk gördüm. Eğer bir şeylerin yanlış gittiği her seferinde ya da tanıdığım birisi öldüğünde sinir krizine girseydim, çoktan tımarhaneyi boylardım."

"Sürü liderliği dışında, sürüdeki kavgaların ölümüne olmadığını zannediyordum," dedim.

"Bunu unutabiliyorlar," dedi.

"Şehre geri döndüğümde bunu Richard'la konuşmalıyım. Bana bundan hiç bahsetmemişti."

"Bahsedilecek bir şey yok. Her zamanki şeyler," dedi Jason.

Harika. "Tabutun alındığını gören var mı?"

Larry cevap verdi, kafein ve şekere rağmen sesi uyuşuktu. Hiç uyumadığınız zaman yapabileceğiniz çok fazla şey yoktu. "Hiç kimse alanı görmemiş. Aslında gece tek başına görevde olan adam bana, 'Bir saniye arkamı döndüm ve orada değildi. Sadece valizler orada öylece duruyordu,' dedi."

"Hassiktir," dedim.

"Tabutu neden aldılar?" diye sordu. Kahvesinin çoğunu içti. Yumurtalı McMuffin'i önünde dokunulmamış duruyordu. Benim önüme de yanında biraz şurup olan kek koymuşlardı.

"Kahvaltın soğuyor," dedi Jason.

Çok eğleniyordu. Ona kaşlarımı çattım ama kahvemi açtım. Yemek istemiyordum. "Sanırım Şehrin Efendisi biraz hareket peşinde. Sen ne düşünüyorsun Jason?" Sesimi gerginleştirmedim.

Bana bir ağız dolusu yemeğin arasından gülümsedi ve ağzındakini yuttu. "Sanırım Jean-Claude ne düşünmemi isterse onu."

Belki sesim çok rahattı. Belki alttan almaktan vazgeçmeliydim. Ne de olsa bu konuda pek başarılı değildim. "Sana benimle konuşmamanı mı söyledi?"

"Hayır, sadece dikkatli olmamı söyledi."

"O zıpla derse, sen 'ne kadar yükseğe' mi diyorsun, durum bu mu?"

"Aynen öyle." Yumurtasından bir lokma ısırdı, yüzü sakindi.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Kuralları ben koymuyorum Anita. Alfa gibi bir şey de değilim."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bazen. Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Neden direneyim?"

"Bunu hiç anlamıyorum," dedi Larry.

"Ben de."

"Anlamanıza da gerek yok," dedi. Yirmi yaşından fazla olamazdı ama gözlerindeki bakış genç değildi. Bu çok şey görmüş, çok şey yapmış ve yaptıklarının hepsi iyi şeyler olmayan birisinin bakışıydı. Bir gün Larry'nin yüzünde görmekten korktuğum bir bakıştı. Neredeyse aynı yaştaydılar. Jason'a bu bıkkın gözleri vermek için ona neler yapmışlardı?

"Şimdi ne yapacağız," diye sordu Larry.

"Vampir uzmanı olan sizsiniz. Ben sadece Jean-Claude'un hayvanıyım."

Bunu sanki kendisini rahatsız etmiyormuş gibi söylemişti. Ama beni rahatsız etmişti. Başımı iki yana salladım. "Polisi arayacağım, sonra biraz uyuyacağım."

"Onlara ne söyleyeceksin?" diye sordu Jason.

"Onlara Xavier'i anlatacağım.

"Jean-Claude sana polislere söyleyebileceğini söyledi mi?"

Ona baktım. "İzin istemedim."

"Jean-Claude işe polisi dahil etmenden hoşlanmayacaktır."

Ona sadece baktım.

Bana gözlerini kırptı. "Bunu sadece ben söyledim diye yapma, lütfen."

"Seninle sadece iki kere karşılaşmış birisi için seni iyi tanıyor," dedi Larry.

"Üç kere. İki sefer de beni yemeye çalışmıştı," dedim.

Larry'nin gözleri biraz açıldı. "Dalga geçiyorsun."

"Ama tadı çok güzel görünüyor," dedi.

"İkiniz de kesin, yeter," dedim.

"Ne oldu? Jean-Claude ve Richard sana hiç sataşmıyor mu?"

"Ben ikisiyle de çıkıyorum. Seninle çıkmıyorum," dedim.

"Belki canavarlardan hoşlanıyorsundur. Ben de diğerleri kadar korkutucu olabilirim."

Ona baktım. "Hayır, olmazsın. Zaten bu yüzden alfa değilsin. Bu yüzden Jean-Claude'un hayvanısın çünkü yeterince korkutucu değilsin."

Açık mavi gözlerinden bir şey aktı. Kızgın ve tehlikeli bir şeydi. Orada bir elinde bir çatal dolusu yumurta, diğer elinde kola ile oturuyordu ve bir anda değişmişti. Kelimelerle anlatması zordu ama ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

"Sakin ol kurtçocuk," dedim. Sesim sakin ve dikkatliydi. Aramızda otuz santim bile yoktu. Bu mesafeden rahatça üzerime atlayabilirdi. Browning elimden birkaç santim ötedeydi ama buna güvenmemeliydim. Silahı kavrayabilirdim ama asla zamanında doğrultamazdım. Hareket ettiğini gördüm ama yeterince çabuk değildim. Uykusuzluk beni ya kolay güvenen biri ya da aptal yapmıştı. İkisi de aynı şeydi.

Kalın, titreyen bir hırlama sesi yükseldi. Kalbim biraz hızlı atmaya başladı.

Bir anda Larry'nin silahı yüzümün önünden kurtadamın suratına nişanlandı. "Yapma," dedi Larry. Sesi kalın, sabit ve çok ciddiydi.

Bar taburesinde geriledim, yanıma Browning'i de aldım. Larry'nin silahının tam yüzümün önünde ateş almasını istemiyordum.

Jason'ın göğsüne nişan aldım, tek elle, neredeyse rahat bir hareketti. "Beni bir daha asla tehdit etme."

Jason bana baktı. Canavarı gözlerinin arkasında kıyıya yaklaşan dalgalar gibi dolaşıyordu.

"Tüylenmeye başlarsan blöf yapıp yapmadığını anlamak için beklemem," dedim.

Larry tek dizini bar sandalyesi üzerine koymuştu, hala silahını düzgün bir şekilde doğrultuyordu. Bar taburesinden düşüp yanlışlıkla Jason'ı vurmamasını umuyordum. Eğer onu vuracaksa, bunu bilerek yapmasını istiyordum.

Jason'ın omuzları rahatladı. Elleri açıldı, çatalı ve içeceğini masaya bıraktı. Gözlerini kapatıp bir süre hiç hareket etmeden durdu. Larry ve ben silahlarımızı doğrultmuş halde bekledik. Larry'nin gözleri bana kaydı. Ben başımı iki yana salladım.

Jason gözlerin açtı ve derin bir şekilde iç çekti. Yeniden normal görünüyordu. Sırıttı. "Denemem gerekiyordu."

Ben geriye doğru bir adım daha attım, sırtımı duvara verdim. Bana ulaşamazdı, silahı aşağıya indirdim. Larry tereddüt etti ama o da benim yaptığımı yaptı.

"Evet, denedin, şimdi ne olacak?"

Omuz silkti. "Sen benim dominantımsın."

"Öylece mi?" dedim.

"Seni benimle dövüşmeye zorlasaydım, daha mı hoşuna giderdi?"

Başımı iki yana salladım.

"Ama ben ona arka çıktım. Yalnız değildi," dedi Larry.

"Farketmez. Sen ona sadıksın, onun için hayatını tehlikeye atarsın. Dominant olmak için kaslar ve silahlardan fazlası gerekli."

Larry şaşırmış görünüyordu. "Dominant demekle ne demek istiyorsun? Konuşmanın bu bölümünü kaçırıyor gibiyim."

"İnsan olmamak için neden bu kadar çok uğraşıyorsun Jason?" diye sordum.

Gülümseyip kahvaltısına geri döndü.

"Bana cevap ver Jason."

Yumurtasını bitirdi. "Hayır," dedi.

"Neler oluyor?" diye sordu Larry.

"Zihin oyunları," dedim.

Larry sinirli bir ses çıkardı. "Biri bana neden bizim tarafımızda olması gereken birine silah çektiğimizi açıklayabilir mi?"

"Jean-Claude bana Richard'ın da en fazla kendisi kadar insan olduğunu söyleyip duruyor. Jason'ın küçük gösterisi bunu destekliyor. Öyle değil mi kurtçocuk?"

Jason yemeğinin geri kalanını sanki biz orada değilmişiz gibi yemeye devam etti.

"Bana cevap ver," dedim.

Elleriyle tutup bar taburesi üzerinde döndü. "Şu an çok fazla efendim var Anita. Başka bir taneye daha ihtiyacım yok."

"Ve benimle uğraşan çok fazla canavar var. Sen de kendini listeye ekleme Jason."

"Bu kısa bir liste mi?" diye sordu.

"Devamlı kısalıyor," dedim.

Gülümsedi ve taburenin üzerinden indi. "Benden başka yorgun olan yok mu?"

Larry ve ben ona baktık. Kurtadam yorgun görünmüyordu, en azından biz naçiz insanlara göre.

Jason sorularıma cevap vermeyecekti ve sorular onu vurmamı gerektirecek kadar önemli değildi. Durum sıkışmıştı.

"Peki, nerede uyuyacaksın?" diye sordum.

"Eğer onu yemeyeceğime güveniyorsan, Larry'nin odasında."

"Olmaz," dedim.

"Burada, seninle olmamı mı istiyorsun?"

"Yolda ona benim odamda kalabileceğini söylemiştim," dedi Larry.

"Bu o kurtadam numarasını çekmeden önceydi," dedim.

Larry omuz silkti. "Şehrin Efendisi'ni yatağına yatıran sensin. Sanırım ben de bir kurtadamla başa çıkabilirim."

Öyle düşünmüyordum. Ama bunu bir kurtadamın önünde tartışmak istemiyordum. "Hayır, Larry."

Bir anda sinirlendi. "Sana kendimi ispat etmek için ne yapmam lazım?"

"Hayatta kal," dedim.

"Bu da ne demek?"

"Sen ateş eden türde birisi değilsin Larry."

"Onu vuracaktım." Larry gülümseyen kurtadamı işaret etti.

"Biliyorum."

"Senin gibi tetik manyağı değilim diye kendimi idare edeceğime inanmıyor musun?"

İçimi çektim. "Larry, lütfen. Eğer Jason günün ortasında tüylenirse ve seni öldürürse, ben bununla yaşayamam."

"Ya seni öldürürse?" dedi Larry.

"Yapmaz."

"Neden?" diye sordu Larry.

"Çünkü Jean-Claude onu öldürür. Eğer sana zarar verirse, onu ben öldürürüm ama Jean-Claude'un senin intikamını alacağını zannetmiyorum. Jason, Jean-Claude'dan benden korktuğundan daha çok korkuyor. Öyle değil mi Jason?"

Jason kanepedeki battaniyemin kenarına oturdu. "Evet."

"Sebebini bilmiyorum, Jean-Claude için öldüren sensin. O hiç kendi başına birisini öldürüyormuş gibi görünmüyor," dedi Larry.

"Larry, hangimizden daha çok korkuyorsun, Jean-Claude'dan mı, benden mi?"

"Sen bana zarar vermezsin," dedi.

"Eğer birimizle karşılaşman gerekseydi, hangimizi tercih ederdin?"

Larry bana uzun bir süre baktı. Kızgınlığı kaydı gitti, yerini gözlerindeki yorgunluk ve yaşlılık aldı. "Onu."

"Tanrı aşkına, neden?" diye sordum.

"Seni pek çok insanı öldürürken gördüm Anita. Jean-Claude'dan çok daha fazlasını. O benim ödümü patlatabilir ama sen beni öylece öldürürsün."

Ağzım açık kaldı. "Eğer benim Jean-Claude'dan daha tehlikeli olduğuma inanıyorsan, olanlara pek dikkat etmiyorsun demektir."

"Daha tehlikeli olduğunu söylemedim. Sadece senin beni daha çabuk öldüreceğini söyledim."

"İşte bu yüzden, ben Anita'dan, Jean-Claude'dan korktuğum kadar korkmuyorum."

Larry ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun tek yapacağı beni öldürmek olur, hızlı ve temiz bir şekilde. Jean-Claude beni çabucak ya da kolayca öldürmez. Kesinlikle canımı yakar."

İki adam birbirine baktı. İkisinin de mantığı kendilerine göreydi. Ben Jason'a katılıyordum. "Eğer söylediğine gerçekten inanıyorsan Larry, o zaman yeterince vampir görememişsin demektir."

"Beni böyle elinin altında tutarsan nasıl görebilirim Anita?"

Onu gerçekten olayların bu kadar dışında mı tutmuştum? Onu çok fazla mı korumuştum? Kendimi acımasız ama Jean-Claude'u normal mi göstermiştim?

"Ve yarın gece Şehrin Efendisi'ni görmeye ben de geleceğim. Artık beni arkada bırakmayacaksın."

"Haklısın," dedim. Bu cevap ikisini de şaşırtmış gibiydi.

"Eğer gerçekten benim birini Jean-Claude'dan daha çabuk öldüreceğimi düşünüyorsan, seni çok korumuşum demektir. Ne kadar tehlikeli olduklarını anlaman gerek Larry. Ne kadar ölümcül olduklarını. Yoksa bir gün, ben etrafta olmadığım bir zaman, öldürülürsün."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Karnım korkudan kasılmıştı. Bu, Larry'nin benim onu olayların dışında tuttuğum için öldürüleceği korkusuydu. Bu, tahmin edebileceğim bir şey değildi.

"Hadi, Jason," dedi Larry.

Jason ayağa kalktı.

"Hayır. Yarın kıçımıza kadar vampirlere batmışken benimle beraber gelebilirsin. Ama ne kadar tehlikeli olduklarını anlayıncaya kadar onlarla yalnız kalmanı istemiyorum."

Bakışları kızgın ve incinmişti. Kendine inancını ve güvenini zedelemiştim. Ama... Başka ne yapabilirdim?

Larry hızla döndü ve gitti. Tartışmadı. Hoşçakal demedi. Kapıyı arkasından çarptı, peşinden gitmemek için kendimi zor tuttum. Ona ne diyecektim ki? Alnımı kapıya dayadım. "Lanet olsun," diye fısıldadım.

"Kanepede ben mi yatacağım?" diye sordu Jason.

Dönüp kapıya yaslandım. Browning hala elimdeydi ama artık neden olduğundan emin değildim. Yorulmuştum, dikkatsizdim. "Hayır, kanepede ben yatacağım."

"Peki, benim nerede yatmamı istiyorsun?"

"Umrumda değil, sadece bana yakın olma."

Elini battaniyenin kenarı üzerinde gezdirdi, kumaşı iki parmağı arasında eziyordu. "Eğer sen burada uyuyacaksan, ben de yatağa geçeyim."

"Yatak kapıldı," dedim.

"Yatağın büyüklüğü ne kadar?"

"İki kişilik ama bu ne farkeder?"

"Jean-Claude onunla yatmama aldırmaz. Senin olmanı tercih ederdi ama..." Omuz silkti.

Onun sakin, hoş yüzüne baktım. "Bu Jean-Claude'la yatağını ilk paylaşışın olmayacak, değil mi?"

"Hayır," dedi.

Yüzümden belli olmuş olmalı çünkü kazağının yakasını benim diş izlerini görebileceğim kadar indirdi. Duvardan doğrulup yaklaştım. Yara izinin neredeyse iyileştiğini görecek kadar yakındım.

"Bazen uyanır uyanmaz biraz atıştırmak istiyor," dedi Jason.

"Yüce Tanrım," dedim.

Jason yakasını düzeltti ve kumaş, yara izinin üzerini sanki orada değilmiş gibi örttü. Sanki bir öpüşme izini örtmüştü. Jason öylece, zararsız bir şekilde oturuyordu. Boyu neredeyse benim kadardı ve yüzü bir meleğinki kadar masumdu.

"Richard, Jean-Claude'un ondan atıştırmasına izin vermiyordu," dedim.

"Evet," dedi.

"Evet? Bütün söyleyeceğin bu mu?"

"Ne söylememi istiyorsun Anita?"

Bir an düşündüm. "İsyankar olmanı istiyorum. Kızgın olmanı."

"Neden?"

Başımı iki yana salladım. "Yatağa git Jason. Beni yoruyorsun."

Başka bir şey söylemeden yatak odasına gitti. Yatağa girerken kurt formuna dönüşüp dönüşmediğine bakmadım. Beni ilgilendirmezdi ve kesinlikle görmek istemiyordum.

20

Emniyetini açıp Browning'i yastığın altına koydum. Evde, başucumdaki özel kılıfının içinde duruyor olsaydı, emniyeti kapalı olurdu. Ama kurtadamdan korunacağım diye yanlışlıkla kendimi vurmam çok aptalca olurdu.

Emniyeti açık Firestar, kanepe yastığının altındaydı. Normalde valizimde olurdu ama kendimi biraz güvensiz hissediyordum.

Bıçaklar valizdeydi. İşler, uyurken bilek kılıfı takılacak kadar kötü değildi. Hiç rahat değillerdi, en azından üzerimdeyken uyuyabileceğim kadar rahat değillerdi.

Tam bu uzun günün ardından uyumaya hazırlanırken Özel Ajan Bradford'i aramadığımı hatırladım. Lanet olsun. Battaniyeyi açıp üzerimde sadece tişört ve iç çamaşırlarımla telefonun yanına gittim. Evet, Browning de benimle beraber gelmişti. Eğer silah sizinle beraber değilse, pek bir faydası olmaz.

Numarayı çevirdim ama açan olmadı. Aman ne güzel. Herkes yirmi dört saat çalışmıyor muydu? Çağrı cihazının da

numarası vardı. Xavier ile ilgili haberler bekleyebilir miydi? Sadece isim bile onların işine yarar mıydı? Ajan Bradford açıkça istenmeyen adam olduğumu belirtmişti. Önce Freemont benim aleyhimde konuşmuştu, sonra Quinlan'lar eğer ben davadan alınmazsam herkesi mahkemeye vermekle tehdit etmişti. Aileyi korurken o kadar kötü bir iş çıkarmıştım ki artık beni istemiyorlardı. Oğullarının ölümüne benim sebep olacağımı düşünüyorlardı. Aman ne güzel.

Bradford'un çağrı cihazı numarası bende vardı. Eğer bir şey bulursam, ona, sadece ona vermem konusunda kesin emir vermişti. Sırf bu durumdan dolayı bile ona hiçbir şey söylemek istemiyordum. Ama FBI'ın bir yerlerinde bir vampir dosyası olmadığını kim söyleyebilirdi? Belki isim onlara bir şey ifade ederdi. Belki bu, Jeff'i bulmalarına yardımcı olurdu. Ayrıca, Jean-Claude bana Xavier'in ismini polislere vermememi söylememişti. Çağrı cihazının numarasını çevirdim. Telefon numaramı bıraktım. Şimdi ya yatmaya gidecektim ve beni uyandırmasına izin verecektim ya da bir-iki dakika bekleyecektim. Bekledim.

Telefon beş dakika içinde çaldı. Mesajlarına hemen cevap verenleri severdim. Belki o değildir diye, "Alo," dedim.

"Özel Ajan Bradford. Çağrı cihazıma bu numara bırakılmış." Sesi uykuluydu.

"Ben Anita Blake."

Bir an bir sessizlik oldu. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Daha uyumadım, o yüzden biliyorum."

Biraz daha sessizlik oldu. "Ne istiyorsun Bayan Blake?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Sinirlenmenin bir faydası olmazdı. "Çocukları öldüren vampirin isimini bulmuş olabilirim."

"İsim nedir?"

"Xavier."

"Soyadı?

"Vampirlerin soyadı olmaz, bu genel bir kuraldır."

"İsim için teşekkür ederim Bayan Blake. Bunu nasıl elde ettin?"

Biraz düşündüm. İyi bir cevap bulamadım. "Kucağıma düştü diyebiliriz."

"Nedense buna hiç inanmadım Bayan Blake. Sanırım bu gece çok kesin konuşmuştum. Bu davaya hiçbir şekilde dahil olmayacaksın, hiçbir şekilde."

"Bak, aramak zorunda değildim ama Jeff Quinlan'ın kurtulmasını istiyorum. FBI'ın bu isimden faydalanıp onu arayabileceğini düşündüm."

"İsmi nasıl elde ettiğini bilmek istiyorum," dedi.

"Bir bilgi kaynağından."

"Bu bilgi kaynağı ile konuşmak istiyorum," dedi.

"Hayır," dedim.

"Bir Federal soruşturmadan bilgi mi saklıyorsun Bayan Blake?"

"Hayır Ajan Bradford, soruşturmanın kendi payıma düşenini yapıyorum."

Yine sessizlik oldu. "Pekala Bayan Blake, haklısın. İsim için de teşekkür ederim. Bilgisayarda kontrol edeceğiz."

"Bu vampirin ergenlik öncesi oğlanları taciz geçmişi varmış. Bir pedofili."

"Aman Tanrım, bir vampir pedofili." Sonunda sesi söylediklerimle gerçekten ilgileniyormuş gibiydi. "Ve Quinlan'ların çocuğu elinde."

"Evet," dedim.

"Bu kaynakla gerçekten konuşmak istiyorum," dedi.

"Polislerden biraz utanır."

"Israr etmek zorundayım Bayan Blake. Dün gece gelen bir özel jetten, bir tabut indirildiğini öğrendik. Jet J.C. Şirketine kayıtlı. Vampirlerle ilgili çok fazla şeye sahip gibiler. St. Louis kaynaklı bir şirket. Bununla ilgili bir şey biliyor musun Bayan Blake?"

FBI'a yalan söylemek kötü bir fikir gibiydi ama doğru ile ne yapacaklarından emin değildim. Federaller vampirlerle ilgili bir suçu araştırırken, bir anda şehre yeni bir vampir geliyordu. En iyi şartla onu sorgularlardı. En kötüsü... Şeey, Mississippi'de bir vampir yanlışlıkla pencereli bir hücreye konmuştu. Güneş doğmuş ve vampir kızarmıştı. Bir AIHD* avukatı polisleri mahkemeye verip kazanmıştı ama bu vampiri geri getirmemişti. Aslında ölen vampir yenilerden bir tanesiydi. Jean-Claude olsa rahatlıkla kaçardı ama sadece vampir güçlerini kullanarak kanundan kaçmak bile tutuklama emri için yeterliydi. Tıpkı Magnus'a olduğu gibi.

Ayrıca, dün gece bir vampir, polis öldürmüştü. Polisler şu an vampirlere çok dikkatli davranmayabilirlerdi. Sonuçta polisler de insandı.

"Hala orada mısın Blake?"

"Buradayım."

"Soruma cevap vermedin."

"Tabut nereye gönderilmiş?" diye sordum.

"Gönderilmemiş. Öylece yok olmuş."

"Peki, benden ne istiyorsun?"

---

* AIHD: American Civil Liberties Union - Amerikan İnsan Hakları Derneği.

"Beraberinde gelen valizler de varmış. Valizler bir süre önce iki genç adam tarafından alınmış. Bir tanesinin tarifi Larry Kirkland'a çok benziyor."

"Öyle mi?"

"Öyle."

İkimiz de telefonun bir ucunda birisinin bir şey söylemesini bekliyorduk. "Odanıza birkaç ajan gönderebilirim."

"Otel odamda tabut falan yok Ajan Bradford."

"Bundan emin misin Blake?"

"Tanrı üzerine yemin ederim."

"Bu J.C. Şirketi'ni kimin yönettiğini biliyor musunuz?"

"Hayır." Bu doğruydu. Bradford bahsedinceye kadar, J.C. Şirketi'ni duymamıştım bile. Eğer sahibinin Jean-Claude olduğunu söyleseydim sadece tahmin yürütmüş olurdum. Tamam, kendimi kandırıyordum, ne olmuş?

"Tabutun nereye göderildiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Eğer bilseydin bana söyler miydin?"

"Eğer Jeff Quinlan'ın bulunmasında yardımcı olacağını bilseydim, kesinlikle söylerdim."

"Pekala Blake ama artık yardım yok. Bu davadan siktir ol git. Vampirleri bulduğumuzda seni ararız ve sen de işini yaparsın. Sen bir vampir avcısısın, polis değilsin. Bunu hatırlamaya çalış."

"Peki," dedim.

"Güzel. Şimdi ben uyumaya gidiyorum. Sana da aynı şeyi tavsiye ederim. Vampirleri bugün bulacağız Blake. Ve Freemont'un söylediği her şeye inanmadığımı söyleyebilirim. İnfazlar için seni çağıracağız."

"Sağol."

"İyi geceler Blake."

"Sana da Bradford."

Telefonu kapattık. Orada bir süre oturdum, her şeyin yerli yerine oturmasına izin verdim. Eğer Jean-Claude'u odamda bulurlarsa ne yaparlardı? Polislerin bir vampiri ceset torbasına sokup karakola götürdüklerini ve sorgu için geceyi beklediklerini görmüştüm. Vampir sinirli uyanacağı için bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Öyle oldu. Onu öldürmek zorunda kalmıştım. O infaz için hep kendimi kötü hissetmiştim. Eyalet dışı bir işti. Yerel polisler danışmanlık yapmam için çağırmıştı. Vampiri buldukları zaman, fikirlerimi dinlememeye başlamışlardı. Şu an olanlar, bana o zamanı hatırlatmıştı. O vampir de sorgu için getirilmişti.

Bir anda kendimi çok yorgun hissettim. Sanki bütün gece öğütücü bir dalga gibi üzerime çökmüştü. Uyku üzerimden akıyordu. Uyumam gerekiyordu. Birkaç saat uyumadan, Jeff Quinlan'a ya da başka birisine yardım edemezdim. Ayrıca, belki Federaller onu bulurdu. Garip şeyler olabiliyordu.

Resepsiyona, beni öğlen uyandırmaları için talimat verdim ve battaniyenin altına kıvrıldım. Browning yastığın altında kabarmıştı. En azından kanepe yastığı altındaki Firestar'ı hissetmiyordum. Oyuncak penguenim, Sigmund'u da yanımda getirmiş olmayı diledim ama Jean-Claude'un ya da Jason'un beni oyuncak bir penguenle uyurken gönnesi, en az beni yemeleri kadar kötü bir şey olurdu. Maço takılmanın bedeli bu muydu?

21

Biri kapıya vuruyordu. Yumuşak güneş yansıması ile aydınlanmış odaya gözlerimi açtım. Perdeler, yatak odasındakiler kadar kalın değildi. O yüzden ben buraydım, Jean-Claude da oradaydı.

Yerde bıraktığım kotumu giymeye çalışırken "Geliyorum," diye bağırdım.

Vurma kesildi, sonra sanki kapı tekmeleniyormuş gibi sesler gelmeye başladı. Acaba bu 'Federal Uyandırma Servisi' miydi? Kapıya elimde Browning ile gittim. Bir şekilde FBI'ın bu kadar kaba olmayacağını düşünüyordum. Kapının yanında durdum "Kim o?" diye sordum.

"Ben Dorcas Bouvier." Kapıyı yeniden tekmeledi. "Şu lanet kapıyı aç."

Küçük delikten baktım. Ya Dorcas Bouvier'di ya da kötü ikiz kardeşi. Görünürde silahı yoktu. Büyük ihtimalle temizdi. Tişörtü kaldırıp Browning'i kotun beline astım. Tişört baldırlarıma gelecek kadar uzundu. Silahı ve biraz daha fazlasını örtüyordu.

Kapının kilidini açıp yana çekildim. Dorcas kapıyı itti, içeri daldı ve ardından açık bıraktı. Ben kapıyı kapatıp kilitledim, kapıya dayandım ve ona baktım.

Dorcas odada bir tür egzotik kedi gibi dolaşıyordu. Beline kadar gelen kestane rengi saçları ve deniz yeşili gözleri, kardeşininkilerin aynısıydı. Gözbebeği spiral bir şekilde dönüp irisini sanki havadaymış ve körmüş gibi gösteriyordu.

"O nerede?"

"Kim nerede?" diye sordum.

Bana kızgınlıkla bakıp yatak odasına gitti. Ona zamanında yetişemezdim ve onu henüz vurmayı istemiyordum.

Arkasından geldiğimde yatak odasından içeriye iki adım girmişti, sırtı gergindi, yatağa bakıyordu. Bakmaya değecek bir manzaraydı.

Jean-Claude şarap koyuluğundaki çarşafları göğüs hizasına çekmiş sırtüstü yatıyordu. Bir omzu ve bir kolunu çarşafın üzerine uzatmıştı. Yarı karanlıkta saçı, yastığa karışmış yüzünü beyaz ve neredeyse saydam bir hale sokmuştu.

Jason yüzüstü yatmıştı. Örtülerin altında sadece bir bacağı ve poposunun bir kısmı vardı. Üzerinde bir şey olup olmadığını kestiremiyordum. Dirsekleri üzerinde doğrulup bize döndü. Sarı saçları yüzüne düştü ve sanki derin uykudan uyanmış gibi gözlerini kırptı. Dorcas Bouvier'i görünce gülümsedi.

"Bu, Magnus değil," dedi Dorcas.

"Hayır, değil. Dışarıda konuşmak ister misin?"

"Benim yüzümden gitmeyin," dedi Jason. Tek dirseği üzerinde döndü. Hareket edince kalçasındaki ipeksi örtü kaydı.

Dorcas Bouvier hemen dönüp odadan dışarıya çıktı. Jason gülerken ben kapıyı kapattım.

Dorcas sarsılmış, hatta biraz utanmış görünüyordu. Bunu görmek güzeldi. Ben de utanmıştım ama ne yapacağımı bilmiyordum. Böyle durumları açıklamaya çalışmak hiç kolay olmazdı. İnsanlar her zaman sizin için en kötüsünü düşünürdü. O yüzden denemedim. Öylece durup ona baktım. Gözlerime bakamıyordu.

Yüzünü kaplamış sıcaklıkla geçen hoş, rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Kardeşimin içeride olduğunu zannetmiştim. Ben..." Sonunda gözlerime bakabildi. Kendine gelmeye başlamıştı, özgüvenini toparlıyordu. Bunun gözlerinde gerçekleştiğini görebilirdiniz. Buraya kardeşini yatağımdan almaktan fazlasını yapmaya gelmişti.

"Magnus neden burada olacaktı ki?"

"Oturabilir miyim?"

Ona oturmasını işaret ettim. Koltuklardan birisine oturdu, sırtı dümdüzdü. Üvey annem Judith görse gurur duyardı. Ben kanepenin koluna iliştim çünkü Browning pantolonumun içindeyken oturamıyordum. Silahlı olmama nasıl tepki vereceğini bilmediğim için, silahı ona göstermedim. Bazı insanlar silahları görünce donardı. Neden acaba?

"Dün gece Magnus'un seninle beraber olduğunu biliyorum."

"Benimle mi?"

"Öyle demek isteme..." Sıcaklık yeniden yüzüne tırmandı. "Seninle oldu demek istemiyorum. Onu dün gece gördüğünü söylemeye çalışıyorum."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Başını iki yana salladı, saçları omuzlarında kürkmüş gibi hareket etti. "Sizi beraber gördüm."

Yüzünü okumaya çalıştım, utancın altındakini görmeye çalışıyordum. "Dün gece orada değildin."

"Nerede?" diye sordu.

Ona kaşlarımı çattım. "Bizi nasıl gördün?"

"Yani onu dün gece gördüğünü kabul ediyorsun," dedi. Hevesi bir anda geri gelmişti.

"Dün gece bizi nasıl gördüğünü bilmek istiyorum."

Derin bir nefes adlı. "Bu beni ilgilendirir."

"Magnus kardeşinin öngörüde daha iyi olduğunu söylemişti. Bu doğru mu?"

"Sana söylemediği bir şey var mı acaba?" diye sordu. Yeniden kızmıştı. Duyguları birbirine çarpıyor gibiydi, yüzünde ve sesinde çok hızlı hareket ediyorlardı.

"Bana polisten neden kaçtığını söylemedi."

Kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. "Neden kaçtığını ben de bilmiyorum. Hiç anlamı yok." Bana baktı. "O çocukları öldürmediğini biliyorum."

"Sana katılıyorum," dedim.

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ben polise cinayetleri onun işlediğini söylediğini zannediyordum."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, onlara onun yapabileceğini söyledim. Onun yaptığını asla söylemedim."

"Ama... Dedektif çok emindi. Senin söylediğini söyledi."

Nefesimin arasında yavaşça küfür ettim. "Dedektif Freemont mu?"

"Evet."

"Onun söylediği her şeye inanma, özellikle benim hakkımdakilere. Sanırım beni pek sevmiyor."

"Eğer sen söylemediysen, neden Magnus'un bu korkunç şeyleri yaptığını düşünüyorlar? Onun bu insanları öldürmesi için bir sebep yok."

Omuz silktim. "Magnus artık cinayetlerden aranmıyor. Sana bunu hiç kimse söylemedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yani eve geri gelebilir mi?"

İçimi çektim. "O kadar kolay değil. Polislerden kaçmak için Cazibe'sini kullanmış. Arama emri hala var. Polisler onu gördükleri yerde öldürür Bayan Bouvier. İşin içine büyü girdi mi pisliğe hiç bulaşmazlar. Onları suçladığımı söyleyemem."

"İkinizin, gece karanlığında konuştuğunuzu gördüm."

"Onu dün gece gördüm."

"Polise söyledin mi?"

"Hayır."

Bana baktı. "Neden?"

"Magnus büyük ihtimalle bir şeyden suçlu, yoksa kaçmazdı. Ama göreceğinden daha iyi bir muameleyi hakediyor."

"Evet, öyle," dedi.

"Benimle yatakta olacağını nereden çıkardın?"

Yeniden kucağına baktı. "Magnus çok ikna edici olabilir. Ona bir kadının en son ne zaman hayır dediğini hatırlamıyorum bile. Senin hakkında öyle düşündüğüm için özür dilerim." Durdu, yan gözle yatak odasına baktı, sonra yeniden bana döndü. Yeniden kızardı.

Yatağımda nasıl olup da iki erkek olduğunu açıklamayacaktım. Battaniye ve yastıktan burada uyuduğum belliydi zaten. Elbette belliydi..

"Benden ne istiyorsun Bayan Bouvier?"

"Kendisini öldürtmeden Magnus'u bulmak istiyorum. Bana yardım edebileceğini düşündüm. Magnus'u polise nasıl

ihbar ettin? Farklı olmanın ne demek olduğunu biliyor olmalısın."

Ona alnımda 'nekromensır' mı yazdığını sormak istedim ama yapmadım. Eğer cevabı evet olursa, bunu bilmek istediğimden emin değildim.

"Eğer kaçmasaydı, onu sadece sorgularlardı. Ellerinde onu tutuklayacak kadar bilgi yoktu. Neden kaçtığı hakkında bir fikrin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bir şey düşünmeye çalıştım, herhangi bir şey ama bana hiç mantıklı gelmedi Bayan Blake. Kardeşim biraz ahlaksız olabilir ama kötü biri değildir."

Biraz ahlaksız olunabileceğinden pek emin değildim ama üzerinde durmadım. "Eğer bana teslim olursa, onu karakola ben götürürüm. Bunun dışında başka ne yapabileceğimi bilemiyorum."

"Olabileceğini tahmin ettiğim her yere baktım ama yoktu. Höyüğe bile baktım."

"Höyüğe mi?" diye sordum.

Bana baktı. "Sana yaratıktan bahsetmedi mi?"

Bilgi edinmek için yalan söylemeyi düşündüm ama gözlerindeki bakış elime yüzüme bulaştıracağımı söylüyordu. "Bana hiç yaratıktan bahsetmedi."

"Elbette, eğer sana söyleseydi, polis orayı dinamitle uçururdu. Dinamit onu öldürmez, sadece büyülü korumaları berbat eder."

"Ne yaratığı?" diye sordum.

"Magnus'un sana söylediği ve senin polise söylemediğin bir şey var mı?" diye sordu Dorcas.

Bir an düşündüm. "Yok."

"Sana söylememekle iyi etmiş."

"Belki ama şimdi ona yardım etmeye çalışıyorum."

"Kendini suçlu mu hissediyorsun?" diye sordu.

"Belki," dedim.

Bana baktı. İrisi düzelmişti, neredeyse normal görünüyordu. Neredeyse. "Sana nasıl güvenebilirim?"

"Büyük ihtimalle güvenemezsin. Ama Magnus'a yardım etmek istiyorum. Lütfen benimle konuş."

"Bana polise söylemeyeceğine yemin et. Ciddiyim Bayan Blake. Eğer polis karışırsa, o şeyi serbest bırakabilirler ve insanlar ölür."

Düşündüm ve polisin bilmesini gerektirecek bir durum göremedim. "Tamam, söz veriyorum."

"Magnus'un Cazibe gücüne sahip olmayabilirim ama bir periye yalan söylemek ciddi bir durumdur Bayan Blake. Bize söylenen yalanlar ters tepebilir."

"Bu bir tehdit mi?"

"Bir uyarı olarak düşün." Aramızdaki hava sıcakta yoldan yükselen ısı gibi bulandı. Gözleri minyatür girdaplar gibi döndü.

Belki de silahımı ona göstermeliydim. "Beni tehdit etme Dorcas. Hiç havamda değilim."

Büyü kayaların arasından akan su gibi gitti. Orada olduğunu biliyordunuz ama yüzeyde değildi. Ama kurtadamlar ve vampirler tarafından tehdit edilen biri için, çok da önemli bir şey değildi. Ailede Magnus daha yetenekli olmalıydı. Korkutma derecelerinde, Magnus daha yüksekteydi.

"O zaman birbirimizi anladık Bayan Blake. Eğer polise söylersen ve o yaratık serbest kalırsa, ölümler senin sorumluluğunda olacak."

"Tamam, etkilendim, şimdi bana anlat."

"Magnus sana atamız Llyn Bouvier'den bahsetti mi?"

"Evet, bu bölgedeki ilk Avrupalıymış. Yerli kabilelerden birisiyle evlenmiş. Onları Hıristiyan yapmış. O da periymiş."

Başıyla onayladı. "Beraberinde bir peri daha getirmiş."

"Karısını mı?" diye sordum.

"Hayır, daha az akıllı perilerden birisini yakalamış. Onu büyülü bir kutu içine hapsetmiş. Bu peri bir şekilde kaçmış ve bizim soyumuzun dayandığı kabilenin neredeyse tamamını öldürmüş. Yerli bir şaman ya da rahibin de yardımıyla onu yakalamışlar ama asla yeniden kontrolünü ele geçirememiş. Yapabileceği en iyi şey onu hapsetmek olmuş."

"Getirdiği peri ne çeşitmiş?"

"Kanlı Kemikler sadece barımızın adı değil. Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler'in* kısaltılmışı."

Gözlerim büyüdü. "Ama bu anaokulu hikayesidir, neden atanız onlardan birini yakalamak istedi? Hazineleri yoktur ya da dilek kabul etmezler. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Hayır, haklısın. Kanlı Kemikler'in ganimeti ya da dilekleri yerine getirecek nazik büyüleri yoktur."

"O zaman neden yakalamış?"

"Peri kanı taşıyıp insandan doğanların çoğunun fazla büyü gücü olmaz."

"Efsaneler böyle söyler ama Magnus bunu çürütüyor."

"Llyn Bouvier kendisi ve soyundan gelenler için bir çeşit anlaşma yapmış. Hepimizin peri güçleri var ama bir bedel karşılığında."

---

* Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler: Kanlı Kemikler, ayrıca Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler, Sıyrıkkafa Tommy ya da sadece 'Sıyrıkkafa' olarak da bilinir. İrlanda mitinin öcüsüdür. Lavaboların altındaki borularda yaşadığı söylenir, rivayete göre kötü çocukları orada boğar ve iyi çocukları ödüllendirirmiş. Dolapların karanlık köşelerinde yaşadığı da söylenir.

Lafı geveliyordu ve ben yorgundum. "Sadede gel. Şüphe biraz sıkıcı olmaya başladı."

"Bunu anlatıyor olmanın benim için utanç verici olabileceği hiç aklına gelmedi mi?" diye sordu.

"Hayır, eğer durum buysa, özür dilerim."

"Atam, Kanlı Kemikler'i kanından bir iksir yapmak için hapsetmiş. Ama iksirin periyodik olarak yapılması, yeniden alınması gerekiyor, yoksa büyüsü bizi terkediyor."

Ona baktım. "Diğer periler bu fikri nasıl karşıladı?"

"Avrupa'yı terketmeye zorlandı, yoksa onu öldüreceklerdi. Birbirimizi böyle kullanmamız yasaklanmıştır."

"Sebebini anlayabiliyorum."

"Bu barbarca hareketi bize Cazibe'yi verdi. Gücü. Ama hala kanla elde ediliyor Bayan Blake. Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler hapsedilince, atam iksirden vazgeçti. Sonunda durumun kötülüğünü anladı. O gücünü kaybetti ama çocuklarının kanında güç var. Ve işte biz buradayız," dedi.

"Yani bir yerde, büyülü bir kutunun içinde bir Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler'iniz mi var?" diye sordum.

Gülümsedi ve bu onu bir anda genç ve güzel gösterdi. Yaşını tahmin etmeme imkan yoktu. Yüzünde bir tane bile kırışlık göremiyordum. "Büyü ilk seferde bozulunca, Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler esas boyuna dönüşmüş. Bir insandan daha büyüktür, neredeyse bir dev kadardır. Bir höyükte, büyü ve toprağın içinde hapis."

"O zaman neredeyse bütün kabileyi öldürdüğünü söylemiştin?"

Başıyla onayladı.

İç çektim. "Nerede hapsedildiğini görmem gerekiyor."

"Söz vermiştin..."

"Polise gitmeyeceğime söz verdim ama biraz önce bana bu yakınlarda katliam yapabilecek dev bir yaratıktan bahsettin. Güvenli olduğundan, kurtulup insanları öldürmeye başlamadığından emin olmalıyım."

"Seni temin ederim, ailemiz bunu yüz yıllardır yapıyor. Ne yaptığımızı biliyoruz."

"Eğer polislere söyleyemeyeceksem, kendim görmek istiyorum."

Ayağa kalktı, boyunu kullanıp beni sindirmeye çalışıyordu. Ama bir parça bile başarılı olamadı. "Ve polisi getireceksin, değil mi? Benim bu kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Polisleri getirmeyeceğim Bayan Bouvier ama onu görmem gerek. Eğer o kurtulursa ve ben polisleri uyarmamış olursam, o zaman hiç kimsenin hazır olmamasından ben sorumlu olurum."

"Kanlı Kemikler'e hazırlanamazsın. O ölümsüzdür, gerçekten ölümsüzdür. O ölmez. Başını kesebilirsin ama o ölmez. Polis işleri daha kötü hale getirmekten fazlasını yapamaz," dedi.

Haklıydı. "Yine de şahsen görmem gerek."

"Çok inatçı bir kadınsın."

"Evet, gerçek bir baş belası olabilirim Bayan Bouvier. Dansı bırakalım, beni hapis olduğu yere götürün. Eğer güvenliyse, onu size bırakırım."

"Ya eğer senin için yeterince güvenli değilse?" diye sordu.

"Bir cadı ile bağlantı kurarım ve ne tavsiye ettiğine bakarım."

Kaşlarını çattı. "Doğrudan polise gitmez misin?"

"Eğer evim soyulursa polis çağırırım. Eğer büyü ile ilgili bir yardıma ihtiyaç duyarsam, büyü ile ilgilenen birini ararım."

"Garip bir kadınsın. Seni anlamıyorum."

"Bunu çok sık duyuyorum. Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler'in nerede gömülü olduğunu görecek miyim, görmeyecek miyim?"

"Pekala, sana göstereceğim."

"Ne zaman?"

"Magnus kayıpken barda biraz eksiğiz, yani bugün olmaz. Yarın üç sularında bara gel. Seni oradan götürürüm."

"Gelmek isteyecek bir de iş arkadaşım var," dedim.

"Yatak odasındakilerden birisi mi?"

"Hayır."

"Onu neden getireceksin?"

"Çünkü onu eğitiyorum, bir daha bir peri büyüsü ile nerede karşılaşabilir?" Bunu bir süre düşündü, sonra başıyla onayladı. "Tamam, bir kişi daha getirebilirsin ama o kadar."

"Bana güven, bir kişi bile fazla."

"Arkadaşlarım bana Dorrie der," dedi. Elini uzattı.

"Ben de Anita." Elini sıktım. Bir kadın için sıkı bir kavrayışı vardı. Evet, bu biraz cinsiyetçi bir yaklaşım oldu ama doğru; pek çok kadın nasıl el sıkılacağını bilmiyor.

Elimi olması gerekenden fazla tuttu. Elini geç çektiğinde, Magnus'un bahsettiği kehanet gücünü hatırladım. Dorrie o büyük, garip gözlerini bana çevirdi. Elini göğsünde sanki acımış gibi tutuyordu. "Kan, acı ve ölüm gördüm. Bunlar seni bir bulut gibi takip ediyor Anita Blake."

Gözlerinde büyüyen korkuyu seyrettim. Hayatımın, geçmişimin bir kısmına bakışı ile gelen korkuyu. Gözlerimi kaçırmadım. Eğer utanmıyorsan, başka tarafa bakmana gerek yoktu. Bazen farklı bir iş kolunda olmayı diliyordum ama yaptığım şey, olduğum şey buydu.

Korku gözlerinden kaydı, gözlerini kırptı. "Seni küçümsemiyorum Anita."

Dorrie yeniden normal göründü, buraya ilk geldiğindeki kadar normaldi, gerçi bu da pek normal değildi. Şimdi ilk defa ona bakınca, gördüklerimin orada olup olmadığını merak etmiştim. Şimdi normal görünmek için üzerimde Cazibe mi kullanıyordu? Olduğundan daha az güçlü mü görünmeye çalışıyordu?

"Ben de seni küçümsemiyorum Dorrie."

Onu genç ve narin gösteren hoş gülümsemesi yine belirdi. Belki de illüzyondu? "O zaman yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz," dedim.

Gitti ve ben de arkasından kapıyı kilitledim. Yani Magnus'un ailesi, bir canavarın bekçisiydi. Bunun, Magnus'un kaçmasıyla bir ilgisi olabilir miydi? Dorrie öyle düşünmüyordu. O daha iyi bilirdi. Ama odadaki hava akımlarında dolaşan hafif bir büyünün etkisi vardı. Havada parfüm gibi asılı kalmış, hafif bir büyü hissi algıladım. O gidene kadar bunu hissetmemiştim. Belki de Dorrie, Cazibe'de Magnus kadar güçlüydü, sadece daha sinsiydi. Dorrie Bouvier'e gerçekten güvenebilir miydim? Hımmm.

Neden Larry'nin de gelmesini istemiştim? Çünkü bunun onu memnun edeceğini biliyordum. Belki onu Jason'un önünde küçük düşürmemi telafi etmeye çalışıyordum. Ama orada durmuş, Dorrie Bouvier'ın gücünü havada asılı duran hayaletler gibi hissederken bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Ah, lanet olsun, öyle olmadığını biliyordum ama ben gidecektim ve Larry de gidebilirdi. Gitmeye hakkı vardı. Kendisini tehlikeye atmaya bile hakkı vardı. Onu sonsuza kadar güvende tutamazdım. Kendi başının çaresi-

ne bakmayı öğrenmeliydi. Nefret etsem de bunun doğru olduğunu biliyordum.

İpleri kesmeye hazır değildim ama biraz gevşetecektim. Kelimenin tam anlamıyla ipleri Larry'nin eline verecektim. Ve kendini asmamasını umacaktım.

22

Günün çoğunu uyuyarak geçirmiştim ve uyandığımda da artık hiç kimsenin benimle oynamak istemediğini farketmiştim. Herkes Quinlan'ların açabileceği tazminat davasından korkuyordu ve ben de gitmeye çalıştığım her yerde istenmeyen adam ilan edilmiştim. Ajan Bradford beni eşyalarımı toplamaya yollarken polis soruşturmasını yavaşlatmak ve adaletin işlemesini engellemek suçundan tutuklamakla tehdit etti. Böyle teşekkür ediyorlardı. Çok kötü bir gündü. Benimle konuşacak tek kişi Dolph'tu ve onun da bana tek söyleyebileceği, Jeff Quinlan ya da kardeşiyle ilgili hiçbir iz bulamadıkları olacaktı. Magnus'u da gören olmamıştı. Ben öylece otururken polisler insanları sorguluyor, ipucu arıyorlardı. Ama hiçbirimiz işe yarar bir şey elde edememiştik.

Karanlığın çöküşünü bir rahatlama hissiyle seyrettim. En azından artık devam edebilecektik. Larry kendi odasına geri dönmüştü. Bunu ondan ben istememiştim. Belki de Jean-Claude'la beni yalnız bırakmak istemişti. Bu korkutucu bir

düşünceydi. En azından Larry benimle konuşuyordu. Birisinin bunu yaptığını bilmek güzeldi.

Perdeleri açıp pencerenin kararmasını seyrettim. Dişlerimi Larry'nin odasında fırçaladım. Kendi banyom, birden sınırların ötesine geçmişti. Jason'ı çıplak görmek istemiyordum. Jean-Claude'u da kesinlikle görmek istemiyordum. O yüzden bir günlüğüne Larry'nin banyosunu ödünç almıştım.

Yatak odasının kapısının açıldığını duydum ama dönmedim. Bir şekilde kim olduğunu biliyordum. "Selam, Jean-Claude."

"İyi akşamlar *ma petite*."

Döndüm. Oda neredeyse karanlıktı. Sadece sokak lambalarından gelen ışık vardı. Jean-Claude hafif aydınlığa girdi. Gömleğinin yakası o kadar yüksekti ki boynunu kaplıyordu. Büyük inci düğmeler yakasına kadar iliklenmişti, bembeyaz kumaş yüzünü çerçevelemişti. Gömleğinde aşağıya doğru uzanan belki bir düzine parlak düğme vardı. Siyah, beline kadar inen bir ceket, gömleğin kollarını örtmüştü. Sadece ceketin kollarından çıkan uçları görünüyordu, geniş ve serttiler. Elini ışığa doğru kaldırınca, gömleğin kolları geri çekildi ve ellerine bütün hareket kabiliyetini geri verdi. Dar siyah pantolonu, başka bir çift çizmenin içine sokulmuştu. Çizmeler bacağından yukarıya doğru çıkıyordu. Sanki deri üzerine kaplanmıştı, siyah üzerinde siyah tokalar da yumuşak deriyi yerinde tutuyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet, şık."

"Şık mı?" Bu tek kelimede bir espri tadı vardı.

"İltifat edemez miyim?"

"Özür dilerim *ma petite*. Doğru, bir iltifattı. Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Şimdi gidip tabutunu alabilir miyiz?"

Işıktan geri çekildi, yüzünü göremiyordum. "Bunu çok kolay bir şeymiş gibi söyledin *ma petite*."

"Değil mi?"

Sessizleşti. Sessizlik o kadar yoğundu ki oda sanki boşalmıştı. Neredeyse ona seslenecektim. Onun yerine bara doğru yürüyüp tepedeki ışığı açtım. Yumuşak beyaz ışık, bir mağara içindeki ateş gibi parladı. Işıkta kendimi daha rahat hissettim. Ama sırtımı onun olduğunu tahmin ettiğim yere dönmüşken Jean-Claude'u orada hissedemiyordum. Oda boş gibiydi. Dönünce, onu orada koltuklardan birisinde otururken buldum. Ona bakarken bile bir hareket hissi yoktu. Sanki bir tuşa basılıp oynamayı bekleyen donmuş film karesi gibiydi.

"Keşke bunu yapmasaydın," dedim.

Başını çevirip bana baktı. Gözleri karanlıktı. Hafif ışık, içindeki mavi kıvılcımları gösteriyordu. "Ne yapmasaydım *ma petite*?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Bu geceyi bu kadar karmaşık yapan nedir? Bana her şeyi anlatmadığını hissediyorum."

Sanki roldeki bir yeri kaçırmış gibi bir anda doğruldu ve aniden ayaktaydı. "Kurallarımız gereği Serephina bu gece bana meydan okuyabilir."

"Bu başvampirin adı mı, Serephina?"

Başıyla onayladı.

"Sanırım polise söylememi istemezsin?"

"Seni onunla konuşmaya götüreceğim *ma petite*. Sabırsızlığından dolayı aptal gibi görünmene gerek kalmadı."

Bütün gün yapacak hiçbir şey olmadan buraya tıkılmışken, eğer bu ismi biliyor olsaydım, peşine düşer miydim? Evet.

"Peki, hadi gidelim."

Yüzünde bir gülümsemeyle başını iki yana sallarken odada dolaştı. "*Ma petite*, eğer bu gece bana meydan okursa, neler olabileceğinin farkında mısın?"

"Onlarla dövüşmemiz gerekir, değil mi?"

Dolaşmayı kesip ışığın altında durdu. Bar taburelerinden birisine oturdu. "İçinde korku yok, hiç yok."

Omuz silktim. "Korkunun bir faydası yok. Hazırlıklı olmanın var. Sen ondan korkuyor musun?" Ona baktım, hoş maskesinin altındakileri okumaya çalışıyordum.

"Onun gücünden korkmama gerek yok. Bu yönden ikimizin de eşit olduğuna inanıyorum ama ihtiyatlı olduğumu söyleyebilirim. Her şey eşitse bile, hala onun bölgesindeyim. Yanımda sadece kurtlarımdan biri, insan hizmetkarım ve Monsenyör Lawrence var. İki yüz sene sonra onunla karşılaşmak isteyeceğim güç topluluğu bu olmazdı."

"Neden daha fazla adam getirmedin? Daha fazla kurtadam yani."

"Eğer müzakere edecek daha fazla zamanım olsaydı, öyle yapardım ama aceleden..." Bana baktı. "Pazarlık yapacak zaman yoktu."

"Tehlikede misin?"

Güldü ve hoş değildi. "Tehlikede miyim, diye soruyorsun. Konsey benden bölgemi bölmemi istediğinde, benimle eş ya da daha az güçte birini seçeceklerine söz vermişlerdi. Ama benim onun bölgesine hazırlıksız gireceğimi beklemiyorlardı."

"Onlar da kim? Ne konseyi?"

Başını yana eğdi. "Aramızda bu kadar süre dolaşıp Vampir Konseyi'ni hiç duymadın mı?"

"Sadece anlat," dedim.

"Bir konseyimiz var *ma petite*. Çok uzun zamandır var. Bir mahkeme ya da polis gibi işleyen bir kurum değil. Mahkemeler bizi hakları olan vatandaşlar yapmadan önce, çok az kuralımız ve sadece bir kanunumuz vardı. Üzerinize dikkat çekmeyeceksin. Tepes bu kanunu unuttu."

"Tepes. Vlad Tepes mi? Dracula mı yani?"

Bana sadece baktı. Yüzü tamamen boştu, hiç ifade yoktu. Güzel bir heykele benziyordu, tabii eğer heykellerin gözleri safirler gibi parlayabiliyorsa. İfadesiz yüzünü okuyamıyordum, okumam da gerekmiyordu.

"Sana inanmıyorum."

"Konsey'e mi, kanunumuza mı yoksa Tepes'e mi?"

"Son bölüme."

"Ah, seni temin ederim onu öldürdük."

"Sanki bu olurken oradaymış gibi konuşuyorsun. Ne zaman, 1300'lerde mi ölmüştü?"

"1476 mıydı yoksa 77 mi?" Hatırlamaya çalışıyormuş gibi gösteriş yapıyordu.

"O kadar yaşlı değilsin," dedim.

"Emin misin *ma petite*?" Sinir bozucu, ifadesiz yüzünü bana çevirdi, gözleri bile ölü ve boştu. Bu iyi yapılmış bir oyuncak bebeğe bakmak gibi bir şeydi.

"Evet, eminim."

Gülümseyip iç çekti, hayat -daha iyi bir kelime bulmamıştım- yüzüne ve vücuduna geri geldi. Pinokyo'nun canlanışını seyretmek gibiydi.

"Hassiktir."

"Hala seni arada sırada gerebildiğimi bilmek güzel *ma petite*." Bunun üzerine gitmedim. Tam olarak üzerimde bıraktı-

ğı etkiyi biliyordu. "Eğer Serephina senin denginse, onunla başa çıkabilirsin ve ben de geri kalan herkesi vururum."

"Bu kadar kolay olmayacağını biliyorsun."

"Asla olmaz."

Bana baktı, gülümsüyordu.

"Gerçekten sana meydan okuyacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır ama senin bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Gülümsemesi sivri dişlerinin birazını gösterecek kadar genişledi. Işıkta harika görünüyordu. Teni soluktu ama çok soluk değildi. Eline dokundum. "Sıcaksın."

Bana baktı. "Evet *ma petite*, ne olmuş?"

"Bütün gün uyudun. Beslenene kadar soğuk olman gerekiyordu."

Bana, o içinde boğulunacak gözlerle baktı.

"Hassiktir," dedim. Yatak odasına gittim. Beni durdurmaya çalışmadı. Denemedi bile. Bu beni germişti. Kapıya ulaştığımda yarı koşar haldeydim.

Tek görebildiğim yatağın soluk siluetiydi. Kapının yanındaki ışık düğmesine bastım. Tepedeki ışık, acımasız bir şekilde parladı.

Jason yüzüstü yatmıştı, sarı saçları yastığın üzerinde parlıyordu. Açık mavi ince bikini mayosu dışında çıplaktı. Yatağa doğru yürüdüm, sırtına bakıyordum, nefes almasını istiyordum. Tam yatağa ulaştığımda, nefes alışını gördüm. Göğsümde sıkışan bir şey gevşedi.

Ona uzanmak için yatağın yanına diz çöktüm. Omzuna dokundum. Elimin altında hareket etti. Onu yan döndürdüm, yardımcı olmamıştı. Tamamen pasifti. Bana ağırlaşmış gözlerle baktı. Boynundan iki ince kızıl çizgi akmıştı. Çok

fazla kan yoktu, en azından örtüye bulaşmamıştı. Ne kadar kan kaybettiğini anlamamın bir yolu yoktu. Jean-Claude ne kadar almıştı.

Jason bana gülümsedi. Yavaş, tembel bir gülümsemeydi. "İyi misin?"

Sırtüstü dönerken eli belime dolandı.

"Bunu bir evet olarak kabul ediyorum." Yataktan uzaklaşmaya çalıştım ama tutuşu sertti, beni tutuyordu. Beni göğsüne doğru çekti. O arada Browning'i çektim. Beni durdurabilirdi ama denemedi.

Silahı kaburgalarına dayadım. Diğer elimi çıplak göğsüne dayamıştım, yüzümü onunkinden uzak tutmaya çalışıyordum. Yüzünü bana doğru yaklaştırdı.

"Tetiği çekerim."

Yüzüme birkaç santim kala durdu. "İyileşeceğim."

"Bir öpücük yüzünde bir delik açılmasına değer mi?"

"Bilmiyorum. Diğer herkes öyle olduğunu sanıyor," dedi. Yüzü bana doğru yavaşça yaklaştı, bana karar vermem için çok zaman veriyordu.

"Jason, onu bırak, hemen." Jean-Claude'un sesi odayı yankılı küçük fısıltılar gibi doldurdu.

Jason beni bıraktı. Ben yataktan kaydım, silah hala elimdeydi.

"Kurduma bu gece ihtiyacım var Anita. Serephina'yı görmeden onu vurmamaya çalış."

"Ona bana asılmamasını söyle," dedim.

"Ah, söyleyeceğim *ma petite*, söyleyeceğim."

Jason yastıkların üzerine yattı. Tek dizini kaldırdı, elleri karnının üzerindeydi. Rahat ve şehvetli görünüyordu ama gözleri Jean-Claude'un üzerinde kaldı.

"Neredeyse ideal hayvansın Jason ama beni kışkırtma."

"Onun sınırların ötesinde olduğunu söylememiştin."

"Şimdi söylüyorum," dedi Jean-Claude.

Jason yatakta doğruldu. "Artık çok centilmen olacağım."

"Evet, öyle olacaksın," dedi Jean-Claude. Orada girişte duruyordu, hala güzel görünüyordu ama tehlikeliydi de. Tehlikenin odanın içinde geliştiğini, sesinden fısıldandığını hissedebiliyordunuz. "Bizi biraz yalnız bırak *ma petite*."

"Bunun için zamanımız yok," dedim.

Jean-Claude bana baktı. Gözleri hala geceyarısı mavisiydi; göz akları kaybolmuştu. "Onu koruyor musun?"

"Benimle biraz kontrolden çıktı diye canının yanmasını istemiyorum."

"Ama sen onu vuracaktın."

Omuz silktim. "Tutarlı olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim, sadece ciddiyim."

Jean-Claude güldü. Garip hal değişimi beni de, Jason'ı da şaşırttı. Gülüşü çikolata kadar dolu ve yoğundu, sanki havadan alıp yiyebilirdiniz.

Yan gözle Jason'a baktım. Jean-Claude'a iyi eğitilmiş bir köpeğin efendisine bakacağı gibi bakıyor, efendisinin bir sonra ne isteyeceğine dair ipuçları arıyordu.

"Giyin kurdum ve sen, *ma petite*, senin de üzerini değiştirmen gerek."

Üzerimde siyah kot ve koyu mavi polo tişört vardı. "Üzerimdekilerde ne varmış?"

"Bu gece gösterişli olmamız gerek *ma petite*. Eğer önemli olmasaydı, hiç istemezdim."

"Bu gece elbise falan giymem."

Gülümsedi. "Tabii ki öyle. Sadece biraz daha stili olan şeyler seç. Eğer genç arkadaşının da uygun bir şeyleri yoksa, o ve Jason aynı boyda gibi. Eminim bir şeyler bulabiliriz."

"Bu konuda Larry'yle konuşmalısın."

Jean-Claude bana bir süre baktı. "Nasıl istersen *ma petite*. Şimdi, Jason'a giyinmesi için izin verir misin? Sen giyecek daha uygun bir şeyler bulurken ben de burada beklerim."

Tartışmak istiyordum. Ne giyeceğimin söylenmesi hoşuma gitmemişti ya da ne giymeyeceğimin. Ama üzerinde durmadım. Vampirlerin arasında, göz alıcı ve tehlikeli şeyleri beğendiklerini öğrenecek kadar çok kalmıştım. Jean-Claude, gösterişli olmamız gerektiğini söylerken belki de haklıydı. Biraz giyinmek beni öldürmezdi. Ama bunu reddetmem hepimizi öldürtebilirdi. Bu durumda kuralları bilmiyordum. Hiç kural olmadığından şüphelenmeye başlamıştım.

Valizimi bir başvampirle buluşacağımı düşünerek hazırlamamıştım, o yüzden seçeneklerim kısıtlıydı. Yüksek yakalı, önü dantelli, kırmızı bluzda karar kıldım. İki kolunda da küçük fırfırlı işlemeler bile vardı. Eğer insanın gözünün içine giren cart bir kırmızı olmasaydı, muhafazakar bir kıyafet bile olabilirdi. Giyme fikrinden bile nefret etmiştim çünkü Jean-Claude'un beğeneceğini biliyordum. Sadece rengi bile, onun beğeneceği bir şeymiş gibi duruyordu.

Her işe uygun siyah ceketimi bluzumun üzerine giydim. İki silahım, iki bıçağım ve bluzun içindeki haçımla gitmeye hazırdım.

"*Ma petite*, çıkabilir miyiz?"

"Elbette."

Kapıyı açıp yan gözle içeriye baktı. "Harika görünüyorsun *ma petite*. Makyajını çok beğendim."

"Yapmasaydım kırmızılar içinde çok soluk görünürdüm."

"Elbette, başka ayakkabın yok mu?"

"Sadece Nike'larım ve topuklularım var. Nike'larla daha rahat hareket ediyorum."

"Bluz umduğumdan daha iyi, koşu ayakkabıların kalsın. En azından siyahlar."

Jason yatak odasından çıktı. İçine iç çamaşırı giymediğini gösterecek kadar dar bir deri pantolon giyiyordu. Üzerinde yüksek yakalı ve yakasında ilik yerine geçen ipliğin düğme üzerinden geçtiği, tek siyah düğmeli, çok oryantal görünüşlü gömleklerden vardı. Kolları boldu ve yakası gözlerine mükemmel uyan bir mavilikteydi. İşlemeleri öyle koyu sarıydı ki altın gibi görünüyordu ve daha koyu mavi bir iplikle desteklenmişti. Kolları, yakası ve kumaşın kenarları, siyah iplikle işlenmişti. Jason hareket ettikçe gömlek biraz açılıp çıplak karnını sergiliyordu. Yumuşak siyah çizmeleri, dizlerinin üzerinden kıvrılmıştı.

"Şey, terzinin kim olduğunu biliyorum," dedim. Kıyafetim yanlarında çok sönük kalacaktı.

"Monsenyör Kirkland'ı da çağırır mısın? O da giyininceye gidebiliriz."

"Larry üzerini değiştirmek istemeyebilir."

"O zaman değiştirmez. Onu zorlamam."

Ona baktım, ona inandığımdan pek emin değildim ama Larry'yi çağırdım. Yatak odasına geçip valizde başka neler olduğuna bakmayı kabul etti ama değişmeye söz vermedi.

Dışarı, üzerindeki koyu kot ve Nike'larla çıktı. Tişörtünü parlak, açık mavi ipek bir gömlekle değiştirmişti. Bu gömlek, gözlerini her zamankinden daha mavi göstermişti. Omuzlarında biraz büyük duran deri ceket, omuz askısını gizlemişti. Üzerindeki büyük faniladan sonra bir gelişme gibi görünmüştü. Gömleğin yakasını ceketin üzerine çıkarmıştı, yaka yüzünü de öne çıkartmıştı.

"Oradaki şeylerin bazılarını görmen gerek," dedi Larry. Sanki inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bazılarının içine nasıl girildiğini bile bilmiyorum."

"İyi görünüyorsun," dedim.

"Sağol."

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Evet, gidebiliriz. İki yüz sene aradan sonra Serephina ile görüşmek ilginç olacak."

"Bunun senin için eski günleri yad etme haftası olduğunu biliyorum ama neden burada olduğumuzu hatırla. Xavier, Jeff Quinlan'ı kaçırdı. Kim bilir ona neler yapıyordur? Onun evinde, güvencede olmasını istiyorum. Bu ikinci gece. Onu bu gece kurtarmalıyız."

Jean-Claude başıyla onayladı. "O zaman hadi çıkalım, *ma petite*. Serephina bizi bekliyor." Sesi hevesliydi, sanki onu görmeyi istiyormuş gibiydi. İlk defa, Serephina ile sevgili olabileceklerini düşündüm. Jean-Claude'un bakir olmadığını biliyordum. Yani, gerçekçi olmak lazımdı. Ama sevgilileri olduğunu bilmek ile onlardan biriyle tanışmak farklı şeylerdi. Daha başından bunun beni rahatsız edeceğini anlamıştım.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana gülümsedi. Gözlerinin akları yeniden belirmişti. Bu onu neredeyse insan gibi gösteriyordu. Neredeyse.

23

Jean-Claude üstündeki ceketi ve çizmeleriyle park yerinde, sanki biri çıkıp fotoğrafını çekecekmiş ya da gelip imza isteyecekmiş gibi yürüdü. Biz de arkasından, onun maiyetindeymiş gibi gidiyorduk. Hoşuma gitse de gitmese de, zaten öyleydik. Ama Jeff Quinlan'ı kurtarmak için biraz yalakalık yapmaya itirazım yoktu. İyi bir amaç uğrunaysa, biraz yağcılık bile yapabilirdim.

"Sen mi kullanacaksın? Yoksa Serephina'nın evine nasıl gidileceğini bana tarif etmen gerekecek," dedim.

"Zamanı gelince nereden dönüleceğini sana söylerim."

"Kaçıp polislere evinin yerini söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi ve başka da bir şey söylemedi.

Kaşlarımı çattım ama hepimiz cipe bindik. Tahmin edin ön koltuğa kim geçti.

Anayola doğru çıktık. Trafik sıkışıktı. Trafik kötüyken Strip'in devam ettiği altı kilometreyi geçmek saatler sürebilirdi. Jean-Claude dar bir yola dönmemi söyledi. Başka bir sinemaya giden bir sokağa benziyordu ama bir yan yol çık-

tı. Ara sokakları biliyorsanız, trafiğin büyük çoğunluğunu atlatabiliyordunuz.

Branson'ın genel yapısından farkedilmiyor ama görüş alanınızın biraz dışında, bir sonraki tepenin ardında, gerçek Ozarklar vardı. Dağlar, orman ve hayatını turistlerden kazanmayan insanların yaşadığı evler... Strip'teyse her şey neon ve yapaydı. On beş dakika sonra, Ozark Dağları'na uzanan yolda etrafımızı ağaçlar sardı.

Karanlık iyice bastırmıştı. Sadece karanlığın baskısından dökülen yıldızlar ve kendi farlarımızın tüneli içinde gidiyorduk.

"Tabutun kayıp olduğu halde Serephina'yı görmeye hevesli gibisin," dedim.

Jean-Claude koltuğunda emniyet kemerinin izin verdiği kadar döndü. Herkesin emniyet kemeri takmasında ısrar etmiştim ve Jean-Claude bununla çok eğlenmişti. Ölü birinin emniyet kemerini takması aptalcaydı sanırım ama hey, arabayı ben kullanıyordum.

"Sanırım Serephina beni hala yüzlerce yıl önce tanıdığı genç vampir zannediyor. Eğer benim güçlü bir rakip olduğumu düşünseydi, benimle ve adamlarımla doğrudan ilgilenirdi. Sadece tabutumu çalmakla yetinmezdi. Kendine çok güveniyor."

"Adamlarından biri olarak soruyorum, sen kendine çok güvenmediğinden emin misin?" diye arkadan seslendi Larry.

Jean-Claude başını hafifçe çevirip arkaya baktı. "Onunla tanıştığımda, Serephina yüzlerce yıl yaşamıştı. Bir vampirin güçleri iki ya da üç yüzyıl içinde yerleşir. Onun sınırlarını biliyorum Lawrence."

"Bana Lawrence demeyi kes. Adım Larry."

Jean-Claude içini çekti. "Onu iyi eğitmişsin."

"Bu şekilde geldi," dedim.

"Ne kötü."

Jean-Claude durumu kavgalı bir aile buluşması gibi göstermişti, yoksa bu bir oksimoron muydu? Haklı olmasını umuyordum ama vampirlerden öğrendiğim bir şey vardı; pelerinlerinin altından devamlı yeni tavşanlar çıkarıyorlardı. Eğer dikkatli olmazsan gözlerini yiyebilecek, büyük, sivri dişli, etobur tavşancıklar.

"Arkadaki kurtoğlan ne yapacak?"

"Söyleneni yapacağım," dedi Jason.

"Harika," dedim.

Sessizce yola devam ettik. Jean-Claude nadiren havadan sudan konuşurdu ve ben de pek havamda değildim. Hepimiz hoş, küçük bir ziyarete katılacaktık ama orada bir yerde Jeff Quinlan, Xavier'in elinde ikinci gecesini geçiriyordu. Bu biraz havamın kaçmasına yol açmıştı.

"İleriden sağa dön *ma petite.*" Jean-Claude'un sesi beni sıçrattı. Sessizliğe ve yolun karanlığına dalmıştım.

Cipi yavaşlattım. Çakıl bir yoldu, diğer bütün çakıl yollar gibi anayoldan ayrılıyordu. Bir tabelası yoktu. Hiçbir özelliği yoktu.

Yol dardı ve iki tarafında büyüyen ağaçlar o kadar yakındı ki sanki dar bir tünelde gidiyordum. Çıplak dallar etrafımızda, bir duvarın birbirine geçmiş taşları gibi görünüyordu. Farlar kuru ağaçların üzerinden kayıyor, cip hendeklere denk gelince zıplıyordu. Cipin tavanına dallar vuruyordu.

"Aman," dedi Larry. Yüzünü, koyu renk cama emniyet kemerinin izin verdiği kadar yaklaştırmıştı. "Evin bu yolun sonunda olduğunu bilmeseydim geri dönerdim."

"Amaç da bu zaten. Kadimlerin çoğu, her şeyin ötesinde mahremiyete önem verir."

Farlar, yolu boydan boya geçen bir hendeği aydınlattı. Sanki on yıllarca akan yağmur suyu yolu aşındırmıştı.

Larry arka koltuktan öne yaslandı, kemeri gerilmişti. "Yol nereye gitti?"

"Cip devam edebilir."

"Emin misin?" diye sordu.

"Gayet eminim."

Jean-Claude koltuğuna gömülmüştü. Çok rahat görünüyordu, neredeyse gevşemişti. Benim duyamadığım bir müziği dinliyor, benim anlayamayacağım şeyler düşünüyordu.

Jason öne eğilip elini koltuğumun arkasına koydu. "Yola neden çakıl döktürmemiş ki? Buraya yerleşeli neredeyse bir yıl oldu."

Yan gözle Jason'a baktım. Jean-Claude'un işlerini benden daha iyi biliyor olması ilginçti.

"Burası onun hendeği. Meraklılar için koyduğu engel. Pek çoğumuz yeni statümüzü anlamakta güçlük çekiyor ve hala insanlardan uzak duruyorlar."

Tekerlekler çukurun kenarlarından kaydı. Bu bir kraterin içine doğru gitmek gibi bir şeydi. Mucizevi bir şekilde cip diğer tarafa tırmandı. Eğer normal bir arabada olsaydık, inip yürümemiz gerekecekti.

Yol yüz metre kadar yukarıya tırmandı ve bir anda sağ tarafta bir açıklık belirdi. Cipin boyasını berbat etmeden geçebileceği kadar geniş görünmüyordu. Orasının bir açıklık olduğunu gösteren tek şey, ağaçların karanlığı arasından parlayan ayışığıydı. O kadar çok ayışığı, orada bir şey olduğu anlamına geliyordu. Bir zamanlar giriş yolu

olan yerde, dağılmış çakılların arasından uzayan çimenler yolu kaplamıştı.

"Burası mı?" diye sordum emin olmak için.

"Öyle zannediyorum," dedi Jean-Claude.

Cipi ağaçların arasına sürüp dalların arabanın yanlarına vuruşunu dinledim. Cipin kiralık değil de Stirling'in şirketine ait olmasını diliyordum. Son metalik gırç sesi ile ağaçlardan kurtulduk. Önümüzde, etrafı ayışığı ile gümüşe boyanmış, yaklaşık bir hektarlık bir açık alan vardı. Çimenler, sanki biri sonbaharda tırmıklamaya başlamış ama kış bastırınca yarım bırakıp gitmiş gibi duruyordu. Evin arkasında da bakımsız bir meyve bahçesi vardı. Arazi, dağın eteklerine doğru hafif bir eğimle uzanıyordu. Çimenlerin ötesinde yoğun, el değmemiş orman başlıyordu.

Ev, hafif bir yokuşun ortasında duruyordu. Ayışığında gümüşi bir grilikteydi. Orasından burasında boya parçaları dökülmüştü. Evin önünde geniş taş bir veranda vardı, kapıyı ve pencereleri gölgelerin ardına gizlemişti.

"Farları kapat *ma petite*."

Karanlık verandaya bakıp ışıkları kapatmak istemedim. Ayışığının o gölgeleri aydınlatması zordu.

"*Ma petite*, ışıklar."

Farları kapattım. Ayışığı gözle görülebilir hava gibi üzerimizi kapladı. Veranda, mürekkep okkası gibi karanlık ve hareketsizdi. Jean-Claude emniyet kemerini çözüp indi. Çocuklar da aynı şeyi yaptı. En son ben indim.

Çimene büyük düz taşlar yerleştirilmişti, verandaya çıkan merdivenlere kadar kıvrılarak ilerliyordu. Boyaları dökülmüş kapının yanında bir pencere vardı. Cam kırılmıştı, pencereye gece ayazını dışarıda tutmak için diğer taraftan kontrplak çakılmıştı.

Kapının diğer tarafındaki daha küçük pencere sağlamdı ama arkasına göstermeyecek kadar pisti. Gölgeler yapışkandı ve dokunulabilecek kadar yoğun görünüyordu. Bana kılıcın savrularak çıktığı karanlığı hatırlatmıştı. Ama bu seferki o kadar yoğun değildi. Karanlığın ardını görebiliyordum. Orada gölgeler dışında bir şey yoktu.

"Gölgelerin nesi var?" diye sordum.

"Bir panayır numarası, önemli bir şey değil," dedi Jean-Claude. Arkasına bile bakmadan hızla merdivenleri çıktı. Endişeliyse bile belli etmiyordu. Jason da peşinden merdivenlerden yukarı fırladı. Larry ve ben sadece yürüdük. Bu genellikle yapılacak en iyi şeydi. Gölgeler olması gerekenden daha serindi ve Larry yanımda titredi. Ama üzerlerinde bir güç hissi yoktu. Jean-Claude'un dediği gibi bir panayır numarasıydı.

Telli kapı menteşelerinden sökülmüştü. Verandanın yerinde, parçalanmış ve unutulmuş bir halde duruyordu. Verandanın sağladığı korumaya rağmen ön kapı çürümüştü ve boyaları dökülmüştü. Anlaşılan sert hava koşullarına maruz kalmıştı. Yapraklar, veranda tırabzanlarının kenarlarında, rüzgarın onları taşıdığı yerlerde birikmişti.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Larry.

"Eminim," dedim.

Soruyu anlamıştım. Eğer gölgeler olmasaydı, evin terkedilmiş olduğunu söylerdim. "Gölgeler, buraya şans eseri gelmiş birinin cesaretini kırardı," dedim.

"Evet ama ben buraya oyun mu ikram mı oynamaya gelmedim," dedi Larry.

Jean-Claude yan gözle bize baktı. "Ev sahibemiz geliyor."

Boyaları dökülmüş, harap kapı açıldı. Ben, paslı menteşelerden lanetli köşk gıcırtısı çıkmasını bekledim ama kapı rahatça açıldı. Girişte bir kadın duruyordu. Arkasındaki oda karanlıktı. Bedeni, oda ve gece arasında siluet halinde belirgindi. Karanlıkta bile iki şeyden emindim: Bir vampirdi ve Serephina olacak kadar yaşlı değildi.

Vampir benden birkaç santim uzundu. Elindeki yanmayan mumu kaldırdı. Odadan bir güç akımı akarken ensemdeki tüyler dikildi. Mum parlayıp gece görüşümde parlak yıldızlar bırakarak yandı.

Vampirin kahverengi saçları o kadar kısa kesilmişti ki yanlardaki saçlar tıraşlıymış gibiydi. Gümüş iğne küpeler, iki kulağından da yukarıya doğru yükseliyordu. Sol kulağından uzun bir küpe daha sallanıyordu. Gümüş zincir ucuna takılı yeşil mineli bir yapraktı bu. Üst tarafı çok dar, kırmızı deri elbise giymişti. Karanlığa rağmen kadın olduğunu bu sayede anlamıştım. Kalçalarından sonra bollaşan elbisesinin eteği, ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Deri bir tuvalet. Vay.

Bize sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Ben Ivy." Sesinde bir kahkaha tınısı vardı ama Jean-Claude'unkinin her zaman hissettirdiği biraz seksi ya da kaygan hissin aksine, onunki kırık cam gibi keskindi. Gıdıklamayı değil can yakmayı, korkutmayı amaçlıyordu.

"Mekanımıza girin, hoş geldiniz." Kelimeler çok resmiydi, sanki sık tekrarladığı bir konuşma yapıyordu ya da anlaşılmayan sihirli kelimeleri söylüyordu.

"Bu cömert davetin için sana teşekkür ederim Ivy," dedi Jean-Claude. Bir anda elini tutuyordu. Onu uzanırken görmemiştim. Hareket ettiğini görmemiştim. Bu bir filmin bir

sahnesini kaçırmak gibiydi. Ivy'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa o da benim gibi hissediyordu. Kızgın görünüyordu.

Jean-Claude, Ivy'nin elini dudaklarına doğru çok yavaşça kaldırdı. Gözlerini üzerinden hiç ayırmadı. Dojo'da rakibine selam verirken de böyle yapılırdı çünkü eğer başka tarafa bakarsan sopa yiyebilirdin.

Beyaz mum bir kenarından aktı. Çıplak elle tutuyordu, şamdan yoktu. Jean-Claude, Ivy'nin elini yavaşça kaldırıp dudaklarını elinin üzerine değdirdi. Mum olması gerekenden daha hızlı akıyordu.

Jean-Claude, Ivy'nin elini tam kendisini yanmaktan kurtaracağı bir anda bıraktı ama o öylece durup sıcak mumun elinden akmasına izin verdi. Sadece gözlerindeki belli belirsiz bir oynama canının yandığını belli etti. Mumun elinde sertleşmesine izin verdi. Mumun bıraktığı izde hafif bir kızarıklık oldu. Ivy onunla ilgilenmedi.

Mumdan başka damla akmadı. Genelde bir mum bu hızda akarsa, akmaya devam ederdi. Mumun üzerinde altın renkli bir damla oluştu, gerginleşmiş su damlası gibiydi.

Bir vampirden diğerine baktım ve başımı iki yana salladım. 'Çocukça' terimi size bir şey ifade ediyor muydu? Ama bunu yüksek sesle söylememiştim. Tek bildiğim, bunun eski bir vampir ayini olabileceğiydi. Yine de bana pek ikna edici gelmemişti.

"Beraberindekiler içeri girmeyecek mi?" Ivy deri eteğini uçuşturarak kenara çekildi. Mumu havaya kaldırmış, yolumuzu aydınlatıyordu.

Jean-Claude da kenara çekilip aralarından eve girmemize izin verdi. Jean-Claude'un beni yemeyeceğine güveniyordum. Ivy'nin beni yemesine izin vermeyeceğine de gü-

veniyordum. Ama Jean-Claude'un bu kadar eğleniyor olmasından hoşlanmamıştım. Beni gerginleştirmişti. Vampirler sadece işler çirkinleştiğinde eğlenmeye başlardı.

Jason ikisinin arasında eve girdi. Larry yan gözle bana baktı, omuz silktim ve içeriye yürüdüm. Larry de beni takip etti. Benim içeri girme kararımla, evin güvenli olduğuna kanaat getirmişti. Belki de öyleydi. Belki.

24

Kapı arkamızdan kapandı ama birinin kapıyı kapattığını sanmıyorum, en azından kimse ellerini kullanmamıştı. Güvenli olsun ya da olmasın, bu küçük güç gösterileri beni sinir etmeye başlamıştı.

Odanın havası çok durgun ve tatsızdı. Köhne ve kuru kokuyordu, bir küf tadı vardı. Gözleriniz kapalı bile olsa bu odaların uzun zamandır boş durduğunu anlayabilirdiniz. Sola doğru daha küçük bir odaya açılan bir giriş gördüm. Oda o kadar tozluydu ki gri görünüyordu. Bir köşede duran makyaj masasının aynasından boş odanın yansıması görünüyordu.

Oturma odasında hiç eşya yoktu. Ahşap zemin tozla kaplıydı. Ivy karşı duvardaki kapıya doğru ilerlerken elbisesinin eteği yerde sürünüp ardında iz bırakıyordu. Kapının altından ince bir çizgi halinde ışık sızıyordu. Altın renkliydi ve elektrik ışığından daha yoğundu. Mum ışığı olduğuna bahse girerdim.

Kapı daha Ivy dokunmadan açıldı. Zengin bir ışık dalgası içeriye döküldü, olması gerekenden daha parlaktı

çünkü biz karanlıkta çok uzun süre kalmıştık. Işığın önünde bir erkek vampir duruyordu. Kısa boylu ve zayıftı. Yüzü yakışıklı olamayacak kadar gençti, daha çok hoş denebilirdi. O kadar yeni ölmüştü ki teni hala plajda, gölde ya da güneşli başka bir yerde bulunduğu için bronzdu. Korkutucu derecede ölü olamayacak kadar genç görünüyordu. On sekiz yaşında olmalıydı. Eğer daha genç se bu yasadışı olurdu. Yine de narin ve yeteri kadar gelişmemiş görünüyordu. Sonsuza kadar yasal yaşın altında kalacaktı.

"Ben Bruce." Çok utanmış görünüyordu. Belki elbise yüzündendi. Açık gri, kuyruğu bile olan bir frak giymişti. Pantolonunun yanlarından kömür rengi çizgi iniyordu. Eldivenleri beyazdı ve gömleğinin görünen kısmına uyuyordu. Yeleği ipeksi bir griydi. Papyonu ve kuşağı, Ivy'nin elbisesiyle aynı kırmızıydı. Beraber mezuniyet balosuna gidecekmiş gibi duruyorlardı.

Oda kapısının iki yanında, iki adam boyunda şamdanlar vardı; odayı hareketli, altın rengi ışıkla doldurmuşlardı. Diğer taraftaki oda, oturma odasının iki katıydı, büyük ihtimalle bir zamanlar mutfaktı. Ama öndeki odaların aksine burası yeniden dekore edilmişti.

Yerde bir İran halısı vardı. Renkleri o kadar parlaktı ki vitray gibi duruyordu. Karşılıklı uzun duvarlar kilimlerle kaplıydı. Birinde, köpek sürüsünden kaçan bir tekboynuz vardı. Diğerinde bir savaş sahnesi işlenmişti ama zamanla o kadar solmuştu ki şekillerin bazıları kumaşın içinde kaybolmuştu. Odanın diğer ucunda açık renk ipek perdeler göze çarpıyordu, tavandan sarkan uzun kordonlarla tutturulmuşlardı. Perdelerin solundaki kapı açıldı.

Ivy elindeki mumu büyük şamdanın boş yuvalarından birine yerleştirdi. Jean-Claude'un önüne geçti. Jean-Claude'un gözlerine bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. "Çok güzelsin." Parmaklarını ceketinin kenarında dolaştırdı. "Yalan söylediklerini düşünüyordum. Hiç kimse bu kadar güzel olamaz." Büyük inci düğmeleriyle oynadı, boynuna bakarken elleri aşağıya doğru iniyordu. Jean-Claude, Ivy'nin elini gömleğinin pantolonun içinde kaybolduğu yere ulaşmadan uzaklaştırdı.

Bu, Ivy'yi çok eğlendirmiş gibiydi. Parmakları üzerinde yükselip ellerini ve dirseklerini Jean-Claude'un göğsüne dayadı. Ağzı, Jean-Claude'a doğru yükseldi, öpmeye hazırdı. "Göründüğün kadar iyi düzüşüyor musun? Öyle olduğunu söylediler. Çok hoşsun. Hiç kimse yatakta senin göründüğün kadar iyi olamaz."

Jean-Claude parmaklarını Ivy'nin yüzüne koydu, çenesini okşuyordu. Ivy'ye gülümsedi.

Ivy'nin kırmızı dudakları da kıvrıldı. Tüm ağırlığıyla üzerine yaslandı.

Jean-Claude, sanki Ivy ona yaslanmıyormuş gibi, yüzünü nazikçe tutmaya devam etti.

Ivy'nin gülümsemesi, ufukta batan güneş gibi yavaşça yok oldu. Doğrulup yeniden tabanları üzerinde durdu. Jean-Claude'un tuttuğu yüzü, şimdi çok ifadesiz ve boş görünüyordu.

Vampir Bruce, Ivy'yi kolundan tutup geri çekti. Ivy dengesini kaybetti, Bruce onu tutmasaydı düşebilirdi. Ivy şaşkın gözlerle etrafa baktı, sanki başka bir yerde olmayı bekliyordu.

Artık Jean-Claude gülümsemiyordu. "Beni arzulayan birinin malı olmayalı çok zaman oldu. Çok uzun zaman."

Ivy, Bruce'un kollarına yığılmış duruyordu. Yüzü korku içinde kasılmıştı. Bruce'u itip tek başına doğruldu. Sanki düzeltmeye çalışır gibi kırmızı elbisesine asıldı. Yüzündeki korku neredeyse gitmişti, sadece gözlerinin etrafında biraz gerginlik kalmıştı.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Yüzyılların tecrübesi, küçüğüm."

Ivy'nin gözleri kızgınlıktan kararmıştı. "Bakışlarınla bir vampiri etkin altına alamaman gerekiyordu."

"Öyle olması mı gerekiyordu?" diye sordu Jean-Claude alayla.

"Bana gülme."

Ivy'nin sıkıntısını anlayabiliyordum. Jean-Claude istediğinde tam bir baş ağrısı olabiliyordu.

"Bizi bir yere götürmeniz söylenmişti çocuklar, hadi götürün."

Ivy tam önünde durdu, yumruklarını sıkmıştı. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Kahverengi irisi, göz aklarına kadar büyüdü, kör gibi göründü. Gücü odada yayıldı. Tenimizin üzerinde geziniyordu, sanki bir parmak değmiş gibi tüylerim diken diken oldu.

Elim Browning'e uzandı. Eski bir alışkanlıktı.

"Hayır, Anita, bu gerekli değil. Bu küçük kız bana zarar veremez. Dişlerini gösterebilir ama eğer bu hoş halı üzerinde ölmek istemiyorsa, kim olduğumu hatırlasa iyi olur."

"Ben Şehrin Efendisi'yim!" Sesi evde kükredi, bir fısıltıya dönüşünceye kadar odalarda yankılanıp yoğunlaştı.

Sesler yok olduğunda ben titriyordum. Ivy kendini biraz toparlamıştı. Hala kızgın görünüyordu ama gözleri normale dönmüştü.

Bruce elini Ivy'nin omzuna koymuştu, sanki onun mantıklı davranacağından emin değildi. Ivy, Bruce'un elinden kurtulup zarif bir hareketle açık kapıyı işaret etti.

"Sizi aşağıya götüreceğiz. Diğerleri orada bekliyor."

Jean-Claude gözlerini ondan hiç ayırmadan, yere yakın teatral bir selam verdi. "Önce sen buyur tatlım. Bir hanımefendi her zaman bir beyefendinin önünde yürümeli, asla arkasında değil."

Ivy gülümsedi, birden yeniden kendisinden hoşnut olmuştu. "O zaman insan hanımefendin de benimle beraber yürüsün."

"Öyle yapacağımı hiç zannetmiyorum," dedim.

Masum kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Bir hanımefendi değil misin yani?" Kalçalarını abartılı bir biçimde kıvırarak bana doğru geldi. "Bize hanımefendi olmayan birini mi getirdin Jean-Claude?"

Jean-Claude'un içini çektiğini duydum. "Anita bir hanımefendidir. Onunla beraber yürü *ma petite* ama dikkatli ol."

"Siz salakların beni ne olarak gördüğünün ne önemi var ki?"

"Eğer bir hanımefendi değilsen, o zaman bir fahişesindir. Bu duvarlar arasında bir insan fahişenin başına neler gelebileceğini bilmek istemezsin sanırım." Sanki bunu yapmış gibi söylemişti. Sanki oradaymış, bunu yapmış ve eğlenmiş gibi...

Ivy bana gülümsedi, kahverengi gözlerini bana dikti. Gözlerine baktım ve gülümsedim.

Kaşlarını çattı. "Sen insansın. Gözlerime bu şekilde bakamazsın."

"Sürpriz," dedim.

"Gidebilir miyiz?" dedi Jean-Claude.

Ivy yeniden kaşlarını çattı ama kapıdan geçti, takılmamak için eteğini tek eliyle kaldırıp bir-iki basamak indi. Dönüp bana baktı. "Geliyor musun?"

"Ne kadar dikkatli olmam gerekiyor?" diye sordum Jean-Claude'a.

Larry ve Jason gelip yanımda durdu.

"Eğer önce onlar şiddete başvurursa kendini savun. Ama ilk kanı sen dökme ya da ilk vuran sen olma. Savun ama saldırma *ma petite.* Bu gece oyunlar oynayacağız. Eğer sen durumu abartırsan fazla şansımız olmaz."

Ona sertçe baktım. "Bu hoşuma gitmedi."

Gülümsedi. "Biliyorum ama bu gecelik bize katlan *ma petite.* Kurtarmak istediğin insanı hatırla ve o müthiş öfkeni kontrol et."

"Evet, insan?" dedi Ivy. Beni basamaklarda bekliyordu. Bir çocuk gibi sabırsız ve huysuz görünüyordu.

"Geliyorum," dedim. Beni bekleyen vampire yetişmek için koşmadım. Normal bir hızla yürüdüm ama bakışlarının ağırlığı tenimi kaşındırmıştı. Merdivenlerin başında durup aşağıya baktım. Yüzüme serin ve nemli hava çarptı. Yoğun, kapalı ve küflü kokuyordu. Aşağıda pencere olmadığını ve bir yerlerde, duvarları yiyen bir su sızıntısı olduğunu anlayabiliyordunuz. Burası bir bodrumdu. Bodrumlardan nefret ederim.

Kokuşmuş havada derin bir nefes aldım ve basamaklardan aşağıya indim. Bunlar bugüne kadar gördüğüm, bir bodruma inen en geniş merdivenlerdi. Ahşap yeni ve işlenmemiş gibiydi. Sanki işlemekle ya da zımparalamakla vakit kaybetmemişlerdi. İkimizin beraber ineceği kadar genişlik

vardı. Ama onunla aynı basamakta olmak istemiyordum. Belki Jean-Claude'a karşı büyük bir tehlike değildi ama bana yapabilecekleri konusunda aldanmamıştım. Yeni bir başvampirdi, henüz tam gelişmemişti ama yüzeyin altında kaynayan, tenimin üzerinde gezinen bir gücü vardı. Durdum, onun inmesini bekledim.

Ivy gülümsedi. Korkumun kokusunu alabiliyordu. "Eğer ikimiz de hanımefendiysek, o zaman beraber yürümeliyiz. Gel Anita." Bana elini uzattı. "Hadi aşağıya beraber inelim."

Ona bu kadar yakın olmak istemiyordum. Eğer üzerime atlarsa çok zamanım olmazdı. Silahımı zamanında çıkarabilirdim ama çıkaramayabilirdim de. Silahı ilk çeken olmama zorunluluğu, beni rahatsız etmiş ve korkutmuştu. Beni hayatta tutan şeylerin başında, önce ateş edip soruları sonra sormak geliyordu. Öteki türlü davranan, hiçbir şekilde hayatta kalamazdı.

"Jean-Claude'un insan hizmetkarı benden korkuyor mu?" Orada, arkasında uzanan karanlığın içinde gülümseyerek duruyordu. Düşündüğüm kadar sert değildi. Öyle olmasını umuyordum.

Uzattığı eliyle ilgilenmedim ama o iki basamaktan aşağıya indim. Omzum çıplak tenine süründü ve sanki koluma solucanlar saldırmış gibi hissettim. İlerideki karanlığa doğru merdivenlerden indim, sol elim ölümüne yanımdaki tırabzanı tutuyordu. Ivy'nin bana yetişmek için merdivenlerden inen yüksek topuklarının sesini duydum. Rahatsızlığını teninden yükselen sıcaklık gibi hissedebiliyordum. Erkeklerin de arkamızdan indiklerini duydum ama kontrol etmek için dönüp bakmadım. Bu gece önce kim çekilecek oynuyorduk. Bu en iyi oynadığım oyunlardan birisiydi.

Arabayı çeken atlar gibi merdivenlerden beraber indik, benim sol elim tırabzandaydı, o iki eliyle eteğini kaldırmıştı. Rahat inmesini zorlaştırmak için hızımı artırdım, tabii eğer havada süzülemiyorsa. Süzülemiyordu.

Sağ kolumu yakalayıp beni kendine doğru çevirdi. Silahıma uzanamamıştım. Bilek kılıfları kullandığım için bıçaklarımı da çekemezdim. Dişi vampirle neredeyse yüz yüzeydim ve silahlarımdan hiçbirine uzanamıyordum. Beni kurtarabilecek tek şey, onun beni öldürmemesiydi. Hayatımı Ivy'nin ellerine bırakmak bana iyi bir bahis gibi gelmemişti.

Kızgınlığı tenimin üzerinden aktı. Vücudundan ısı yayılıyordu. Elinin sıcaklığını deri ceketin üzerinden bile hissedebiliyordum. Kolumu çekmeye çalışmadım. Toyoto'ları havaya kaldırabilen bir güç beni bırakmazdı. Dokunuşu yakmadı çünkü bu o türde bir sıcaklık değildi ama dokunuşunun gerçekten can yakmayacağına ikna olmak kolay değildi. Tenim yıllarca Dokunma, sıcak! diye uyarılmıştı. Sıcaklık, bedenime sanki ateşin yanında duruyormuşum gibi çarpıyordu. Eğer bunu isteyerek yapıyor olsaydı, etkileyici olabilirdi. Lanet olsun, yine de etkileyiciydi. Birkaç yüzyıl içinde cehennem kadar korkutucu olacaktı. Sanki şimdi yeterince korkutucu değilmiş gibi.

İnsanı içine çeken, kendi ışığı ile parlayan gözlerine hala bakabiliyordum. O boğazımı parçalarken bu çok işime yarayacaktı.

"Eğer ona zarar verirsen Ivy, ateşkes biter." Jean-Claude merdivenlerden kayarak inip biraz üzerimizde durdu. "Ateşkesin bitmesini istemezsin Ivy." Elini, Ivy'nin çenesinin kenarında gezdirdi.

Jean-Claude'dan Ivy'ye, ondan da bana zıplayan gücü hissettim. Benim nefesim kesildi ama Ivy beni bıraktı. Kolum sanki üzerinde uyumuşum gibi uyuşmuştu. Silah tutamazdım. Jean-Claude'a ne haltettiğini sormak istiyordum ama yapamadım. Kolumu yeniden kullanabileceğime göre, bunu sonra tartışabilirdik.

Bruce bizi itip aramızdan geçti, Ivy'nin yanında endişeli bir erkek arkadaş gibi duruyordu. Yüzüne bakınca bunun doğru olduğunu anladım. Bruce'u, Ivy'nin vampir yaptığına bahse girerdim.

Ivy onu o kadar sert itti ki merdivenlerden aşağıya sendeleyip karanlıkta kayboldu. Ivy gayet iyi durumda görünüyordu. Ben parmakuçlarımı zor hissediyordum.

Isı üzerime haşlayıcı bir rüzgar gibi geldi ve karanlığa doğru esti. Duvarlardaki meşaleler, bir vış sesi ve kıvılcım yağmuruyla lamba gibi aydınlandı. Tavandan sarkan parafin lambası ateşle doldu. Cam fanus patladı, cam parçaları yağmur gibi döküldü, ateşi fitilin ucunda yanıyordu.

"Serephina sana bu pisliği temizletecektir," dedi Jean-Claude.

Ivy basamakların geri kalanını kalçalarını savuran bir zarafetle indi. "Serephina buna aldırmaz. Kırık cam ve alevler pek çok işe yarayabilir." Bunu söyleyiş şekli hiç hoşuma gitmemişti.

Bodrum siyahtı. Siyah duvarlar, siyah zemin, siyah tavan. Sanki büyük siyah bir kutunun içindeydik. Duvarlardan zincirler sarkıyordu, bazı kelepçeler kürkle kaplanmış gibiydi. Odada boylu boyunca... Cihazlar dizilmişti. Bazılarının ne olduklarını anlamıştım. Bir askı, bir demir bakire... Ama diğerleri daha çok, sert seks aletlerine beziyor-

du. Ne için yapıldıklarını anlayabiliyordunuz ama nasıl çalıştığını çözemiyordunuz. Çoğunda sanki gereğinden fazla delik vardı ve hiçbirisinin kullanma kılavuzu olduğunu zannetmiyordum.

Yerde bir mazgal vardı ve içine doğru biraz su akıyordu. Ama mazgalın sadece su için olmadığına bahse girerdim.

Larry merdivenlerden inip yanımda durdu. "Bunlar düşündüğüm şeyler mi?"

"Evet, işkence aletleri." Elimi yumruk yapmaya çalıştım, sonra bir daha denedim. Yeniden hissetmeye başlamıştım.

"Bize zarar vermeyeceklerini sanıyordum," dedi.

"Sanırım bunun bizi korkutması gerekiyor."

"İşe yarıyor," dedi.

Dekor benim de çok hoşuma gitmemişti ama artık elimi hissedebiliyordum. Eğer gerekirse silahımı çekebilirdim.

Solda, hiç farketmediğim bir kapı açıldı. Gizli bir kapıydı. Kapıdan bir vampir girdi. Kapıdan geçebilmek için neredeyse ikiye bükülmüştü. Doğruldu, imkansız derecede ince ve uzundu, kadavra gibiydi. Bu gece beslenmemişti ve hoş görünmek için hiç çaba harcamıyordu. Derisi eski parşömen gibiydi, yüzündeki kemiklere ince zar gibi yapışmıştı. Ölü bir balığınki gibi mavi gözleri çökmüştü ve kafasının içinde boş görünüyordu. Hastalıklı elleri uzun ve kemikliydi, çok uzun parmakları vardı, sanki siyah paltosunun içinden çıkmış beyaz örümcekler gibiydi.

Odaya girerken paltosunun etekleri yerde pelerin gibi süründü. Baştan aşağı siyahlar giymişti. Sadece teni ve kısa kesilmiş beyaz saçları ona ihanet etmişti. Siyah odada ilerlerken sanki kafası ve elleri kendi başına hareket ediyordu.

Görüşümü düzeltmek için başımı iki yana salladım. Yeniden baktığımda biraz daha normal görünüyordu. "Güçlerini korkutucu görünmek için kullanıyor," dedim.

"Evet *ma petite*, öyle yapıyor." Sesinde beni dönüp bakmaya zorlayacak bir şey vardı. Yüzünde her zamanki hoş maskesi vardı ama gözlerinde sadece bir saniye için korkuyu gördüm.

"Neler oluyor Jean-Claude?"

"Kurallar değişmedi. Silah çekme. İlk vuran sen olma. Eğer kuralları çiğnemezsek bize zarar veremezler."

"Neden birden korktun?"

"Bu Serephina değil," dedi. Bunu söylerken sesi çok ifadesizdi.

"Bu da ne demek?"

Başını geriye atıp güldü. Ses odada titreşti, yankılı ve çok neşeliydi. Ama dilimin altında acı bir tat bırakmıştı. "Bu, *ma petite*, ben bir aptalım demek."

25

Jean-Claude'un kahkahası parçalar halinde yok oldu, sesi adeta duvara yapışmıştı "Serephina nerede?" diye sordu. Ivy ve Bruce dışarı çıktı. Nereye gittiklerini bilmiyordum ama daha iyi bir yer olmalıydı. Bu boyda bir evde kaç tane işkence odası olabilirdi? Buna cevap vermeyin.

Uzun boylu vampir bize ölü balık gözleriyle baktı. Gözlerinde bir çekiş yoktu, hiçbir şey yoktu. Bu bir cesedin gözlerine bakmak gibiydi.

Konuştuğunda, sesi neredeyse şok ediciydi. Kalın ve gürdü ama vampir güçleri yoktu. Bir aktörün, bir opera şarkıcısının sesiydi. Sesin ince, dudaksız ağızdan çıkışını seyrettim, hala bir bu bir numaraymış gibi görünüyordu. Sanki ağız hareketleri, kelimelerle uyumunu kaybedecekmiş gibi duruyordu ama öyle olmadı.

"Onu görmek için beni geçmeniz gerek."

"Beni şaşırtıyorsun Janos." Jean-Claude merdivenlerden aşağıya kayar gibi indi. Sanırım her şeye rağmen aşağıya iniyorduk. Yazık. "Sen Serephina'dan daha güçlüsün. Onun buyruğu altına nasıl girdin?"

"Onu gördüğünde anlayacaksın. Şimdi gelin, hepiniz bize katılın. Gece henüz erken, şafaktan önce hepinizi çıplak ve kanlar içinde görmek istiyorum."

"Bu herif de kim?" diye sordum. Elimi, yeniden kullanabiliyordum, yani sivrilik yapabilirdim.

Jean-Claude son basamakta durdu. Jason ilerledi, bir basamak arkasındaydı. Larry ve ben biraz gerilerinde kaldık. Hiçbirimizin aşağıya inmeye hevesli olduğunu zannetmiyordum.

Vampir ölü gözlerini bana çevirdi. "Ben Janos."

"Tamam ama kurallar bizi kanatamayacağını, yoksa işlerin aksayacağını söylüyor. Yoksa ben bir yerde bir şey mi kaçırdım?"

"Çok az şey kaçırdın *ma petite*," dedi Jean-Claude.

"Size isteğiniz dışında zarar vermeyeceğiz. Hepiniz göreceğiniz zarara gönüllü olmalısınız."

"O zaman güvendeyiz," dedim.

Gülümsedi, yüzünün derisi kağıt gibi gerildi. Kemiklerin arasından fırlamasını bekliyordum ama öyle olmadı. Gülümseme tuhaf bir şekilde iğrençti.

"Göreceğiz."

Jean-Claude son adımı attı ve odanın içine ilerledi. Jason peşindeydi ve biraz tereddütten sonra ben de onlara katıldım. Larry beni bir asker gibi takip ediyordu.

"Bu oda senin fikrin mi Janos?" dedi Jean-Claude.

"Efendimin onayı olmadan hiçbir şey yapmam."

"O senin efendin olamaz Janos. Yeterince güçlü değil."

"Yine de ben buradayım Jean-Claude. Buradayım."

Jean-Claude işkence askısının siyah ahşabına doğru yürüdü, soluk elini üzerinde gezdiriyordu. "Serephina işken-

ceden pek hoşlanmazdı. Pek çok şey olabilir ama sadist değildi." Jean-Claude gelip Janos'un önünde durdu. "Bence buradaki efendi sensin ve onu hedef saptırmak için kullanıyorsun. O sadece başvampir olarak tanınıyor, böylece bütün meydan okumalar ona geliyor. O ölünce yeni bir kukla bulacaksın."

"Seni temin ederim Jean-Claude, o benim efemdim. Bu odayı sadık bir hizmetkar olduğum için bir ödül olarak düşünebilirsin." Odaya, düzenli raflarına bakan gururlu bir dükkan sahibi gibi baktı.

"Bu odada bizim için ne planlıyorsun?"

"Biraz beklersen benim sabırsız evladım, her şey ortaya çıkacak."

Birinin Jean-Claude'a 'evladım' demesi garipti, sanki Janos'un büyüdüğünü seyrettiği küçük kuzeniydi. Acaba Janos onu küçük bir vampirken de tanıyor muydu? Yeni ölüyken?

Bir kadın sesi geldi. "Beni nereye götürüyorsunuz? Canımı yakıyorsunuz." Ivy ve Bruce, genç bir kadını yan kapıdan içeriye getirdi. Kelimenin tam anlamıyla onu sürüklüyorlardı. Bacaklarını kasmış, aynı veterinere gitmemek için direnen köpekler gibi karşı koyuyordu. Ama sadece iki bacağı vardı ve iki kolundan da birer vampir tutuyordu. Onları yavaşlatmak için pek fazla şansı yoktu.

Omuzlarının uçlarına ancak değen, düz sarı saçları vardı. Kocaman gözleri maviydi. Makyajı ağlamaktan akmıştı.

Ivy eğleniyormuşa benziyordu. Bruce'un gözleri açılmıştı. Janos'tan korkuyordu. Sanırım korkmamak biraz zordu.

Kız hiçbir şey söylemeden Janos'a bir süre baktı, sonra çığlık attı. Ivy onu kayıtsızca, havlayan bir köpeği terbiye

eder gibi tokatladı. Kız inledi ve sustu, yere bakıyordu, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Odada bizimle birlikte sadece Janos ve iki genç vampir vardı. Onları halledebileceğimize bahse girerdim. İçeriye iki vampir daha geldi ama onlar diğer kızı sürüklemiyordu. Kız yürüyordu. Gözleri kızgınlıkla parlıyordu, sırtı çok düzdü, yanına indirdiği ellerini yumruk yapmıştı. Kısaydı, biraz topluydu ama şişman değildi. Eğer iyi bir şekilde boy atarsa kilolardan kurtulurdu. Saçları belli belirsiz bir kahverengilikteydi, gözlüğü küçük kahverengi gözlerini çerçevelemişti ve yüzü çillerle kaplıydı. Yaydığı kişilik belli belirsiz değildi. Ondan anında hoşlanmıştım.

"Ah Lisa, ayağa kalk," dedi. Sesi kızgın olduğu kadar utanmış gibi geliyordu. Sarışın kız, adı Lisa olan, daha beter ağlamaya başladı.

İkinci kızı getiren vampirler genç değildi. İkisi de uzundu, bir seksen civarındaydılar. Siyah deri giymişlerdi. Birinin uzun sarı saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Diğerinin siyah saçları açıktı. Çıplak kolları kaslı ve serti. Kötü casus filmlerindeki kadın korumalara benziyorlardı.

İkisinden de yayılan güç, kötü film efekti gibi değildi. Güç, odaya su gibi yayılmıştı, yoğun ve serindi. Bedenime doğru aktığı zaman nefesimi kesti, kemiklerime doğru geçip onları ağrıttı. Yanımda duran Larry'nin de nefesi kesildi.

"Siz burada ne yapıyorsunuz? Beş yüz yaş üzeri vampirler için bir dinlenme evi mi işletiyorsunuz?" diye sordum

Herkes bana döndü. İki dişi vampir gülümsedi, bu hiç hoş değildi. Bana sanki ortasında ne olduğunu merak ettikleri bir parça şekermişim gibi bakıyorlardı. İçim yumuşak ve tatlı mıydı, yoksa fındıklı ve sert miydi? Erkeklerin beni böy-

le gözleri ile soyduğu olmuştu ama daha önce hiç kimse derim soyulunca nasıl görüneceğimi merak ederek bakmamıştı. Ürperdim.

"Ekleyeceğin bir şey mi var?" diye sordu Janos.

"Buraya yaşı küçük iki kızı sürükleyip bizim hiçbir şey yapmamamızı beklemiyorsun herhalde?"

"Tam tersine Jean-Claude, bir Şehir Efendisi gibi yapmanı bekliyoruz."

Bunu söyleyişini beğenmemiştim. "Bu da ne demek?"

"Öncelikle, genç bayanların yaşları küçük değil, öyle değil mi kızlar?"

İkinci kız kızgınlıkla ona baktı. Lisa başını iki yana salladı, hala yere bakıyordu.

"Yaşlarınızı söyleyin," dedi Janos.

İkisi de cevap vermedi. Ivy sarışını inletecek kadar sert çekti.

"On sekiz. Ben on sekiz yaşındayım." Yere yığılıp hıçkırarak ağlamaya başladı ve vampirler bunu yapabilmesi için onu bıraktılar.

"Senin yaşın? Hemen," dedi dişi vampirlerden bir tanesi. Sesi, sessiz bir gökgürültüsü gibiydi, yaklaşan fırtınaya karşı bir uyarıydı.

İkinci kızın gözleri, gözlüklerinin ardında büyüdü. "Ben on dokuz yaşındayım." Şimdi kızgınlığın altında korku da vardı.

"Peki, on sekizin üzerindeler ama isteksiz bir insan hala isteksiz bir insandır, yaşları ne olursa olsun," dedim.

"Burada neden polisçilik oynuyorsunun Anita?" diye sordu Janos. Sesi neşeli geliyordu.

"Burada öylece durup onlara zarar vermenizi seyredemem."

"Kendini çok üstün görüyorsun Anita. Kendinden çok eminsin. Bu hoşuma gitti. Güçlü birini kırmak daha eğlenceli olur. Zayıflar eğilir, ağlar ve siner ama cesurlar, onlar neredeyse canlarını yakmamı ister." Bana doğru yürüdü, örümceğe benzeyen ellerinden biriyle uzandı. "Canını yakmamı mı istiyorsun?"

Jean-Claude'un silah kullanmamamız konusundaki uyarısını hatırladım ama siktir ettim, Browning'i çekecektim.

Jean-Claude bir anda oradaydı, Janos'un bileğini tutuyordu. Janos etkilenmiş görünüyordu. Açıkçası ben de. Hareket ettiğini görmemiştim ve görünüşe göre Janos da görmemişti. Bu hoş bir numaraydı.

Elimin silahtan uzaklaşmasına izin verdim ama onu çekmiş olsam kendimi çok daha iyi hissedecektim. Ama bu geceki çalışmamızın amacı, benim kendimi daha iyi hissetmek değil hayatta kalmaktı.

"Hiçbirimize zarar gelmeyecek, söz buydu," dedi Jean-Claude.

Janos bileğini Jean-Claude'un tutuşundan yavaşça, neredeyse gönülsüzce, sanki hoşuna gidiyormuş gibi çekti. "Serephina bir kere söz verdi mi tutar."

"O zaman bu genç kadınlar neden burada?"

"Bu ikisi..." Beni ve Larry'yi işaret etti. "Gerçekten öylesine durup yabancıların acı çekişini seyretmez, değil mi?" Sesi şakın ama bundan hoşlanmış gibi çıkmıştı.

"Maalesef, hayır," dedi Jean-Claude.

"Ya heyecana onlar da katılırsa, onu korumaya kim gelecek?" diye sordu Janos.

"Eğer gerekirse ben."

Janos gülümsedi, kemiklerin tuttuğu etin gıcırdadığını duydum. "Muhteşem."

Jean-Claude'un sırtının titrediğini gördüm, sanki hazırlıksız yakalanmıştı..

"Bu iki genç bayan, evimize kendi istekleriyle geldiler. Ne olduğumuzu biliyorlardı ve konuklarımızı eğlendirmemizde yardımcı olmayı kabul ettiler."

İkinci kıza baktım. "Bu doğru mu?"

Vampir korumalarından bir tanesi omzuna hafifçe dokundu ama bu yeterliydi. "Kendi isteğimizle geldik ama bilmiyorduk..." Vampirin eli sıktı. Kızın yüzü acı içinde buruştu ama ses çıkarmadı.

"Kendi istekleriyle geldiler ve karar verebilecek bir yaştalar," dedi Janos.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Ivy birini oraya zincirle." Bunu söylerken kürk kaplı bilekliklerden birini işaret ediyordu. Ivy ve Bruce kızı tutup onu ayağa kaldırdılar ve çekerek duvara doğru taşıdı.

"Sırtı odaya dönük olsun, lütfen."

Jean-Claude'un yanına gidip duyabilecekleri ihtimalini bilerek fısıldadım, "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Benim de *ma petite*."

"Bunu ateşkesi bitirmeden engelleyebilir miyiz?"

"Eğer bize doğrudan zarar vermezlerse hayır."

"Peki ateşkesi bozarsak ne olur?"

"Büyük ihtimalle bizi öldürmeye çalışırlar."

Oda da beş vampir vardı, üç tanesi Jean-Claude'dan yaşlıydı. Ölürdük. Lanet olsun.

Sarışın kız hıçkırıp debelendi, vampirler onu duvara zincirlerken çırpınıyordu. Çığlık atıp kollarını o kadar sert çekiyordu ki kürk kaplama olmasa bileklerini keserdi.

Yan kapıdan içeriye bir kadın girdi. Jean-Claude'dan uzundu. Teni çifte krema katılmış kahve rengindeydi. Siyah

saçları, beline doğru sık örgüler halinde dökülüyordu. Siyah ve dar bir deri kıyafet giymişti. Hayal edecek bir şey kalmamıştı. Topukları üzerinde sertçe yürüdü, bu çok insanca bir yürüyüştü. Ama insan değildi.

"Kissa. Hala Serephina ile birliktesin demek," dedi Jean-Claude. Sesi şaşırmış gibiydi.

"Hepimiz senin gibi şanslı değiliz." Sesi bal gibi yoğundu. Havada baharat kokusu vardı. Parfüm müydü, yoksa bir illüzyon muydu emin değildim.

Çıkık kemikli yüzü makyajsızdı ama yine de güzeldi. Yine de zihni bulandırmadan nasıl görüneceğini merak ediyordum. Çünkü hiçbir insan, Kissa'ya yapışmış, dokunulabilir bir bulut gibi dolaşan saf cinselliği yayamazdı.

"Burada olmana üzüldüm Kissa."

Gülümsedi. "Bana acıma Jean-Claude. Serephina seni bana söz verdi, tabii önce Janos o güzel bedenini kıracak."

Altı vampir ve dört tanesi Jean-Claude'dan yaşlıydı. Şartlar kesinlikle bizden yana değildi.

"Diğer kızı da oraya zincirleyin." Janos kapının sağında duran diğer kelepçeleri işaret etti.

Kız başını iki yana salladı. "Olmaz." Gitmek istemiyordu ve sarışından daha iyi debelendi. Vücudunu yere atıp her santimini kullandı, dövüşmek için değil gitmemek için.

Dizlerimi sızlatacak kadar güçlü, birkaç yüz yaşındaki iki vampir onu iki tarafından tutup duvara kadar taşımak zorunda kaldı. Sonunda çığlık atmaya başlamıştı, art arda yüksek, hırıltılı, nefret dolu sesler çıkarıyordu. Koyu renk saçlı vampir onu duvara dayadı, diğeri de onu zincirledi.

"Bunu öylece seyredemem," dedi Larry. Bana çok yakın duruyordu, belki vampirlerin fısıltıları duyabildiğini bilmiyordu.

Çok önemi yoktu. "Ben de."

Kendimizi öldürtecektik ama beraberimizde götürebildiğimiz kadarını da götürecektik.

Sanki silahlara uzanışımızın kokusunu almış gibi Jean-Claude bize doğru döndü. "*Ma petite*, Monsenyör Kirkland, silahlarınıza uzanmayın. Kurallara uyuyorlar. Kadınlar buraya eğlenceye yardım için gelmiş. Onları öldürmeyecekler."

"Bundan emin misin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Artık hiçbir şeyden emin değilim ama sözlerini tutacaklarına inanıyorum. İki kadın korkmuş ve biraz hırpalanmışlar ama onlara zarar verilmemiş."

"Bu zarar değil mi?" diye sordu Larry. Kızgın görünüyordu ve onu suçlayamazdım.

Cevabı ben verdim. "Vampirlerin neyin zarar olduğu konusunda çok farklı fikirleri vardır, değil mi Jean-Claude?"

Gözlerime baktı. "Gözlerinde suçlama görüyorum ama şunu hatırla *ma petite*, buraya gelmemi sen istedin. O yüzden bu derdi benim üzerime atma."

"Eğlencemiz bu kadar sıkıcı mı?" diye sordu Janos.

"Seni şimdi mi öldürsek, sonra mı, onu tartışıyorduk," dedim. Sesim çok 'durum budur' şeklinde çıkmıştı.

Janos hafifçe kikirdedi. "Lütfen ateşkesi boz Anita. Seni aletlerimden birinin üzerinde görmek için bir bahane arıyorum. Seni kırmanın çok zaman alacağını düşünüyorum. Ama bazen çok yüksekten atanlar, ilk kırılanlar oluyor."

"Ben yüksekten atmam Janos. Doğruyu söylerim."

"Söylediğine inanıyor," dedi Kissa.

"Evet, onda rahatsız edici bir doğruluk var. Çok tatlı," dedi Janos.

Sarışın, Lisa, zincirlerde debelenmeyi kesti. Zincirlerde asılı kaldı, neredeyse ağlamaktan kendinden geçmişti. Di-

ğer kız artık zincirlendiği için hareketsiz duruyordu ama ellerinde ve kollarında belirgin bir titreme başlamıştı. Ellerini yumruk yaptı ama titremeyi engelleyemedi.

"Bayanlar buraya biraz macera için geldi. Paralarının karşılığını kesinlikle alacaklar," dedi Janos.

İki dişi vampir, siyah duvarlardaki panelleri açtılar. İkisi de uzun rulo halinde kamçılar çıkardı. Kızların ikisi de bunu görmemişti. Buna memnun oldum.

Durup seyredemezdim, bunu yapamazdım. Burada durup seyretmek, benim ölümüme sebep olmasa bile içimdeki bir şeyi öldürürdü. En azından savaşarak giderdim ve beraberimde bir-iki tanesini de götürürdüm. Hiç yoktan iyiydi. Ama hepimiz kendimizi öldürtmeden, konuşmayı denedim. "Madem bizi ateşkesi bozmaya zorlayacaksınız, sonrasında ne istiyorsunuz?"

"İstemek mi? İstemek mi? Çok şey istiyorum Anita."

Adımı söyleyişinden nefret etmeye başlamıştım, yarı neşeli yarı zorlayıcıydı. Çok yakın arkadaş ya da çok yakın düşmanmışız gibiydi.

"Ne istiyorsun Janos?"

"İnsanların için senin pazarlık yapıyor olman gerekmiyor muydu?" diye Jean-Claude'a sordu.

"Anita kendi başına iyi gidiyor," dedi Jean-Claude.

Janos yine gülümsedi. "Pekala. Ne mi istiyoruz?"

Vampirler kızların yanına gitti. Kamçıları kızların görebileceği bir şekilde tuttular.

"Bu nedir?" diye sordu sarışın. "Bu nedir?" Sesi tizdi ve korkuyla köpürmüştü.

"Bir kamçı," dedi ikinci kız. Emin ve netti, sesi vücudunun titremesi gibi kendisini ele vermemişti.

İki vampir, sanırım kamçılar için yeterli bir mesafeye geriledi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Şamar oğlanı terimini biliyor musun?" diye sordu Janos.

"Soylular tarafından kullanılan, soylu veliaht yerine dayak yiyen kişi."

"Çok güzel, yeni nesilin tarih bilinci varmış."

"Bunun tarih dersleriyle ne ilgisi var?"

"Kızlar, iki genç erkeğinizin şamar oğlanları," dedi Janos.

İki vampir, kamçılarını yere saldı ve neredeyse aynı anda şaklattılar ama iki kamçı da kızlara değmedi. İkinci kız çığlık attı, sarışın sadece duvara yaslanıp hıçkırıklı, hırıltılı bir sesle, tekrar tekrar, "Lütfen, lütfen, lütfen," dedi.

"Onlara zarar vermeyin, lütfen," dedi Larry.

"Yerini almak ister misin?" diye sordu Janos.

Sonunda nereye gittiğimizi anlamıştım. "Bizim işbirliğimiz olmadan bize zarar veremezsin. Seni sahtekar orospu çocuğu."

Gülümsedi. "Bana cevap ver oğlum. Yerini almak ister misin?"

Larry başıyla onayladı.

Kolundan yakaladım. "Hayır."

"Elbette, bu onun seçimi," dedi Janos.

"Kolumu bırak Anita."

Gözlerine baktım, ne yaptığını anlayıp anlamadığını görmeye çalışıyordum. "Bir kamçının insan tenine ne yapacağını bilmiyorsun. Ne teklif ettiğinin farkında mısın?"

"Bunu halledebiliriz," dedi Janos. Vampirler kızların bluzlarının arkasını sert, hızlı hareketlerle yırttılar.

Sarışın çığlık attı.

"Öyle durup seyredemeyiz," dedi Larry.

Haklıydı, hoşuma gitse de gitmese de haklıydı.

"Ben bir kamçının neler yapabildiğini gördüm," dedi Jason bir anda. "Onlara zarar vermeyin."

Ona baktım. "Bana kendini feda eden türdenmişsin gibi görünmemiştin."

Omuz silkti. "Hepimizin zamanı gelir."

"Eğer genç adamı sakatlamayacağımıza söz verirsek, seçim daha kolay olur mu?"

"Kamçılanırken şoktan ölebilirsin," dedim.

"Öldürmek yok, sakatlamak yok. Sadece etinizden bir parça ve kanınızdan bir kap istiyoruz."

Yüzümüzde bir şey görmüş olacak ki güldü. "Mecazi olarak tabii. Yara izlerini hayatınız boyunca taşıyacaksınız ama daha fazla zarar gelmeyecek."

"Bu çok komik. Bunu yapmayacağız," dedim.

"Eğer silahlarımızı çekersek onları indirebilir miyiz?" diye sordu Larry.

Samimi gözlerinden başka tarafa baktım. Koluma dokundu. "Anita?"

"Bir kısmını beraberimizde götürebiliriz," dedim.

"Ama sonuçta ölü oluruz. Biz ölünce kızlara kim yardım edecek?"

Başımı iki yana salladım. "Daha iyi bir yol olmalı."

Larry, Jean-Claude'a baktı. "Sözünü tutar mı, yoksa beni öldürür mü?"

"Janos'un sözü her zaman güvenilirdir ya da en azından birkaç yüz sene önce öyleydi."

"Onlara güvenebilir miyiz?" diye sordu Jason.

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi Jean-Claude.

Ona sertçe baktım.

"Ateş etmeyi tercih edeceğini biliyorum ama sadece bizi öldürtmeyi başarırsın. Ya da belki sizi vampir yapmayı."

Larry omuzlarıma dokundu. Ona bakmak zorunda kaldım. "Her şey yolunda."

"Yolunda değil," dedim.

"Peki ama şu an yapabileceğimizin en iyisi."

"Bunu yapma."

"Başka çarem yok. Ayrıca, ben büyük bir çocuğum, hatırladın mı? Başımın çaresine bakabilirim."

Ona sarıldım. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı.

Ben sadece başımla onayladım. Sesime güvenmiyordum ve dostlarıma asla yalan söylemezdim. İyi değildi. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Hepimiz biliyorduk.

Jason bizden uzaklaşıp vampirlere doğru ilerledi. "Ah, hayır şekil-değiştirici, seni duvarda zincirli istemiyoruz."

"Ama demiştin ki..."

"Kızları kurtarabileceğini söyledim ama bu şekilde değil. Bırak bunu insan yapsın. Senin tek yapman gereken, iki yardımcım, Bettina ve Pallas'ın ihtiyaçlarını gidermeye razı olmak."

Jason iki vampire baktı. Onlar da bize döndü. Bir anda ikisini yirmi yaşında bir erkeğin gözlerinden görmeye çalıştım. İkisi de büyük göğüslü, ince belliydi. Belki Pallas'ın yüzü benim için cadı gibiydi ve Bettina'nın gözleri çok küçüktü ama bu benim düşüncemdi. İkisi de hoş, hatta güzel bile değildi ama bir şekilde uzun bacaklı kadınların sahip olduğu çekiciliğe sahiptiler. Eğer insan olsalardı, bu güzel bir çekicilik olurdu.

Jason kaşlarını çattı. "Burada ben anlaşmanın iyi tarafını alıyor gibiyim."

"Bu odada, yerde, herkesin içinde yapacağını söylersem, bir şey farkeder miydi," diye sordu Janos.

Jason biraz düşündü. "Eğer hayır dersem, kız kamçılanacak mı?"

Janos başıyla onayladı.

"O zaman kabul ediyorum," dedi ama sesi yumuşak ve tereddütlüydü. Özel bir yerde şehvetli olmak başkaydı, bunu herkesin içinde yapmak farklıydı.

"Hadi gel şekil-değiştirici, gösteri başlasın." Janos beyaz eliyle havayı yaran bir hareket yaptı.

Jason, Jean-Claude'a yan gözle, okulun ilk gününde serserilerin ona gerçekten zarar verip vermeyeceğini merak eden bir çocuk gibi baktı. Jean-Claude onu hiç rahatlatmadı. Yüzü bir tablo kadar durdun ve okunmazdı. Sadece başını 'her şey yolunda' ile 'sadece yap' arasında her anlama gelecek şekilde oynattı.

Jason'ın omuzlarının aldığı derin nefesle yükseldiğini gördüm ve nefesini koşu öncesi bir yarışçının verdiği gibi verdiğini duydum. Neden normal şartlarda büyük bir istekle yapacağınız bir şeyi, yapmaya mecbur kaldığınızda durum felaket oluyordu?

"Daha önce bizden biriyle beraber oldun mu?" diye sordu Janos.

Jason başını iki yana salladı.

Janos uzun parmaklı elini Jason'un omzuna koydu. Bu Jason'ın hoşuna gitmemiş gibiydi. Onu suçlayamazdım. "Seni çok fazla zevk bekliyor, sevgili genç şekil-değiştirici. Hiçbir insan ya da hayvanadamın veremeyeceği şeyler. Sadece ölülerin sunacağı hisler."

İki dişi vampir, odanın uzak köşesine, açık siyah zemine doğu gitti. Kamçılar iki kızın ayaklarının dibinde, sanki eğer vazgeçerlerse olacakları hatırlatır gibi kıvrılmış duruyordu.

Eğer Jason birkaç vampir düzmek istiyorsa benim için sakıncası yoktu. Ayrıca benim onu korumam gerekmiyordu. Ama seks sonsuza kadar devam edemezdi. Larry'yi almalarına izin veremezdim. Ona işkence edilmesini seyredemezdim. Yapamazdım. Ama bu odadan çıksak bile, bodrumdan çıkmayı başarsak bile -bunlar bile başlı başına şüpheliydi- bölgedeki bütün vampirler peşimize takılırdı. Daha fazla olmalıydı, hep daha fazlası olurdu. Ama Jean-Claude ne demişti? Eğer ateşkesi önce onlar bozarsa silah çekebilirdik. Bu mümkün olabilirdi.

Uzun sarı saçları olan vampir, saç örgüsünü çözdü. Saçlarını sanki kalın sarı dalgalarmış gibi salladı. Saçlar yüzünü bir an için kapatınca daha yumuşak, daha insanca göründü. Bu belki de bir illüzyondu. Her ne ise, Jason gür saçlarına dokundu, elini içinde gezdirdi, sonra ellerini bileğine doladı. Zorla yapıyor olsa bile, görünüşe göre eğleniyormuş gibiydi. Birisinin işini severek yaptığını görmek güzeldi.

Esmer olan, arkasından gelip deri kaplı vücudunu Jason'a dayadı. Jason ikisinin de göğüs hizasında kalacak kadar kısa boyluydu. Yüzünü sarışının göğsüne gömdü. Sarışın deri kıyafetinin önünü açtı, göğsünü emebilsin diye kumaşı kenara çekti.

Arkamı döndüm. Dikizlemekten hiç hoşlanmamıştım. Ve kızarmaya çok meyilliydim. Ivy ve Bruce, üçlünün en yakınındaki köşede, duvarın yanında duruyordu. Bruce heyecanlanmış ve utanmıştı ama bakmaya devam ediyordu.

Ivy'nin yüzünde utanma yoktu. İlerledi, sırtı duvara dayalıydı, elleri duvarı hissediyordu. Kırmızı rujlu dudakları aralanmıştı. Duvarda kaydı, elleri ve dizleri üzerinde dururken kırmızı elbisesi etrafında sekiyordu. Onların duvardaki hareketini seyretmek, bakışlarımı yeniden eğlenceye getirdi.

Jason'ın gömleği gitmişti. Üzerinde deri pantolonu ve siyah çizmeleri dışında bir şey kalmamıştı ve iki vampire uyum sağlamıştı. Dizleri üzerindeydi, sırtını, esmerin kucağında olabilmek için geriye yatırmıştı. Esmerin elleri, Jason'ın çıplak göğsünü okşuyordu. Jason dönüp dudaklarını ona verdi. Öpüşme uzun, derin ve doktorunuz dışında birisinin yapmayacağı kadar inceleme içeriyordu.

Sarışın, önlerinde bacaklarını açmış oturuyordu, Jason'ın pantolonun düğmelerini açıyordu. Kendi deri pantolonuna şimdiden bir şey yapmıştı, kasıklarının altı açıktı. Doğal sarışındı. Neden şaşırmıştım?

Ivy uzanıp diğer vampirin uzun sarı saçlarını çekti.

"Ivy, sen davetli değilsin," dedi Janos.

Ivy elini çekti ama gerilemedi. Aksiyona, bir parçası olmayacak kadar uzak ama mümkün olduğu kadar yakın duruyordu. Bruce hala duvara yapışmıştı, ağzı açıktı ve biraz terliydi ama yakına gelmek istemiyordu.

Janos çok sakindi, durmuş seyrediyordu. Yüzünde beklentili bir sırıtış vardı ve ilk defa ölü balık gözlerinde bir ışık belirmişti. Keyfi yerindeydi.

Jean-Claude kabaca insan şeklinde olan, metal bir tabakaya yarı yaslanmış, yarı oturur durumdaydı. Gösteriyi seyrediyordu ama yüzü hala ifadesiz, güzel bir maskeydi.

Beni ona bakarken gördü ama gözlerinde hiçbir şey değişmedi. Sanki boş bir odada duruyormuş gibi kapalı ve

yalnızdı. Görebildiğim kadarıyla nefes almıyordu. Kendisini bu kadar hareketsiz tuttuğu zamanlarda kalbi atıyor muydu? Yoksa her şey duruyor muydu?

Kissa bizim henüz geçemediğimiz kapının yanında duruyordu. Kollarını karnı üzerinde kavuşturmuştu. Jean-Claude'la yatmak için yanıp tutuşan birine göre, gösteriden pek hoşlanmışa benzemiyordu. Belki de sadece, Larry'yle benim kapıdan geçmemizi engelleyen bir nöbetçiydi.

Larry hareketten mümkün olduğu kadar uzaklaşmıştı. Duvara dayanmıştı, bakacak başka şeyler arıyordu ama gözleri odanın sonundaki harekete kayıyordu. Bu bir tren kazasına bakmamaya çalışmak gibiydi. Kaza olsun istemezdiniz ama eğer olursa başka tarafa bakmak da istemezdiniz. Bir daha görme şansı elde edebilir miydiniz? Bir kurtadam ve iki vampirden oluşan üçlü bir grup, Larry için sıradan bir manzara değildi. Benim için bile sıradan bir manzara değildi.

Hala duvara zincirli olan iki kız, olup biteni göremiyordu. Belki de böylesi daha iyiydi.

Odanın diğer tarafından kalın bir inleme yükseldi. Yan gözle yeniden baktım. Jason'ın pantolonu, pürüzsüz poposunun büyük kısmını ortaya çıkaracak kadar aşağıya çekilmişti. Kollarından destek alıyordu, sadece vücudunun üstüyle kadına dokunuyordu. Vücudu ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Sarışın vampir, altında titredi ve boğazından bir inleme daha kaçtı. Doğrulup Jason'ın dudaklarına uzanırken göğüsleri deri elbisesinin altından bir sunak gibi fırlamıştı.

Esmer, pembe diliyle yavaşça Jason'nin omurgasını yaladı. Sırtı bu hisle ya da başka bir his yüzünden sarsıldı. Etki aynıydı.

Başımı çevirdim ama görüntü zihnimi yakıyordu. Sıcaklığın boynumdan yükseldiğini hissettim. Lanet olsun. Larry'nin gözleri büyümüştü, teni kağıt gibi bembeyaz kesilmişti.

Bir süre direndim ama aynı Lut'un karısının son bir bakışı riske edişi gibi, görmek için geri baktım. Jason yığılmıştı, yüzü sarışının saçları arasında kaybolmuştu. Sarışının yüzü odaya dönüktü. Teni, yüzündeki her kemik görünecek kadar incelmişti. Dolgun dudakları incelmiş, dişlerini olduğundan daha sivri gösteriyordu. Artık dişlerini gizleyecek kadar dudağı yoktu.

Esmer, ikisinin arkasında dizlerinin üzerindeydi, dizler ikisinin de bacakları arasındaydı. Ellerini yüzünden aşağıya indirdi ve hoş yüzünün yarısı çürüdü. Ellerini esmer saçlarının arasında gezdirince öbekler halinde döküldü.

Bize doğru döndü. Yüzünün sol tarafındaki deri kemikten ayrılıp ağır, ıslak bir püre halinde yere aktı.

O kadar zor yutkundum ki canım yandı ve Larry'nin yanına gittim. Artık beyaz değildi, yeşermişti.

"Şimdi benim sıram," dedi vampirlerden bir tanesi. Kendime hakim olamayıp yüzümü odanın diğer ucundaki sahneye döndürdüm. Bakmaya dayanamıyordum ama başka tarafa da bakamıyordum.

Jason şınav çeker gibi doğruldu. Sarışının yüzünü gözucuyla gördü.

Ve omuzları gerildi, omurgasını gösteren çizgi inceldi. Ondan yavaşça uzaklaşıp dizleri üzerine geldi.

Esmer, parmaklarını çıplak sırtı üzerinde gezdirdi. Etleri kayıp gidiyor, geride yeşil, sümüksü bir sıvı bırakıyordu. Jason'nın vücudu seksle alakası olmayan bir titremeyle sarsıldı.

Odanın diğer ucundan Janos'un göğsünün inip kalktığını görebiliyordum, gitgide hızlanıyordu, sanki nefesi kesilmişti. İleriye bakmaya devam etti, başını çevirmedi, sanki eğer bakmazsa onlar gidecekti.

Esmer, çürüyen kollarını Jason'nin omuzlarına doladı, çürüyen yüzünü onunkine dayadı ve bir şey fısıldadı.

Jason onlardan uzaklaşıp duvara emekledi. Çıplak göğsünde esmerin etlerinin parçaları vardı. Gözleri inanılmaz derecede açıktı, çok fazla ak görünüyordu. Yeterince hava alamıyormuş gibiydi. Boynundan aşağı yoğun bir şey kaydı. Üzerinde dolaştığını hissettiğiniz bir örümcekten kurtulmaya çalışır gibi eliyle onu fırlattı. Pantolonu neredeyse kasıklarına inmişken sırtını duvara dayadı.

Sarışın, sırtı üzerinde dönüp ona doğru emekledi, kemik ve birkaç parça kokmuş deriden ibaret eliyle ona uzandı. Sarışın kuru toprakta çürüyormuş gibiydi. Esmer ıslaktı. Yerde sırtüstü yatıyordu ve vücudunun altında koyu renkli sıvıdan bir havuz oluşuyordu. Kendi deri gömleğini çıkardı, göğüsleri şimdi içi ağır bir sıvı dolu torbalara benziyordu.

"Senin için hazırım," dedi esmer. Sesi hala temiz ve kendinden emindi. O çürümüş dudaklarla hiçbir insan öyle konuşmazdı.

Sarışın, Jason'ın kolunu yakaladı, Jason çığlık attı.

Jean-Claude öylece oturmuş seyrediyordu, hareketsizdi, yerinden kıpırdamamıştı.

Kendimi onlara doğru yürürken buldum. Bu beni bile şaşırtmıştı. O çürümüş etle birlikte gelecek kokuyu bekliyordum ama her adımımda hava temizdi.

Jean-Claude'un yanında durdum "Bu bir illüzyon mu?" diye sordum.

Bana bakmadı. "Hayır *ma petite*, bir illüzyon değil."

Kolunu dürttüm, bir tahta kadar sertti. Hiç de ete benzemiyordu. "Bu bir illüzyon mu?"

"Hayır *ma petite*." Sonunda bana baktı, gözleri insanı içine çeken bir mavi renkteydi. "İki form da gerçek." Doğruldu, yanında dururken bile nefes alışını göremiyordum.

Esmer kadın, elleri ve dizleri üzerinde durmuş Jason'a uzanıyordu, her hareketinde elinden sıvı parçalar düşüyordu. Jason çığlık attı ve sanki içinden geçmek istermiş gibi kendisini duvara yapıştırdı. Yüzünü, yatağının altındaki canavarlardan kaçmaya çalışan bir çocuk gibi örttü ama o çocuk değildi, canavarların gerçek olduğunu biliyordu.

"Ona yardım et," diye fısıldadım ve hangimizle konuştuğumun farkında değildim.

"Yapabileceğimi yapacağım," dedi Jean-Claude. Diğer kelimeleri kafamın içinde duyduğumda ona bakıyordum. Dudakları hiç hareket etmedi. "Eğer ateşkesi önce onlar bozarsa *ma petite*, o zaman bu odadaki herkesi öldürebilirsin."

Ona baktım ama yüzü hiçbir şeyi ele vermedi. Sadece kafamın içindeki yankısı, hayal görmediğimi açıklıyordu. Aklımı ele geçirdiği için ona çıkışacak zaman değildi. Bunu sonra, çok daha sonra tartışabilirdik.

"Janos." O tek kelime, odada, ayak tabanlarında yankılanacak bas bir sese dönüşünceye kadar yayıldı.

Janos, Jean-Claude'a bakmak için döndü, iskeletleşmiş yüzündeki kendinden memnun bir ifade vardı. "Sen mi öttün?"

"Sana meydan okuyorum." Üç kelime çok donuktu, sesi sinirlerimin üzerinde gezinen üç yanlış nota gibiydi. Bu eğer Janos'u rahatsız etmişse bile bunu anlayamıyordunuz.

"Benimle baş edemezsin," dedi Janos.

"Bunu göreceğiz, değil mi?" diye sordu Jean-Claude.

Janos, teni neredeyse yırtılacakmış gibi oluncaya kadar gülümsedi. "Eğer bir mucize olur da beni yenersen ne istiyorsun?"

"Adamlarımın güvenli geçişini." Ben boğazımı temizledim. "Ve iki kızın."

"Ya ben yenersem, ben ne elde edeceğim?" dedi Janos.

"Ne istersen."

"Ne istediğimizi biliyorsun."

"Söyle," dedi Jean-Claude.

"Güvenli geçişten vazgeçmenizi. Sizinle istediğimizi yapmayı."

Jean-Claude başıyla hafifçe onayladı. "Öyle olsun." Çürüyen vampirleri işaret etti. "Onları kurdumun üzerinden çek."

Janos gülümsedi. "Ona zarar vermeyecekler ama eğer başarısız olursan... Onu, iki güzelime hediye edeceğim."

Jason'ın boğazından çığlığını yutmaya çalışıyormuş gibi kalın bir ses yükseldi. Esmerin eli karnı üzerinde dolaşıyordu, cinsel organına doğru uzandı. Jason çığlık atıp onu itti, onlara saldırmadığı sürece tuzağın içindeydi. Eğer ateşkesi önce biz bozarsak ölürdük ama onlar bozarsa... Jean-Claude ve Janos odanın ortasına yürüdü. Birbirlerinden birkaç metre ötede duruyorlardı. Jean-Claude sanki dövüşe hazırlanır gibi bacaklarını açmıştı. Janos bacaklarını birleştirmiş; rahat, dertsiz duruyordu.

"Her şeyi kaybedeceksin Jean-Claude, neyin peşindesin?"

Jean-Claude sadece başını iki yana salladı. "Meydan okundu ve sen de kabul ettin, ne bekliyorsun Janos? Şimdi benden korkmaya mı başladın?"

"Senden korkmak mı? Asla, Jean-Claude. Ne yüz sene önce ne bir dakika önce."

"Bu kadar konuşma yeter Janos." Sesi kalınlaşıp yumuşamıştı ama bütün odaya yayılmıştı ve duvarlara tırmanıp karanlık, kızgın yağmur damlaları gibi döküldü.

Janos güldü ama sesinin Jean-Claude gibi bir kadife yumuşaklığı yoktu. "Hadi dans edelim." Sanki sağır olmuşum gibi odaya bir sessizlik çöktü. Sonra hala kalp atışımı duyabildiğimi farkettim. Kan kendi kafamın içinde dolaşıyordu. İki başvampir arasında bir şey, yazın asfalttan yükselen dalgalar gibi yükseldi. Tenimin üzerine dökülen şey ısı değildi, bu... Güçtü.

Esen, akan bir güç fırtınasıydı bu. Jean-Claude'un diğer vampirlerle mücadelelerini de hissetmiştim ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Saçlarım ikisinden gelen rüzgarla karışmıştı.

Jean-Claude'un yüzü inceliyordu, teni cilalı beyaz mermer gibi parlıyordu. Gözleri mavi alevlere dönüşmüştü. Yanaklarından aşağıya inen tenin altındaki her damar, safir bir ateşle yanıyordu. Kemikleri altın rengi parlıyordu. İnsanlığı gidiyordu ve bu yeterli olmayacaktı. Kaybedecekti.

Tabii ateşkesi önce onlar bozmazsa.

Kissa kapının önünde duruyordu. Esmer yüzü kayıtsızdı. Bana bir yardımı olmazdı. O iki çürük şey hala Jason'ın üzerindeydi. Sadece Ivy ve Bruce ayaktaydı. Bruce çok korkmuş görünüyordu, Ivy heyecanlanmış gibiydi. İki başvampiri dudakları aralanmış, öylece seyrediyordu. Alt dudağı konsantrasyon ya da heyecandan aşağıya sarkmıştı.

Gözlerine bakabilmiştim ve bu onu rahatsız etmişti, hem de çok.

Jean-Claude'un arkasından odayı geçtim. Onun yanından geçerken bir güç akımı sıçrayıp beni bir kol gibi sardı. Yürümeye devam edip ondan kurtuldum ama dokunduğu yerde tenim soğumuştu. Eğer ben durdurmazsam, işler çok feci boka saracaktı.

Kissa yanından geçişimi gözlerini kısıp seyretti. Bruce'un da yanından geçip Ivy'nin önünde durdum. Benim üzerimden, iki başvampire bakıyordu, benimle ilgilenmiyordu.

Ağzımı açtım. Ben konuşunca sessizlik yarıldı ve sesim kulağıma neredeyse acı verici bir gürültü gibi geldi. Neredeyse minik bir sonik patlama gibiydi.

"Sana meydan okuyorum."

Ivy sanki bir anda önünde belirmişim gibi gözlerini kırptı. "Ne dedin?"

"Sana meydan okuyorum," dedim. Yüzümü ifadesiz tutup ne yaptığımı düşünmemeye çalıştım.

Ivy güldü. "Sen delisin. Ben bir başvampirim. Bana meydan okuyamazsın."

"Ama gözlerine bakabiliyorum," dedim. Dudaklarımda küçük bir gülümsemenin oluşmasına izin verdim. Zihnimi boş tutmaya çalışıyordum, hiçbir düşünce bana ihanet etmeyecekti, hiç korku sızmayacaktı ama elbette korkuyu düşündüğüm anda, orada midemde kasılma başlamıştı.

Kahkaha attı, bu tiz ve titreyen bir sesti, sanki cam kırılıyordu. Sadece duymak bile neredeyse derimi kesmişti. Ben ne haltediyordum?

Arkamda bir rüzgar esti, neredeyse Ivy'nin üzerine kapaklanacaktım. Yan gözle bakıp Jean-Claude'un sendelediğini ve elinden kan fışkırdığını gördüm. Janos daha terlememişti bile.

Her ne yapıyorsam, bir en evvel yapmalıydım.

"Jean-Claude kaybettikten sonra, Janos'tan, ona beni düzdürtmesini isteyeceğim. Efendin herkesin kölesi olacak ve tabii sen de."

Gözlerim Jason'ın üzerindeki şeylere kaydı. Bu, insanı harekete geçirmeye yetecek bir düşünceydi. Ivy'ye dönüp gözlerine baktım. "Hiçbir bok yapamazsın. Zavallı bir insanoğlunun gözlerine bakmasını bile engelleyemiyorsun."

Bana sert bir şekilde baktı. Kızgınlığı bir anda parladı, sanki kibritten fırlayan ateş gibiydi. Gözbebeklerindeki kahverenginin gözlerinin aklarına yayılışını, yirmi santimden daha az bir mesafeden seyrettim. Gözleri, parlayan koyu renk havuzlara dönüşmüştü. Nabzım beni neredeyse boğacaktı. Kafamın içindeki küçük bir ses Kaç, kaç, diye bağırıyordu. Orada durup ona baktım.

Bir başvampirdi ama gençti. Bundan yüz sene sonra beni kahvaltıda yiyebilirdi ama şimdi, bu gece, belki, sadece belki, yiyemeyebilirdi.

Bana tısladı, dişlerini gösterdi.

"Ah, bu çok etkileyici. Dişlerini gösteren bir köpek gibi," dedim.

"Bu köpek boğazını parçalayabilir." Sesi kalınlaşıp omurgamda dolaşan şeytanca bir şeye dönüşmüştü. Titrememek için büyük çaba harcadım.

Sesimin titremeyeceğine güvenemiyordum, bu yüzden sesimi kalınlaştırıp çok yumuşak ve temiz bir şekilde konuştum. "Hadi dene, ne yapabileceğini görelim."

İleri atıldı ama hareket edişini gördüm, bana saldırdığını hissettim, kendimi geri atıp ondan uzaklaştım ama kolumu yakaladı ve ayaklarımı yerden kesti. Dirseğini germişti, böy-

lece beni havada tutabiliyordu, gücü inanılmazdı. Kolumu parçalayabilirdi ve ben hiçbir şey yapamazdım.

Kissa bir anda yanımızda belirmişti. "Onu yere bırak, hemen!"

Ivy beni yere indirdi. Beni odanın diğer tarafına fırlattı. Hava etrafımdan aktı, Dünya o kadar hızlı bulanmıştık ki sanki kör olmuştum. Havanın akışı durdu ve ben yere düştüm.

26

Düşme tekniği yaklaşık üç metre fırlatılmanın hızı ve sarsıntısı için yeterli değildi. Duvara çarptım ve kollarımla ellerimi kullanarak duvara çarpmadan hızımı biraz kesmeye çalıştım. Duvardan kaydım, gerçi kaymak fiili daha yavaş hareketler için kullanılsa da benimkinin yavaşlıkla hiç alakası yoktu.

Duvarın kenarına, bükülmüş, nefesi kesilmiş bir yığın olarak düştüm. Tam seçemediğim parlak, karışık nesnelere bakıp gözlerimi kırptım.

Netleşen ilk görüntü, kafatasından bir tutam esmer saç sarkan çürümüş bir suratttı. Vampir dili, çürümüş dişleri üzerinde gezindi, ağzından kandan daha siyah ve yoğun bir sıvı aktı.

Dizlerimin üzerinde doğrulunca iskeletleşmiş kolların omuzlarıma sarıldığını farkettim. Sarışının sivri dişleri arasındaki kuru dili kulağıma fısıldadı. "Gel sen de oyna." Sert ve cansız bir şey kulağıma değdi. Onun diliydi. Geri kaçtım ama pençeler ceketimden yakaladı. Ellerin kuru çalılar kadar güçsüz olması gerekiyordu ama demir çubuklar gibiydiler.

"Ateşkesi bozdular *ma petite*. Onu daha fazla tutamam."

Jean-Claude'a sadece bir an bakabildim ve onun dizleri üzerinde, iki elini de Janos'a uzatmış olduğunu gördüm. Janos hala ayaktaydı ama başka bir şey yapmıyordu. Birkaç dakikam vardı, fazla değil.

İki vampirden kaçmaktan vazgeçtim. Üzerime çullandılar; kollar, bacaklar ve vücut sıvılarının pisliği içinde kalmıştım. Browning'i çektim. Çok yakın mesafeden çürümüş olanın göğsüne ateş ettim. Geriledi ama yere düşmedi. Sırtıma sivri dişler saplandı ve bir çığlık attım.

Odanın diğer tarafında bir silah patladı ama bakacak zaman yoktu. Jason bir anda yanımda belirmişti, sarışını üzerimden çekiyordu. Esmerin çürüyen kafatasına ateş ettim. Sonunda yere yığıldı, uzuvları titriyordu, yerde vücut sıvılarından bir öbek oluştu.

Jean-Claude'a döndüm ve onu neredeyse yere düşmüşken buldum, önünde kan havuzu vardı. Tek eli hala Janos'a uzanıyordu.

Janos eliyle ufak bir hareket yaptı ve Jean-Claude'un vücudundan kan fışkırdı. Jean-Claude yere yığıldı, gücü ileri saçıldı, saçlarımı dağıttı. Etraf birden çürümüş ceset kokmaya başladı.

Midem bulandı ve Janos'un uzun, siyah bedenine doğru tetiği çektim.

Janos döndü. Sanki ağır çekimde hareket ediyordu, nişan alıp tetiği yeniden çekmek için sanki dünyanın bütün zamanı vardı. Mermi tam göğsüne isabet etti. Sendeledi ama yere düşmedi.

O yuvarlak, iskeletleşmiş elini gördüm. Beyaz eli yukarı kalkıp havayı pençeledi. Ve imkansız bir şekilde, sanki

görünmez bir pençenin kolumu kestiğini hissettim. Ateş ettim ama nişanım biraz bozulmuştu. Mermi yüzünün yanını sıyırdı.

Elini yeniden bana doğru savurdu ve ellerimden kan damladığını gördüm. Beni korkutmaya çalışıyordu. O kadar çok acımıyordu, en azından gerçekten pençe atsaydı acıyacağı kadar acımıyordu.

İkinci bir silah sesi geldi ve mermi omzuna isabet edince Janos sendeledi. Larry arkasındaydı, silahını çekmişti.

Gözüm karardı, sanki gözlerimin arkasından bir sis yükselmişti. Silahı indirip daha büyük bir hedefe, vücudunun üst tarafına nişan aldım ve tetiği yeniden çektim. Larry'nin mermisinin yüksekten geçip arkamdaki duvara saplandığını duydum.

Arkamdan gelen, şaşırmış bir "Hey!" bana Jason'ın hala orada olduğunu belirtti.

Janos'un kapıya doğru gittiğini gördüm, zar zor görebildiğim bir sisin içinden ağır çekim görüntüye bakmak gibiydi. İki el daha ateş ettim ve en az birisinin isabet ettiğinden emindim. O, odadan çıkınca, ben de ellerimle dizlerimin üzerine düştüm ve görüşümün düzelmesini bekledim. Düzelmesini umuyordum.

Kötü görüşüme rağmen Jean-Claude'un kendi kanının aktığı bir havuzun içinde yattığını gördüm. Öldü mü? Bir vampir için sorulacak aptalca bir soruydu ama yine de ilk düşündüğüm şey bu olmuştu.

Arkama baktığımda, Jason'ın iki dişi vampiri parçalara ayırdığını gördüm. Onları elleriyle parçalıyordu, kemiklerini kırıp parçaları birbirinden olabildiğince uzağa atıyordu. Sanki bu saf yıkım, ona yaptıkları şeyi temizleyecekti.

Bruce, sırtı duvara dayalı yatıyordu. Smokini kanla kaplanmıştı. Çok emin değildim ama ölü görünüyordu. Ivy ve Kissa görünürde yoktu.

Larry hala odanın ortasında duruyordu, silahını hala doğrultuyordu, sanki Janos'un gittiğinin farkında değildi. Kaşları çatıktı. Herkes ayaktaydı, herkes hareket ediyordu, Jean-Claude dışında. Hassiktir.

Ona doğru emekledim, görüşüm bu kadar benekliyken, ayağa kalkmaya cesaret edememiştim. Sanki ona ulaşmam çok zaman almıştı, sanki görüşüm dışında doğru çalışmayan başka şeyler de vardı.

Ona ulaştığımda görüşüm neredeyse düzelmişti. Yoğun kanın içine diz çöktüm ve ona baktım. Bir vampirin ölü olduğunu nasıl anlardınız? Bazen nabızları ya da kalp atışları olmazdı ya da nefes almazlardı. Hassiktir.

Browning'i kılıfına yerleştirdim. Şu anda burada vurabileceğim bir şey yoktu ve ellerime ihtiyacım vardı. Gömleğimin üzerine kanım akıyordu ve ilk defa ellerime bakmıştım. Sanki ikisini de tırnaklar çizmişti, normalden biraz derin gibiydiler ama iyileşeceklerdi. Büyük ihtimalle izi bile kalmayacaktı.

Jean-Claude'un omzuna dokundum, yumuşaktı, çok insancaydı. Onu sırtüstü çevirdim. Kolu yere, sadece ölülerde olacak bir kontrolsüzlükle yanına düştü. Karanlığın bir oyunu, yüzünü yine güzel göstermişti. Bu, gördüğüm en insana benzer halindeydi, sadece hiç kimse bu kadar güzel olamazdı.

Boynundaki atardamarı kontrol ettim. Parmaklarım soğuk teninin üzerindeydi ve hiçbir şey hissetmiyordum. Gözlerimde yaşlar birikti ve boğazım düğümlendi. Ama ağlama-

yacaktım, henüz değil. Ağlamak istediğimden bile emin değildim.

Ölüm, bir vampir için ne zaman ölüm olurdu? Yaşayan ölüler için ilkyardım diye bir şey var mıydı? Lanet olsun, bazen nefes alıyordu. Kalbi vardı ve çoğunlukla atıyordu. Atmaması iyi bir şey değildi.

Başını uygun pozisyona getirdim, burnunu sıktım ve ağzına nefesimi üfledim. Göğsü yükseldi. İki nefes daha denedim ama kendi başına nefes almaya başlamadı. Gömleğinin düğmelerini açıp göğüs kemiğindeki noktayı buldum ve bastırdım; bir, iki, üç, dört... On beş kereye kadar bastırdım. İki nefes.

Jason sendeleyerek yanıma geldi, dizleri üzerine çöktü. "O gitti mi?"

"Bilmiyorum." Bütün gücümle pompalıyordum, bir insanın kaburga kemiklerini kıracak kadar bastırıyordum ama o insan değildi. Orada yatmış, bedenini sadece ben hareket edince oynatıyordu, sadece ölülerin sahip olduğu gevşekliğe sahipti. Dudakları aralanmıştı. Kapalı gözleri, kalın kirpikleriyle çevrelenmişti. Kıvırcık saçları hala soluk yüzünü sarıyordu.

Jean-Claude'un ölmüş olabileceğini düşündüm. Ben bile bir-iki defa onu öldürmeyi düşünmüştüm ama şimdi o ölünce ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu bir şekilde adil değilmiş gibiydi. Onu buraya ben getirmiştim. Gelmesini ben istemiştim ve o da gelmişti. Ve şimdi ölmüştü. Şeey, yani gerçekten ölmüştü. Ve bu biraz benim suçumdu, bunda biraz benim de payım vardı. Eğer Jean-Claude'u öldürecek-sem tetiği şahsen çekmeyi isterdim, ölürken gözlerini seyretmek isterdim. Böyle olmamalıydı.

Ona baktım. Artık Jean-Claude'u düşünmüyordum. Bu güzel vücudu, artık çoktan hakettiği mezarında çürüyecekti. Başımı iki yana salladım. Bunun olmasına izin veremezdim, mümkünse onu kurtaracaktım. Ölülerin hepsinin istediği, saygı duyduğu tek bir şey biliyordum. Kan. Ona bir defa daha hayat üflemeye çalıştım, tek bir farkla. Önce ağzına kendi kanımı bulaştırdım. Dudaklarım onunkilere dokundu ve kendi kanımın tatlı, metalik tadını aldım.

Hiçbir şey olmadı.

Larry yanımıza diz çöktü. "Janos nereye gitti?"

Sisin ardından onu göremiyordum ama açıklayacak zamanım yoktu. "Kapıyı gözle, geçen her şeyi vur."

"Kızları bırakayım mı?"

"Elbette." Kızları unutmuştum. Jeff Quinlan'ı unutmuştum. Hepsini, Jean-Claude'un gözlerini açıp bana bakması için feda edebilirdim. Bana böyle bir teklif sunulduğu için böyle düşünmüyordum ama şu an onlar sadece yabancıydı. Jean-Claude değildi.

"Daha fazla kan, belki," dedi yavaşça Jason.

Ona baktım. "Sen mi vereceksin?"

"İkiniz de ölmeden onu tam gücüne ulaşacak kadar besleyemezsiniz ama ben yardımcı olabilirim," dedi.

"Onu bu gece bir kere besledin. İki kere kan verebilir misin?"

"Ben bir kurtadamım. Hızlı iyileşirim. Ayrıca benim kanım, insan kanından daha çok güç verir."

O zaman ona gerçekten baktım. Pislik kaplıydı. Bir yanağının tamamında büyük ve siyah bir leke vardı. Mavi gözleri kurt gibi görünmüyordu. Ele geçirilmiş, hatta incinmiş görünüyordu. Fiziksel zarardan daha çok yaralayan şeyler de vardı.

Derin bir nefes alıp bıçaklarımdan birisini kılıfından çıkardım. Sol bileğimi kestim. Acı keskin ve aniydi. Yarayı Jean-Claude'un dudaklarına bastırdım. Ağzına kan akmaya başladı. Kan, ağzını kadehe dökülen şarap gibi dolduruyordu. Ağzının yanından sızıp yanağından aşağıya aktı. Boğazını ovup kanı yutmasını sağladım.

Sonunda onun için bir damar açtığımı bilse nasıl da gülerdi. Tepki vermeyen dudaklarına biraz daha kan aktı. Lanet olsun.

Ağzına nefesimi üfledim ve kendi kanımın tadı ağzıma geldi. Göğsünü yükselttim. Tek bir kelime düşünüyordum: Yaşa, yaşa, yaşa!

Vücudundan bir titreme geçti. Boğazı kasıldı, yutkundu. Ondan uzaklaştım. Çenesinden uzaklaştırırken bileğimden yakaladı. Tutuşu serti. Olağandışı gücünün kemiği kırabileceğini hissediyordum. Gözleri hala kapalıydı. Sadece bileğimi tutuşundan durumun iyiye gittiğini anlayabiliyordum.

Elimi göğsüne koydum. Henüz kendi başına nefes almaya başlamamıştı. Kalp atışı yoktu. Bu kötü müydü? İyi miydi? Bir önemi yok muydu? Kahretsin, bilmiyordum.

"Jean-Claude, beni duyuyor musun? Benim, Anita."

Hafif bir hareketle doğruldu ve kanayan bileğimi ağzına dayadı. Beni ısırdı ve nefesim kesildi. İki eliyle bileğimi ağzına dayayıp emdi. Bu, sevişmenin ortasında iyi bir his olabilirdi. Şimdiyse sadece acıyordu.

"Lanet olsun," dedim.

"Ne oldu?" diye sordu Larry.

"Acıyor," dedim.

"Bunun hoş bir şey olacağını sanıyordum," dedi sarışın kız.

Başımı iki yana salladım. "Eğer etkileri altında değilsen, hoş değil."

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu Larry.

"Gerektiği kadar. Kapıya bak," dedim.

"Hangisine?"

"Ah, kahretsin, içeri giren her şeyi vur." Biraz başım dönüyordu. Çok mu içmişti?

"Jason, biraz kendimden geçmeye başladım." Bileğimi kurtarmaya çalıştım ama elleri koluma işlenmiş demir gibiydi. "Onu bıraktıramıyorum."

Jason koşup ellere asıldı ama onları eğemedi. "Parmakları tek tek kopartabilirim ama..."

"Evet, Jean-Claude çok kızar." Baş dönmesi dalgalar halinde geliyordu, midemde bir bulanma başlamıştı. Ondan kurtulmalıydım.

"Beni bırak Jean-Claude. Beni bırak, lanet olsun!"

Gözleri hala kapalıydı, yüzü ifadesizdi. Bir bebek gibi sabit fikirlilikle besleniyordu ama bu bebek hayatımı emiyordu. Kolumdan gittiğini hissedebiliyordum. Kalbim kanı çok hızlı pompalıyor, sanki çok hızlı koşmuşum gibi kulaklarımda atıyordu. Kalbim onu daha hızlı besliyordu. Ve beni daha hızlı öldürüyordu.

Gözümün önünde yıldızlar dans etmeye başlamıştı. Karanlık, ışığı yiyordu. Browning'i çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jason.

"Beni öldürecek."

"Ne yaptığını bilmiyor."

"Ben yine de ölü olacağım."

"Merdivenlerin başında hareket eden bir şey var," diye seslendi Larry.

Harika. "Jean-Claude, beni bırak, hemen!"

Silahın namlusunu pürüzsüz alnına dayadım. Karanlık, görüşümü büyük ısırıklarla yutuyordu. Mide bulantım boğazıma kadar gelmişti.

Ona doğru yaslanıp fısıldadım, "Lütfen Jean-Claude, beni bırak. Benim, *ma petite*, beni bırak." Doğruldum.

"Vampirler geliyor. Acele edin," dedi Larry.

Koluma kilitlenmiş, beni canlı canlı yiyen güzel yüze baktım ve boşluğu aldım. Gözleri açıldı. Tetiği çekmemek için parmağımı kaçırdım.

Başını geriye, zemine yatırdı. Hala bileğimi tutuyordu ama artık beslenmiyordu. Ağzı kanımla kırmızıya bulanmıştı. Silah hala ona doğrultulmuştu.

"Ah, *ma petite*, bunu daha önce de yapmamış mıydık?"

"Silahı yapmıştık, bunu değil," dedim. Bileğimi bırakmaya gönülsüz ellerinden çektim ve Browning'i kucağıma koyup oturdum. Mide bulantısı ve karanlık, kafamın içinde esen rüzgarda, bulutlar gibi uçuşuyordu.

Larry'nin merdivenlerin başında tek dizi üzerine çöktüğünü gördüm, silahı dışarıdaydı. Ama bu bir tünele bakmak gibiydi, uzak ve olması gerektiği kadar önemli değilmiş gibiydi.

Jason kanlı yere yattı. Ona doğru gözlerimi kırptım. "Boyun daha az acır," dedi sanki sormuşum gibi. Jean-Claude ona doğru emekledi. Jason hemen boynunu yan çevirdi. Jean-Claude kanlı ağzını Jason'ın boynundaki atardamara dayadı. Sivri dişlerini narin deriye batırırken ağzındaki ve çenesindeki kasların hareketini gördüm.

Boynun daha az acıdığını bilseydim bile teklif etmezdim. Bu sekse daha çok benziyordu. Bilekte en azından cinsel bir şey yapmıyormuşuz gibi davranabilirdim.

"Anita!"

Merdivenlere geri döndüm. Larry orada yalnız, elinde silahı, tek dizi üzerinde duruyordu. İki kız kapıdan uzaklaşmıştı. Sarışın yine kriz geçiriyordu. Onu kesinlikle suçlayamazdım.

Başımı iki yana salladım, Browning'i elimle kaldırdım ve kapıya doğrulttum. Kendimi sabitlemek için diğer kola ihtiyacım vardı. Kollarım, nişan almama pek yardımcı olmayacak şekilde hafifçe titriyordu.

Odaya rüzgar gibi giren güç tenimin üzerinde gezindi. Neredeyse karanlıktaki parfümlü çarşaflar gibi kokusunu alabilecektiniz. Jean-Claude benden beslenirken bizim de böyle bir güç yayıp yaymadığımızı merak ettim. O esnada farketmemiştim.

Girişte beyaz bir şey belirdi. Ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Sopaya bağlanmış beyaz bir mendildi.

"Bu da nedir?" diye sordum.

"Bir barış bayrağı *ma petite*."

Gözlerimi merdivenlerden ayırıp bal damlayan sese bakmadım. Jean-Claude'un sesi her zamanki kadar iyi ya da kötü geliyordu, her kelime yorgun bedenimin üzerinde gezinen kürk gibiydi. Sesi, bütün acı ve ağrıları saracak kadar yoğundu. Hepsini alıp götürebilirdi. Bunu biliyordum.

Yutkunup silahı yere doğrulttum. "Kafamdan siktir git."

"Özür dilerim *ma petite*. Tadını ağzımda hissediyorum, hızlı kalp atışların değerli bir hatıra gibi. Arzumu bastıracağım ama çaba gerekecek, Anita, çok çaba." Sanki benimle biraz sevişmesine izin vermişim ve o daha fazlasını istiyormuş gibi konuşuyordu.

Yan gözle ona baktım. Jason'ın yarı çıplak bedeni yanında oturuyordu. Jason tavana bakıyordu, sanki yarı uyur gi-

bi gözkapakları ağırlaşmıştı. Boynundaki iki yeni küçük yaradan kan akıyordu. Çok acı hissetmiş gibi durmuyordu. Aslında, sanki kendini iyi hissetmiş gibi duruyordu. Jean-Claude'a ihtiyacının kabasını ben vermiştim, Jason daha rahat bir yolculuğa çıkmıştı. Aferin ona.

"Konuşabilir miyiz?" Holden bir erkek sesi geldi. Kime ait olduğunu çıkaramamıştım. Lanet olsun, sahibi belli olmayan sesleri bırakın, herhangi bir şeye odaklanmakta güçlük çekiyordum.

"Anita, ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Larry.

"Bu bir barış bayrağı," dedim. Kelimeler dilime dolaşıyormuş gibiydi ama düzgün çıkmıştı. Sanki çok sarhoştum ya da tehlikeli bir uyuşturucunun etkisi altındaydım.

Girişte Magnus göründü. Bir an için hayal gördüğümü sandım. Bu çok beklenmedik bir şeydi. Smokininden ayakkabılarına kadar beyaz giymişti. Kumaş esmer teninde parlıyormuş gibiydi. Uzun saçları gevşek bir kurdeleyle bağlanmıştı. Mendil bağlı sopayı tek eliyle tutuyordu. Merdivenlerden nazikçe, neredeyse dansa benzer hareketlerle indi. Onda bir vampirin akışkanlığı yoktu ama yakındı.

Larry silahını üzerinde tuttu, "Olduğun yerde kal," dedi. Sesi biraz korkmuş gibiydi ama söylediğinde kararlıydı. Silahı rahat ve düzgün bir şekilde doğrultmuştu.

"Gümüş mermilerin periler üzerinde işe yaramadığını konuşmuştuk."

"Silahta gümüş kurşun olduğunu kim söyledi?" dedi Larry.

İyi bir yalandı. Onunla gurur duymuştum. Ben bunu düşünemeyecek kadar kendimden geçmiştim.

"Anita?" Magnus sanki Larry orada değilmiş gibi ileriye bakmıştı ama son birkaç basamaktan aşağıya inmemişti.

"Ne söylüyorsa onu yap Magnus. Şimdi ne istiyorsun?"

Magnus gülümsedi ve kollarını açtı. Sanırım silahsız olduğunu göstermek içindi. Ama ben de, Larry de onu tehlikeli yapanın silahlar olmadığını biliyorduk. "Size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ateşkesi önce Ivy'nin bozduğunu biliyoruz. Serephina en içten özürlerini sunuyor. Doğrudan onun görüşme odasına gelmenizi rica ediyor. Başka test yok. Hepimiz misafir başvampire, bağışlanamayacak derecede kabalık ettik."

"Ona inanabilir miyiz?" diye ortaya sordum.

"Doğru söylüyor," dedi Jean-Claude.

Harika. "Geçmesine izin ver Larry."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Hayır ama sen yine de yap."

Larry silahını yere doğrulttu ama mutlu görünmüyordu. Magnus merdivenlerden indi, gülümsüyordu, en çok da Larry'ye. Yanından geçti ve sırtını ona dönerek gösteriş yaptı. Neredeyse Larry'nin onu vurmuş olmasını dileyecektim.

Geri kalanımızın birkaç metre önünde durdu. Biz hala yerdeydik, Jason ise yatıyordu. Magnus bize baktı, neşeli ya da şaşkındı.

"Sen burada ne haltediyorsun?" diye sordum.

Jean-Claude yan gözle bana baktı. "Birbirinizi tanıyor gibisiniz."

"Bu Magnus Bouvier. Sen burada, onlarla ne yapıyorsun?"

Boynundaki kravatı çözdü ve yakasını açtı. Bana ne göstermeye çalıştığından neredeyse emindim ama oturduğum yerden göremiyordum. Düşmeden görebileceğimden de emin değildim. "Eğer görmemi istiyorsan, buraya gelmen gerekiyor."

"Zevkle." Aramızda yarım metre mesafe kalınca önümde diz çöktü. Boynunda iki tane iyileşmeye başlamış yara izi vardı.

"Hassiktir Magnus, neden?"

Bana baktı, gözleri kanlı bileğime kayıyordu. "Aynı şeyi ben de sorabilirim."

"Ben onu hayatını kurtarmak için kanımı bağışladım. Senin mazeretin ne?"

Gülümsedi. "Seninkinin yarısı kadar bile hoş değil." Magnus kurdeleyi çözüp saçlarının perde gibi omuzlarına düşmesine izin verdi. Bana turkuaz mavi gözleriyle baktı. Elleri ve dizleri üzerinde Jean-Claude'a doğru ilerledi. Sanki kas olmaması gereken yerlerinde kaslar varmış gibi hareket ediyordu. Büyük bir kedinin hareketlerini seyretmek gibiydi. İnsanlar böyle hareket edemezdi.

Jean-Claude'un önünde diz çöktü, o kadar yakındı ki neredeyse birbirlerine değeceklerdi. Saçlarını yana atıp boynunu sundu.

"Hayır," dedi Jean-Claude.

"Neler oluyor?" diye sordu Larry.

İyi bir soruydu. İyi bir cevabım yoktu. Kötü bir tane bile yoktu.

Magnus beyaz ceketini çıkarıp yere bıraktı. Sağ bileğinin kol düğmesini açtı, kumaşı katladı. Çıplak bileğini Jean-Claude'a sundu. Teni pürüzsüz ve izsizdi. Jean-Claude elini alıp dudaklarına götürdü.

Ben neredeyse bakamayacaktım ama baktım. Bakmamak, kendinize yalan söylemek gibiydi. Sanki olmuyormuş gibi davranmaktı ama oluyordu.

Jean-Claude dudaklarını tenin üzerinde gezdirdi, sonra Magnus'un elini bıraktı. "Teklifin çok cömertçe ama senin kanını diğerlerine karıştırırsam sarhoş olurum."

"Sarhoş mu? Siz ne boktan bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Ah, *ma petite*, kelimeleri nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Kapa çeneni."

"Çok kan kaybetmek seni huysuz yapmış," dedi.

"Siktir git."

Güldü, sesi tatlıydı. Tat sadece dışını tarif ettiği yasak bir şeker gibiydi, sadece şişmanlatmakla kalmayıp aynı zamanda zehirli bir şekerdi. Ama yine de yenilirdi.

Magnus dizleri üzerinde kaldı, gülen vampire bakıyordu. "Tadıma bakmayacak mısın?"

Jean-Claude başını iki yana salladı, sanki sesine güvenmiyordu. Gözleri, tuttuğu kahkahayla parlıyordu.

"Kan teklif edildi." Magnus bana doğru emekledi. Saçları öne dökülmüştü, tek gözü, parlayan bir mücevher gibi saçları arasında kaybolmuştu. Gözlerinin o renkte olmaması gerekiyordu. Yüzlerimiz arasında birkaç santim kalıncaya kadar bana doğru emekledi. "Bir kase kan, bir parça et." Sanki beni öpecekmiş gibi eğilirken böyle fısıldadı.

Ondan uzaklaşınca dengemi kaybettim. Kendimi sırtüstü yerde buldum. Bu bir gelişme değildi. Magnus üzerime doğru emekledi, hala elleri ve dizleri üzerindeydi. Browning'i göğsüne dayadım.

"Gerile, yoksa mermiyi yersin."

Magnus geri emekledi ama çok uzaklaşmadı. Doğruldum, silahı ona tek elimle doğrultmuştum. Namlu olması gerektiğinden fazla oynuyordu. "Bütün bunların anlamı ne?"

"Janos bu gece bizim kanımızı ve etimizi alacağını söylemişti. Bir özür olarak, Serephina bize kan ve et sunuyor."

Magnus'a baktım, hala elleri ve dizleri üzerinde duruyordu. Hala vahşi ve tehlikeli görünüyordu. Silahı indirdim. "Hayır, teşekkür ederim."

Magnus yere oturdu, elleriyle saçlarını düzeltip yüzünden çekti. "Serephina'nın sunduklarını reddettiniz. Özrünü de mi reddediyorsunuz?"

"Bizi Serephina'ya götür, sana söyleneni yerine getirmiş olursun," dedi Jean-Claude.

Magnus bana baktı. "Ya sen Anita? Sen de sizi Serephina'ya götürmemle yetinecek misin? Özrünü kabul ediyor musun?"

Başımla onayladım. "Neden etmeyeyim ki?"

"Anita bir üstat değil. Benim intikamımın, benim özrümün sorulması gerekir," dedi Jean-Claude.

"Ben bana söyleneni yapıyorum. Ivy'ye iradesi üzerine meydan okudu. Ivy kaybetti."

"Onu odanın diğer tarafına atan ben değildim," dedim.

Jean-Claude kaşlarını çattı. "Kaba kuvvet kullandı *ma petite*. Bir insana karşı kaba kuvvet ya da vampirlikten gelen aldatma güçlerini kullanmadan kazanması gerekiyordu." Birden çok ciddi göründü. "Sana karşı... Kaybetti."

"Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş *ma petite*, kendini bir üstat olarak tanıttın ve iddianı kanıtladın."

Başımı iki yana salladım. "Bu çok komik, ben vampir değilim."

"Seni başvampir ilan etmiyorum *ma petite*. Sadece üstat olduğunu söyledim."

"Üstat ne? İnsan mı?"

Başını iki yana sallama sırası ondaydı. "Bilmiyorum *ma petite*." Magnus'a döndü. "Serephina ne diyor?"

"Serephina onu da getirmemi istedi."

Jean-Claude başıyla onayladı ve sanki iplerle çekilmiş gibi ayağa kalktı. Dinlenmiş ve güçlü görünüyordu, sadece üzerine biraz kan bulaşmıştı. Ben kendimi bok gibi hissederken bu kadar iyi görünmeye nasıl cüret edebiliyordu?

Önce Jason'a, sonra bana baktı. Garip, espri anlayışı geri gelmişti. Bana gülümsedi ve ağzı kan içinde olmasına rağmen hala çok güzeldi. Gözleri neşeli bir sırla parlıyordu. Kendisini onu daha önce görmediğim bir şekilde iyi sergiliyordu.

"Beraberimdekilerin yürüyebileceğinden emin değilim. Kendilerini biraz süzülmüş hissediyorlar." Kendi esprisine güldü, sanki kendisi için bile çok komikmiş gibi elini gözlerinin üzerine koydu.

"Sen sarhoşsun," dedim.

Başıyla onayladı. "Galiba öyleyim."

"Kan içip kafayı bulamazsın."

"İki ölümlüden kana kana içtim ama ikisi de insan değildi."

Bunu duymak istemiyordum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Nekromensır, ardından kurtadam. Bir vampiri sersemletecek bir karışım." Kikirdedi. Jean-Claude asla kikirdemezdi.

Onunla ilgilenmedim, tabii eğer sarhoş bir vampirle ilgilenmemeyi başarabilirseniz. "Jason, ayağa kalkabilir misin?"

"Sanırım." Sesi kalındı, ağırdı ama uykulu değildi, daha çok sevişme sonrası gelen halsizlik gibiydi. Belki de ısırığımın acımasına minettar olmalıydım.

"Larry?"

Larry bize doğru yürüdü, yan gözle Magnus'a bakıyordu, silahı elindeydi. Mutlu görünmüyordu. "Ona güvenebilir miyiz?"

"Öyle gerekecek. Ayağa kalkmama yardım et ve dişli surat kusmadan buradan gidelim."

Jean-Claude katılarak gülmeye başladı. 'Dişli surat' benzetmesinin çok komik olduğunu düşünmüştü. Of Tanrım.

Larry ayağa kalkmama yardım etti. Birkaç saniyelik bir baş dönmesi dışında iyiydim. Kimse istemeden, Jason'a da elini uzattı. Jason biraz sallandı ama ayakta kaldı. "Yürüyebilir misin?"

"Eğer sen yürüyebilirsen, ben de yürürüm," dedi.

Tam yüreğimdeki adamdı. Bir adım, sonra bir adım daha ve diğer odaya yürümeye başlamıştım. Jason ve Larry peşimden geldi. Jean-Claude biraz sendeledi, hala hafifçe gülüyordu.

Magnus merdivenlerin kenarında durmuş bizi bekliyordu. Ceketini koluna asmıştı, saçını tutturmak için kurdeleyi bile bulmuştu.

Jason iki muhtemel sevgilisinin parçaları ile arasına mesafe koydu ve gidip yerdeki gömleğini aldı. Gömlek, göğsündeki pisliği örtmüştü ama yüzündeki hala görünüyordu, saçları dağılmıştı ve neredeyse pantolonu kadar koyu renge bulanmıştı.

Jean-Claude'un elbisesi ve saçları bile pıhtılaşmış kanla kaplanmıştı. Ben de kendi payıma düşen pislik ve kanı almıştım. İşin iyi yanı, bugün çoğunlukla siyah giymiştim, kiri o kadar kötü göstermiyordu. Ama kırmızı bluz bir daha giyilemeyecek haldeydi.

Üzerinde kan ve pislik olmayan tek kişi Larry'ydi. Aferin, iyi iş çıkarmıştı.

Biz durumu tartışırken kızlar merdivenin altına saklanmıştı. Saklanmanın kahverengi saçlı kızın fikri olduğuna bahse girerdim. Lisa bir şey yapacak kadar zeki olmaması bir yana, bir şey düşünemeyecek kadar da korkmuş görünüyordu. Onu suçlamıyordum ama sinir krizi insanı ölümden başka bir yere götürmezdi.

Kahverengi saçlı kız, Larry'ye doğru yürüdü. Sarışın da onun peşinden geliyordu. Elleri kahverengi saçlının yırtık bluzuna o kadar sıkı tutunmuştu ki ayırmak için ameliyat gerekirdi.

"Biz sadece eve gitmek istiyoruz. Bunu yapabilir miyiz?" Sesi biraz nefes nefeseydi ama çoğunluğunda düzgün konuşmuştu. Kahverengi gözlerine bakıp başımla onayladım.

Larry bana baktı.

"Magnus," dedim.

Kaşlarını kaldırdı, hala merdivenlerin başında bir tur rehberi ya da bizi yukarı götürmek için bekleyen bir kahya gibi duruyordu. "Bana mı seslendin?"

"Kızların hemen gitmesini istiyorum, hemen, güvenli bir şekilde."

Onlara yan gözle baktı. "Neden olmasın? Serephina onları daha çok sizin için getirmişti Anita. Amaçlarını yerine getirdiler."

Son söylediği hoşuma gitmemişti. "Güvenli bir şekilde evlerine gidecekler Magnus, daha fazla zarar görmeyecekler. Bu konuda birbirimizi anlıyor muyuz?"

Gülümsedi. "Kapıdan çıkıp evlerine gidecekler. Bu senin için yeterince açık mı?"

"Neden bir anda bu kadar anlayışlı oldunuz?"

"Onların gitmesine izin vermek yeterli bir özür değil mi?" diye sordu Magnus.

"Eğer daha fazla zarar görmeden evlerine giderlerse özrü kabul ederim."

Başıyla onayladı. "Olmuş bil."

"Önce efendine danışman gerekmiyor mu?"

"Efendim bana fısıldar Anita ve ben de itaat ederim." Bunu söylerken gülümsüyordu ama gözlerinde bir gerginlik, ellerinde istemdışı bir hareketlilik vardı.

"Onun köpeği olmak hoşuna gitmiyor."

"Belki ama bu konuda yapabileceğim çok fazla şey yok." Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. "Gidelim mi?"

Jean-Claude merdivenlerin başında durdu. "Yardıma ihtiyacın var mı *ma petite*? Kanından biraz fazla aldım. Kurdum kadar hızlı toparlanamıyorsun."

Aslında merdivenler, indiğimizden daha yüksek gibi görünüyordu. Ama başımla reddettim. "Çıkabilirim."

"İşte buna hiç şüphem yok *ma petite*." Bana yaklaştı ama fısıldamadı, onun yerine onu yine zihnimde hissettim. "Güçsüzsün *ma petite*. Sana yardım etmeme izin ver."

"Lanet olsun, şunu yapmayı bırak."

Gülümsedi ve içini çekti. "Nasıl istersen *ma petite*." Merdivenlerden sanki uçar gibi çıktı, onlara neredeyse değmiyordu. Sonra Larry ve kızlar çıktı, hiçbiri yorgun görünmüyordu. Ben arkalarından kendimi sürükledim. En arkadan Jason geliyordu. Gözleri boş bakıyordu. Kendini iyi hissetmiş olabilirdi ama o kadar fazla kan vermek zordu, arada bir tüylenenler için bile. Eğer Jean-Claude onu yukarıya kadar taşımayı teklif etseydi kabul eder miydi acaba?

Jason beni ona bakarken yakaladı ama gülümsemedi, sadece bakarak karşılık verdi. Belki o da hayır derdi. Bu gece hepimiz biraz uyumsuzduk.

27

İpek perdeler iki yana açılmıştı. Sağ karşı köşede bir taht vardı. Başka bir kelime bulamamıştım; o altın, mücevherlerle kaplı şeye 'koltuk' denemezdi. Etrafına, sanki harem kızlarıyla ya da en azından şımarık küçük köpeklerle dolu olması gerekiyormuş gibi minderler serpiştirilmişti. Ama üstlerinde hiçbir şey yatmıyordu. Aktörlerin çıkmasını bekleyen bir sahne gibi boştu.

Karşı duvarda asılı duran bir kilim kenara çekilmiş, arkasındaki kapı ortaya çıkarılmıştı. Kapı üçgen bir tahta parçası ile tutturulmuştu, açık duruyordu. Bahar havası kapıdan içeri doluyor, çürümüş kokuları dışarıya atıyordu. "Hadi kızlar," demeye hazırlanıyordum ama rüzgar değişti. Daha sert, serin esmeye başladı ve rüzgar olmadığını hissettim. Tenim karıncalandı, kolumdaki kaslar seğirmeye başladı.

"Bu da nedir?" diye sordu Larry.

"Hayaletler," dedim.

"Hayaletler mi? Hayaletlerin burada ne işi var?"

"Serephina hayaletleri çağırabilir. Aramızda az bulunan bir yetenektir," dedi Jean-Claude.

Kapıda Kissa belirdi. Sağ kolu yanında sallanıyordu. Kolundan yavaş, kalın bir çizgi halinde kan akıyordu.

"Senin marifetin mi?" diye sordum.

Larry başıyla onayladı. "Onu vurdum ama bu onu pek yavaşlatmışa benzemiyordu."

"Onu yaralamışsın."

Larry'nin gözleri büyüdü. "Harika." Söylerken sesi hiç harika gelmemişti. Yaralı bir başvampir çok huysuz olurdu.

"Serephina dışarı gelmenizi istiyor," dedi Kissa.

Magnus minderlerin üzerine yattı, bir kedi kadar esnekti. Sanki daha önce de oraya yatmış gibi duruyordu.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordum.

"Ben gösteriyi gördüm," dedi.

Jean-Claude kapıya doğru yürüdü. Jason hemen yanındaydı ama iyi bir köpek gibi iki adım gerisinden gidiyordu.

İki kız, Larry'nin ceketine tutunmuştu. Onları zincirlerden kurtaran oydu. Kötü adamları öldürdüğünü görmüşlerdi. Kahraman oydu. Ve bütün iyi kahramanlar gibi, onları korurken kendisini öldürtecekti.

Jean-Claude bir anda yanımda belirmişti. "Ne oldu *ma petite*?"

"Kızlar ön kapıdan çıkabilir mi?"

"Neden?"

"Çünkü oradaki her neyse, büyük ve kötü, onların bu işin dışında kalmasını istiyorum."

"Ne oldu?" diye sordu Jason. Biraz yan duruyordu. Ellerini açıp kapatıyor, açıp kapatıyordu. Otuz dakika öncesine göre biraz daha rahatlamış görünüyordu ama zaten hepimiz öyle değil miydik?

Jean-Claude, Kissa'ya döndü. "Bu doğru mu söyledi?" Magnus'u işaret etti. "Kızlar gitmekte özgür mü?"

"Gidebilirler, efendimiz öyle söyledi."

Kızlara döndü. "Gidin," dedi.

Önce birbirlerine baktılar, sonra Larry'ye. "Yalnız mı?" dedi sarışın.

Kahverengi saçlı başını iki yana salladı. "Hadi Lisa, gitmemize izin veriyorlar. Hadi." Larry'ye baktı. "Teşekkür ederim."

"Sadece eve gidin. Orada güvendesiniz," dedi Larry.

Kız başıyla onayladı ve Lisa ona tutunmuşken diğer kapıya yöneldi. Kapıyı açık bıraktılar. Ön kapıya gidişlerini seyrettik. Üzerlerine hiçbir şey atlamadı. Çığlıklar geceyi yarmadı. Siz ne bekliyordunuz ki?

"Artık hazır mısın *ma petite*? Gidip saygılarımızı sunmalıyız." Bana bakarak kapıya doğru bir adım attı. Jason şimdiden onun yanındaydı, sinirli elleri ve diğer her şeyiyle hazırdı.

Başımla onayladım ve Jean-Claude'un peşine düştüm. Larry ikinci bir gölge gibi yanımdaydı. Korkusunu tenimdeki bir titreme gibi hissedebiliyordum.

Neden korktuğunu anlamıştım. Janos, Jean-Claude'u yenmişti. Janos, Serephina'dan korkuyordu. Bu da Serephina'nın hiç terlemeden Jean-Claude'u yenebileceği anlamına geliyordu. Eğer bizimle beraber olan vampiri yenerse, biz ona karşı büyük bir tehlike olmazdık. Eğer aklım varsa, onu görür görmez vururdum. Ama tabii buraya ondan yardım istemeye gelmiştik. Bu durum, seçeneklerimi biraz daraltıyordu.

Soğuk rüzgar, saçlarımızla oynayan küçük eller gibiydi. Neredeyse canlı gibiydi. Daha önce hiç üzerimde aşırı istekli bir sevgili gibi dolaşan ve üzerimden çekmek istediğim bir rüzgar hissetmemiştim. Ama korkmuyordum. Korkmam

gerekiyordu. Hayaletlerden değil ama onları çağıran her ne ise ondan. Ama kendimi uzak, biraz da gerçek değilmişim gibi hissediyordum. Kan kaybı insana bazen böyle hissettirebiliyormuş demek ki.

Kapıdan geçtik, basamaklı küçük merdivenden indik. Evin arkasında çarpık, sıra sıra küçük meyve ağaçları vardı. Meyve bahçesinin ilerisinde gölgeden bir duvar yükseliyordu, o kadar koyuydu ki arkasını göremiyordum. Çıplak ağaç dalları karanlığın önünde belirdi.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Bazılarımız gölgeleri ve etrafımızdaki karanlığı işleyebilir," dedi Jean-Claude.

"Biliyorum, Coltrain öldürülürken görmüştüm ama bu lanet bir duvar."

"Etkileyici," dedi. Sesi normal, doğaldı. Ona yan gözle baktım. Parlak ayışığı altında bile yüzünü okuyamıyordum.

Karanlığın ardından beyaz ışık demeti göründü. Soğuk, soluk ışık huzmeleri, karanlığı deliyordu. Işık, karanlığı kağıttaki yanıklar gibi yiyor, karanlık dağılıyordu. Işık onu yıtarken kayboluyordu. Karanlığın son parçası da yok olunca ağaçların arasında soluk bir şekil belirdi.

Bu mesafeden bile onu insan zannedemezdiniz ama zaten o da öyle görünmeye çalışmıyordu. Başının üzerinde soluk, beyaz bir parlaklık vardı; metrelerce uzanan, parlayan bir bulut, kablosuz neon gibiydi. Buluttan belirsiz şekiller yükselip içine geri giriyordu.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu Larry.

"Hayaletler," dedim.

"Hassiktir," dedi.

"Ben de aynen öyle düşünüyordum."

Hayaletler ağaçların arasından aktı. Ölü dallara erken açmış tomurcuklar gibi asılıyorlardı, tabii eğer tomurcuklar oynaşıp parlayabiliyorsa.

Yüzüme doğru garip bir rüzgar esti, saçlarımı geriye uçurdu. Uzun ince fosforlu şekiller ileri atıldı. Hayaletler bize doğru geliyordu, yere yakındılar.

"Anita!"

"Sadece onları görmezden gel Larry. Yürümeye devam edip onlarla ilgilenmezsen, sana zarar veremezler.

İlk hayalet, dumandan yapılmış halkaya benzeyen geniş, çığlık atan ağızlı, ince uzun bir taneydi. Bana göğsümün ortasından çarptı, içimden elektriğe benzer bir şok dalgası geçti. Kolumdaki kaslar gerildi. Larry'nin nefesi kesildi.

"O da neydi?" diye sordu Jason.

İleri bir adım attım. "Yürümeye devam edin, onlarla ilgilenmeyin."

İstemiyordum ama hızım beni Jean-Claude'un önüne geçirdi. Diğer hayalet yüzümü sıyırdı. Bir an beni zaptetti ama ben yürümeye devam ettim ve o da geçti gitti.

Jean-Claude koluma dokundu. Yüzüne baktım ve ne gördüğümden emin değildim. Kesinlikle bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Önümde durdu, hala bana bakıyordu.

Başımla onayladım ve onun önden gitmesine izin verdim. Bu bana bir şeye mal olmuyordu.

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Larry şarkı söyler gibi.

"Benim de," dedi Jason. Küçük bir beyazlık yumağına, sanki ehlileşmiş bir sismiş gibi eliyle vuruyordu. O ne kadar vurursa, sis o kadar sertleşiyordu. Siste bir yüz oluşuyordu.

Jason'a doğru yürüyüp kollarını tuttum. "Onunla ilgilenme."

Küçük hayalet omzuna tünedi. Büyük, soğan gibi bir burnu ve yarı oluşmuş gözleri vardı.

Jason'ın kolları ellerimin altında gerildi. "Onu her farkedişinde, ona kendisini oluşturacak güç veriyorsun," dedim. Bir hayalet bana sırtımdan çarptı. Vücudumun içinden geçen bir buz kalıbı gibiydi. Vücudumun önünden çıkarken, sanki içimden soğuk bir ip çıkıyormuş gibi geldi. Bu his çok rahatsız ediciydi ama kalıcı değildi. Aslında acımamıştı bile.

Hayalet, Jason'ın göğsüne daldı, Jason çığlık attı. Sadece kollarını tutuşum, o şeye pençe atmaya çalışmasını engelledi. Jason'ın vücudundaki bütün kaslar, sinekler tarafından ısırılan bir atınkiler gibi titredi. Hayalet içinden geçince rahatladı, bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Korkabileceğini görmek güzeldi. Görünüşe göre vampirler, çürüyen kollarıyla cesaretinin bir kısmını almıştı. Onu suçlayamazdım. Benim de çığlık krizleri geçirdiğim zamanlar olmuştu.

Larry içinden bir hayalet çıkarken sıçradı ama sadece o kadar tepki vermişti. Gözleri biraz açıktı ama tehlikenin nerede olduğunu biliyordu. Asıl derdi, hayaletler değildi.

Jean-Claude gelip yanımızda durdu. "Ne oldu kurdum?" Sesinde bir uyarı, bir kızgınlık vardı. Hayvanı kendi ününe uymuyordu.

"İyiyiz," dedim. Jason'ın elini sıktım. Gözleri hala açıktı ve başıyla onayladı. "İyi olacağız."

Jean-Claude bir kere daha uzaktaki beyaz şekle doğru yürüdü, hareketleri narindi ve acele etmiyordu, sanki geri kalanımız kadar korkmuyordu. Belki de korkmuyordu. Jason'ı yanıma çektim. Larry arkamda yürüyordu. Üçümüz,

Jean-Claude'un peşinden, normal insanlar gibi yürüdük. Peşindeki iyi askerler gibiydik, sadece ben bir kurtadamın elini tutuyordum. Tenimin üzerindeki eli terliyordu. Sinir krizi geçiren bir kurtadamla baş edemezdik. Sağ elim hala silahımı ya da bıçağım için boştaydı. Onları bir kere yaralamıştık. Eğer hadlerini bilmezlerse, işi bitirebilirdik. Ya da en azından denerken giderdik.

Jean-Claude bizi çıplak dallarında şeffaf yılanlar gibi dolaşan hayaletlerle dolu ağaçların arasından götürüyordu. Vampire birkaç metre kala durdu. Neredeyse eğilmesini bekliyordum ama öyle yapmadı. "Selamlar Serephina."

"Selamlar Jean-Claude." Parlak gümüş renkli kıvrımlar halinde ayaklarına kadar inen, basit bir beyaz elbise giymişti. Beyaz eldivenler, neredeyse kollarının tamamını kaplıyordu. Saçları gri renkteydi, yer yer beyazlıklarla bezenmişti. Başında, incili gümüş bir taç dışında süs yoktu. Yüzünde yaşından ileri gelen kırışıklıklar vardı. Hafif bir makyaj yapmıştı ama yaşlı olduğunu gizleyecek kadar çok değildi. Vampirler yaşlanmazdı. Zaten bütün olay bunun üzerineydi, değil mi?

"İçeri geçelim mi?" diye sordu.

"Nasıl istersen," dedi Jean-Claude.

Hafifçe gülümsedi. "İçer girerken bana eşlik et, eski günlerde olduğu gibi."

"Ama artık eski günlerde değiliz Serephina. Artık ikimiz de başvampiriz."

"Bana hizmet eden birçok başvampirim var Jean-Claude."

"Ben sadece kendime hizmet ederim," dedi Jean-Claude.

Jean-Claude'a bir süre baktı, sonra başıyla onayladı. "Durumu açıkladın. Şimdi bir beyefendi gibi davran."

Jean-Claude dudaklarında bir iç çekiş gibi duyabileceğim kadar derin bir nefes aldı. Kolunu uzattı ve Serephina koluna girdi, elini Jean-Claude'un bileğine koydu.

Hayaletler, büyük bir trenin vagonları gibi arkasından geldi. Geri kalanımızın yanından ten gıdıklayıcı bir akım gibi geçtiler, sonra yükseldiler ve yerden üç metre yükseklikte uçmaya devam ettiler.

"Bizimle yürüyebilirsiniz. Size saldırmayacaklar," dedi Serephina.

"Rahatlatıcı," dedim.

Yeniden gülümsedi. Bunu ayışığında ve hayaletlerin parlaklığında söylemesi zordu ama gözleri soluk renkteydi; belki gri, belki mavi. Bakışlarını beğenmemek için rengini görmenize gerek yoktu.

"Seninle tanışmayı hevesle bekliyordum nekromensır."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Gülümsemesi artmadı da kaybolmadı da, hiç oynamadı bile. Sanki yüzü iyi hazırlanmış bir maskeydi. Bakışlarını bir an için gözlerine kaldırdım. Beni içine çekmeye çalışmıyorlardı ama içlerinde bir enerji vardı. Yüzeyde küllenmiş gibi duran, derin bir ateşti bu. Bir kütüğün yanlış hareketi ile alevler harlar ve hepimizi yakardı. Yaşını tahmin edemiyordum, beni engelliyordu. Bugüne kadar beni durdurabilen biriyle karşılaşmamıştım. Kandırıp yaşlarını yanlış tahmin ettirenler olmuştu ama sadece bana bakıp bunu yapmamı engelleyen olmamıştı.

Dönüp kapıya doğru yürüdü. Sanki ihtiyacı varmış gibi, Jean-Claude basamaklardan çıkmasına yardım etti. Kan kaybının verdiği uzaklık hissi geri çekiliyordu, kendimi gerçek ve canlı hissediyor, bu şekilde kalmak istiyordum. Bunun

nedeni belki tuttuğum Jason'ın sıcak elleri, terleyen avuçlarıydı. Onun gerçekliğiydi. Bir anda korktum, oysa Serephina daha bana hiçbir şey yapmamıştı.

Hayaletler eve doluştu, bazıları kapıdan akıyordu, bazıları duvarların içinden geçiyordu. Onların ağaçlardan ayrılışını seyrederken neredeyse bir plop sesi bekliyordunuz ama çok sessizdiler. Yaşayan ölüler hiç ses çıkarmazdı.

Hayaletler tavanda helyum dolu balonlar gibi sekiyor, tahtın arkasındaki duvardan süt rengi bir sıvı gibi akıyordu. Mum ateşine yaklaşınca köpük gibi şeffaflaşıyorlardı.

Serephina tahtının kenarına oturdu. Magnus ayağının dibindeki minderlere kıvrılmıştı. Gözlerinde bir kızgınlık parladı, bir anda belirdi ve yok oldu. Serephina'nın oyuncağı olmak pek hoşuna gitmiyordu. Bu ona kitabımda fazladan bir puan kazandırdı.

"Gel yanıma otur Jean-Claude," dedi Serephina. Eliyle Magnus'un diğer tarafındaki minderleri işaret etti. İkisi ilginç bir çift oluştururdu.

"Hayır," dedi Jean-Claude. O tek kelime yeterli bir uyarıydı. Elimi yavaşça Jason'ınkilerden çektim. Eğer dövüşeceksek iki elime de ihtiyacım vardı.

Serephina kahkaha attı ve o sesle gücü kırılıp açıldı ve biz zavallı insanların üzerine boşaldı.

Güç, üzerimden bir at sürüsü gibi geçti. Bütün vücudum onunla birlikte sarsıldı. Ağzım yutkunamayacak kadar kuruydu, yeterince hava alamıyordum. Canımı yakması için bana dokunması gerekmiyordu. Öylece tahtında oturup gücünü bana fırlatabilirdi. Güvenli bir mesafeden kemiklerimi un ufak edebilirdi.

Bir şey koluma dokundu. Sıçrayıp döndüm, her şey ağır çekimdeydi. Jean-Claude'un yüzüne odaklanmakta güçlük

çektim ama bir kere başarınca o kemikleri un ufak edebilece güç, kıyıdan çekilen okyanus gibi gitti.

Derin, göğsümü titreten bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Her nefeste biraz daha düzgünleşiyordu. "İllüzyon. Boktan bir illüzyon," diye fısıldadım.

"Evet *ma petite*." Jean-Claude benden sonra, büyü etkisinde olan Larry'yle Jason'a gitti.

Tahta tekrar baktım. Hayaletler çevresinde parlayan bir hale oluşturmuştu, çok etkileyiciydi. Ama gözlerinin etkisine yaklaşamıyordu bile. Hiç bitmeyecekmiş gibi bakan gözlerine bir an için baktım, sonra gözlerimi elbisesinin yakasına olabildiğince dikkatlice diktim.

"Gözlerime bakamıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Daha gözlerime bile bakamazken nasıl güçlü bir nekromensır olabilirsin ki?"

Sadece gözlerine bakamamak bir yana, onların önünde ezilmiştim. Doğrulmuştum ama gözlerimi hareket ettirmemiştim. "Sadece altı yüzlü yaşlardasın." Gözlerimi yavaşça kaldırdım, elbiseden milim milim kaldırıp çenesini gördüm. "Bu kadar sürede, bu kadar güce nasıl sahip oldun?"

"Çok haklısın. Gözlerime bak, ben de sana cevabını vereyim."

Başımı iki yana salladım. "Bilmeyi o kadar çok istemiyorum."

Sessizce güldü, sesi kanlı ve karanlıktı. Sesi omurgamdan aşağıya yarı canlı, lanetli bir şeymiş gibi kaydı. "Ah, Janos, Ivy, bize katılmanız ne güzel."

Janos, yanında Ivy'yle içeriye süzüldü. Janos onunla ilk karşılaştığımdan daha insanca görünüyordu. Teni soluktu

ama etliydi. Yüzü hala inceydi. Hala tam bir insan gibi değildi ama daha az canavara benziyordu. Ayrıca iyileşmişti.

"Hassiktir."

"Bir şey mi oldu nekromensır?" diye sordu Serephina.

"Bu kadar mermi harcamaktan nefret ediyorum."

Yine o kalın, sessiz gülüşü yaptı. Tenimi gerdi. "Janos çok yeteneklidir." Janos yanımızdan geçti. Gömleğindeki mermi deliklerini görebiliyordum. En azından kıyafetlerini mahvetmiştim.

Ivy rahat görünüyordu. Çatışma başlayınca kaçmış mıydı? Bruce'u ölüme mi terketmişti?

Janos minderlerin önünde tek dizi üzerine çöktü. Ivy de onunla birlikte diz çöktü. Orada kaldılar, başlarını eğmişlerdi. Kalkmak için Serephina'nın izin vermesini bekliyorlardı.

Kissa, Magnus'un yanında durdu. Kolu kanıyordu, pek kımıldatamıyordu. Ama önce dizleri üzerindeki vampirlere, sonra Serephina'ya baktı, sonra yeniden vampirlere. Şey görünüyordu... Endişeli.

Bir şeyler oluyordu. Hoş olmayan şeyler

Serephina onları dizleri üzerinde bıraktı. "Buraya niçin geldin Jean-Claude?" dedi.

"Sanırım sende bana ait bir şey var," dedi Jean-Claude.

"Janos," dedi Serephina.

Janos doğrulup kapıdan çıktı. Dışarıda kısa bir süre kaldı, sonra Noel Baba'nınkine benzeyen bir çuvalla geri döndü. İpini çözdü, ters çevirip içindekileri Jean-Claude'un ayağının dibine boşalttı. Dışarı tahta parçaları döküldü. Hiçbiri bir kazık olmaya yetecek boyda bile değildi. Parçalar Jean-Claude'un ayakları dibinde orta boy bir yığın oluşturdu. Tahtaların kırıklardan beyazlaşmamış yerleri koyu renk ve cilalıydı.

"En iyi dileklerimle," dedi Janos. Çuvalın içindeki son tahta parçalarını da silkeledi ve geri dönüp yeniden diz çöktü.

Jean-Claude parçalanmış tahtalara baktı. "Bu çocukça, Serephina. Böyle bir şeyi senden yüzyıllarca önce beklerdim. Şimdi..." Hayatleri ve diğer her şeyi eliyle işaret etti. "Janos'u sindirmeyi nasıl başardın? Bir zamanlar ondan korkardın."

"Canımı sıkıp ben sana şahsen meydan okumadan ne istediğini söyle Jean-Claude."

Jean-Claude gülümsedi ve zarif bir selam verdi, bir aktör gibi kollarını yanlarına açmıştı. Doğrulduğunda gülümsemesi gitmişti. Yüzü güzel bir maske gibiydi. "Xavier senin topraklarında," dedi.

"Gerçekten evcil nekromensırını hissedeceğimi ama Xavier'i hissedemeyeceğimi mi düşündün? Burada olduğunu biliyorum. Eğer bana meydan okursa, onunla ilgilenirim. Şimdi başka ne istiyorsun onu söyle, yoksa bu kadar mıydı? Bu kadar yolu beni uyarmak için mi geldin? Çok dokunaklı."

"Xavier'den güçlü olduğunu görüyorum ama Xavier insanları öldürüyor. Sadece küçük bir çocuğun evine saldırma değil, daha başka ölümler de var. Kurbanlarını kesme işine geri dönmüş. Dikkati hepimizin üzerine çekiyor."

"O zaman bırak Konsey onu öldürsün."

"Bu bölgedeki başvampir sensin Serephina, kontrolü sağlamak senin görevin."

"Bana görevlerimi söylemeye kalkma. Sen öldüğünde, ben yüzlerce yıl yaşamıştım. Sen, seni isteyen her vampirin kucağına giden bir oğlandan fazlası değildin. Bizim güzel

Jean-Claude'umuzdun." Kulağa sanki kötü bir şeymiş gibi gelen güzel bir ses çıkardı.

"Ne olduğumu biliyorum Serephina. Ama şu an Şehir Efendisi'yim ve Konsey'in kanunlarını uyguluyorum. Bölgelerimizde insanların öldürülmesine izin veremeyiz. Bizim için kötü bu."

"Bırak Xavier yüzlerce kişi öldürsün. Her zaman daha fazlası vardır," dedi.

"Ne güzel bir davranış," dedim.

Dikkati bana yöneldi ve hiçbir şey söylememiş olmayı diledim. Gücü, üzerimde kocaman bir kalp gibi atıyordu.

"Yaptıklarımı onaylamamaya nasıl cüret edersin," dedi. Doğrulurken elbisesinden çıkan hışırtıyı duydum. Başka hiç kimse hareket etmedi ve o yaklaşırken elbisesinin minderlere sürünüşünü, yerde kayışını duydum. Bana dokunmasını istemiyordum.

Başımı kaldırıp vücuduna baktım ve eldivenli eliyle bir hamle yaptığını gördüm. Nefesim kesildi. Elime doğru kan aktı.

"Hassiktir!" Janos'un yaptığından daha derin bir kesikti ve daha çok acımıştı. Gözlerine baktım, kızgınlık beni cesurlaştırmıştı ya da aptallaştırmıştı. Gözleri bembeyazdı, sanki yüzünde hapsedilmiş iki ay parlıyordu. O gözler beni çağırıyordu. Kendimi soluk kollarına atmak istiyordum, yumuşak dudaklarını hissetmek istiyordum, dişlerinin tatlı sert okşayışını istiyordum. Beni kucağında sallamasını istiyordum. Beni annemin bir zamanlar tuttuğu gibi tutmasını istiyordum. Sonsuza kadar bana göz kulak olacaktı ve beni asla bırakmayacak, asla ölmeyecekti; beni asla terketmeyecekti.

Bu beni durdurdu. Öylece durdum. Yastıkların kenarında duruyordum. Elbisesinin eteği ayaklarımın üzerine dökülmüştü. Elimi uzatıp ona dokunabilirdim.

Kalbim korkuyla çarpıyordu. Nabzımı dilimde hissedebiliyordum.

O kollarını iki yana açtı. "Gel bana çocuğum, ben her zaman seninle olacağım. Seni sonsuz kadar kucaklayacağım."

Sesinde iyi olan her şey vardı; sıcaklık, yiyecek, acı ve hayalkırıklığı verecek her şeye karşı barınak. O anda tek yapmam gerekenin, kendimi onun kollarına atmak olduğunu biliyordum, böylece bütün kötü şeyler yok olacaktı.

Ellerimi yumruk yapmış öylece duruyordum. Tenim, onun bana dokunmasını, beni kucaklamasını istiyordu. Elimden, beni kestiği yerden hala kan damlıyordu. Parmaklarımı kesiğin üzerinde gezdirdim, acıyı artırdım.

Başımı iki yana salladım.

"Bana gel çocuğum. Sonsuza kadar annen olacağım."

Sesimi buldum. Hırıltılı, öksürür gibi çıkmıştı ama çıkmıştı. "Her şey ölür fahişe. Sen ölümsüz değilsin, hiçbiriniz değilsiniz."

Gücünün, havuza atılmış bir çakıl gibi dalgalandığını hissettim. Geriye bir adım attım, sonra bir tane daha. Odadan koşarak kaçıp sonra koşmaya devam etmemek için içimdeki bütün her şeyi kullandım. Arkamı dönüp koşmalı, ondan uzaklaşmalıydım.

Kaçmadım. Aslında, iki adım geride durmuş, etrafa bakınıyordum. Herkes meşguldü. Jean-Claude, Janos'un yanında duruyordu. Birbirleri üzerinde vampir güçlerini kullanmıyorlardı ama tehdit ortadaydı. Kissa diğer tarafta durmuş, ayağı dibindeki minderlere kan damlatıyordu. Yüzünde

okuyamadığım bir ifade vardı. Neredeyse hayretti. Ivy artık ayaktaydı, gülümseyerek bana bakıyordu. Benim neredeyse Serephina'nın kollarına düşecek olmam onu memnun etmişti.

Ben memnun değildim. Hiç kimse bu kadar yaklaşamamıştı, Jean-Claude bile. Korkunun da ötesindeydim. Tenim soğumuştu. Üzerimdeki kontrolünden kurtulmuştum ama bu geçiciydi. Beni zihniyle kandıramayabilirdi ama zihninin benimkisine sürtündüğünü hissedebiliyordum. Eğer beni isterse alırdı. Ve bu hiç hoş olmazdı. İllüzyon yoktu, numara yoktu, sadece o dehşet kaba kuvvetini kullanır ve beni elde ederdi. Kollarına bir daha asla koşmazdım ama zihnimi parçalayabilirdi. Bunu yapabilirdi.

Bunu bilmek neredeyse rahatlatıcıydı. Eğer engelleyebileceğim hiçbir şey yoksa, dert etmenin de bir anlamı yoktu. Kontrol edebileceğin şeyleri dert etmeliydiniz, geri kalanlar ya kendi kendilerine hallolurdu ya da sizi öldürürdü. İki durumda da, bu benim derdim değildi.

"Çok haklısın nekromensır. Bu odada hepimiz ölümlüyüz. Vampirler çok ama çok uzun süre yaşayabilir. Bu bazen bize ölümlü olduğumuzu unutturuyor. Ama ölümsüzlük bizi bile aşıyor," dedi Serephina.

Soru sormamıştı ve söylediği her şeye katılıyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Janos bana bir güç auran olduğunu söylemişti nekromensır. Bunu sana karşı, başka bir vampire kullandığı gibi kullandığını söyledi. Ben de elini tırmalarken aynı şeyi yaptım. Bir insanın bu şekilde yaralanabileceğini bilmiyordum.

"Güç aurası demekle ne demek istediğini anlamıyorum."

"Büyümden sıyrılmanı sağlayan da buydu. Hiçbir insan bana karşı koyamaz ve çok az vampir karşı koyabilir."

"Seni etkileyecek bir şey yapabildiğime sevindim."

"Etkilendiğimi söylemedim nekromensır."

Omuz silktim. "Peki, belki insanlar ya da pek göz önünde olmamak senin umrunda olmayabilir. Konsey hakkında bir şey bilmiyorum ve bize yardım etmezsen sana ne yapacaklarını da bilmiyorum. Ama ben ne yapacağını biliyorum."

"Sen ne saçmalıyorsun insan?"

"Ben bu eyaletin vampir infazcısıyım. Xavier ve yardımcıları, genç bir çocuğu kaçırdı. Onu canlı olarak geri istiyorum. Ya onu canlı olarak geri almamda bana yardım edersin ya da mahkemeye gider ve senin için bir infaz emri çıkartırım."

"Jean-Claude, onunla konuş, yoksa onu öldüreceğim."

"Arkasında insan kanunlarının gücü var Serephina."

"İnsan kanunları bizim için nedir?"

"Konsey, aynı insanları yönettiği gibi bizi de yönettiğini söylüyor. İnsan kanunlarını reddetmek, Konsey'inkileri ihlal etmekle aynı."

"Sana inanmıyorum."

"Sözlerimin doğruluğunun tadını alabilirsin. Sana yalan söyleyemem, iki yüz sene önce de böyleydi, şimdi de böyle." Sesi çok sakindi, kendinden çok emindi.

"Bu yeni kanun ne zaman geçerli oldu?"

"Konsey hayat akışına girmenin faydalı olacağını gördüğünden beri. Parayı, gücü ve sokaklarda yürümenin özgürlüğünü istiyorlar. Artık kimse saklanmak istemiyor Serephina."

"Söylediklerine inanıyorsun, bu kadarı doğru," dedi Serephina. Bana baktı, ben ona bakmıyorken bile bakışlarının

ağırlığı, beni ezen dev bir el gibiydi. Ayakta durdum ama çaba harcayarak. Böyle bir gücün karşısında eğilmeniz gerekirdi. Yaltaklanmanız gerekirdi. Tapınmanız gerekirdi.

"Kes şunu Serephina. Ucuz akıl oyunları işe yaramıyor ve bunu sen de biliyorsun," dedim. Karnımdaki soğuk yumru, bundan pek emin değildi.

"Benden korkuyorsun insan. Bunu dilimin üzerinde hissedebiliyorum."

Ah, ne güzel. "Evet, beni korkutuyorsun. Belki de bu odadaki herkesi korkutuyorsun. Peki, ne olmuş?"

Uzun ince şeklini olabildiğince doğrulttu. Sesi bir anda yumuşaktı, nefes alışı tenimdeki yumuşak kürk gibiydi. "Sana göstereceğim."

Eldivenli eli dışarıya açıldı. Gerildim, yeni bir yara bekliyordum ama gelmedi. Bir çığlık havayı yardı ve ben ona doğru döndüm.

Ivy'nin yüzünden kan akıyordu. Çıplak kolunda bir kesik daha açıldı. Yüzünde iki tane daha. Serephina'nın her hareketinde uzun ince kesikler açılıyordu.

Ivy çığlık attı. "Serephina, lütfen!" Parlak minderlerin arasında dizleri üzerine düştü, tek elini başvampire uzatmıştı. "Serefina, efendim, lütfen."

Serephina ona doğru yürüdü, arka arka kayar gibi hareketlerle gidiyordu. "Eğer kendine hakim olabilseydin, şimdi hepsi bizim olacaktı. Kalplerini biliyorum, zihinlerini biliyorum, en derin korkularını biliyorum. Hepsini kırabilirdik. Ateşkesi bozacaklardı ve onların kanıyla kendimize bir ziyafet çekecektik."

Neredeyse benim yanımdaydı. Ondan uzaklaşmak istiyordum ama bunu bir zayıflık belirtisi olarak görebilirdi. El-

bisesi bacağıma sürtündü. Umrumda değil, bana dokunmasını istemiyordum, geri çekildim ve bileğimden yakaladı. Hareket ettiğini bile görmemiştim.

İpek eldivenli eline, sanki bileğime yılan dolanmış gibi baktım. Lanet olsun, bir yılan olmasını tercih ederdim.

"Gel nekromensır, bu kötü vampiri cezalandırmama yardım et."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. Sesim biraz titrek çıkmıştı. Midemdeki titremeye uyuyordu. Bana dokunmak dışında bir şey yapmamıştı ama dokunma, bütün güçleri artırırdı. Eğer zihin oyunlarını şimdi denerse işim biterdi.

"Ivy senin acını görmekten çok büyük haz alırdı nekromensır ."

"Bu onun derdi, benim değil." Serephina'nın elbisesinin kumaşına çok dikkatli bir şekilde bakıyordum. İçimde, yukarı, gözlerinin içine bakmak için dayanılmaz bir arzu vardı. Bunun onun gücü olduğunu zannetmiyordum, benim kendi anormal dürtümdü. Birisinin vücuduna bakıp bir çocuk gibi bileğinden tutulup oraya buraya sürüklenirken sert olmak zordu.

Ivy yerde yatıyordu, ellerinden destek alıyordu. Güzel yüzü kesiklerle dolmuştu. Mum ışığında, bir yanağındaki kemik parlıyordu. Sağ kolundaki kesikten, altında oynayan kaslar görünüyordu.

Ivy başını kaldırıp bana baktı, bakışlarındaki acı ve nefret, kibrit yakacak kadar sıcaktı. Üzerinden yükselen kızgınlık, çarpışan dalgalar gibiydi.

Serephina yanında diz çöktü, beraberinde beni de sürüklemişti. Yan gözle Jean-Claude'a baktım. Janos örümcek gibi ellerinden birini göğsünün üzerine koymuştu. Larry ağ-

zını oynatıp 'silah' kelimesini söyledi. Başımla reddettim. Daha bana zarar vermemişti. Henüz vermemişti.

Kolumu o kadar hızlı çekti ki başımı çevirip ona bakmak zorunda kaldım. Bir an korkunç bir şekilde göz göze geldik. Ama gözlerinde gördüğüm şey korkunç değildi. Daha önce soluk bir renkte olduğuna yemin edeceğim gözleri, ahşap kahverengisi olmuştu. Annemin gözleriydi.

Sanırım bunu rahatlatmak ya da baştan çıkarmak için yapmıştı. Öyle olmamıştı. Tenim korku içinde soğudu. "Kes şunu."

"Kesmemi istemiyorsun," dedi.

Kolumu kurtarmaya çalıştım. Güneşi, göğün başka bir yerine taşımayı da deneyebilirdim tabii. "Bana sunabileceğin tek şey ölüm. Ölü gözlerindeki, ölü annemin gözleri." Cennetin bu tarafında göreceğime inanmadığım o kahverengi gözlere baktım. Annemin gözlerine bağırıyordum çünkü başka tarafa bakamıyordum. Serephina izin vermiyordu ve bununla mücadele edemiyordum. O bana dokunurken yapamıyordum.

"Sen yürüyen bir cesetsin ve geri kalan her şey yalan."

"Ben ölü değilim Anita." Kelimelerinde annemin sesinin yankısı vardı. Diğer elini sanki yanağımı okşamak ister gibi kaldırdı.

Gözlerimi kapatmaya çalıştım. Başka tarafa bakmaya çalıştım. Yapamıyordum. Garip bir felç vücudumu kaplıyordu. Tıpkı uykuya dalmadan önce gelen, vücudunuzun binlerce kilo geldiği, hareket etmenin imkansız olduğu his gibiydi.

Eli ağır bir şekilde geldi. Eğer bana dokunursa kollarına düşeceğimi biliyordum. Ona sarılıp ağlayacaktım.

Annemin yüzünü onu son gördüğüm haliyle hatırladım. Tabutu koyu renk bir ahşaptandı, üzerinde pembe çiçekli bir örtü vardı. Annemin orada olduğu biliyordum ama bakmama izin vermemişlerdi. *Hiç kimse göremiyor, kapalı bir tabut,* demişlerdi. Kapalı tabut. Hayatımdaki bütün yetişkinler sinir krizi geçiriyordu. Oda çığlıklar ve hıçkırıklarla doluydu. Babam yere yığılmıştı. Bana hiç faydası yoktu. Ben annemi istiyordum. Tabuttaki kilitler gümüştü. Onları açtım ve arkamdan bir çığlık duydum. Çok zamanım yoktu. Kapak ağırdı ama onu ittim ve kımıldadı. Beyaz sateni ve gölgeleri görür gibi oldum. Bütün gücümle kollarımı başımın üzerine kaldırdım, sanki bir şey...

Mattie Teyze beni yakaladı. Kapak düşüp kapandı ve teyzem hemen kilitleri kapattı, beni götürüyordu. Debelenmedim, yeterince görmüştüm. Şu bakınca bir şey görmeniz gereken ama ne olduğunu anlayamadığınız resimler gibiydi. Ne olduğunu anlamam yıllarımı aldı. Ama annem değildi. Benim güzel annem olamazdı. Bir kabuk, arkada kalmış bir şeydi. Koyu renk bir kutunun içinde çürümeye bırakılmış bir şeydi.

Gözlerimi açtım ve önümde Serephina'nın soluk gözleri vardı. Bileğimi bir anda gevşemiş tutuşundan kurtardım. "Acı yardımcı oluyor," dedim.

Ayağa kalkıp ondan uzaklaştım ve beni engellemedi. Bu iyiydi çünkü tir tir titriyordum ve bunun sebebi vampir değildi. Hatıraların da dişleri vardı.

Ivy'nin yanında, dizleri üzerinde kaldı. "Çok etkileyici, nekromensır. Aradığınız çocuğu bulmanıza yardım edeceğim," dedi.

Bir anda gelen işbirliği sinir bozucuydu. "Neden?"

"Çünkü tam gücüme ulaştığımdan beri, aynı gece içinde illüzyonlarımdan iki kere kaçabilen olmadı. Ölü ya da diri, hiç kimse."

Ivy'yi kemikli kollarından biriyle yakaladı ve onu beyaz elbisesi üzerine kanamaması için çekti. Ivy'nin nefesi kesildi. "Bunu hatırla genç başvampir. Bu ölümlü senin yapamadığını yaptı. Bana karışı çıktı ve kazandı." Bir anda onu fırlattı, yuvarlanarak yere gönderdi. "Gözüme görünecek kadar değerin yok. Defol."

Serephina ayağa kalktı. Taze kan, beyaz elbisesi ve eldivenleri üzerinde kırmızı bir desen gibi duruyordu. "Bizi etkilediniz. Şimdi gidin. Hepiniz!" Dönüp tahtına doğru yürüdü. Oturmadı. Arkası bize dönük durdu, bir eli koltuğun kenarındaydı. Belki ben öyle zannetmiştim ama yorgun görünüyordu. Hayaletler üzerine akıp onu beyaz bir sis gibi karşıladı. Önceki kadar çok farklı şekil yoktu, sanki hayaletler gerçekliklerinin bir kısmını kaybetmişti.

"Gidin," diye tekrar etti arkasını dönmeden.

Arka kapı açıktı ama Jean-Claude ön kapıya doğru giden yola yöneldi. Tartışmayacaktım. Sadece dışarı çıkmak istiyordum. Hangi kapıdan çıktığımız umrumda değildi.

Kapıya doğru sakin bir şekilde yürüdük. Koşmak istiyordum. Larry yanımda duruyordu ve boynundaki damarın, koşup kaçmamak için kendini tutmak için harcadığı çabayla kasıldığını gördüm. Jason biraz önümüzdeki kapıya uzandı ama sonra durdu, dönüp bir kapıcı ya da kahya gibi bizim geçmemizi işaret etti.

Gözlerine baktım, çok açık ve korku doluydular. Bu hareketin ona neye mal olduğunu biliyordum. Biz geçtik, o da peşimizden geldi. Jean-Claude arkada kalmıştı. Kapılar ar-

kamızdan çarparak kapandı ve biz yürümeye devam ettik. O kadardı.

Ama ilk defa bırakıldığımı hissetmiştim. Dövüşerek çıkmamıştım ya da konuşarak kendimi kurtarmamıştım. İstediği kadar etkilenmiş olabilirdi ama gitmemize o izin vermişti. Gitmemize izin verilmesi, kazanmakla aynı şey değildi.

Bu eve bir daha asla kendi rızamla gelmezdim. Bir daha asla gönüllü olarak onun yanına gitmezdim. Çünkü bu gece etkileyici olabilirdim ama bunu sürekli yapamazdım. Şu anda bile beni alabileceğini biliyordum. Biletim bu vampirin elindeydi. Neredeyse ölümsüz ruhuma değecek bir yalana sahipti.

Lanet olsun.

28

Jason yanımdan geçip otel odasına girdi. Hemen banyoya yöneldi. "Ben duş alacağım." Çürümüş ceset gibi kokuyordu. Geri dönerken pencereler açık gelmiştik. Genelde, eğer kokuyorsanız, başkasının kokusunu almazdınız. O çürümüş şeylerin bir kısmı da benim üzerimdeydi ama yine de Jason'ın kokusunu alıyordum. Bazı kokular o kadar belirgindi ki gitmiyordu.

"Bekle," dedi Larry.

Jason döndü ama pek mutlu görünmüyordu.

"Benim duşumu kullan." Ben bir şey söyleyemeden elini kaldırdı. "Şafağa bir saat var. Eğer şafaktan önce herkesin toparlanmış olmasını istiyorsak, iki banyoyu da kullanmalıyız."

"Hepimizin bu odada uyuyacağını düşünüyordum," dedim.

"Neden?" diye sordu.

Jean-Claude ikili kanepenin yanında öylece dikiliyordu. Jason sabırsız görünüyordu.

"Kalabalık olursak güvende oluruz," dedim.

Larry başını iki yana salladı. "Pekala ama kurtadamı odama götürüp onun duş almasına izin verebilirim. Yoksa bunu yapabileceğime de güvenmiyor musun?" Yeniden sinirleniyordu.

"Sana güveniyorum Larry. Bu gece çok iyiydin."

Bir gülümseme bekliyordum. Ama alamadım. Çok ciddi görünüyordu. "O vampir Bruce'u ben öldürdüm."

Başımla onayladım. "Bu gece oradaki her şeyi öldürecekmişiz gibime geldi."

"Benim de." Koltuklardan birine gömüldü. "Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim."

"O bir vampir. Bir insanı öldürmekle aynı şey değil."

"Yaa, tabii. Son zamanlarda kaç cesede ilkyardım uyguladın?"

Yan gözle bana gülümseyen Jean-Claude'a baktım. Omuz silktim. "Sadece bir. Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" diye sordum.

"Bu odada nerede olursam olayım konuştuklarınızı duyarım," dedi Jean-Claude.

"Sadece göstermelik de olsa biraz uzaklaş," dedim.

Jean-Claude başını hafifçe eğdi ve Jason'ı odanın diğer tarafına, pencerenin yanına götürdü. Her şeyi duyacağını biliyordum ama en azından tepemizde dikilmeyecekti.

"Onun gerçekten ölü olduğuna inanmıyorsun değil mi?" diye sordu Larry.

"O iki vampire neler olduğunu gördün. Onlar sadece çürüyen cesetler, geri kalan her şey illüzyondu," dedim.

"Onun da öyle göründüğünü mü düşünüyorsun?"

Bir an için dönüp Jean-Claude'a baktım. "Korkarım öyle."

"Bunu gördükten sonra onunla çıkmaya nasıl devam edersin?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Ceset ya da değil, onu canlı tutmaya çalıştın." Yüzümdeki bakışı gördü. "Ölü, yaşayan ölü ya da artık sen her ne diyorsan, onu kurtarmaya çalıştın. Gerçekten ölecek diye korktun."

Ona sadece baktım. "Ne olmuş?"

"Yani, ben canlı bir varlığı ya da hortlamış bir varlığı öldürdüm. Lanet olsun Anita, Bruce o kadar yeni ölüydü ki insan gibi görünüyordu."

"Belki o yüzden göğsüne yediği bir kurşun işini bitirmiştir."

"Bu konuda kendimi nasıl hissetmem gerekiyor?"

"Onu öldürmekten mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Onlar canavar, Larry. Bazıları diğerlerinden daha güzel ama onlar canavar. Bundan asla şüphe etme."

"Bana dürüstçe Jean-Claude'u bir canavar olarak gördüğünü söyleyebilir misin?" Bir sorudan çok bir açıklama gibiydi.

Neredeyse bahsi geçen canavara bakacaktım ama yapmadım. Ona bu gece yeterince bakmıştım. "Evet, söyleyebilirim."

"Şimdi, ona kendini bir canavar olarak görüp görmediğini sor," dedi Jean-Claude. İkili kanepeye dayanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Larry biraz korkmuş gibiydi. "Anita?" dedi.

Omuz silktim. "Bazen."

Jean-Claude gülümsedi. "Gördün mü Lawrence? Anita hepimizin canavar olduğunu düşünüyor."

"Larry değil," dedim.

"Ona biraz zaman ver."

İşte bu gerçeğe çok yakındı. "Senden bizi yalnız bırakmanı istemiştim, yoksa unuttun mu?"

"Unutmadım *ma petite* ama zaman azalıyor. Burada banyoya ihtiyacı olan sadece kurdum değil. Sadece genç dostumuz temiz."

Larry'ye baktım. Üzerinde bir damla bile kan yoktu. Bu gece vampirlerle bir tek o güreşmemişti. Omuz silkti. "Özür dilerim, sadece bu gece üzerime kanayacak birini bulamadım."

"Şaka yapma Larry. Serephina ile karşılaşmak için bir şansın daha olacak gibime geliyor."

"Maalesef bu doğru *ma petite*."

"Tabutsuz ne kadar idare edebilirsin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Benim iyiliğimi mi düşünüyorsun? Çok dokunaklı."

"Saçmalama. Bu gece senin için bir damarımı kestim."

"Eğer bu gece hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmediysem *ma petite*, özür dilerim."

Ona baktım. Çok hoş ve eğleniyormuş gibi görünüyordu ama bu bir maskeydi. Onun ne düşündüğünü bilmenizi istemediği zaman takındığı ifadeydi. "Önemli değil."

"Beni kurtardığını hatırlayacağım *ma petite*. Benden asla kurtulamayacaksın. Teşekkür ederim."

Yeterince içten gibiydi. "Bir şey değil."

"Üzerimdeki pislikten kurtulmalıyım," dedi Jason. Biraz kendini kaybetmiş gibiydi. Pislikten daha fazlasını temizlemeye çalışacağına bahse girerdim. Ama anılar o kadar kolay silinmezdi.

"Hadi gidin, ikiniz de. Jason, Larry'nin odasında yıkanabilir. Böylesi daha pratik."

Larry bana sırıttı. "Teşekkürler."

"Bu gece iyi iş çıkardın derken samimiydim."

Sonunda beklediğim gülümsemeyi aldım. "Hadi gel Jason, sıcak su ve temiz havlular bizi bekliyor." Larry kapıyı Jason için tuttu ve hafif bir selam verdi.

Yeniden Jean-Claude'la yalnız kalmıştım. Bu gece hiç bitmeyecek miydi? "Tabut hakkındaki soruma cevap vermedin," dedim.

"Bir-iki gece daha idare edebilirim."

"Serephina seninle aynı güçten bu gece gördüğümüz güce nasıl ulaşmış?"

Başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum *ma petite*. Beni çok kötü şaşırttı. Bu gece bizi bırakmayabilirdi. Bize zarar vermediği sürece, gündüz onun konukları olabilirdik."

"Bizi bırakmasına şaşırdın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Jean-Claude ikili kanepeden doğruldu. "Duşunu al *ma petite*. Ben gençlerin dönüşünü beklerim."

"Ben önce senin gidip saçlarındaki kanı temizleyeceğini düşünmüştüm."

Elini saçlarına götürdü. Dokununca yüzünü buruşturdu. "Hoş değil ama banyo yapmak istiyorum *ma petite*. Duştan uzun sürüyor. O yüzden önce sen gir."

Ona uzun bir süre baktım.

"Eğer acele etmezsen şafaktan önce banyo yapacak vaktim olmayacak. Uyurken temiz örtülerini kan içinde bırakmak hiç hoşuma gitmez."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Peki ama banyodan uzak durduğundan emin ol."

"İçeri dalmayacağıma şerefim üzerine söz veririm."

"Yaa, tabii." Ama gariptir, ona inanmıştım. Jean-Claude uzun zamandır beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Düz bir saldırı onun tarzı değildi. Duşumu almaya gittim.

29

Bir keresinde Ronnie beni sürükleyerek Victoria's Secret mağazasına götürmüştü. Ona iç çamaşırlarımı, spor salonunun soyunma odasındaki diğer kadınlar dışında hiç kimsenin görmeyeceğini hatırlatmıştım. O da bana "Görürsün," demişti. Mantığını anlayamamıştım ama beni bir sabahlık almaya da ikna etmişti.

Bordoydu, kırmızı şarap rengindeki şakayıkların rengi gibi. Soluk tenimin üzerinde parlıyordu ve sırtımda oluşmaya başlayan morlukların bir kısmına uyuyordu. Tenimi duvara fırlatılmaktan daha çok renklendirecek başka bir şey yoktu. Sırtımdaki ısırık çok derin değildi. O açıdan insan dişlerinin derine girmesi pek mümkün değildi. Bileğimdeki izler daha derindi. İki küçük delik vardı ve çok düzgündüler. Olması gerektiği kadar acımıyordu. Belki de vampirlerin salyalarının ağrı kesici özelliği vardı ya da belki dişlerinin.

Hala dişlerini bana batırmasına izin verdiğime inanamıyordum. Hassiktir.

Geceliği üzerime sıkıca çektim. Kumaşı kış gecelerinde bile sıcak tutacak kadar kalındı. Geniş ipek kolları ve ke-

narlarında da ipek destekler vardı. Viktorya dönemine aitmiş gibi duruyordu, biraz erkeksiydi. İçinde narin görünüyordum, sanki henüz tam giydirilmemiş Viktorya dönemi oyuncak bebeklerine benziyordum. Geceliğin içine büyük boy bir tişört giymiştim. Bu, görüntüyü biraz bozmuştu ama çocukları bir sabahlık ve iç çamaşırı giymiş olarak karşılamaktan iyiydi.

Duştayken bıraktığım dolabın üzerinden Browning'i aldım. Yatak odasına giderken elimdeydi ama tereddüt ettim. Her zaman silahlı dolaşırdım, lanet olsun, silahımla uyurdum ama şu an omuz askımı takmak istemiyordum. Browning'i kaldırıp Firestar'ı geceliğin cebine yerleştirmekle yetindim. Cebimi aşağıya çekmişti ama eğer kapıdan hoş olmayan bir şey girerse ona karşı hazırlıklı olacaktım.

Yatak odasının kapısını açtığımda, Jean-Claude pencerenin yanında duruyordu. Perdeleri açmış, camın kenarına yaslanmış karanlığa bakıyordu. Kapının açıldığını duyunca döndü ama beni bundan daha önce duyduğunu biliyordum.

"*Ma petite*, çok hoş görünüyorsun."

"Sahip olduğum tek sabahlık bu."

"Elbette," dedi. Yüzünde yine o neşeli maske vardı. Bu sefer ne düşündüğünü gerçekten bilmek isterdim. Gece mavisi gözleri çok etkileyici bakıyordu, kayıtsız duruşuna hiç uymuyordu. Belki de ne düşündüğünü bilmek istemiyordum.

"Larry ve Jason nerede?"

"Geldiler ve gittiler," dedi.

"Gittiler mi?"

"Jason'ın birden karnı açıkmış. Larry de onu ciple götürdü."

Ona sadece baktım. "Oda servisi diye bir şey var."

"Sabahın körü *ma petite*. Oda sevisinin mönüsü çok geniş değildir. Jason bu gece iki kere kan verdi, proteine ihtiyacı var." Jean-Claude gülümsedi. "Ya çıkıp bir şeyler yiyecekti ya da Larry'yi yiyecekti. Ben dışarı çıkmasını tercih edeceğini düşündüm."

"Çok komik. Onları yalnız göndermemeliydin."

"Bu gece Serephina'dan korkmamıza gerek yok *ma petite* ve kasabada kaldıkları sürece, Xavier de bir tehlike değil."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum.

Sırtını pencereye dayayıp bana baktı. "Senin Monsenyör Kirkland bu gece kendini iyi idare etti. Onun için bu kadar endişelenmene gerek yok."

"Bir gecelik kahramanlık onu güvende tutmaz," dedim.

"Yakında şafak sökecek *ma petite*; Xavier bile güneş ışığına dayanamaz. Bütün vampirler bir yerlere sığınacaktır. Bizim çocukları takip etmeye vakitleri yok."

Ona baktım, hoş yüzünün ardındakileri okumaya çalışıyordum. "Keşke senin kadar emin olabilseydim."

O zaman gülümsedi ve doğruldu. Ceketini sıyırıp yere, gül rengi halının üzerine bıraktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Soyunuyorum."

Başparmağımla yatak odasını işaret ettim. "Orada soyun."

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Diğer odaya, hemen," dedim.

Beyaz gömleği pantolonunun içinden çıkardı, bana doğru yürürken son birkaç düğmeyle uğraşıyordu. Göğsü ve

karnının teni, gömlekten daha renkliydi. Kanla doluydu ve insan gibi görünüyordu. Kanın bir kısmı da bana aitti. Gömlekten geçip pıhtılaşmış kan lekeleri teninin soluk mükemmelliğini bozuyordu.

Beni öpmeye çalışmasını ya da benzeri bir şey yapmasını bekledim ama yanımdan geçti. Gömleğinin arkası, kan lekelerinden kahverengileşmişti. Yırtılmaya benzer bir sesle gömleği sırtından sıyırdı, onu da halının üzerine bırakıp yatak odasına yürüdü.

Orada durmuş arkasından bakıyordum. Sırtında beyaz yara izleri vardı. En azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm. O kadar kandan ne olduğunu anlamak zordu. Yatak odasının kapısını açık bıraktı, birkaç dakika sonra suyun sesini duydum.

Arkası düz sandalyelerden birine oturdum. Başka ne yapabileceğimden emin değildim. Su uzun süre aktı, sonra sessizlik oldu, sonra suyun sıçrama sesi geldi. Küvete girmişti. Banyonun kapısını kapatmamıştı. Harika.

"*Ma petite*," diye seslendi.

Yatak odası kapısının köşesine kadar gittim, içeri bakmamaya gayret ediyordum. Sırtımı duvara dayayıp kollarımı kavuşturdum. "Ne istiyorsun?"

"Temiz havlu kalmamış."

"Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Oda servisini arayıp yenilerini getirmelerini ister misin?"

"Sanırım."

"Teşekkür ederim *ma petite*."

Hırsla telefonu aldım, kızmıştım. Küvete girmeden önce temiz havlu olmadığını biliyordu. Lanet olsun, benim de temiz havlu kalmadığını farketmem gerekirdi ama onun etra-

fa su sıçratmasını dinlemekle o kadar meşguldüm ki düşünememiştim.

En az ona kızdığım kadar kendime de kızmıştım. Eziyet etmeyi seven orospu çocuğunun tekiydi. O etraftayken daha dikkatli olmalıydım. Bir çeşit gerdek odasına benzeyen bir otel süitindeydim. Jean-Claude da diğer odada sabunlu ve çırılçıplaktı. Jason'la yaptıklarını gördükten sonra aramızda cinsel bir gerginlik olmaması gerekiyordu ama vardı. Belki alışkanlıktı, belki de Larry haklıydı. Jean-Claude'un çürüyen bir ceset olduğuna inanmıyordum.

Arayıp temiz havlu istedim.

Kibarca getireceklerini söylediler. Saatin kaç olduğu konusunda söylenen olmadı. Kimse şikayet etmedi. Ne kadar az söylendiklerine bakarak odaya ne kadar çok ödediğinizi anlayabilirdiniz.

Bir kat hizmetçisi dört büyük yumuşak havlu getirdi. Ona uzunca bir süre baktım, tereddüt içindeydim. Havluları Jean-Claude'a ben mi götürecektim?

"Hanımefendi?" dedi.

Havluları aldım, teşekkür ettim ve kapıyı kapattım. Yabancı bir kadının küvetimdeki çıplak vampiri görmesine izin veremezdim. Durumun utandırıcı bölümünün vampir olması olduğunu zannetmiyordum. İyi kızların küvetlerinde sabahın dördünde erkek hiçbir şey olmazdı. Belki de iyi bir kız değildim. Belki de hiç olmamıştım.

Yatak odasının kapısında tereddüt ettim. Oda karanlıktı. Sadece, banyodan gelen, halının üzerinde dikdörtgen şeklinde uzanmış ışık vardı.

Havluları göğsüme yaslayıp derin bir nefes aldım ve odaya girdim. Buradan küveti görebiliyordum ama şükürler

olsun, tamamını göremiyordum. Sadece beyaz porseleni ve köpüklerin bir kısmını görebiliyordum. Sadece köpükleri görmek bile omuzlarımdaki kasları rahatlattı. Köpükler günahların bir kısmını örtebilirdi.

Banyo kapısından içeri girdim.

Jean-Claude sırtını küvetin kenarına yaslamış, içine uzanmıştı. Siyah saçları ıslaktı ve belirgin bir şekilde temizlenmişti. Uçları omzuna yapışmıştı. Kolları küvetin kenarından sarkmış, başını koyu renk fayansa dayamıştı. Bir eli, sanki bir şeye uzanırmış gibi havada kalmıştı ama tamamen hareketsizdi. Gözleri kapalıydı, soluk yanakları üzerindeki koyu renk hilaller gibi görünüyordu. Yüzünde ve vücudunun görebildiğim bölümünde su damlacıkları vardı. Neredeyse uyuyormuş gibi görünüyordu.

Dizi köpüklerin arasından çıktı ve çıplak tenini şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkardı. Başını çevirip gözlerini açtı. Gece mavisi gözleri, daha da koyu görünüyordu. Belki su saçlarını daha koyu ve ağır gösterdiği için böyle olmuştu.

Kısa bir nefes aldım. "İşte havlular," dedim.

"Onları buraya bırakabilir misin lütfen?" Havada asılı duran eliyle işaret etti.

Burası dediği, üzeri kapalı klozetti, küvetten uzanılacak bir yerdeydi. "Şuraya, lavabonun yanına koyacağım."

"Oradan almam için yerleri su içinde bırakmam gerekecek," dedi. Sesi normaldi, vampir numaraları yoktu, neredeyse hiç ton yoktu.

O haklıydı ve ben aptalca davranıyordum. Beni yakalayıp üzerime saldırmayacaktı. Eğer bunu planlıyor olsaydı, yıllar önce yapardı.

Havluları klozetin üzerine koydum, gözlerim küvet dışında her yere bakıyordu.

"Bu geceyle ilgili soruların olmalı," dedi.

Yan gözle ona baktım. Su, çıplak bedeninden cıva gibi süzülüyordu. Göğsüne, meme ucunun hemen altına, sabun köpüğü yapışmıştı. İnanılmaz bir şekilde içimden sabun köpüğünü temizlemek geldi. Karşı duvara dayanıncaya kadar geriledim.

"Cevap vermek pek senin tarzın değil," dedim.

"Bu gecelik kendimi cömert hissediyorum." Sesinde uyku mahmurluğuna benzer bir şey vardı.

"Eğer küvette, köpüklerin içinde çıplak olmasaydın, yine de sorularıma cevap vermeyi teklif eder miydin?"

O zaman gülümsedi; hızlı, tanıdık bir ifadeydi bu. "Belki hayır. Ama eğer senin merakını gidereceksem, bu şekilde olması daha eğlenceli."

"Kimin için eğlenceli?"

"İkimiz için de. Sadece senin de bunu kabul etmen gerek."

Bu beni gülümsetti ve gülümsemek istemiyordum. Onu sabunlu ve ıslakken seyretmekten zevk almak istemiyordum. Ondan korkmak istiyordum ve korkuyordum ama aynı zamanda onu istiyordum. Ellerimi ıslak teninde gezdirmek istiyordum, köpüklerin altında kalan yerlerine dokunmak istiyordum. İlişkiye girmek istemiyordum. Onunla bunu yaptığımı hayal bile edemiyordum ama biraz keşif yapmak istiyordum. Bundan nefret ediyordum. O bir cesetti. Bu gece gördüklerimden sonra buna kesinlikle emin olmuştum.

"Kaşlarını çattın *ma petite*, neden?"

"Sana o iki çürümüş vampirin illüzyon mu olduğunu sordum, sen de hayır dedin. Senin formunun gerçek mi olduğunu sorduğumdaysa evet dedin. İki formun da gerçek olduğunu söyledin."

"Bu doğru," dedi.

"Sen çürüyen bir ceset misin?"

Ilık, sabunlu suya biraz daha gömüldü, kollarını küvetin içine çekti. Şimdi sadece başı suyun üzerindeydi. "O benim formlarımdan biri değil."

"Bu bir cevap değil."

Soluk elini suyun içinden çıkardı, avcunun içinde kartopu gibi köpük toplanmıştı. "Farklı vampir özellikleri vardır *ma petite*, bunu biliyorsun."

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

Diğer elini de çıkarıp köpüklerle oynamaya başladı, köpükleri bir elinden diğerine akıtıyordu. "Janos ve beraberindeki iki dişi, benden farklı türde vampirler. Pek çoğumuzdan farklılar. Az bulunan bir tür. Eğer beni çürümüş bir ceset olarak görürsen, o zaman ben tam ve kesin bir şekilde ölmüşüm demektir. Onlar çürüyüp yeniden düzelebilir ve bu da onları öldürmeyi çok zorlaştırıyor. Sadece ateş, kesin bir yoldur."

"Bana gönüllü olarak çok fazla bilgi veriyorsun?"

Ellerini suyun içine çekti, sabunu yıkadı. Biraz doğruldu, vücuduna sabun köpükleri yapışmıştı. "Belki Jason'ın başına gelenin, bizim de başımıza geleceğini düşünmenden korkuyorumdur."

"Bu teoriyi hiçbir zaman test etmeyeceğiz."

"Bundan çok eminsin. Arzun havayı dolduruyor ve yine de kesinlikle asla sevişmeyeceğimize inanıyorsun. Nasıl olur da beni en az benim seni istediğim kadar isterken birbirimizin vücutlarını tanıyamayacağımızdan bu kadar emin olabilirsin?"

Buna bir cevabım olup olmadığından pek emin değildim. Duvarda kayıp dizlerimi kendime doğru çekerek yere

oturdum. Cebimdeki silah duvara çarptı. Silahı daha rahat bir yere kaydırıp "Sadece yapmayacağız Jean-Claude. Asla. Yapamam," dedim. Bir parçam buna pişman olmuştu ama sadece bir parçam.

"Neden *ma petite*?"

"Seks güvenle ilgili bir şeydir. Biriyle sevişebilmem için ona tamamen güvenmem gerek. Sana güvenmiyorum."

Bana masmavi gözleriyle baktı, tamamen ıslak ve enfes görünüyordu. "Bunu içtenlikle söylüyorsun değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet, öyle."

"Seni anlamıyorum *ma petite*. Deniyorum ama hala anlamıyorum."

"Eğer rahatlatacaksa, sen de benim için bir bulmaca gibisin."

"Rahatlatmadı. Eğer sıradan arzuları olan bir kadın olsaydın, çok uzun zaman önce yatağa girerdik." İçini çekti ve suda biraz daha doğruldu. Su artık belinin hizasındaydı. "Elbette, eğer sıradan arzuları olan bir kadın olsaydın, seni seveceğimi zannetmiyorum."

"Sen kovalamacayı, meydan okumayı seviyorsun," dedim.

"Doğru ama seninle çok daha fazlası var, bana bir inanabilseydin." Öne eğildi, dizlerini çıplak göğsüne çekti, omuzlarını büküp kendine sarıldı. Omuzlarından sırtına doğru uzanan yara izleri, suyun içinde kayboluyordu. Çok yoktu ama yeterince vardı.

"Sırtındaki izleri ne yaptı? Kutsal bir eşya değilse, onları iyileştirebilmen gerekirdi."

Bana bakabilmek için yanağını dizleri üzerine koydu. Genç görünüyordu, bir anda çok insan, çok kırılgan olmuştu. "Eğer yaralar ölmeden önce olduysa durum değişir."

"Seni kim kamçıladı?"

"Bir aristokratın oğlunun şamar oğlanıydım."

Ona sadece baktım. "Bana doğruyu söylüyorsun değil mi?"

"Evet."

"Janos'un bu gece kamçı seçmesinin sebebi de buydu, değil mi? Sana nereden geldiğini hatırlatmak istiyordu."

"Evet."

"Sen bir aristokrat olarak doğmadın mı?"

"Ben toprak zeminli bir evde doğdum *ma petite*."

Ona baktım. "Ya, tabii."

Başını kaldırdı. "Eğer bir şey uyduracak olsaydım *ma petite*, daha romantik bir şey olurdu. Bir Fransız köylüsünden daha eğlenceli bir şey bulurdum."

"Yani sarayda bir uşaktın."

"Onların tek oğlunun en yakınıydım. Ona elbise dikildiğinde, bana da dikiliyordu. Onun hocası, benim de hocamdı. Onun binicilik öğretmeni, benim de öğretmenimdi. Kılıç kullanmayı, dansı ve masada nasıl yemek yenileceğini öğrendim. Ama o ne zaman yaramazlık yapsa ben cezalandırılıyordum. Çünkü o tek çocuktu, ailenin adını devam ettirecek tek varisti. Şimdi çocuk istismarından bahsediyorlar." Küvete geri yaslandı, ılık suyun içine yattı. "Tokattan şikayet ediyorlar. Gerçek istismarın ne olduğu hakkında en ufak bir fikirleri bile yok. Ben çocukken aileler, at kırbacını alıp çocuklarını kanlar içinde bırakıncaya kadar dövmekten hiç çekinmezdi. Aristokratlar bile çocuklarını döverdi. Bu normaldi. Ama o bir varisti, tek çocuktu. O yüzden aileme para ödeyip beni almışlardı. Anneleri beni tercih etmişti çünkü zarif bir yüzüm vardı. Beni vampir yapan bayan, güzelliğimin beni ona çektiğini söylemişti."

"Bir dakika."

Başını çevirip o koyu mavi gözlerinin bütün ağırlığıyla bana baktı. Başımı çevirmemek için çaba harcamam gerekti.

"Bu harika vücut ve yüz bir vampir illüzyonu, değil mi? Yani, hiç kimse bu kadar güzel olamaz."

"Sana bir kere daha benim sana olan görünüşümün gücümle bir ilgisi olmadığını söylemiştim, en azından çoğunun."

"Serephina senin, seni alacak herhangi bir vampir için orta oğlanı olduğunu söyledi. Ne demek istedi?"

"Vampirler beslenmek için öldürür ama diğerlerini kendi aralarına çok farklı sebeplerden getirirler. Kimini para için, zenginlik için, titr kazanmak için, aşk yüzünden... Ben arzu yüzünden alındım. Genç ve zayıfken beni aralarında dolaştırıyorlardı. Biri benden sıkıldığında, her zaman bir başkası oluyordu."

Ona bakıyordum, dehşete düşmüştüm. "Haklısın. Eğer bir hikaye uyduracak olsaydın, bu olmazdı."

"Gerçekler genelde rahatsız edici ya da çok kötü oluyor. Sen de aynı fikirde değil misin *ma petite*?"

Başımla onayladım. "Evet. Serephina yaşlıydı. Vampirlerin yaşlanmadığını zannediyordum."

"Hangi yaşta ölürsek o yaşta kalırız."

"Serephina'yla gençken mi tanıştın?"

"Evet."

"Onunla yattın mı?"

"Evet."

"Sana dokunmasına nasıl izin verdin?"

"Ona, onun şimdiki halinden bile yaşlı ve şu anki güçlerini bile gölgede bırakacak güçte bir başvampir tarafından

hediye edildim. Çok fazla seçeneğim yoktu." Bana baktı. "O, karşısındakinin ne istediğini bilir. Senin en büyük ihtiyacını, istediğin en büyük hazineyi bilir ve bunu gerçekleştirir ya da öyle gibi gösteririr. Sana ne teklif etti *ma petite*? Seni neredeyse dize getirecek ne teklif etti?"

O zaman gözlerimi kaçırdım, gözlerine bakmak istemiyordum. "Sana yıllar önce ne teklif etmişti?"

"Güç."

Bunu duyunca gözlerimi kaldırdım. "Güç mü?"

Başıyla onayladı. "Hepsinden kaçabileceğim kadar güç."

"Ama sen en başından beri içinde başvampir olacak gücü taşıyormuşsun. Bunu sana kimse veremez," dedim.

Gülümsedi ama bu mutlu bir gülümseme değildi. "Bunu şimdi biliyorum ama o zaman sadece onun beni bu sonsuz..." Cümlesini bitirmedi ve suyun içine girdi, sadece birkaç bukle saçı suyun üzerinde kaldı. Derin bir nefes alarak suyun üzerine çıktı, gözlerini kırptı. Su, uzun kirpiklerine takılmıştı. Elini ıslak saçlarının içinden geçirdi, su omuzlarından aktı.

"İlk tanıştığımızda saçların bu kadar uzun değildi."

"Erkeklerde uzun saçı tercih ediyorsun."

"Eğer ölüysen saçların nasıl uzuyor?"

"Buna senin cevap vermen gerek," dedi. Elini yeniden saçlarından geçirdi ve ucunu sıktı. Havlulardan birine uzandı.

Apar topar ayağa kalktım. "Ben gidiyorum, sen giyin."

"Jason ve Larry döndü mü?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman giyinmeyeceğim." Ayağa kalktı. Havluyla kendini örttü ama soluk çıplak vücudunun bir yanını bir an için gördüm, üzerinden su akıyordu. Havlu tam zamanında araya girdi. Ben de içeri kaçtım.

30

Odanın karşı tarafındaki sandalyeye sinmiştim ama kapıya doğru bakıyordum. Hassiktir. Odadan kaçmak istiyordum ama neden? Güvenmediğim Jean-Claude değildi. Kendimdim. Siktir.

Sabahlığın cebindeki silahımı yokladım. Oradaydı, sert ve güven vericiydi ama şu anda bana bir yardımı olmazdı. Şiddetle baş edebiliyordum fakat seks bana daha fazla problem yaratıyordu.

Dürüst olmak gerekirse onunla yatmak istemiyordum ama bir yanım teninden bir parça daha görmeyi umuyordu. Belki kalçasının birazını daha. Ya da belki... Görüntüyü aklımdan çıkarmak istercesine ellerimle gözlerimi kapattım.

"*Ma petite?*" Sesi banyodan daha yakın bir yerden geldi.

Büyükanne Blake'in dediği gibi, *ani bir körlük* yaşayacağımı düşünerek bakmak istemedim. Karşımda dikildiğini hissettim. Havanın hareketini hissetmiştim. Ellerimi milim milim aşağı indirdim. Karşımda diz çökmüştü. Kalın beyaz havlulardan biri beline sarılıydı.

Ellerimi dizlerime indirdim. Su damlacıkları hala teninin üstündeydi. Saçlarını geriye yatırmış, yüzünü daha düz ve normalden daha sade gösterecek bir şekilde taramıştı ama hala ıslaktı. Saçları gözlerinin önüne düşmediği için gözleri daha mavi görünüyordu.

Ellerini koltuğun kenarlarına koydu ve doğrulup bana doğru eğildi. Dudaklarını dudaklarıma yumuşak, neredeyse saf bir öpücükle değdirdi. Sonra koltuktan güç alarak benden uzaklaştı.

Yüreğim ağzımdaydı ve bunun sebebi korku değildi.

Jean-Claude ellerimi tuttu ve kaldırdı. Ellerimi çıplak omuzlarına koydu. Teni sıcak, pürüzsüz ve ıslaktı. Hafifçe belime sarıldı, çok hafifti. İstediğim an onu itebilirdim. Ellerimi muntazam vücudundan aşağı doğru indirdi.

Ellerimi serbest bıraktım. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey yapmıyordu. Dizlerinin üstünde bana bakıyor, bekliyordu. Boynunda atan nabzını görebiliyordum ve ona dokunmak istedim.

Ellerimi omuzlarında gezdirdim ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. Beni öpmek için hamle yaptı ama elimle çenesini ittim ve yüzünü diğer yöne çevirdim. Dudaklarımı boynuna değdirdim ve teninde aşağı doğru götürdüm, ta ki nabzını dilimle tadana kadar. Parfümlü sabun, su ve temiz ten tadındaydı.

Koltuktan kayıp yerde diz çöktüm. Şimdi çok değilse de benden uzundu. Göğsündeki suyu yaladım ve aylardır yapmayı istediğim bir şeyi yaptım. Dilimi göğüs ucuna götürdüm. Jean-Claude ürpermişti.

Göğsünün ortasındaki suyu yaladım ve ellerimi beline doğru götürdüm.

Sabahlığımın kuşağını çözdü. Buna karşı çıkmadım. Ellerini sabahlığın içine, belimin etrafına sarmasına izin verdim. Onun vücuduyla benimki arasında sadece tişörtüm kalmıştı. Elleri vücudumun her yanını okşuyordu, başparmakları göğüs kafesimin üstünde geziniyordu. Silahım cebimde sallanıyordu. Bu rahatsız ediciydi.

Dudaklarımız birleşti ve birden öpüşme daha farklı bir şeye dönüştü. Daha sert, neredeyse ezici bir şeye. Kolları omuzlarımda kilitlenmişti. Ellerimi sırtından aşağı doğru kaydırdım, elimle havlunun ucunu yokladım ve çoktan aşağı kaymış olduğunu farkettim. Elim onun pürüzsüz kalçalarına değiyordu. Havluyu aramızda tutan tek şey vücutlarımızın yaptığı baskıydı.

Ağzımı ısırdı ve keskin bir acı hissettim. Geri çekildim ve kan tadı aldım.

Jean-Claude beni bıraktı. Yere oturdu. Havlu şimdi kucağındaydı. "Özür dilerim *ma petite.* Kendimi kaybettim."

Elimle ağzıma dokundum, parmaklarımda kan vardı. "Beni ısırdın."

Başını öne eğdi. "Gerçekten üzgünüm."

"Eminim öylesindir," dedim.

"Bana kendini bu kadar haklı göstermeye çalışma *ma petite.* Sonunda bedenimin çekimini hissettiğini kendine ve bana itiraf etmiş oldun."

Sabahlığım açılmış bir halde, yerde oturuyordum. Tişörtüm belimin üstüne kadar sıyrılmıştı. Sanırım masumiyet iddiası için biraz geç kalmıştım.

"Pekala, şehvete kapıldım, mutlu oldun mu?"

"Neredeyse," dedi. Gözlerinde bir şey vardı. Karanlık, boğucu ve olması gerektiğinden daha yaşlı bir şeydi.

"Sana ölümlü bedenimi ve daha fazlasını teklif ediyorum *ma petite*. Aramızdaki ilişki herhangi bir insan aşığın verebileceğinden çok daha fazlası olabilir."

"Her seferinde biraz kan mı kaybedeceğim?"

"O bir kazaydı," dedi.

Ona baktım, solgun ve ıslaktı. Kucağında havluyla yerde diz çökmüş, neredeyse çırılçıplak oturuyordu.

"Richard'ı ilk defa aldatıyorum," dedim.

"Benimle haftalardır çıkıyorsun," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ama aldatmıyordum. Bu aldatmaktır."

"O halde beni Richard'la aldatıyordun."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. "Gidip giyin."

"Gerçekten giyinmemi istiyor musun?" diye sordu.

Kafamı çevirdim. Utanmıştım ve kendimi rahatsız hissediyordum. "Evet, lütfen."

Ayağa kalktı, havluyu elinde tutuyordu. Yere doğru baktım, gülümsediğini görmek için ona bakmama gerek yoktu.

Benden uzaklaştı ve havluyu beline sarma zahmetine katlanmadı. Kasları derisinin altında, baldırından beline kadar hareket ediyordu. Çıplak bir şekilde yatak odasına gitti, ben de manzaranın tadını çıkardım.

Parmağımla dilime dokundum. Hala kanıyordu. Bir vampire Fransız öpücüğü vermenin bedeli buydu. Bunu düşünmek bile beni gerdi.

"*Ma petite*?" diye seslendi diğer odadan.

"Evet."

"Saç kurutma makinen var mı?"

"Çantamda. Alabilirsin."

Neyse ki çantamı banyo kapısının karşısındaki yatak odasına kadar götürmüştüm. Tembelliğim bana bir puan

kazandırmıştı. Onun çıplak vücudunu bir kere daha görmeyecektim. Hormonlarım yatışıyordu. Çok utanmıştım.

Saç kurutma makinesinin sesini duyduğumda, saçını kuruturken banyo aynasının karşısında çıplak olup olmadığını merak etmeden yapamadım. Çok iyi biliyordum ki tek yapmam gereken gidip bakmaktı.

Ayağa kalktım, tişörtümü aşağı indirdim, sabahlığımı güvenli bir şekilde bağladım ve kanepeye oturdum. Sırtım yatak odasına dönüktü. Başka bir şey görmeyecektim. Firestar'ı cebimden çıkardım ve önümdeki sehpaya koydum. Silah orada çok sert, çok siyah ve her nasılsa suçlayıcı bir şekilde duruyordu.

Saç kurutma makinesi durdu ve tekrar bana seslendi. "*Ma petite?*"

"Ne var?"

"Güneş doğarken gel de benimle konuş."

Perdelerini açtığı pencereden şöyle bir baktım. Gökyüzü biraz daha az karanlıktı, hava henüz aydınlanmamıştı ama zifiri karanlık da değildi. Perdeleri kapattım ve yatak odasına gittim. Silahı sehpanın üstünde bırakmıştım. Ama Browning nasıl olsa yatak odasındaydı.

Jean-Claude yorganla battaniyeyi yatağın ayakucunda özenle katlamıştı. Sadece şarap rengi örtü üstündeydi. Saçları, koyu renk yastıkta yumuşak ve kıvrılmış bir şekilde yayılmıştı. Örtü beline kadar çekiliydi. "İstersen bana katılabilirsin."

Duvara dayandım ve başımı iki yana salladım.

"Sana seks yapmayı önermiyorum *ma petite*, güneş doğmadan bunu yapmak için yeterli zaman yok. Sana yatağın yarısını öneriyorum."

"Ben kanepede uyurum. Yine de teşekkürler."

Dudaklarını hafifçe bükerek gülümsedi, eski kendini beğenmişliği ortaya çıkıyordu. Aslında hiçbir şeyin değişmediğini bilmek neredeyse rahatlatıcıydı. "Güvenmediğin ben değilim. Sensin."

Omuz silktim.

Örtüyü sanki kendini korumak istercesine göğsüne doğru çekti. "Geliyor." Sesi korkuluydu.

"Ne geliyor?"

"Güneş."

Uzak duvardaki kapalı perdelere bir göz attım. İki kat kalın olmalarına rağmen gri bir ışık süzülüyordu. "Tabutun olmadan bu şekilde idare edebilecek misin?"

"Kimse perdeleri açmadığı sürece evet." Bir süre bana baktı. "Seni seviyorum *ma petite*, sevebildiğim kadar."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onu sevdiğimi söylemek, yalan olurdu.

Işık güçlendi ve perdelerin etrafında beyaz köşeler oluşturdu. Vücudu yatağa adeta gömüldü. Yan döndü, bir eli dışarıda diğeri örtüyü göğsüne çeker vaziyetteydi. Büyüyen aydınlığa baktı. Onun korkusunu hissedebiliyordum.

Yatağın önünde diz çöktüm. Neredeyse elini tutacaktım ama tutmadım. "Şimdi ne olacak?"

"Gerçeği mi bilmek istiyorsun? Seyret o zaman." Uykuya dalarken gözlerinin titremesini, sesinin halsizleşmesini bekliyordum. Fakat öyle olmadı. Gözlerini aniden kapattı. Yüzünde bir acı ifadesi belirdi. "Can yakıyor," diye fısıldadı. Yüzü ifadesizleşti. Daha önce ölen insanlar görmüştüm. Işığın bedenlerinde soluşunu seyretmiştim. Ruhlarının bedenlerinden ayrıldığını hissetmiştim. Bu gördüğüm de aynıydı.

Ölmüştü. Işık, perdelerin arkasında yükselip farkedilir beyaz bir çizgiye dönüştüğünde ölmüştü. Son nefesini uzun bir hırıltıyla verdi.

Yatağın önünde diz çöktüm ve onu seyrettim. Bir ölüyü görünce onu tanırdım ve o kesinlikle ölüydü. Hassiktir.

Kollarımı yatağın üstüne koydum ve çenemi kollarıma dayadım. Onu seyrettim. Nefes almasını bekledim, göz kırpmasını, herhangi bir şey yapmasını... Fakat hiçbir hareket yoktu. Dışarıda kalan koluna uzandım. Parmaklarımı teninin hemen üstünde dolaştırdım, ona dokundum. Bedeni hala sıcaktı, hala insandı ama hareket etmiyordu. Bileğini kontrol ettim, nabız yoktu. Vücudunda kan hareketi yoktu.

Burada olduğumu biliyor muydu? Ona dokunduğumu hissedebiliyor muydu? Uzunca bir süre onu seyrettim. Bu bana bir cevap vermişti. Vampirler ölüydü. Onları harekete geçiren, benim kendi gücüm gibi, nekromansiydi. Ama ölümü gördüğüm zaman tanırdım. Bu, ölü-seviciliğe yeni bir bakış açısı kazandırıyordu.

Acaba ruhunun bedenini terkedişini sadece hayal mi etmiştim? Bir kere vampirlerin ruhu yoktu ki. Yine de ben bir şeyin gittiğini hissetmiştim. Eğer bir ruh değilse neydi? Eğer bir ruhsa, gündüzleri nereye gidiyordu? Ölü halde yatarken bütün vampirlerin ruhlarını kim gözlüyordu?

Kapı çalındı, muhtemelen çocuklar gelmişti. Sabahlığımı sıkıca bağlayarak ayağa kalktım. Üşümüştüm ve tam sebebini bilmiyordum. Kapıya bakmak için hareketlendim. Dilimdeki kesiğin kanaması neredeyse durmuştu.

31

Bir rüya gördüm. Rüyamda biri beni kucağına almıştı. Pürüzsüz koyu renkli kollar beni sarmıştı. Başımı kaldırınca annemin gülen yüzünü gördüm. Dünya üzerindeki en güzel kadındı. Ona doğru sokuldum ve teninin temiz kokusunu aldım. *Hypnotique* banyo losyonu kokuyordu. Eğilip dudaklarımdan öptü. Rujunun tadını unutmuştum, ağzımı başparmağıyla sildi ve küçük ağzıma parlak kırmızı ruj bulaştırdığı için güldü.

Başparmağını geri çekince eline rujdan daha parlak bir şeyin bulaşmış olduğunu gördüm. Başparmağından kan damladı. Eline bir çengelli iğne batmıştı. Kanıyordu. Başparmağını bana doğru uzattı. "Hadi öp de iyileştir Anita," dedi.

Ama çok fazla kan vardı. Elinden akıyordu. Gülen yüzüne baktım ve yağmur gibi kan akmaya başladı. Kadife kanepede hızla doğrularak uyandım, nefesim kesilmişti. Ağzımda hala rujunun tadı vardı ve *Hypnotique* banyo losyonunun kokusu üzerimdeydi.

Larry ikili kanepede doğruldu, gözlerini ovuyordu. "Ne oldu? Uyanma saatimiz mi geldi?"

"Hayır, sadece kötü bir rüya gördüm."

Başını salladı, gerindi, sonra kaşlarını çattı. "Sen parfüm mü kokuyorsun?"

Ona baktım. "Ne diyorsun?"

"Parfüm ya da losyon ya da onun gibi bir şey. Sen kokuyu almıyor musun?"

Yutkundum ve neredeyse nabzım yüzünden boğuluyordum. "Evet. Alabiliyorum."

Üzerimdeki battaniyeyi açtım ve kabarık yastığı odanın bir köşesine fırlattım.

Larry bacaklarını ikili kanepeden aşağıya sallandırdı. "Sana neler oluyor?"

Pencereye doğru gidip perdeleri açtım. Yatak odasının kapısı kapalıydı ve Jean-Claude içeride güvendeydi. Jason yanında uyuyordu. Güneş ışığında durdum ve sıcaklığını hissettim. Ilık cama yaslandım ve ancak o zaman büyük boy bir tişört ve iç çamaşırımdan başka bir şey giymediğimi hatırladım. Aman, ne olacak. Birkaç dakika güneş ışığının altında durdum, kalp atışlarımın düzelmesini bekledim.

"Serephina rüyama girdi. Bu koku, annemin losyonunun kokusu."

Larry gelip yanımda durdu. Şort ve yeşil bir tişört giyiyordu. Kıvırcık, kızıl saçları dağılmıştı. Işığa çıkınca mavi gözlerini kıstı. "Sadece seninle bağlantısı olan bir vampirin seni etkileyebileceğini, rüyalarına girebileceğini zannediyordum."

"Ben de böyle düşünüyordum," dedim.

"Rüyandan losyon kokusu nasıl yayıldı peki?"

Alnım cama dayalıyken başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Sana bir iz mi verdi?"

"Bilmiyorum."

Omzuma dokundu, sıkıyordu. "Her şey yoluna girecek."

Ondan uzaklaşıp odada volta atmaya başladım. "Her şey yoluna girmeyecek Larry. Serephina rüyama girdi. Bunu Jean-Claude dışında hiç kimse yapamamıştı." Durdum çünkü bu doğru değildi. Nikolaos da yapmıştı. Ama beni ısırdıktan sonra yapabilmişti. Başımı iki yana salladım. Her iki şartta da bu kötü bir işaretti.

"Ne yapacaksın?"

"Onu öldüreceğim."

"Yani cinayet işleyeceksin."

Eğer Larry'nin samimi gözleri bana bakıyor olmasaydı, "Üzerine bahse girebilirsin," diyecektim. Ama biri size en sevdiği yavru köpeğini tekmelemişsiniz gibi bakarken bir cinayet işleyeceğinizi söylemek kolay değildi.

"Bir infaz emri çıkarmaya çalışacağım," dedim.

"Ya çıkaramazsan?"

"Eğer ya o ya ben durumunda kalırsak Larry, o zaman o gider. Tamam mı?"

Larry bana üzgün gözlerle baktı. "Dün gece yaptığım şey cinayetti. Bunu biliyorum ama birini öldürmeyi planlamamıştım."

"Bu işte yeterince uzun kalırsan, planlamaya da başlarsın."

Başını iki yana salladı. "Buna inanmıyorum."

"İstediğine inan, doğrusu bu. Bu işler adil davranamayacağın kadar tehlikeli."

"Buna gerçekten inanıyorsan, Jean-Claude'la nasıl çıkıyorsun? Onun sana dokunmasına nasıl izin verebiliyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Sana hiçbir zaman tutarlı olduğumu söylemedim."

"Kendini savunamazsın değil mi?"

"Nesini savunayım? Serephina'yı öldürmeyi mi, yoksa Jean-Claude'la çıkmayı mı?"

"Her ikisini de. Lanet olsun Anita, eğer kötü adamlardan biri olursan, iyilerden biri olamazsın."

Ağzımı açtım ve kapattım. Ne diyebilirdim? "Ben iyilerden biriyim Larry. Ama ölmek istemiyorum. Eğer bu kanunları çiğnemek anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"İnfaz emrini alacak mısın?" Bunu sorarken yüzü çok duygusuzdu. Sanki bir anda yaşlanmıştı. Saçlarının turuncu kıvrımları dağılmışken bile çok ciddi görünüyordu.

Larry'nin gözlerimin önünde olgunlaşmasını seyrediyordum. Yaş olarak değil tecrübe olarak. Gözlerindeki ifade, aylar öncekie göre çok daha olgundu. Çok şey görmüş, çok şey yapmış birinin bakışlarıydı. Hala Sör Galahad* olmaya çalışıyordu ama Galahad'ın yanında Tanrı vardı. Larry'nin yanında sadece ben vardım. Ve bu yeterli değildi.

"İnfaz emri almamın tek yolu yalan söylemek," dedim.

"Biliyorum," dedi.

Ona baktım. "Serephina henüz hiçbir kanunu ihlal etmedi. Bu konuda yalan söyleyemem."

Gülümsedi. "Güzel. Dorcas Bouvier'le ne zaman buluşacağız?"

---

* Sör Galahad: Arthur Efsanesi'nden bir karakter. Sör Lancelot ve Corhenic'li Leydi Elaine'in gayri meşru oğlu. Aynı Arthur gibi, kutsal kılıcı taştan çıkarttığı için şövalyeliğe kabul edilmiştir. Kılıcın üzerinde Dünya'nın en iyi şövalyesi olduğu yazdığı için, Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin ölümcül Kutsal Kase'yi arama görevine çıkacak şövalye için boş tuttuğu yer olan 'Tehlikeli Geçit'e (Siege Perilous) layık görülmüştür. Hayatını Kutsal Kase'yi aramaya adamış ve bulunca huzur içinde ölmüştür.

"Üçte."

"Stirling'in zombilerini diriltmek için ne kurban edeceğine karar verdin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Bana baktı. "Stirling'e ne söyleyeceksin?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz bilmiyorum. Keşke Bouvier'i öldürmeye neden bu kadar hevesli ve meraklı olduğunu bilseydim."

"Araziyi istiyor."

"Stirling ve şirketi, Bouvier Ailesi'nden bahsediyordu, sadece Magnus Bouvier'den değil. Bu sadece Magnus'un onları mahkemeye vermediği anlamına gelir. Yani sadece Magnus'u öldürmek, problemlerini çözmez."

"Öyleyse niye onun peşindeler?"

"Soru da bu," dedim.

Larry başıyla onayladı. "Magnus'la yeniden konuşmamız gerek."

"Tercihen Serephina'nın yanında değilken," dedim.

"Amin."

"Magnus'la yeniden konuşmak çok hoşuma gider ama Bay Bouvier ile yeniden muhatap olmadan önce biraz peri merhemi bulmak istiyorum."

"Biraz ne?" diye sordu.

"Periler hakkında ders görmedin mi?"

"Seçmeliydi," dedi.

"Peri merhemi Cazibe'ye karşıdır. Belki Magnus, Serephina'dan daha kötü şeyler gizliyor olabilir diye bir önlem."

"Ondan daha kötüsü olamaz."

"Doğru ama ne olur ne olmaz, üzerimizde büyüsünü kullanamasın. Aslında Dorrie ile buluşmadan önce de kul-

lanmak kötü bir fikir değil. Magnus kadar korkutucu olmayabilir ama o da parlıyor ve bu bence bizim hayrımıza bir parlama değil."

"Sence Serephina, Jeff Quinlan'i bulabilecek mi?"

"Eğer bunu yapabilecek biri varsa o da Serephina. Xavier'i altedebileceğine çok emindi ama dün gece Jean-Claude da Serephina'yı altedeceğinden çok emindi. Öyle çıkmadı."

Larry kaşlarını çattı. "Yani Serephina'ya güveniyoruz?"

Bu şekilde söyleyince kulağa pek hoş gelmiyordu ama başımla onayladım. "Eğer kanunların çoğuna uyan bir vampirle çocukları öldüren bir vampir arasında seçim yapmak gerekirse, evet, biz de onun tarafındayız."

"Biraz önce onu öldürmekten bahsediyordun."

"Jeff'i kurtarıp Xavier'i öldürünceye kadar onun yolundan çekilebilirim."

"Neden Xavier'i öldürsün ki?" diye sordu Larry.

"Kendi bölgesinde insanları öldürüyor. İstediğini söyleyebilir ama bu aslında otoritesine karşı yapılmış doğrudan bir saldırı. Ayrıca Xavier'in de Jeff'i hiç karşı koymadan vereceğini zannetmiyorum."

"Sence dün gece ona ne olmuştur?" diye sordu Larry.

Başımı iki yana salladım. "Bunun üzerinde düşünmek çok iyi bir fikir değil Larry. Elimizden geleni yapıyoruz."

"FBI'a, Serephina'yı anlatabiliriz."

"Başvampirler hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da polisle konuşmadıkları. Çok uzun süre boyunca polisler onları gördükleri yerde öldürmüş ya da öldürmeye çalışmış."

"Tamam ama yine de hala bu gece mezarlıkta diriltecekleriniz için yeterince büyük bir şey bulmamız gerekiyor," dedi.

"Bir şeyler düşünüyorum."

"Ne yapacağın konusunda hiçbir fikrin yok değil mi?" Şaşırmış gibiydi.

"Larry, insan kurban etmeden birkaç tane üç yüz yıllık cesedi diriltebileceğimi zannetmiyorum. Benim bile sınırlarım var."

Sırıttı. "Bunu söylediğini duymak güzel."

Kendimi tutamayıp ben de güldüm. "Bu bizim küçük sırrımız olsun."

Elini uzattı, ben de avcuna vurdum. O da benimkine vurdu ve kendimi daha iyi hissettim. Larry bir şekilde beni gülümsetiyordu. Sadece arkadaşlar böyle şeyler yapabilirdi.

32

Dorcas Bouvier, park yerindeki arabasının arkasına yaslanmış bekliyordu. Saçları güneş ışığında parlıyordu, hareket ettikçe sanki yoğun su gibi dalgalanıyordu. Kotu ve yeşil atleti içinde kusursuzdu.

Larry ona bakmamaya çalışıyordu ama bu zor bir işti. Larry mavi bir tişört, kot, beyaz Nike ve omuz askısını gizlemek için büyük boy siyah-beyaz ekose bir gömlek giymişti.

Ben kot, koyu mavi polo tişört, siyah Nike giymiştim ve üzerimde büyük bir takım elbise gömleği vardı. Ceketim vampir artıklarına bulandığı için, gömleği Larry'den ödünç almak zorunda kalmıştım. Browning'i bir şekilde saklamalıydım. Larry'yle aynı dolaptan giyinmiş gibi görünüyorduk.

Dorrie doğruldu. "Gidelim mi?"

"Magnus'la konuşmak istiyoruz."

"Polislere ihbar etmek için mi?"

Başımı iki yana salladım. "Stirling'in onu öldürmeye neden bu kadar meraklı olduğunu öğrenmek için."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Dorcas.

Yüzümden ne düşündüğüm belli olmuştu galiba, çünkü "Nerede olduğunu bilmiyorum ama biliyor olsaydım bile size söylemezdim," diye ekledi. "Polis üzerinde büyü kullanmanın cezası ölümdür. Onu ihbar etmem."

"Ben polis değilim."

Bana baktı, gözlerini kıstı. "Buraya Kanlı Kemikler'e bakmaya mı, kardeşim hakkında konuşmaya mı geldin?"

"Bizi burada bulacağını nereden biliyordun?" diye sordum.

"Vaktinde geleceğini biliyordum." Gözbebekleri iğne ucu olacak kadar küçüldü, sanki heyecanlı bir papağanın gözleri gibi olmuştu.

"Hadi gidelim," dedim.

Bizi restoranın arkasına, ormanın başladığı yere götürdü. Açıklığın hemen kıyısında bir patika başlıyordu. Neredeyse bir insanın geçebileceği genişlikteydi. Tek sıra halinde yürüyor olmamıza rağmen dallar omuzlarıma sürünüyordu. Yeni yeşermiş yapraklar, yanağıma kadife gibi sürünüyordu. Patika bazı yerlerde çukurlaşıyordu, hatta bazı yerlerde ağaç kökleri bile vardı ama yolu otlar sarmaya başlamıştı. Bu patika çok uzun süredir kullanılmıyor gibiydi.

Dorrie patikada rahat, düzgün bir şekilde, akar gibi ilerliyordu. Görünüşe göre patikaya aşinaydı ama daha fazlası da vardı. Benim gömleğime takılan ağaç dalları, onun saçlarına takılmıyordu. Takılmamak için beni yavaşlatan ağaç kökleri, onu etkilemiyordu.

Sağlıklı gıdalar satan yakınlardaki bir dükkanda merhem bulmuştuk. Yani onun yolundan çekilen çalılar, bir illüzyon değildi, gerçekti. Belki de tek dert etmemiz gereken şey Cazibe değildi. Bu yüzden Browning'e normal mermiler koy-

muştum. Bu özel durum için gidip almam gerekmişti. Larry de öyle yapmıştı ve şimdi ilk defa onun da iki silahı olmasını diliyordum. Benim Firestar'ımda hala gümüş mermi vardı ama eğer üzerimize bir vampir saldırırsa Larry'nin pek şansı yoktu. Elbette güneş ışığındaydık. Şu an vampirlerden çok perilerden endişe duyuyordum. Gömlek ceplerimizde de tuz vardı. Çok değildi ama zaten çok fazla olması da gerekmiyordu. Sadece periye ya da büyülediklere şeye atacak kadar olması yeterliydi. Tuz, peri büyüsünü etkisiz hale getirirdi. Geçici bir süre için.

Yoldan bir meltem esti. Hava temiz ve taze kokuyordu. Zamanın başlangıcının da böyle koktuğunu düşünebilirdiniz; taze ekmek gibi, temiz çamaşır gibi, çocukluktan kalma ilkbahar anıları gibi. Belki de ozon ve bataklık suyu gibi kokmuştu. Gerçek her zaman hayalden daha kötü kokardı.

Dorrie durdu ve bize döndü. "Yolun ilerisindeki ağaçlar sadece illüzyon. Gerçek değiller," dedi.

"Hangi ağaçlar?" diye sordu Larry. İçimden küfrettim. Merhemin gizli kalması çok daha iyi olurdu.

Dorrie bize doğru iki adım attı. Yüzüme çok yakından baktı, sanki pis bir şey görmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Üzerinizde merhem var." Bunu sanki çok kötü bir şeymiş gibi söylemişti.

"Magnus bizi iki kere cezbetmeye çalıştı. Dikkatli olmanın sakıncası olmaz," dedim.

"O zaman bizim illüzyonlarımız sizi ilgilendirmez." Daha hızlı yürümeye başladı, biz de sendeleyerek onu takip etmek zorunda kaldık.

Patika neredeyse mükemmel bir daire şeklindeki bir açıklıkta sona erdi. Ortasında beyaz taştan Kelt Haçı olan,

mavi çançiçekleriyle kaplı bir höyük vardı. Yerde çançiçeği olmayan ufacık bir boşluk bile yoktu. Yoğun, büyük ve gökyüzünden daha mavi, İngiliz çançiçekleriydi. Bu ülkede, bu çiçekler doğal olarak yetişmezdi. Missouri çevresinde, normalden fazla sulanmadıkça büyümezdi. Ama ağaçlarla çevrili bu maviliğe bakınca buna değdiğini gördüm.

Dorrie neredeyse dizlerine kadar gelen çiçeklerin arasında donmuş gibi duruyordu. Ağzı açık, hoş yüzünde korku dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Magnus Bouvier höyüğün tepesinde, haça yakın bir yerde, çiçeklerin içine diz çökmüştü. Ağzına taze kan bulaşmıştı. Etrafında, önünde bir şey dolaşıyordu. Görünmekten çok hissedilen bir şeydi. Eğer bir illüzyonsa merhemin onu halletmesi gerekirdi. O şeye yan gözle bakmaya çalıştım. İşin içinde büyü olunca, bazen yan gözle bakmak, doğrudan bakmaktan daha çok işe yarardı.

Gözucuyla bakınca havanın neredeyse bir şekle bürünüp hareket ettiğini gördüm. İnsan boyundan büyüktü.

Magnus döndü ve bizi gördü. Garip bir şekilde ayağa kalktı ve hareket eden hava, sanki hiç orada değilmiş gibi aniden yok oldu. Ağzını koluna sildi.

"Dorrie..." Sesi yumuşak ve hırıltılıydı.

Dorrie tepeye tırmandı. "Bu büyük bir saygısızlık!" diye bağırdı ve ona bir tokat attı. Açıklığın diğer ucundan tokadın sesini duymuştuk.

"Of. Neden bu kadar kızdı?" diye sordu Larry.

Ona yeniden vurdu, bu defaki çiçeklerin arasına kıçüstü oturtacak kadar sertti. "Nasıl yaparsın? Böyle iğrenç bir şeyi nasıl yaparsın?"

"Ne yaptı ki?" diye sordu Larry.

"Buraya, tıpkı atasının yaptığı gibi Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler'den beslenmek için gelmiş," dedim.

Dorrie bana döndü. Sanki kardeşini bir çocuğa sarkıntılık ederken yakalamış gibi bezgin, dehşet içindeydi. "Beslenmek yasaktı." Magnus'a döndü. "Bunu biliyorsun!"

"Güç istiyordum Dorrie. Bunun ne zararı var?"

"Ne zararı mı var? Ne zararı mı var?" Magnus'un uzun saçlarını avuçlayıp onu dizleri üzerine kaldırdı. Boynundaki ısırık izlerini açtı. "İşte bu yüzden bu yaratık seni çağırabiliyor. İşte bu yüzden ölüm, bir *Daoine Sidhe*'yi, bir melez olsa bile çağırabiliyor." Onu bir anda bıraktı ve Magnus ellerinin üstüne düştü.

Dorrie çiçeklerin arasına oturup ağlamaya başladı.

Biz de çiçeklerin arasına daldık. Su gibi açıldılar ama hareket etmediler. Sadece asla bastığınız yerde olmuyorlardı.

"Aman Tanrım, yolumuzdan mı çekiliyorlar?" diye sordu Larry.

"Tam olarak değil," dedi Magnus. Höyükten aşağıya inip eteğinde durdu. Dün geceki beyaz smokini giyiyordu ya da ondan artakalanları. Gömleğinin kolundaki kan lekesi, beyaz kumaşın üzerinde çok belirgindi.

Hem hareket edip hem de etmeyen çiçeklerin arasında ilerleyerek höyüğün eteğine, yanına gittik.

Yüzünü açmak için saçlarını kulağının arkasına itti. Ve hayır, kulakları sivri değildi. Bu söylentiler nereden çıkıyordu acaba?

Hiç tereddüt etmeden gözlerimin içine baktı. Eğer yaptığından utanmışsa bile belli etmiyordu. Dorrie hala, sanki kalbi kırılmış gibi mavi çançiçekleri arasında ağlıyordu.

"Evet, artık biliyorsun," dedi.

"Bedeni olsun olmasın, büyü ayini yapmadan bir perinin kanını akıtamazsın. Büyüyü hissettim Magnus. Bu sıradışı bir şey," dedim.

Ben böyle deyince gülümsedi. Gülümsemesi hala hoştu ama ağzının yanındaki kan, etkiyi biraz bozuyordu. "Kendimi canavarcığa bağlamam gerekiyordu. Kanını almak için ölümlülüğümün bir kısmını ona vermem gerekti."

"Bu büyü senin kan almanı kolaylaştırmak için değil ki. Perilerin birbirini öldürebilmesi için," dedim.

"Eğer o senin ölümlüğünün bir kısmını alıyorsa, sen de onun ölümsüzlüğünün bir kısmını mı alıyorsun?" diye sordu Larry. İyi bir soruydu.

"Evet ama bu yüzden yapmıyorum."

"Bunu güç için yaptın, seni orospu çocuğu," dedi Dorrie. Höyükten aşağıya, garip çiçeklerin arasından kayarcasına indi. "Gerçek Cazibe istiyordun, gerçek büyü. Tanrım, Magnus, o şeyin kanını yıllardır içiyorsun, belki de ergenlik çağından beri. O yüzden güçlerin bir anda bu kadar arttı. Hepimiz yetişkin olduğun için zannetmiştik."

"Korkmana gerek yok."

Dorrie ona tükürdü. "Ailemiz lanetli, senin yaptığın şeyi telafi etmek için sonsuza kadar burada kalmamız gerek. En son biri kanını içmeye çalıştığında, Kanlı Kemikler serbest kalmıştı."

"On yıldır güvenli bir şekilde hapis Dorrie."

"Nereden biliyorsun? O çağırdığın şekilsiz şeyin çocukları korkutmadığını nereden biliyorsun?"

"Onlara zarar vermediği sürece bunda ne zarar var?"

"Bir dakika. Neden çocukları korkutuyor?" diye sordu Larry.

"Sana bir anaokulu hikayesi olduğunu söylemiştim. Söylendiğine göre kötü çocukları yiyormuş," dedim. Aklıma bir şey gelmişti, çok kötü bir şeydi. Kılıç kullanan bir vampir görmüştüm ama ne gördüğümden emin miydim? Hayır. "O şey kurtulup yerli kabileye saldırdığında silah mı kullanmış, yoksa ellerini mi?"

Dorrie bana baktı. "Bilmiyorum. Ne farkeder?"

"Aman Tanrım," dedi Larry.

"Çok şey farkedebilir," dedim.

"O cinayetleri onun işlediğini mi düşünüyorsun? Kanlı Kemikler fiziksel bir beden alamaz. Bundan eminim."

"Emin misin sevgili kardeşim? Kesinlikle emin misin?" Dorrie'nin sesi kesip biçecek kadar keskindi, kelimelerini bir silah gibi kullanıyordu.

"Evet, eminim."

"Buraya bir cadı bakmalı. Benim yeterince bilgim yok," dedim.

Dorrie başıyla onayladı. "Anlıyorum. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"O cinayetleri Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler işlemedi," dedi Magnus.

"Senin iyiliğin için öyle olmasa iyi olur," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü beş kişi öldü. Bunu hakedecek hiçbir şey yapmamış beş kişi."

"Kızılderili, Hıristiyan büyüleri ve peri gücü kombinasyonu ile hapsedilmiş."

Höyükte yavaşça dolaştım. Taze çiçekler hala önümden çekiliyordu. Ayaklarıma bakmaya çalıştım ama mide bulandırıcıydı çünkü çiçekler hareket etmeden yer değiştiriyordu. Biliyordunuz ama olduğunu göremiyordunuz.

Çiçeklerle ilgilenmeyip höyüğe yöneldim. Ölüleri hissetmeye çalışmayacaktım, bu yüzden gündüz olmasının bir önemi yoktu. Burada büyü vardı, hem de çok fazlaydı. Daha önce hiç peri büyüsünü hissetmemiştim. Burada tanıdık bir şeyler daha vardı ve bu kesinlikle Hıristiyanlık değildi. "Buraya biraz da ölüm büyüsü eklenmiş," dedim. Magnus'un yüzünü görebilmek için höyüğün etrafında dolaştım. "İnsan kurban edilmiş gibi, sanki?"

"Tam olarak öyle değil," dedi Magnus.

"Biz asla insan kurban etmeyiz," dedi Dorrie.

Belki o etmezdi ama Magnus'tan çok emin değildim. Ama yüksek sesle söylemedim. Dorrie yeterince üzülmüştü.

"İnsan kurban edilmediyse, burada ne oldu?"

"Üç tepeye ölülerimiz gömüldü. Her ölüm, Kanlı Kemikler'i tutmak için çakılan bir kazık gibi," dedi Magnus.

"Hangi tepelerin size ait olduğunu neden bilmiyorsunuz?" diye sordum.

"Üç yüz senedir buradalar. O zamanlar kanunlar yoktu. Ben bile hangi tepenin tam olarak bize ait olduğundan emin değildim. Ama ölüleri rahatsız ettiklerinde hissettim." Sanki hava soğumuş gibi kendisine sarıldı. "O tepedeki ölüleri diriltemezsin. Eğer yaparsan, Kanlı Kemikler serbest kalır. Onu tutan büyü çok karmaşık. Açıkçası ben bile tam anlayamadım. Ve tanıdığım hiç Kızılderili şaman yok."

"Saygı duyduğumuz her şeyle alay ediyorsun," dedi Dorrie.

"Serephina sana ne teklif etti?" diye sordum.

Bana baktı, şaşırmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Herkese en çok istediği şeyi teklif ediyor. Seninki neydi Magnus?"

"Özgürlük ve güç. Bana Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler için yeni bir koruyucu bulacağını söyledi. Bana ondan ödünç aldığım gücü yenileme ihtiyacı duymadan tutmanın bir yolunu bulacağını söyledi."

"Ve sen de ona inandın mı?"

Başını iki yana salladı. "Ailede güce sahip olan tek kişi benim. Ondan çaldığımız, onun öldürmesine izin verdiğimiz için sonsuza kadar onu korumakla görevlendirildik." Masmavi çiçeklerin içine, dizlerinin üzerine düştü. Başını eğmişti, saçlar yüzünün önüne döküldü. "Asla özgür olamayacağım."

"Özgür olmayı haketmiyorsun," dedi Dorrie.

"Serephina seni neden bu kadar çok istiyor?" diye sordum.

"Ölmekten korkuyor. Benim gibi uzun yaşayan birinin kanını içmenin ölümü uzak tutacağına inanıyor."

"O bir vampir," diye karşı çıktı Larry.

"Ama ölümsüz değil," dedim.

Magnus başını kaldırdı, garip deniz mavisi gözleri parlak saçlarının arasından ışıldıyordu. Belki saçlarından belki de gözlerindendi ya da belki o garip hareket eden çiçekler yüzündendi ama şu anda pek insana benzemiyordu.

"Ölümden korkuyor. Senden kokuyor," dedi. Sesi kalın ve yankılıydı.

"Dün gece beni neredeyse zımbalıyordu. Benden neden korkuyor?"

"Dün gece aramıza ölüm getirdin."

"Bu ilk sefer olamaz," dedim.

"Benim uzun hayatımın, ölümsüz kanımın peşinde. Belki sonra sana geçer. Belki ölümden kaçmaktansa onu kucaklar."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, dirseğime kadar kolumu kapladı. "Bunu sana dün gece mi söyledi?"

"İşin içinde güç meselesi var. Eski düşmanı Jean-Claude'u yaralamak istiyordu ama aslında, senin gücünün bir fark oluşturup oluşturmayacağını merak ediyordu Anita. Eğer senin kanını içerse ölümsüz mü olacak? Nekromansi gücünle onu ölümden uzak tutabilir misin?"

"Kasabayı terkedebilirsin," dedi Larry. Kime söylediğinden pek emin değildim.

Başımı iki yana salladım. "Başvampirler o kadar kolay vazgeçmez. Magnus, Stirling'e ölüleri diriltmeyeceğimi söyleyeceğim. Benim dışımda başka hiç kimse de yapamaz. Yani bu iş olmayacak."

"Ama araziyi geri vermeyecekler," dedi Magnus garip bir sesle. "Tepeyi öylece havaya uçururlarsa sonucun değişeceğini zannetmiyorum."

"Bu doğru mu Dorrie?"

Başıyla onayladı. "Olabilir."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordum.

Magnus çiçeklerin arasında doğruldu, bana parlak saçlarının arasından bakıyordu. Gözleri baş döndürücü bir mavi ve yeşil renkteydi. Renkler başımı döndürünceye kadar birbirine girdi. Başka tarafa baktım.

"Birkaç ölü dirilt. Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

"Hiç dert değil. Ama iki tarafın da avukatları buna razı olacak mı?"

"Ben bizimkileri ikna ederim," dedi.

"Dorrie?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Bence de bir sakınca yok."

Magnus'a bir süre baktım. "Serephina çocuğu kurtaracak mı?"

"Evet," dedi.

Ona bir süre baktım. "O zaman bu gece görüşürüz."

"Hayır, ben bu gece dibine kadar içeceğim. Çok kesin değil ama içki sanırım Serephina'yı uzak tutuyor."

"Peki, ben birkaç ölü diriltirim. Siz de araziyi sağlama alın."

"Sana minnettarız," dedi Magnus. Çiçeklerin arasında çok vahşi, korkutucu ve güzel görünüyordu. Eğer önce Serephina onu öldürmezse minnetinin bir anlamı olabilirdi.

Lanet olsun, belki de Serephina önce beni öldürürdü.

33

Günün ilerleyen saatlerinde Özel Ajan Bradford'u aradım. Xavier'i bulamamışlardı. Jeff'i bulamamışlardı. Öldürmem gereken vampirleri bulamamışlardı. Ve ben onu ne haltetmeye aramıştım? Ben bu davanın dışındaydım, hatırladınız mı? Ben hatırlıyordum. Ve evet, en genç iki kurban tecavüze uğramıştı ama öldürüldükleri gün değil. Aslında Magnus'u ihbar etmeliydim ama Kanlı Kemikler üzerindeki büyülerden anlayan tek kişi oydu. İçeri tıkılırsa bir işe yaramazdı. Dorrie güvenilir, yerel bir cadı tanıyordu. Ben Kanlı Kemikler'in aradığımız katil olabileceğini düşünüyordum. Coltrain'i öldürürken yaptığı gibi gölgelere tamamen gizlenebilecek bir vampir görmemiştim. Onu da şüpheliler listeme eklemiştim ama polise söylemedim. Şimdi söylemediğime memnundum. Cinsel tacizle Xavier, sanki olayı imzalamıştı. Ayrıca, bir İskoçya anaokulu öcüsünün ruhani boyuttan gelip cinayet işlediği fikri, bana bile biraz tutarsız gelmişti.

Gökyüzü, mücevher gibi parlayan bulutlarla kaplıydı. Büyük bir canavarın pençelediği dev bir battaniye gibi gö-

ğü kaplamış, parlıyorlardı. Bulutların arasındaki deliklerden görünen siyah gökteki tek tük yıldızlar, bulutların parıltısı ile yarışıyordu.

Tepenin zirvesinde durmuş göğe bakıyor, serin ilkbahar havasını içime çekiyordum. Larry yanımdaydı, o da yukarıya bakıyordu. Gözleri yıldızların ışığını yansıtıyordu.

"Hadi başlayın," dedi Stirling.

Dönüp ona baktım. Ona, Bayard'a ve Bayan Harrison'a. Beau da onlarla birlikteydi ama onun aşağıda beklemesini istemiştim. Eğer yüzünü tepede gösterirse onu vuracağımı bile söylemiştim. Stirling'in bana inandığını zannetmiyordum ama Beau inanmıştı.

"Tabiatın güzelliklerinin tadını çıkaran biri değilsin, değil mi Raymond?"

Ayışığında bile delici bakışlarını görebilmiştim. "Bu işin bitmesini istiyorum Bayan Blake. Şimdi, bu gece."

Gariptir, ona katılıyordum. Bu beni rahatsız etmişti. Raymond'dan hoşlanmıyordum. Bu yüzden aynı fikirde olsak bile onunla tartışmak istiyordum. Ama tartışmadım. Bir puan kazanmıştım.

"Bu gece halledeğim Raymond, merak etme."

"Lütfen, bana ilk adımla hitap etmekten vazgeç Bayan Blake." Bu isteğini dişlerinin arasından söylemişti ama 'lütfen' demişti.

"Peki. Bu gece halledeceğim Bay Stirling. Tamam mı?"

Başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, şimdi başlayın."

Bir karşılık vermek için ağzımı açtım ama Larry sessizce "Anita," dedi.

Her zaman olduğu gibi haklıydı. Stirling'le uğraşmak eğlenceli olsa da kaçınılmazı geciktiriyordum. Stirling'den,

Magnus'tan, her şeyden sıkılmıştım. Bu işi bitirip eve dönme zamanı gelmişti. Şey, belki doğrudan eve gidemeyecektim. Öyle ya da böyle, Jeff Quinlan'ı bırakamazdım.

Keçi tiz ve meraklı bir sesle meledi. Mezarlığın ortasında bir yere çakılmış kazığa bağlıydı. Kahverengi üzerine beyaz benekli bir keçiydi. Keçilerde az rastlanan garip, sarı gözleri vardı. Sarkık beyaz kulaklarıyla, başının üzerinin okşanmasından hoşlanıyormuş gibiydi. Yolda gelirken Larry başını okşuyordu. Bu daima kötü bir fikirdi. Asla kurbanla yakınlaşmamak gerekirdi. Bu onları öldürmeyi her zaman zorlaştırırdı.

Ben keçiyi okşamamıştım. Öyle yapmamak gerektiğini biliyordum. Bu Larry'nin ilk keçisiydi. O da öğrenecekti. Kolay ya da zor yoldan, bir şekilde öğrenecekti. Tepenin aşağısında iki keçi daha vardı. Bir tanesi, buradakinden bile daha küçük ve daha şirindi.

"Bouvier'lerin avukatlarının da burada olması gerekmez miydi Bay Stirling?" diye sordu Bayard.

"Bouvier'ler avukat bulundurma haklarından feragat etti," dedim.

"Bunu neden yaptılar?" diye sordu Stirling.

"Onlara yalan söylemeyeceğime güveniyorlar," dedim.

Stirling bana uzun uzun baktı. Gözlerini net olarak göremiyordum ama kafasının içinde dönen çarkları hissedebiliyordum.

"Onların lehine yalan söyleyeceksin değil mi?" dedi. Sesi soğuk, baskı altında, çok sinirli çıkmıştı.

"Ölüler konusunda yalan söylemem Bay Stirling. Canlılar hakkında bazen söylerim ama ölüler hakkında asla. Ayrıca Bouvier bana rüşvet teklif etmedi. Eğer bana para teklif etmediyse ona neden yardım edeyim?"

Larry bana susmamı söylemedi. O da Stirling'e bakıyordu. Belki de ne söyleyeceğini merak ediyordu.

"Durumu açıkladınız Bayan Blake. Şimdi artık başlayabilir miyiz?" Sesi uzlaşmacıydı, bir anda normale dönmüştü. Bütün kızgınlık, güvensizlik bir yerlere gitmişti. Ama bu kendi sesi değildi.

"Peki." Diz çöküp ayağımın dibindeki spor çantasını açtım. İçinde animatörlük gereçlerim vardı. Eskiden, hangisi gerekiyorsa eşyaları tek çantaya dönüşümlü koyuyordum. Ama bir keresinde zombi dirlitme işine, içinde yanlış malzemelerle dolu bir çantayla gidince ikinci bir çanta daha almıştım. Ayrıca üzerinizde yasal infaz emri yokken vampir öldürme gereçlerini taşımak yasa dışıydı. Brewster'ın teklif ettiği kanun bunu değiştirebilirdi ama o güne kadar... İki çantam olacaktı. Zombi çantam eski bordo çantamdı, vampirler için olansa beyazdı. Karanlıkta bile ikisini ayırt edebiliyordum. Zaten amacım da buydu.

Larry'nin, üzerinde Ninja kaplumbağa çizimleri olan, neredeyse radyasyon yeşili bir çantası vardı. Vampir çantasının nasıl bir şey olduğunu sormaya korkmuştum.

"Şimdi ne anladığımı bir tekrar edeyim," dedi Larry. Kendi kelimelerimi bana tekrar ediyordu. Diz çöküp kendi çantasını açtı.

"Başlayalım," dedim. Merhem kavanozumu çıkardım. Merhemleri için özel kavanozları olan animatörler tanıyordum. Çömlek, elişi cam, etrafında işlenmiş mistik semboller... Ben, büyükannemin içine bezelye koyduğu eski bir kavanoz kullanıyordum.

Larry çantasından etiketi hala üzerinde olan bir fıstık ezmesi kavanozu çıkardı. Çifte kavrulmuştu. Leziz.

"Bu gece en az üç zombi diriltmek zorundayız değil mi?"

"Öyle," dedim.

Dağılmış kemiklere baktı. "Bir toplu mezarda bu işi yapmak zor değil mi?"

"Burası bir toplu mezar değil, sadece dağılmış bir mezarlık. Toplu mezardan daha kolay."

"Neden?" diye sordu.

Ben ağaç palamı merhem kavanozumun yanına koydum. "Çünkü her mezar, ölüyü o mezara bağlayacak bir ayinle hazırlanmış. Böylece, eğer bir çağrı yaparsan cevap verecek birini bulman daha kolay."

"Cevap mı?"

"Dirilecek ölüden bir cevap."

Başıyla onayladı. Yere tehlikeli görünüşlü, eğimli bir bıçak bıraktı. Lanet bir süvari kılıcına benziyordu.

"Bunu da nereden buldun?"

Başını öne eğdi ama yüzünü göremesem de kızardığına bahse girerdim.

"Okuldaki bir çocuktan."

"O nereden bulmuş?"

Larry bana baktı, yüzündeki şaşkınlık çok barizdi. "Bilmiyorum. Yanlış bir şey mi var?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece tavuk kafası koparıp keçi gırtlağı kesmek için biraz fazla gösterişli."

"Elimde iyi duruyor." Omuz silkti. "Ayrıca güzel görünüyor." Bana sırıttı.

Başımı iki yana salladım ama üzerinde durmadım. Bir tavuğun başını kesmek için benim de bir ağaç palasına ihtiyacım var mıydı? Hayır. Ama arada bir gelen inekler için gerekiyor muydu? Evet.

Neden bu gece bir inek getirmediğimi merak ediyorsanız, hiç kimse Bayard'a satmaya razı olmamıştı. Çiftçilere neden bir ineğe ihtiyacı olduğunu anlatmıştı. Ve Tanrı korkusu olan insanlar ineklerini yensin diye satardı, zombi diriltmek için değil. Önyargılı piçler.

"Buradaki en yeni ölü iki yüz senelik değil mi?" diye sordu Larry.

"Öyle," dedim.

"Sorularımıza cevap vermesi için iyi durumda üç ceset dirilteceğiz."

"Planımız bu," dedim.

"Bunu yapabilir miyiz?"

Ona gülümsedim. "Planımız bu."

Gözleri büyüdü. "Lanet olsun, yapıp yapamayacağımızı sen de bilmiyorsun değil mi?" Sesi heyecanlı bir fısıltı kadar azaldı.

"Her gece düzenli olarak üç zombi diriltiyoruz zaten. Bu sefer art arda yapacağız."

"Düzenli olarak iki yüz senelik zombi diriltmiyoruz ama."

"Doğru ama teorik olarak olay aynı."

"Teori mi?" Başını iki yana salladı. "Sen teorilerden bahsetmeye başlayınca başımızın dertte olduğunu hissediyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

Aslında dürüst cevap 'hayır'dı ama neyi diriltip neyi diriltemeyeceğin konusunda en önemli şeylerden biri de kendine güvendi. Yapabileceğine inanmaktı. O yüzden... Ben de yalan söylemek istedim. Ama yapmadım. Larry'le aramızdaki dürüstlük ağır bastı.

"Sanırım yapabiliriz."

"Ama emin değilsin," dedi.

"Hayır.

"Of, Anita."

"Şimdi mızmızlanma. Bunu yapabiliriz."

"Ama emin değilsin."

"Eve dönüş yolunda uçak yolculuğundan canlı çıkacağımdan da emin değilim. Yine de uçağa bineceğim."

"Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyordu?" diye sordu.

"Evet."

"Öyle olmadı," dedi.

"Özür dilerim ama alacağının en iyisi bu. Kesinlik istiyorsan, muhasebeci ol."

"Matematiğim iyi değildir."

"Benim de."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Pekala patron, güçlerimizi nasıl birleştireceğiz?"

Ona anlattım.

"Tamam." Artık gergin görünmüyordu. Hevesli görünüyordu. Larry vampir infazcısı olmak isteyebilirdi ama o bir animatördü. Kanından gelen gücü yoksa hiç kimse ölüleri diriltemezdi. Genler harika şeylerdi. Kahverengi gözler, kıvırcık saç, zombi diriltme...

"Kimin merhemini kullanmak istiyorsun?" diye sordu Larry.

"Kendiminkini." Larry'ye merhem reçetesini vermiştim ve ona nelere dikkat etmesi gerektiğini söylemiştim; mesela mezarlık yosununa ama malzeme kullanımında varyasyonlar için marj vardı. Her animatörün kendi özel karışımı olurdu. Larry'nin merheminin nasıl kokacağını tahmin edemezdiniz. Güçlerinizi paylaşırken aynı merhemi kullanmalıydınız, şimdi benimkini kullanacaktık.

Bence aynı merhemi kullanmamıza da gerek yoktu ama güçlerimi sadece üç defa paylaşmıştım. İlk iki sefer, beni animatör olarak eğiten adamla olmuştu. Her seferinde aynı merhemi kullanmıştık. Her seferinde odak bendim. Bu işi benim yönettiğim anlamına geliyordu. Olmak istediğim yer buydu, değil mi?

"Ben de odak olabilir miyim? Bu sefer için değil ama sonrakinde?" diye sordu Larry.

"Eğer yeniden olursa deneriz," dedim. İşin aslı, Larry'de odak olacak gücün olup olmadığın bilmiyordum. Manny, bana nasıl yapılacağını öğreten kişi, odak olamıyordu. Çok az animatörde odak olabilecek güç vardı. Odak olabilenlere, diğerleri pek güvenmezdi ve bizimle beraber çalışmazlardı. Kelimenin tam anlamıyla güçlerimizi paylaşıyorduk. Pek çok animatör buna gönüllü olmazdı. Birinin gücünü bütünüyle, kalıcı olarak çalabileceğinize dair bir teori vardı. Ama ben buna inanmıyordum. Ölü diriltmek, öyle birinden bir şey alıp geri vermeyeceğiniz büyülü bir muska değildi. Animatörlük, bedeninizdeki hücrelerin içindeydi. Bir parçanızdı. Böyle bir şeyi kimse kimseden çalamazdı.

Merhem kavanozunu açınca bahar havası bir anda Noel gibi koktu. Ben biberiyeyi biraz fazla koyuyordum.

Merhem yoğun ve macun gibiydi, hep serin bir hissi olurdu. Parlak mezarlık yosunları, yere konmuş ateş böcekleri gibi görünüyordu. Merhemi Larry'nin alnına, yanaklarına sürdüm. Tişörtünü pantolonunun içinden çıkarıp merhemi kalbine sürebilmem için kaldırdı. Omuz askısı takılıyken bu söylendiğinden daha zor bir işti. Bu gece ikimiz de silahlıydık. Ben iki bıçağımı ve yedek silahımı cipte bırakmıştım. Tenine dokununca elimin altında atan kalbini hissettim.

Kavanozu Larry'ye uzattım. İki parmağını yoğun merheme daldırdı. Merhemi yüzüme sürdü. El hareketi çok düzgündü, yüzü konsantrasyon içinde ifadesizdi. Gözleri çok ciddiydi.

Polo tişörtümün düğmelerini açtım, Larry de parmaklarını içeri sokup kalbimin üzerine dokundu. Parmakları haçımın zincirine takılıp onu tişörtümden dışarı çıkardı. Onu tekrar içeriye, tenime değecek bir yere geri soktum. Larry kavanozu bana geri verdi ve ben de kapağını sıkıca kapattım. Kurumasına izin veremezdim.

Şu an bizim yaptığımız şeyi daha önce yapmaya cesaret eden birinden bahsedildiğini bile duymamıştım. Sorun cesetlerin yaşı değildi, dağılmış olmalarıydı. Bizim sadece üç taneye ihtiyacımız vardı ama üç eksik cesede değil. Tek tek yapıyor olsaydık bile işimiz şansa kalırdı. Bu kadar çok ve birbirine bu kadar karışmış cesetler nasıl diriltilirdi? Kullanılacak isimler yoktu. Güç çemberi içine alınacak bir mezar yoktu. Nasıl yapacaktım?

Bu bir muammaydı.

Ama şimdilik tek yapmamız gereken çemberi kapatmaktı. En iyisi dertlerle tek tek uğraşmaktı.

"İki eline de merhem yaydığından emin ol," dedim.

Larry krem sürer gibi ellerini birbirine sürttü. "Emredersin patron, sonra ne yapacağız?"

Çantamdan derin, gümüş bir kap çıkardım. Ayışığında göğün bir parçasıymış gibi parlıyordu.

Larry'nin gözleri büyüdü.

"Gümüş olmasına gerek yok. Üzerinde mistik semboller yok. Salata kasesi de kullanabilirsin ama burada canlı bir varlığın hayatı söz konusu. Saygı gösterdiğini belirten bir

şey kullanmak gerek. Ama gümüş olması ya da ille de bu şekilde olması gerekmiyor. Herhangi bir kap da kullanabilirsin. Bu sadece bir kap. Tamam mı?"

Larry başıyla onayladı. "Diğer keçileri neden buraya, yukarıya getirmedin? Her seferinde aşağıya gidip onları almak çok zahmetli olacak."

Omuz silktim. "Öncelikle, paniğe kapılırlar. İkincisi, sırada kendilerinin olduğunu bilerek arkadaşlarının ölüşünü seyretmeleri bana zalimce geliyor."

"Zooloji hocam onları insanlaştırdığını söylerdi."

"Söylesin. Acı çektiklerini ve korkuyu hissettiklerini biliyorum. Bu yeterli."

Larry bana uzunca bir süre baktı. "Bunu yapmaktan sen kendin de hoşlanmıyorsun."

"Hayır. Sen de yardımcı olmak mı istersin, yoksa havucu mu tutacaksın?"

"Havuç mu?"

Çantamdan, sapındaki yeşillikleri bile duran bir havuç çıkardım.

"Ben arabada beklerken manava gittiğinde bunu mu aldın?"

"Evet."

Ben havucu yukarı kaldırdım. Keçi ipini gerip havuca yöneldi. Keçinin yeşil yaprakları yalamasına izin verdim. Meleyip bana doğru gelmeye çalıştı. Yapraklardan biraz daha almasına izin verdim. Küçük kuyruğunu sallamaya başladı. Mutlu bir keçiydi.

Gümüş kaseyi Larry'ye uzattım. "Yere, keçinin boğazının hizasına koy. Kan akmaya başlayınca mümkün olduğu kadarını tutmaya çalış."

Havuç sol elimdeydi, ağaç palam arkamda tuttuğum sağ elimle ulaşabileceğim bir yerdeydi. Kendimi çocuk dişçisi gibi hissettim. Hayır, arkamda bir şey yoktu. O kocaman iğneyle ilgilenmesine gerek yoktu. Sadece bu seferki iğne kalıcıydı.

Keçi havucun yapraklarının büyük bölümünü kopardı, ben de yediklerinin boğazından geçmesini bekledim. Larry yanına diz çökmüştü, kase yerdeydi. Keçiye sonunda havucun kendisinden bir parça verdim. Tadını alınca, keçi sert turuncu sebzeye ulaşabilmek için boynunu uzatabildiği kadar uzatıncaya kadar havucu çektim.

Ağaç palasını keçinin tüylü boynuna dayadım. Henüz kesmiyordu, nazikçe dayamıştım. Bıçağın altındaki boynu oynuyordu, havuca uzanıyordu. Bıçağı boynunda sıyırdım.

Ağaç palası keskindi ve ben bu işte tecrübeliydim. Hiç ses çıkmadı. Sadece büyümüş şaşkın gözleri ve boynundan akan kan vardı.

Larry kaseyi alıp yaranın altında tuttu. Kan kollarına sıçrayıp koyu mavi gömleğine bulaşıyordu. Keçi dizlerinin üzerine düştü. Kan kaseyi doldurdu. Koyu renkliydi ve parlıyordu. Kırmızıdan çok siyah gibiydi.

"Kanda havuç parçaları var," dedi Larry.

"Önemli değil. Havuç tesirsizdir," dedim.

Keçinin kafası düşünceye kadar yavaşça yere eğildi. Kase boğazının hizasındaydı, kanla doluyordu. Neredeyse mükemmel bir kurban olmuştu. Keçiler inatçı olabiliyordu ama bazen, mesela bu gece olduğu gibi işler düzgün yürüyordu. Ama tabii henüz işimiz bitmiş değildi.

Kanlı bıçağı sol koluma dayayıp kestim. Acı ani ve keskindi. Yarayı kasenin üzerinde tuttum, kanımı keçininkiyle karıştırıyordum.

"Bana sağ kolunu uzat," dedim.

Larry tartışmadı, kolunu uzattı. Ona neler olacağını önceden anlatmıştım ama yine de öyle güven dolu bir hareketti ki. Yüzünü bana çevirdi, bakışlarında hiç korku yoktu. Tanrım.

Kolunu kestim. Kasıldı ama geri çekmedi. "Bırak kaseye aksın."

Kolunu kasenin hizasında tuttu. Ayışığında her şey siyahımsı kırmızı görünüyordu.

Gücün başlangıcı tenimde dolaşmaya başladı. Benim gücümdü, Larry'nin gücüydü, kurbanın gücüydü. Larry'nin gözleri açılmış bana bakıyordu.

Yanına diz çöktüm ve ağaç palasını kasenin ağzının kenarına bıraktım. Ona sol elimi uzattım. O da bana sağ kolunu uzattı. El ele tutuşup kollarımızdaki yaraları birbirine değdirdik, kanın birbirine karışmasını sağladık. Kan kollarımızdan akıp dirseğimizden damladı ve kaseye aktı.

Hala el ele tutuşuyorduk, hala kasenin hizasındaydık. Elimi onunkinden yavaşça çektim, sonra kaseyi ondan aldım. Her zamanki gibi her hareketimi takip ediyordu. Gözlerini kapatıp benim her hareketimi tekrar edebilirdi.

Zihnimde canlandırdığım çemberin etrafından dolaştım, elim kasenin içindeydi. Kan hala inanılmaz bir şekilde ılık, neredeyse sıcaktı. Ağaç palasını kanlı elimle sapından tutup yürürken yere onunla kan saçtım.

Sanki bir iple bağlıymışız gibi ben etrafında dönerken Larry'nin çemberin ortasında durduğunu hissediyordum. Ben yürüdükçe, aramızdaki görünmez ip gitgide gerginleşti, sanki bükülen bir lastik gibiydi. Her adımda, her damla kanla birlikte güç artıyordu. Toprak açtı. Daha önce ölüm

ayinleri yapılmış bir yerde ölü diriltmeye çalışmamıştım. Magnus'un bunu söylemesi gerekirdi. Belki de bilmiyordu. Çok iyi niyetliydim.

Şu an bir önemi yoktu. Burada kan ve ölüm içeren büyüler yapılmıştı. Çemberi kapatmam için sabırsızlanan bir şey vardı. Ölüleri diriltmem için sabırsızlanan bir şey. Açtı.

Neredeyse başladığım yerde durdum. Çemberi kapatmak için son bir kere kan dökmem gerekiyordu. Larry'yle aramızdaki güç kordonu o kadar gergindi ki artık can yakıyordu. Potansiyel güç çok korkutucu ve coşturucuydu. Yaşlı ve uzun süredir hareketsiz olan bir şeyi uyandırmıştık. Tereddüt ettim. Çemberi kapatmak istemiyordum. Bu inat ve korkuydu. Ne hissettiğimden tam olarak emin değildim. Bu sanki başka birinin büyüsü, başka birinin ayiniydi. Biz tetiklemiştik ama onunla ne yapacağımı bilemiyordum. Ölüleri diriltebilirdik ama bu bir büyü ile... Çok başka bir şey arasında, ince bir çizgide yürümek gibiydi.

Yaşlı Kanlı Kemikler'i kilometrelerce ötedeki höyüğünde hissedebiliyordum. Beni izlediğini hissedebiliyordum. Son adımı atmamı istiyordu. Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı iki yana salladım. Büyüyü riske girecek kadar anlayamamıştım.

"Ne oluyor?" diye sordu Larry. Sesi hırıltılıydı. Kullanmadığımız güç bizi boğuyordu ve bu lanet güçle ne haltedeceğimi bilemiyordum.

Yan gözle bir hareket gördüm. Tepenin bir köşesinde Ivy duruyordu. Yürüyüş botları giymiş, kalın beyaz çoraplarını botlarının üzerine katlamıştı. Üstünde bol siyah şort, dar neon pembesi tişört ve siyah-beyaz ekose gömlek vardı. Kıyafetlerini geceye uygun seçmişti.

Tek yapmak istediğim o son kan damlasını dökmekti, böylece çember kapanacaktı. Bu gücü ona karşı kullanabilirdim, hepsine karşı kullanabilirdim. Geçmesini istemediğim hiçbir şey geçemezdi. Şeey, yani makul sınırlar içindeki şeyler. Büyük ihtimalle melekler ve iblisler geçebilirdi ama vampirler geçemezdi.

Höyüğünde hapis varlıktan bir zafer hissinin aktığını hissettim. Çemberi kapatmamı istiyordu. Kaseyi ve ağaç palasını arkama, çemberin merkezine, köşelerden mümkün olduğu kadar uzak bir yere doğru fırlattım. Ivy bana doğru, ışığın yakalayabildiğinden daha hızlı bir şekilde atıldı. Bulanık bir görüntüydü. Silahıma uzandım, kılıfından kaydığını hissettim ve Ivy bana vurdu. Darbe Browning'i elimden fırlattı. Ellerim boş, yere düştüm.

34

Ivy geriledi, sivri dişleri parlıyordu. Larry "Anita!" diye bağırdı. Silahın ateş aldığını duydum, merminin Ivy'nin bedenine girdiğini hissettim. Omzundan vuruldu ve bedeni büküldü ama sırıtarak bana geri döndü. Omuzlarımdan yakalayıp beni yere itti, üzerime çıktı, bir eliyle ensemi sıktı. Nefesim kesilinceye kadar sıktı.

"Eğer o oyuncağını hemen atmazsan, omurgasını kırarım," dedi.

"Beni nasılsa öldürecek. Yap şunu."

"Anita..."

"Hemen, yoksa sen seyrederken onu öldürürüm."

"Vur onu!" Ama temiz bir atış değildi. Rahat bir atış yapması için etrafımdan dolaşması gerekiyordu. O dolaşıncaya kadar Ivy beni iki kere öldürürdü.

Ivy ensemi aşağıya bastırdı. Ben sağ kolumla yüklendim. Beni üzerine alması için bir yerimi kırması gerekiyordu. Eğer boynumu kırarsa işim biterdi. Kırık bir kolsa sadece acırdı.

Bir şeyin sert, ağır bir ses çıkararak yere düştüğünü duydum. Larry'nin silahıydı. Lanet olsun.

Ensemi daha sert çekti. Avcumu yerde iz bırakacak kadar bastırdım.

"Seni kendime çekmek için o kolu kırabilirim. Senin seçimin. Kolay mı, zor mu?"

Dişlerimin arasından "Zor," dedim.

Koluma uzandı ve aklıma bir fikir geldi. Üzerine doğru atıldım. Hazırlıksız yakalandı. Tişörtümün içindeki zinciri çıkartmak için birkaç saniyem vardı.

Eli saçımda bir sevgilininki gibi dolaştı, yüzümü yanağına yasladı. Sert değildi, neredeyse nazikti. "Üç gece sonra benim olacaksın Anita. Bana tapacaksın."

"Bundan şüpheliyim." Zincir ileri fırladı, haç boynuna doğru kaydı. Bembeyaz, kör edici bir ışık parladı. Yayılan ısı saçlarımın uçlarını yaktı.

Ivy çığlık attı ve haça doğru ellerini salladı, altımdan kaçmaya çalışıyordu.

Ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde durdum, haç önünde sallanıyordu. Mavi-beyaz alev sönmüştü çünkü artık vampirin tenine değmiyordu ama hapsedilmiş bir yıldız gibi parlıyordu. Ivy geriledi.

Silahımın nerede olduğunu bilmiyordum ama ağaç palası koyu renk toprakta parlıyordu. Sıkıca kavrayıp ayağa kalktım. Larry arkamdaydı. O da haçını çıkarmış, zincirinin el verdiği kadar ileriye uzatmıştı. Haçının ortası mavi bir ışıkla parlıyordu ve neredeyse can yakacak kadar parlaktı.

Ivy çığlık atarak gözlerini örtmeye çalıştı. Tek yapması gereken bizden uzaklaşmaktı. Ama donup kalmıştı. Haçları ve bizi, iki inançlı insanı görünce hareketsiz kalmıştı.

"Silah," dedim Larry'ye.

"Bulamıyorum."

İki silah da gece parlayıp bizi ele vermesin diye siyahtı ve şimdi aynı sebepten görünmez olmuştu.

Vampire doğru ilerledik. Elleriyle yüzünü örtmeye çalıştı. "Hayır!" diye çığlık attı. Neredeyse çemberin hizasına doğru geriledi. Eğer kaçarsa onu kovalayamazdık ama kaçmadı. Belki de kaçamıyordu.

Ağaç palasını kaburgalarının biraz altından sapladım. Kan, bıçaktan akıp elime bulaştı. Ağaç palasını yukarı, kalbine doğru ittim. Kesmek için o son hamleyi yaptım.

Ivy'nin elleri yüzünden yavaşça indi. Gözlerini açtı, şaşırmıştı. Karnındaki ağaç palasına baktı, sanki orada ne aradığını anlayamamış gibiydi. Haçın ona değdiği yerde, boynunda bir siyahlık vardı.

Dizleri üzerine düştü, ben de onunla birlikte eğildim. Ağaç palasını bırakmamıştım. Ölmemişti. Ölmesini de beklemiyordum. Ağaç palasını çevirerek çıkardım, böylece daha fazla yara açıyordum. Boğazından kalın, hırıltılı bir ses döküldü ama dizleri üzerinde kaldı. Elleri göğsünden ve karnından akan kana uzandı. Karanlıkta parlayan şeye sanki hayatında ilk defa kan görüyormuş gibi baktı. Kan akışı şimdiden yavaşlamıştı. Eğer onu hemen öldürmezsem, yarası kapanacaktı.

Doğruldum ve ağaç palasını iki elle tutup indirdim. Bütün gücümle savurmuştum. Pala boğazına saplanıp omurgasına kadar girdi, kemiğe takıldı.

Ivy boğazından kan akarken bana bakıyordu. Bir darbe daha vurmak için ağaç palasını kaldırdım. Ivy beni seyrediyordu, artık kaçamayacak kadar yaralıydı. Bıçağı omurgasından çıkarmak için uğraşmam gerekti. Hala bana bakıyor, gözlerini kırpıştırıyordu. Eğer işini bitirmezsem, bundan bile kurtulabilirdi.

Ağaç palasını son bir kere daha savurdum, bu sefer kemik kırıldı ve bıçak boynunun diğer tarafından çıktı. Kafası, etrafa siyah bir fıskiye gibi kan saçarak omuzlarından ayrıldı. O siyah kan çemberin üzerine aktı ve onu kapattı.

Biz içinde boğulacakmış gibi oluncaya kadar çember güçle doldu. Larry dizleri üzerine düştü. Haçlarımızın ışığı, ölen yıldızlar gibi azaldı. Vampir ölmüştü, haçların artık bize bir faydası olmazdı.

"Neler oluyor?"

Her yanımdan gelen gücü, su gibi hissedebiliyordum. Beni boğacak kadar yakındı. İçinde nefes alıyordum, tenimin her yanını kaplamıştı.

Sessiz bir çığlık atarak yere düştüm. Güç kademeleri arasında düştüm. Yere düştüğümde üzerimdeki gücü hissediyordum, aşağıya yukarıya genişliyordu.

Ben kemiklerin üzerinde yatıyordum. Sanki uykusunda titreyen biri gibi kımıldıyorlardı. Dizlerimin üzerine doğruldum, ellerim toprağa battı. Uzun ince bir kol kemiğine dokundum ve o hareket etti. Ayağa fırladım. Ağır hareket ediyordum, çok ama çok ağırdım ve seyrettim.

Kemikler yerde sanki suyun içindeymiş gibi hareket edip birleşiyordu. Ayağımın altındaki zemin, sanki altta dev köstebekler dolaşıyormuş gibi kabarıp iniyordu.

Larry de ayağa kalkmıştı. "Neler oluyor?"

"Kötü bir şey," dedim.

Daha önce ölüleri birleşirken görmemiştim. Her zaman mezarın yüzeyine tek parça gelirlerdi. Bu birleşme işinin, parçalı bir bulmacanın birleşmesi gibi olduğunu hiç bilmiyordum. Ayağımın dibinde bir iskelet birleşti ve üzerine etler gelmeye başladı; kil gibi şekillenip kemikler üzerinde oluşuyorlardı.

"Anita?"

Larry'ye döndüm. Çemberin uzağındaki iskeleti işaret ediyordu. Kemiklerin yarısı çemberin dışındaydı. Kemiklerin etrafı etle kaplandı. Kan çemberinin dışına da çıkmıştı. Yer son bir kere daha dalgalandı. Büyü, yerin üzerine aktı. Sanki kulağımdaki tıkanıklık açılıyormuş gibi, kafamın içinde bir *plop* sesi duydum. Hava yayıldı, artık insanı boğacak kadar yoğun değildi. Tepenin zirvesine görünmez bir ateş gibi yayıldı ve değdiği her yerde ölülerin bedenleri oluşmaya başladı.

"Durdur, Anita. Durdur şunu."

"Yapamıyorum." Büyü alanındaki ölüm, dizginleri salmıştı. Tek yapabildiğim gücün yayılışını seyredip hissetmekti. Sanki sonsuza bir güç vardı. Binlerce ölüyü diriltecek kadar güç vardı.

Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler'in hapsolduğu yerden çıktığını anladım. O şey kaçarken güçte bir azalma oldu. Sonra güç buraya döndü ve bizi dizlerimizin üzerine düşürdü. Ölüler, topraktan kıyıya çıkan yüzücüler gibi çıkıyordu. Neredeyse yirmi ceset boş gözlerle ayakta beklemeye başladığında, güç dışarı aktı. Daha fazla ölü aradığını hissedebiliyordum, diriltecek başka şeyler arıyordu. İşte bunu durdurabilirdim. Peri gitmiş, devreden çıkmıştı. İstediğini almıştı.

Gücü geri çağırdım. Kendime çektim ve yere yönelttim. Tıpkı bir yılanı kuyruğundan tutup deliğinden çıkarmak gibiydi. Gücü zombilere yöneltip "Yaşayın," dedim.

Buruşmuş deriler toplandı, ölü gözler parladı, parçalanmış kıyafetler birleşti. Uzun pötikare bir elbiseden toprak dökülüyordu. Simsiyah saçlı, koyu renk tenli bir kadın, Magnus'un şaşkın gözleriyle bana bakıyordu. Hepsi bana

bakıyordu. Yirmi ölü, hepsi iki yüz yaşının üzerindeydi ve hepsi insan zannedilebilirdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Larry.

Ben bile etkilenmiştim.

"Çok etkileyici Bayan Blake." Stirling'in sesi bir acayipti, sanki orada olmaması gerekiyordu. Neredeyse mükemmel zombilerin yanında farklı bir gerçeklikteydi. Peri kurtulmuştu ama artık bize ne faydası olacaksa, ben işimi yapmıştım.

"İçinizden hangisi Bouvier?"

Bir mırıldanma oldu, çoğu Fransızca konuşuyordu. Neredeyse hepsi Bouvier'di. Bir kadın kendini Anias Bouvier olarak tanıttı. Çok canlı görünüyordu.

"Görünüşe göre otelinizin yerini değiştirmeniz gerekiyor," dedim.

"Ah, hiç zannetmiyorum," dedi Stirling.

Dönüp ona baktım.

Elinde büyük, parlak, gümüş bir silah vardı. Nikel kaplı bir 45'likti. Filmlerde tuttukları gibi bel hizasında, önünde tutuyordu. Bir tabanca için 45'lik bir hayli ağırdı. Özellikle de bel hizasından ateş edince pek bir şey vuramazdınız. Ya da en azından teoride öyleydi. Bize doğrultulmuşken teoriyi test etmeye niyetim yoktu.

Bayard da bize doğru bir otomatik 22'lik doğrultmuştu. Daha önce silah tutmuş gibi görünmüyordu. Belki de emniyeti kapatmayı bile unutmuştu.

Bayan Harrison'sa nikel kaplı bir 38'liği çok düzgün bir şekilde bana doğru tutuyordu. Bacakları açık duruyordu. Komik topukluları üzerinde dengedeydi. Sanki ne yaptığını biliyormuş gibi, silahı iki eliyle kavramıştı.

Yüzüne baktım. Aşırı makyajın ardındaki gözleri biraz açıktı ama kaya gibi sağlamdı. Bayard'dan daha düzgündü

ve Stirling'den daha çok isabet ettirme ihtimali var gibiydi Stirling'in ona iyi para ödediğini umuyordum.

"Neler oluyor Stirling?" diye sordum. Sesim düzgündü ama gücün kalıntıları vardı. Güç hala içimdeydi, zombileri geri yatıracak kadar gücüm vardı. Daha pek çok şey yapacak kadar gücüm vardı.

Parlayacak kadar geniş bir şekilde gülümsedi. "Yaratığı serbest bıraktın, artık seni öldürebiliriz."

"Kanlı Kemikler'in serbest kalmasıyla senin ne alakan var?" Silahları görüyordum ama sebebini hala anlayamamıştım.

"Rüyalarıma geldiğinde Bayan Blake, bana Bouvier'in arazisinin sözünü verdi. Hepsini."

"Peri serbest kaldı diye, sen araziyi alamazsın ki," dedim.

"Ama Bouvier'ler ölünce alacağım. İtiraz eden kimse olmayınca, bu tepeleri bize veren anlaşma geçerli olacak."

"Magnus ölse bile araziyi alamazsın," dedim ama sesim çok emin değildi.

"Kızkardeşinden mi bahsediyorsun? O da en az Magnus kadar kolay ölecek," dedi Stirling.

Midem kasılmıştı. "Ya çocukları?"

"Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler en çok çocukları sever," dedi.

"Seni orospu çocuğu." Larry'nin sesiydi. Bir adım attı ve Bayan Harrison'ın silahı ona döndü. Boştaki elimle kolundan yakaladım. Ağaç palam hala elimdeydi. Larry durdu ama silah hala ona dönüktü. Bu bir gelişme değildi.

Larry'nin kolundan gerginlik yayılıyordu. Onu sinirliyken görmüştüm ama daha önce hiç böyle görmemiştim. Güç bu kızgınlığa tepki verdi. Zombilerin hepsi elbiselerini

hışırdatarak döndü. Gözlerindeki parlaklık çok canlıydı, bizi bekliyorlardı.

"Önümüze geçin," diye fısıldadım. Zombiler bize doğru yürümeye başladı. En yakındakiler hemen önümüze geçti. Silah tutan üçlüyü göremiyordum. Ve onların da bizi göremediğini umuyordum.

"Öldürün onları," dedi Stirling neredeyse bağırarak.

Ben yerde yatıyordum, hala Larry'nin kolunu tutuyordum. Direndi. Bir silah sesi geldi ve yere yapıştı.

Yüzünün yarısı yere dayalıyken "Şimdi ne olacak?" dedi.

Mermiler zombileri vuruyordu. Bedenleri titreyip sarsılıyordu. Bazılarının çok canlı görünen yüzleri, endişe içinde bedenlerinde açılan deliklere bakıyordu. Ama acı yoktu. Panik sadece bir refleksti.

Biri bağırıyordu ama bizden biri değildi. "Durun, durun. Bunu yapamazsınız. Onları öylece öldüremeyiz."

Bayard'dı.

"Pişman olmak için çok geç," dedi Bayan Harrison. Sesini ilk defa duyuyor olabilirdim. Etkili bir sesi vardı.

"Lionel, ya benimle birliktesindir ya da bana karşı."

"Hassiktir," diye mırıldandım. İleri süründüm, neler olduğunu görmeye çalışıyordum. Önümde dalgalanan eteği kenara çektiğim anda, Stirling'in Bayard'ı karnından vurduğunu gördüm. 45'lik gürültülü bir sesle patladı, neredeyse Stirling'in elinden fırlıyordu ama tuttu. Otuz santimetre mesafeden bir 45'likle neredeyse her şeyi vurabilirdiniz.

Bayard dizleri üzerine düştü, gözlerini kaldırmış Stirling'e bakıyordu. Bir şey söylemeye çalıştı ama hiç ses gelmedi.

Stirling, Bayard'ın elindeki silahı aldı ve kendi ceketinin cebine koydu. Bayard'a arkasını dönüp sert kuru toprakta ilerledi.

Bayan Harrison tereddüt etti ama patronunu takip etti.

Bayard yan yattı. Etrafında oluşan koyu renk kan birikintisini toprak emiyordu. Gözlüğü ayışığını yansıtıyordu, kör gibi görünüyordu.

Stirling ve Bayan Harrison bizim için geliyordu. Stirling cesetleri sanki ağaçmış gibi itiyor, aralarından geçiyordu. Ölüler hareket etmiyordu. İnatçı, etten bir bariyer gibi önünde duruyorlardı. Onlara hareket etmelerini söylememiştim, o yüzden etmeyeceklerdi.

Bayan Harrison aradan geçmeye çalışmaktan vazgeçti. Bir zombinin omzunu destek olarak kullanıp bize nişan almışken silahı ayışığında parladı.

"Öldürün onu," diye fısıldadım.

Destek aldığı zombi ona döndü. Bayan Harrison şaşkın bir ses çıkardı ve ölüler üzerine çullandı.

Larry bana baktı. "Onlara ne söyledin?"

Bayan Harrison artık çığlık atıyordu. Tiz, korku içinde feryatlardı. Silahı art arda ateş aldı. Sonunda boşaldı. Yavaş, hevesli eller ve ağızlar bedenine kenetlendi.

"Onları durdur," dedi Larry. Kolumu yakaladı. "Onları durdur."

Ellerin Bayan Harrison'ın etini parçaladığını hisedebiliyordum. Dişler omzunu ısırdı, narin boynunu parçaladı ve bir ağzın içine kanın akışını hissettim.

Larry de hissediyordu. "Ah Tanrım. Durdur şunu!" Dizleri üzerinde beni çekiyor, yalvarıyordu.

Stirling bir el ateş etti. Neredeydi?

"Durun," diye fısıldadım.

Ölüler makine gibi, hareketlerinin ortasında durdu. Bayan Harrison inleyen bir yığın gibi yere düştü.

Stirling diğer taraftan dolaşmış, büyük silahı bize doğrultmuştu. İki eliyle, olması gerektiği gibi tutuyordu. Biz Bayan Harrison'la uğraşırken o da zombilerin etrafından dolaşmıştı. Şimdi neredeyse tepemizde dikiliyordu. Zombilere bu kadar yaklaşmak cesaret isterdi.

Larry'nin parmakları koluma yapıştı. "Yapma Anita, lütfen yapma." Namlunun ucuna bakarken bile, Larry ahlakı düşünüyordu. Takdir ediyordum.

"Eğer bir kelime daha ederseniz Bayan Blake, sizi öldürürüm."

Ona sadece baktım. O kadar yakındı ki istesem uzanıp pantolonunun paçasına yapışabilirdim. 45'likle çok düzgün bir şekilde kafama nişan almıştı. Eğer tetiği çekerse işim biterdi.

"Zombilerinizi ikimize birden saldırtmamakla büyük dikkatsizlik ettiniz."

Ona katılıyordum ama tek yapabildiğim ona bakmaktı. Ağaç palam hala elimdeydi. Kabzasını sıkmamaya çalıştım. Dikkati üzerine çekmemeye çalışıyordum.

Kendimi ele veren bir hareket yapmış olacağım ki "Elinizi o bıçaktan yavaşça çekin Bayan Blake," dedi.

Yapmadım. Ona ve silahına bakıyordum.

"Hemen Bayan Blake, yoksa..." Silahın horozunu çekti. Gerekli değildi ama her zaman etkili olurdu.

Ağaç palasını bıraktım.

"Elinizi uzaklaştırın."

Elimi uzaklaştırdım. Ondan ve silahtan uzaklaşmadım. İstiyordum ama yine de yerimde durdum. Silahtan birkaç

santim uzakta olmak bir şey değiştirmiyordu ama eğer üzerine atlamam gerekirse çok şeyi değiştirebilirdi. Aklımdaki ilk şey bu değildi ama başka seçeneğim kalmazsa... Direnmeden gitmeyecektim.

"Zombileri geri yatırabilir misiniz Bay Kirkland?"

Larry tereddüt etti. "Bilmiyorum.

Akıllı çocuk. Eğer hayır deseydi, Stirling onu öldürebilirdi. Eğer evet deseydi, Stirling beni öldürebilirdi.

Larry kolumu bırakıp benden biraz uzaklaştı. Stirling'in gözü önce ona kaydı, sonra bana. Ama silahın namlusu hiç oynamadı. Lanet olsun.

Larry dizleri üzerindeydi. Hala benden uzaklaşıyor, Stirling'i ikimize de bakmaya zorluyordu. 45'lik vücudumdan birkaç santim kayıp Larry'ye yöneldi. Derin bir nefes alıp tuttum. Henüz değil, henüz değil... Ama eğer yakında bir şey denemezsem ölecektim.

Larry yerdeki bir şeye uzandı. 45'lik ona döndü.

Ben aynı anda iki şey yaptım. Sol elimi Stirling'in bacağının altına soktum, çektim ve sağ elimle belinden yakalayıp bütün gücümle ittim. Çok canını yakacak bir hareket değildi ama onu düşürmüştüm. Sırtüstü düştü, silahı bana dönüktü...

Silahı düşürmesini ya da yavaşlamasını bekliyordum. Ama düşürmedi ve yavaşlamadı. Hayalarına asılıp olabildiğince acı vermekle silahına atılmak arasında saniyenin onda biri kadar bir sure düşünecek fırsatım vardı. Silaha yöneldim, tutmaya çalışmadım, elimle kolunu ittim. Eğer kollarını kontrol edebilirsem, silahı da kontrol ederdim.

Silah ateş aldı. Bakmadım. Zaman yoktu. Larry ya vurulmuştu ya da vurulmamıştı. Eğer vurulmadıysa silahı alma-

lıydım. Stirling'in kolları yerdeydi, ellerini orada tutuyordum ama bir desteğim yoktu. Kollarını kaldırdı ve ben onu durduramadım. Ayaklarımı yere dayayıp kollarını başının üstüne kaldırmaya zorladım ama iş bir güreşe dönüştü ve o benden en az otuz kilo daha fazlaydı.

"Silahı bırak." Larry'nin sesi arkadan gelmişti. Dönüp bakmadım. Dikkatimi silahtan ayıramazdım. İkimiz de Larry'yle ilgilenmedik.

"Seni vururum," dedi Larry.

Bu, Stirling'in dikkatini çekti. Gözleri Larry'ye kaydı, bir an için vücudu tereddüt etti. Bileklerini tutup kendimi onun vücudunun üst tarafıyla birlikte yukarıya kaldırdım. Dizimi karnına dayadım, sanki içinden geçip yere ulaşmaya çalışıyordum. Acı bir çığlık attı. Elleri kasıldı.

Ellerini yukarıya kaldırıp silahına dokundum. Tutuşu sıkılaştı. Bırakmıyordu.

Stirling'in kollarının yanına geldim ve kollarını belime dayadım. Hızlı bir hareketle kolunu bedenime doğru çektim ve dirseğinden kırdım. Eli hareketsizleşti ve silah elinden düştü.

Silahı tek elime alıp ondan uzaklaştım.

Larry silahını Stirling'e doğrultmuş, tepemizde dikiliyordu. Bu, Stirling'in umrunda pek değildi. Yerde ileri geri sallanıyordu. Aynı anda iki yarayla ilgilenmeye çalışıyor gibiydi.

"Silahım vardı. Ondan uzaklaşman yeterliydi," dedi Larry.

Sadece başımı iki yana salladım. Larry'nin Stirling'i vuracağına güveniyordum. Ama Stirling'in Larry'yi vurmayacağına güvenememiştim. "Silahı yakalamıştım. Bıraksaydım çok ayıp olurdu," dedim.

Larry silahı yere doğrulttu ama hala iki eliyle sıkı tutuyordu. "Bu seninki, ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Arabaya gidinceye kadar sende kalsın."

Zombilere baktım. Bana sakin gözlerle bakıyorlardı. Siyah saçlı kadının ağzının kenarında kan vardı. Bayan Harrison'un boynunu ısıran ağız onunkiydi.

Bayan Harrison yerde sırtüstü yatıyordu. En iyi ihtimalle bayılmıştı.

Güç azalıyordu. Eğer herkesi geri yatıracaksam, bunu şimdi yapmam lazımdı.

"Yere dönün. Mezarlarınıza gidin. Hepiniz, geri gidin."

Ölüler yere yöneldiler, sanki sandalye kapmaca oynayan çocuklar gibi beraber hareket ediyorlardı. Tek tek yere yattılar ve toprak onları su gibi yuttu. Sonra toprak, hepsi yok oluncaya kadar dalgalandı.

Yerden fırlamış kemik kalmamıştı. Toprak düzgün ve yumuşaktı. Sanki bütün tepe harmanlanmıştı.

Güç akmaya başladı, yere ya da artık hangi cehennemden geliyorsa oraya aktı. Cipe dönüp telefon görüşmeleri yapmamız gerekiyordu. Serbest kalmış vahşi bir peri vardı. En azından Bouvier'in mekanına polis göndermeliydim.

Larry, Bayan Harrison'ın yanına diz çöktü. Boynuna dokundu. "Yaşıyor." Eline kan bulaşmıştı.

Stirling'e baktım. Yerde yuvarlanmayı kesmiş, sınmişti. Kolu yanında garip bir açıyla duruyordu. Bana bakışında biraz acı, biraz nefret vardı. Eğer ikinci bir şansı daha olursa beni öldürürdü.

"Hareket ederse vur," dedim.

Larry ayağa kalktı ve silahı Stirling'e doğrulttu.

Bayard'ın durumuna bakmaya gittim. Yan yatmış, karnındaki yaraya doğru büzülmüştü. Geniş ıslak bir leke, kanının toprağa nereden aktığını gösteriyordu. Görünce ölüleri tanıyabiliyordum ama Stirling'i de gözden kaçırmamak için bedenin diğer yanına diz çöktüm. Larry'ye güvenmediğimden değil. Stirling'e güvenmiyordum.

Nabzı atmıyordu. Serin ilkbahar havası, tenini şimdiden soğutmuştu. Ani bir ölüm olmamıştı. Lionel Bayard biz dövüşürken ölmüştü. Yalnız ölmüştü. Öldüğünü biliyordu, ihanete uğradığını biliyordu. Bu kötü bir ölüm şekliydi.

Ayağa kalkıp Stirling'e baktım. Onu Bayard'ı öldürdüğü için, Magnus için, Dorrie Bouvier ve çocuklarını öldürmek istediği için öldürmek istiyordum. Kalpsiz bir orospu çocuğu olduğu için öldürmek istiyordum.

Zombileri bir silah olarak kullandığıma şahit olmuştu. Büyüyü, ölüm silahı olarak kullanmanın cezası ölümdü. Nefsi müdafaa kabul edilebilir bir sebep değildi.

Sakin bir şekilde Stirling'e ve baygın yatan Bayan Harrison'a baktım ve yürüyüp ikisine de birer mermi sıkıp rahatlıkla uyuyabileceğimi hissettim.

Aman Tanrım.

Larry bana baktı, silahını hala düzgün bir şekilde doğrultuyordu ama gözleri bir an için Stirling'den ayrıldı. Ölümcül bir hata değildi ama sadece bu gece için bu alışkanlığını kırmalıydım. "Bayard ölmüş mü?"

"Evet." Onlara geri baktım, ne yapacağımı düşünüyordum. Larry'nin onları soğukkanlılıkla vurmama izin vereceğini zannetmiyordum. Bir parçam buna memnun olmuştu. Bir parçam olmamıştı.

Yüzümde bir rüzgar esti. Rüzgarda bir hışırtı vardı, sanki ağaçlardan ya da kumaştan çıkan bir ses gibiydi. Dağın

tepesinde ağaç yoktu. Büyük 45'liği iki elimle tutup döndüm. Janos oradaydı. Dağın yamacında duruyordu. İskelet yüzüne bakınca, sanırım nefes alıp vermeyi unuttum. Simsiyah giyinmişti. Elleri bile siyah eldivenlerin ardında gizliydi. Bir an için gözüme uçan bir kafatası gibi göründü. "Çocuk bizde," dedi.

35

Haçlarımız hala açıktaydı. Yumuşak, beyaz bir ışıkla parlıyorlardı. Henüz yakıcı aydınlığa ulaşmamışlardı. Bariz bir tehlike altında değildim. Yine de kumaşın üzerinden bile haçın ısısını hissedebiliyordum.

Janos elini, tıpkı araba kullanırken gözüne giren güneşi engellemeye çalışır gibi önüne kaldırdı. "O şeyleri kaldırın da konuşabilelim."

Çıkarmamızı istememişti. Haçımı tişörtümün içine sokarsam ölmezdim. Gerektiğinde yeniden çıkarabilirdim. Zinciri tek elimle tişörtümün içine sallandırdım, diğer elimle de 45'liği doğrultuyordum. O sırada silahta gümüş kurşun olup olmadığını bilmediğimi farkettim. Şu an sormak için iyi bir zaman değildi. Stirling yalan söyleyebilirdi.

Larry de kendi haçını ortadan kaldırdı. Parlayan ışık biraz daha azaldı.

"Pekala, şimdi anlat," dedim.

Hemen arkasından Kissa çıktı. Jeff Quinlan'ı önünde bir kalkan gibi tutuyordu. Jeff'in gözlüğü gitmişti. Gözlüksüz daha da genç görünüyordu. Kissa, Jeff'in kolunu arkasında

kıstırmıştı. Sadece hafif bir itişle bile canını yakacak bir açıdaydı.

Jeff'in üzerinde krem rengi bir smokin vardı. Belindeki kuşak ve papyonu, takımdan iki ton daha koyuydu. Kissa siyah deriler içindeydi. Jeff'in yanında çok aykırı duruyordu.

Yutkundum, kalbimin atışı beni neredeyse boğacaktı. Neler oluyordu? "İyi misin Jeff?"

"Sanırım."

Kissa kolunu biraz büktü. "İyiyim." Sesi olması gerekenden biraz daha tiz çıkmıştı. Biraz korkuyordu.

Elimi ona doğru uzattım. "Buraya gel."

"Henüz değil," dedi Janos.

En azından denemiştim. "Ne istiyorsun?"

"Önce silahlarınızı atın."

"Ya atmazsak?" Cevabı biliyordum ama söylesin istiyordum.

"Kissa çocuğu öldürür ve siz de bütün bunları boşu boşuna yapmış olursunuz."

"Bana yardım edin," dedi Stirling. "Delirdi. Bayan Harrison'a zombileriyla saldırdı. Kendimizi korumaya çalıştık, bizi neredeyse öldürüyordu."

Herhalde mahkemede de bunları söyleyecekti. Ve jüri de ona inanırdı. Ona inanmak isterlerdi. Ben kötü zombi kraliçesi olurdum ve o da masum kurban.

Janos güldü, kağıt inceliğindeki teni yırtılacak gibiydi ama bir türlü yırtılmıyordu. "Hayır Bay Stirling, sizi seyrettim. Diğer adamı öldürdüğünüzü gördüm."

Stirling'in yüzünü korku kapladı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Onu iyi niyetle kiralamıştık. O bize saldırdı."

"Senin zihnini Kanlı Kemikler'e efendim açtı. Rüyalarında para, arazi, güç, istediğin her şeyi vaat etmesi için onu efendim serbest bıraktı."

"Ivy'yi de beni öldürmesi için Serephina yolladı ya da daha doğrusu benim onu öldürmem için. Böylece Kanlı Kemikler'in serbest kalacağından emin olacaktı," dedim.

"Evet. Serephina ona, sana yenilmenin utancından kurtulmasını söyledi," dedi Janos.

"Beni öldürerek."

"Evet."

"Ya başarsaydı?"

"Efendim sana çok güveniyor Anita. Sen aramıza giren ölümsün. Bir ölümsüzlük nefesi."

"Neden o şeyin serbest kalmasını istiyor?" Bunu bu gece amma çok sormuştum.

"Ölümsüz kanının tadına bakmak istiyor."

"Yediklerine dikkat etme konusunu biraz abartmış sanırım."

Yine garip bir şekilde sırıttı. "Ne yersen osundur Anita. Biraz düşün."

Düşündüm ve gözlerim açıldı. "Ölümsüz birinin kanını içerek gerçekten ölümsüz olacağını mı sanıyor?"

"Çok güzel, Anita."

"İşe yaramaz," dedim.

"Göreceğiz," dedi.

"Bu işten senin çıkarın ne?" diye sordum.

İskelet kafasını yana yatırdı, çürüyen bir kuşa benziyordu. "O benim efendim ve ganimeti paylaşıyor."

"Sen de mi ölümsüzlük istiyorsun?"

"Güç istiyorum," dedi.

Harika. "Ve bu şeyin çocukları öldürecek olması, seni hiç rahatsız etmiyor. Zaten öldürmeye başladı bile, değil mi?"

"Biz besleniyoruz, Kanlı Kemikler besleniyor, ne farkeder?"

"Ve Kanlı Kemikler sizin beslenmenize öylece izin mi verecek?"

"Serephina, Magnus'un atasının kullandığı büyüyü buldu. Periyi kontrol ediyor."

"Nasıl?"

Başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Daha fazla gecikemeyiz Anita. Silahı at, yoksa Kissa gözlerinin önünde çocuğun tadına bakacak."

Kissa'nın eli Jeff'in kısa saçlarında dolaştı, okşuyor gibiydi. Başını bir yana itip pürüzsüz boynunu açtı.

"Hayır!" Jeff kaçmaya çalıştı, Kissa kolunu onu bağırtacak kadar büktü.

"Çocuğun kolunu kırarım," diye hırladı.

Acı onun hareketsizleştirdi ama gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Bana bakıyordu. Yalvarmıyor, rica etmiyordu ama gözleri bunu onun yerine yapıyordu.

Kissa'nın dudakları geri çekildi, sivri dişleri ortaya çıktı.

"Yapma," dedim ve kendimden nefret ettim. 45'liği yere attım. Larry de silahını yere attı. Bir gecede ikinci defa silahlarımızı kaybediyorduk. Bu benim için bile bir rekordu.

36

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Serephina bizi partide bekliyor. Sizin için uygun kıyafetleri yolladı. Limuzinde üzerinizi değiştirebilirsiniz," dedi Janos.

"Ne partisi?" diye sordum.

"Sizi davet etmeye geldiğimiz parti. Jean-Claude'u Serephina şahsen davet edecek."

Bu, kulağa pek hoş gelmemişti. "Sanırım biz partiyi es geçeceğiz."

"Hiç zannetmiyorum," dedi Janos.

Ağaçların arasından başka bir vampir çıktı. Jason'a işkence edenlerin esmer olanıydı. Boynundan ayak bileklerine kadar uzanan siyah elbisesini sergileyerek ilerledi. Kollarını Janos'a doladı, boynunu öpüyordu ve bize çıplak sırtını gösteriyordu. Sırtını sadece birkaç ince askı tutuyordu. Elbise sanki en ufak hareketinde üzerinden düşecek gibiydi ama bir şekilde yerinde duruyordu. Son moda bir şeydi. Koyu renk saçları, yüzünün bir yanından aşağıya kalın bir örgü halinde iniyordu. Çürümüş et parçaları dökülen biri için şu anda gayet iyi görünüyordu.

Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"Ben onun öldüğünü zannediyordum," dedi Larry.

"Ben de."

"Eğer kurtadamınızın onu öldürebileceğini düşünseydim, Pallas'ı asla tehlikeye atmazdım," dedi Janos.

Karanlık ormandan biri daha geldi. Uzun, beyaz saçlar ve ince kemikli, güzel bir yüz. Gözleri kan kırmızısı bir renkte parlıyordu. Daha önce gözleri parlayan vampirler görmüştüm ama hepsi gözbebeklerinin renginde parlardı. İnsanların kırmızı gözbebekleri olmazdı. Klasik bir frak ve neredeyse ayak bileklerine kadar uzanan bir pelerin giymişti.

"Xavier," dedim yavaşça.

Larry bana baktı. "Bu herkesin peşinde olduğu katil vampir mi?"

Başımla onayladım.

"O zaman burada ne işi var?"

"Jeff'i bu yüzden bu kadar çabuk bulabildiniz. Xavier'le beraber çalışıyorsunuz. Serephina'nın bundan haberi var mı?" diye sordum.

Janos gülümsedi. "Serephina herkesin efendisi, onun bile." Son söylediğini, bu sanki çok hoşuna gidiyormuş gibi söylemişti.

"Eğer polisler Xavier'in üzerinden size ulaşırsa, o periden çok fazla beslenemeyeceksiniz."

"Xavier emirleri uyguluyordu. Adam toplamaya çıkmıştı." Janos yine son söylediğini, sanki kendi aralarındaki bir espriymiş gibi söylemişti.

"Ellie Quinlan'dan ne istiyordunuz?"

"Xavier öyle ya da böyle genç erkeklerden hoşlanıyor. Bu zayıf yönlerinden bir tanesi. Bu sefer bulduğu çocuk bir

kıza aşıkmış ve onu sonsuza kadar almak istemiş. Bu gece dirilecek ve bizimle beraber beslenecek."

"Tabii eğer ben engellemezsem. Benden ne istiyorsun Janos?"

"Hayatını biraz daha kolaylaştırmak için gönderildim," dedi.

"Ya, tabii."

Pallas, Janos'tan ayrıldı ve Stirling'e doğru ilerledi.

Stirling başını kaldırıp ona baktı, kırık kolunu kucağına almıştı. Çok acıyor olmalıydı ama yüzündeki ifade acı değil korkuydu. Vampire bakıyordu. Kendini beğenmişliğinden eser kalmamıştı. Yatağının altında olduğunu zannettiği şeyin, gerçekten orada olduğunu öğrenen bir çocuk gibi görünüyordu.

Ağaçların arasından üçüncü bir vampir çıktı; ikilinin sarışın olanıydı. İyi görünüyordu, sanki gözlerimizin önünde çürümemiş gibi. Bir vampirin bu kadar ölü görünüp sonra toparlanabileceğini bilmiyordum.

"Bettina'yı da hatırlıyorsunuzdur," dedi Janos.

Bettina soluk omuzlarını açıkta bırakan siyah bir elbise giymişti. Elbisesinin ön tarafından omzunun üzerine atılmış bir kumaş parçası vardı. Altın bir kemer ince belini kavrıyordu. Sarı saçlarını örüp başının üzerinde toplamıştı.

Bize doğru yürüyordu ve yüzü mükemmeldi. Kuru, çürüyen deri, bir tür rüya, bir kabus gibi kalmıştı. Keşke öyle olsaydı. *Ateş,* demişti Jean-Claude. Sadece ateş kesin sonuç veriyordu. Ben o zaman sadece Janos'u kastettiğini zannetmiştim.

Janos uzanıp Jeff'i Kissa'nın elinden kaptı. Eldivenli elleriyle çocuğu omuzlarından tuttu. Parmakları olması gere-

kenden daha uzundu, fazladan eklemleri varmış gibi. Jeff'in ceketinin açık renginden, Janos'un ortaparmağıyla işaretparmağının aynı boyda olduğu görünüyordu. Başka bir mit daha doğru çıkmıştı. En azından Janos için. O uzun ve garip parmaklar, az da olsa Jeff'i sıkıyordu.

Jeff'in gözleri o kadar çok açıldı ki canının yandığı belliydi.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Kissa işkence odasında giydiği siyah deri elbisenin bir benzerini giyiyordu ama aynı elbise olmazdı çünkü Larry o elbiseye güzel bir mermi deliği açmıştı. Kissa, Janos'un yanında duruyordu, ellerini yumruk yapmıştı. Sadece ölülerin durabileceği şekilde, hareketsiz duruyordu ama üzerinde garip bir gerginlik, bir huzursuzluk vardı. Mutlu değildi. Koyu renk teni garip bir şekilde soluktu. Bu gece beslenmemişti. Bunu her zaman anlayabiliyordum... Vampirlerin çoğunda. Elbette istisnalar hep vardı.

Xavier, o göz bulandıran hızıyla Stirling'in yanından geçip baygın Bayan Harrison'ın yanında durdu. Larry başını iki yana salladı. "Orada bir anda mı belirdi, yoksa hareket ettiğini gördüm mü?"

"Hareket etti," dedim.

Janos'un Kissa'yı diğerlerinin yanına göndermesini bekliyordum ama yapmadı. Bir şekil, dağın zirvesine sürünerek geldi. Sanki hareket edince canı yanıyormuş gibi kendisini yerde sürüklüyordu. Soluk ellerini toprağa batırıyordu, soluk kolları ilkbahar gecesinde parlıyordu. Başı öne eğikti. Kısa koyu renk saçları yüzünü gizliyordu. Ani bir hareketle yüzünü aya doğru kaldırdı. İnce, kansız dudakları geri çekilmiş, sivri dişlerini ortaya çıkarmıştı. Yüzü açlıktan vahşi-

leşmişti. Gözlerinin kahverengi olduğunu biliyordum çünkü onları Ellie Quinlan'ın yatak odasının tavanına cansız bakarken görmüştüm. Kızın gözlerinde bir çekim yoktu ama derinlerde bir yerlerde bir şeyler yanıyordu. Aklı başında bir bakış değildi bu. Belki açlıktı. İnsanca bir şey değildi, hayvanca bir duyguydu. İlk beslenmenin ardından insanca duyguları da olacaktı belki. Ama şu anda sadece tek bir temel ihtiyaca odaklanmıştı.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" diye sordu Larry.

"Evet," dedim.

Jeff ona doğru koşmaya çalıştı. "Ellie!"

Janos onu göğsüne doğru çekti, tek koluyla omuzlarını kavramış, sanki ona sarılmıştı. Jeff kolundan kurtulmaya, ölü kızkardeşine doğru koşmaya çalışıyordu. Bu sefer Janos'un hareketini onaylamıştım. Yeni dirilenler önce öldürür, sonra soru sorardı. Bir zamanlar Ellie Quinlan olan o şey, rahatlıkla küçük kardeşinin boğazını parçalardı. Onun kanıyla yıkanır, ancak dakikalar, günler, hatta aylar sonra ne yaptığının farkına varır ve belki bir pişmanlık duyabilirdi.

"İnsanlar onu tanıyacaktır Janos."

"Dikkatli olacağız Anita. Yeni meleğimiz, bizim istemediğimiz hiç kimseyi görmeyecek."

"Bu iyi bir fikir mi?" dedim.

"Öyle olacak ama önce kana kana içsin," dedi.

"Buraya kadar onu beslemeden getirmeniz etkileyici."

"Ben getirdim." Xavier'in sesi şaşırtıcı derecede hoştu. O soluk hayalet gibi yüzden böyle bir sesin çıkması rahatsız ediciydi.

"Onu Andy getirdi ve Andy'yi de ben. Onun efendisiyim."

Andy ortalıklarda görünmediğine göre, onu Şerif St. John'la ormanda vurduğumuza bahse girerdim. Büyük ihtimalle şu an bu konuyu açmak için uygun değildi. "Ve senin efendim kim?"

"Serephina, şimdilik," dedi Xavier.

Yan gözle Janos'a baktım. "Hanginizin patron olacağına karar vermediniz, değil mi?" Gülümsedim.

"Zamanımızı harcıyorsun Anita. Efendimiz seni sabırsızlıkla bekliyor. Şu işi bitirelim. Meleğimizi çağır."

Xavier soluk elini uzattı. Ellie'nin boğazından kalın bir ses çıktı, toprağın içinde elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Uzun siyah elbisesi bacaklarına dolandı. Elbiseyi sabırsızca yırttı. Kumaş kağıt gibi yırtıldı, elbise yırtılıp bacaklarını ortaya çıkardı. Xavier'in elini, sanki onu hayata o el bağlıyormuş gibi tuttu. Bileğine doğru eğildi. Onu beslenmekten alıkoyan tek şey, Xavier'ın kızın başını tutan eliydi.

"Ölüler seni doyurmaz Angela. Canlılarla beslen," dedi Janos.

Pallas ve Bettina, Stirling'in iki yanına diz çöktü. Xavier zarif bir şekilde Bayan Harrison'ın yanına eğildi. Siyah pelerini, etrafına kan gölü gibi saçıldı. Eğilirken Ellie'yi saçlarından tutuyordu, hırlayan yüzünü toprağa dayamıştı. Ellie, başını tutan elle mücadele ediyordu, boğazından inlemeye benzer sesler dökülüyordu. İnsanca hiçbir şey öyle sesler çıkarmazdı.

"Bayan Blake, siz kanunsunuz. Beni korumanız gerek," dedi Stirling.

"Beni mahkemeye vereceğini zannediyordum Raymond Sana ve Bayan Harrison'a zombilerle saldırmakla ilgili bir şeydi galiba."

"Öyle demek istememiştim." Yan gözle yanında diz çökmüş vampirlere, sonra bana baktı. "Anlatmam. Hiç kimseye anlatmam. Lütfen."

Ona sadece baktım. "Merhamet için yalvarıyor musun Raymond?"

"Evet, evet, yalvarıyorum."

"Tıpkı Bayard'a gösterdiğin merhamet gibi mi?"

"Lütfen."

Bettina, Stirling'ın boynunu okşadı. Stirling sanki yanmış gibi sıçradı. "Lütfen!"

Hassiktir.

"Öylece durup seyredemeyiz," dedi Larry.

"Başka bir fikrin var mı?"

"Sebep ne olursa olsun, hiç kimseyi canavarlara vermeyiz. Bu bir kural," dedi.

Bu benim kuralımdı. Bir zamanlar buna inanıyordum. Kimin canavar olduğundan emin olduğum zamanlardı.

Larry tişörtünün içinden haçını çıkarıyordu.

"Bunu yapma Larry. Bizi Raymond Stirling için öldürtme."

Haçı ortaya çıktı. Serephina'nın gözleri gibi parlıyordu. Bana sadece baktı.

İçimi çektim ve kendi haçımı da çıkardım. "Bu kötü bir fikir."

"Biliyorum. Ama öylece seyredemem," dedi.

Samimi yüzüne baktım ve doğru olduğunu anladım. Öylece seyredemezdi. Ben yapabilirdim. Hoşuma gitmezdi ama olmasına izin verirdim. Ne kötü.

"O küçük kutsal eşyalarınızla ne yapacaksınız?" diye sordu Janos.

"Bunu durduracağız," dedim.

"Ölmelerini istiyorsun Anita."

"Bu şekilde değil," dedim.

"Silahını kullanmana izin verip bütün bu kanı boş harcamamı mı istiyorsun?"

Onları vurmamı öneriyordu. Başımla reddettim. "Bunun artık bir seçenek olduğunu zannetmiyorum."

"Hiçbir zaman bir seçenek değildi," dedi Larry.

Üzerine gitmedim, onu hayalkırıklığına uğratmanın bir anlamı yoktu. Pallas ve Bettina'ya doğru ilerledim. Larry de Ellie ve Xavier'e doğru ilerledi. Daha iyi göstermeye çalışır gibi, haçı zincirin elverdiği kadar ileri uzatmıştı. Biraz dramatik gösteri yapmanın hiçbir zararı yoktu ama ona bunun çok faydası olmayacağını da bir ara ona söylemeliydim. Daha sonra.

Haç, boynumda çıplak 100 mumluk bir ampul takıyormuşum gibi görünecek kadar parladı. Dünya, parlamanın dışında kalan siyah bir çember gibi görünüyordu.

Xavier ayağa kalkıp Larry'ye dönmüştü ama diğerleri avlarından uzaklaşmış, ışığa yenilmişlerdi.

"Teşekkür ederim Bayan Blake. Teşekkür ederim," dedi Stirling. Sağlam koluyla bacağını yakaladı, yaltaklanıyordu. Onu silkelememek için kendimi zor tuttum.

"Larry'ye teşekkür et, ben seni ölüme terkedecektim."

Beni duymamış gibiydi. Neredeyse rahatladığı için ağlamaya başlayacaktı. Nike'larının üzerine kapanmıştı.

"Onlardan uzaklaşın, lütfen." Bir kadın sesiydi ve bal kadar yoğundu.

Parlaklığı azaltmak için gözlerimi kırptım ve Kissa'yı elinde bir silahla gördüm. Magnum'a benzer toplu bir tabancaydı. Bunca parlaklığın arasından söylemek zordu. Her neyse, büyük bir delik açardı.

"Onlardan uzaklaşın, hemen."

"Serephina'nın benim ölmemi istemediğini zannediyordum."

"Kissa genç arkadaşını vurabilir."

Nefesimin ortasında durdum ve verdim. "Eğer onu öldürürseniz, bu gece aklınızda her ne varsa hiçbirinde size yardımcı olmam."

"Bizi yanlış anlıyorsun Anita. Efendim senin yardımını istemiyor. Senden istediği her şeyi zaten zorla da alabilir," dedi Janos.

Ona parlak ışığın üzerinden baktım. Jeff'e sarılmıştı, neredeyse yürek ısıtan bir görüntüydü.

"Haçlarınızı çıkarıp uzağa, ağaçlara doğru fırlatın," dedi Janos. Eldivenli elini Jeff'in yüzünün iki yanında gezdirdi, yanağına bir öpücük kondurdu.

"Şimdi, bir sürü rehinemiz var." Ellerini Jeff'in boynunun iki yanına koydu. Sadece tutuyordu, canını yakmıyordu. Henüz.

"Haçlarınızı çıkarıp ağaçlara doğru fırlatın. Üçüncü bir defa söylemeyeceğim."

Ona baktım. Haçımı vermek istemiyordum. Yan gözle Larry'ye baktım. O hala Xavier'e dönüktü, haçı cesurca parlıyordu. Hassiktir.

"Kissa, adamı vur."

"Hayır," dedim. Zinciri çözdüm. "Onu vurmayın."

"Yapma Anita," dedi Larry.

"Engelleyebilecekken seni vurmalarını seyredemem." Zinciri elimde topladım, haç yanan magnezyum gibi mavi-beyaz ateşle parlıyordu. Onu atmak kötü bir fikirdi. Gerçekten kötü bir fikirdi. Ağaçlara doğru fırlattım. Haç bir yıldız gibi kaydı ve karanlıkta gözden kayboldu.

"Şimdi senin haçın Larry," dedi Janos.

Larry başıyla reddetti. "Beni vurmanız gerek."

"Çocuğu vururuz. Ya da belki siz seyrederken onunla besleniriz," dedi Janos. Tek kolla Jeff'i kendine dayadı, diğer eliyle saçlarını kavrayıp onu hareketsiz tutup boynunu açtı.

Larry bana baktı. "Ne yapayım Anita?"

"Bu sefer kendin karar vermek zorundasın," dedim.

"Onu gerçekten öldürürler, değil mi?"

"Evet, öldürürler."

Sessizce küfretti ve haçını göğsüne bıraktı. Zinciri çözüp gereğinden fazla bir güçle ağaçlara doğru fırlattı. Galiba kızmıştı.

Haçın ışığı sönünce karanlıkta kaldık. Daha önce parlak görünen ayışığı şimdi sönük kalmıştı.

Gece görüşüm yavaş yavaş geliyordu. Kissa yakınımıza geldi, silahını hala bize doğrultuyordu. Onu ilk gördüğümde cinsellik ve güç yayıyordu, şimdi sanki gücü emilmiş gibi atıl ve sessizdi. Soluk ve bitkin görünüyordu. Beslenmesi gerekiyordu.

"Neden bu gece senin beslenmene izin vermediler?" diye sordum.

"Efendimiz, Kissa'nın sadakatinden yüzde yüz emin değil. Test edilmesi gerekiyor, öyle değil mi esmer güzeli?"

Kissa cevap vermedi. Bana büyük, koyu renk gözlerle bakıyordu ama silahı hiç titremedi.

"Beslenin çocuklar, beslenin."

Pallas ve Bettina, Stirling'ın yanına yürüdü. Onun üzerinden bana bakıyorlardı. Ben de onlara baktım.

Stirling bacağımdan yakaladı. "Beni almalarına izin veremezsin. Lütfen, lütfen."

Pallas yanına diz çöktü, Bettina benim olduğum tarafa geçti. Stirling'in elini bacağımdan çekti. Vampirin sırtı bacağıma süründü. Geriye bir adım attım ve Stirling bağırmaya başladı.

Xavier beslenmeye başlamıştı bile. Neyse ki Bayan Harrison baygındı. Larry bana baktı. Elleri boştu, yardım edemezdi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bana dokunma, bana dokunma!" Stirling sağlam elini Pallas'e doğru savurdu, vampir onu kolayca yakalayıp tuttu.

"En azından onu etkiniz altına alın," dedim.

Pallas başını kaldırıp bana baktı. "Seni öldürmeye çalıştıktan sonra mı? Ona neden merhamet gösteriyorsun?"

"Belki çığlıklarını duymak istemiyorumdur."

Pallas gülümsedi. Gözleri koyu renk bir ateşle parladı. "Senin için Anita, her şeyi yaparım."

Stirling'i çenesinden yakaladı, zorla gözlerinin içine baktırdı.

"Bayan Blake, yardım edin. Yardım..." Kelimeler ağzının içinde kaldı.

Gözlerinin kayışını seyrettim.

"Bana gel Raymond. Bana gel," dedi Pallas.

Stirling ayağa kalktı, sağlam kolu vampire sarılıyordu. Kırık kolunu da kullanmaya çalıştı ama dirseğinden sonrası hareket etmedi.

Bettina gülerek kırık kolunu ileri geri oynattı. Stirling acıya hiç tepki vermedi. Pallas'a sokuldu, yüzünde mutlu bir ifade vardı. Hevesliydi.

Pallas sivri dişlerini boynuna batırdı. Stirling bir an için kasıldı, sonra rahatladı ve hafifçe inlemeye başladı.

Pallas, Stirling'in başını yana yatırdı, yarayı emiyordu ama diğer tarafta başka biri için de alan bırakmıştı. Bettina sivri dişlerini açıktaki tene batırdı.

İki vampir beslenmeye başladı. Başları birbirine o kadar yakındı ki altın rengi ve siyah saçları birbirine karıştı. Onu öldürürlerken Raymond Stirling mutlu mutlu mırıldanıyordu.

Larry açıklığın kenarına gitti, kollarıyla sıkı sıkı kendine sarılmıştı.

Ben olduğum yerde kaldım. Seyrettim. Stirling'in ölmesini istiyordum. Başka tarafa bakmak korkaklık olurdu. Ayrıca da bunu seyretmem gerekiyordu. Hangilerinin canavar olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Eğer kendimi bakmaya zorlarsam, gözlerimi kırpmazsam, asla unutmazdım.

Kolu, Pallas'ın omzundan düşünceye kadar Stirling'in mutlu, hevesli yüzüne baktım. Kan kaybı ve şoktan bayıldığında vampirler ona sıkıca sarılıp beslendi.

Gözleri bir anda açıldı, boğazından hırıltılı bir ses çıktı. Gözlerinden korku fışkırıyordu. Pallas elini kaldırıp Stirling'in saçlarını okşadı. Korkmuş bir çocuğa yapılacak bir hareketti bu. Gözlerindeki korku kayboldu ve beraberinde son ışığın da sönüşünü seyrettim. Raymond Stirling'in ölümünü seyrettim ve gözlerindeki o son dehşeti haftalar boyunca kabuslarımda göreceğimi biliyordum.

37

Etrafı toza dumana katan bir rüzgar esti. Jean-Claude sanki havadan belirmiş gibi aniden ortaya çıktı. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Kollarına koşmadım ama gidip yanında durdum. Larry de peşimden geldi. Jean-Claude her zaman en güvenilir sığınak değildi ama şu an çok iyi görünüyordu.

Beyaz gömleklerinden birini giymişti. Bu seferkinin ön tarafında kabarık görünecek kadar çok dantel vardı. Üstünde, belinin biraz üzerine gelen kısa, beyaz bir ceket vardı. Ceketin kollarından da danteller sarkıyordu. Dar beyaz pantolonuna siyah kemer takmıştı. Kemeri, siyah kadife çizmelerine uyuyordu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum Jean-Claude," dedi Janos. Emin değildim ama şaşırmış gibiydi. Ne güzel.

"Serephina daveti şahsen yaptı ama bu yeterli değildi."

"Beni şaşırtıyorsun Jean-Claude," dedi.

"Serephina'yı da şaşırttım." Sesi çok sakindi. Sanki tepede, onlar sayıca üstünken korkuyordu ve belli etmemeye çalışıyordu.

Jason tepenin uzak noktasından göründü, Jeff'in tarafından gelmişti. Çok dar, siyah bir deri pantolon ve kısa siyah çizmeler giymişti. Üzerinde gömlek yoktu. Boynunda gümüş çivili köpek tasmalarına benzer bir şey ve iki elinde de siyah eldivenler vardı, onun dışında belden yukarısı çıplaktı. Umarım bu geceki kıyafetini kendisi seçmişti.

Yüzünün sağ tarafı, alnından çenesine, sanki büyük bir şey ona vurmuş gibi morarmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla hayvanın da arbedeye katılmış," dedi Janos.

"O her haliyle benim Janos. Hepsi benim."

Bu seferlik bir şey söylemedim. Jean-Claude'a ya da Serephina'a ait olmak arasında kalsaydım, tercihimin ne olacağını biliyordum.

Larry o kadar yakınıma gelmişti ki elini tutabilirdim. Belki o da Jean-Claude'un hayvanları arasında sayılmaktan hoşlanmamıştı.

"Çekici bulduğum ağırbaşlılık havasını kaybettin Jean-Claude. Serephina'nın teklifini tamamen mi reddettin?"

"Serephina'nın partisine geleceğim ama yanımda kendi adamlarımla."

Ona yan gözle baktım. Deliriyor muydu?

Janos yüzünü buruşturdu. "Serephina seni partide zincirler içinde görmek istiyor."

"Böyle yaparsak hepimiz yaşarız Janos."

"Burada, hemen şimdi, hepimize meydan okuyacağını mı söylüyorsun?" Sesinde bir kahkaha tınısı vardı.

"Yalnız ölmem Janos. Sonunda beni haklayabilirsin ama bu sana pahalıya mal olur."

"Eğer gerçekten kendi isteğinle geleceksen, o zaman gel. Efendimiz çağırıyor, çağrısına cevap vermemiz gerek," dedi

Janos. Janos, Bettina ve Pallas hep beraber havalandı. Bu uçma değildi, yerden de yükselmemişlerdi. Bunun için bir kelime bulamıyordum. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı Larry. Bir vampiri uçarken gördüğünüz ilk gece unutulmazdı.

Diğer vampirler de gözle net görülmeyecek bir hızla dağıldı. Neredeyse uçuş kadar hızlıydı. Ellie Quinlan da diğerleriyle birlikte yok olmuştu. Kardeşini Janos götürmüştü. O ana kadar bir vampirin kendi ağırlığından fazlasını 'uçarken' taşıyamayacağını zannediyordum. İnsan her gün yeni bir şey öğreniyordu.

Silahlarımızı bulduk ve tepeden aşağı indik. Haçlarımız kaybolmuştu. Jean-Claude bile yürüyerek indi. Onun başka yollarla da inebileceğini biliyordum. Biz uçamazken uçmanın kabalık olacağını mı düşünmüştü?

Cip hala park ettiğimiz yerdeydi. Gece karanlığı ağırlık gibi üzerimize çökmüştü. Şafağın sökmesine saatler vardı ve ben sadece evime gitmek istiyordum.

"Bu gece giyeceğimiz elbiseleri ben seçtim, cipteler," dedi Jean-Claude.

"Cipi kilitlemiştim," dedim.

Bana sadece gülümsedi.

İçimi çektim. "Peki." Kapıyı açmaya çalıştığımda açıktı. Elbiseler yolcu tarafında katlı duruyordu. Siyah deriydi. Başımı iki yana salladım. "Olmaz."

"Senin kıyafetlerin *ma petite*, şoför tarafında. Onlar Lawrence'in kıyafetleri."

Larry omzumun üzerinden baktı. "Dalga mı geçiyorsun?"

Cipin etrafından dolaşınca temiz bir siyah kot buldum. Sahip olduklarım içinde en darıydı. Yanında satın aldığımı hatırlamadığım, kan kırmızısı bir askılı bluz vardı. İpek gi-

biydi. Bir de önceden hiç görmediğim siyah bir palto. Üzerimde deneyince baldırlarımın yarısına kadar indiğini gördüm, ben hareket ettikçe pelerin gibi dalgalanıyordu.

."Fena değil," dedim.

"Benimkiler çok fena. Bu pantolonu nasıl giyeceğimi bile çözemedim," dedi Larry.

"Jason, giyinmesine yardımcı ol." Jason yerdeki deri kıyafetleri topladı ve cipin arkasına taşıdı. Larry de peşinden gitti ama mutlu görünmüyordu.

"Çizme yok mu?" dedim.

Jean-Claude gülümsedi. "Koşu ayakkabılarından vazgeçeceğini zannetmiyordum."

"Aynen öyle."

"Üzerini çabuk değiştir *ma petite*, Serephina'nın davetine, ibret olsun diye çocuğu öldürmeye karar vermeden gitmeliyiz."

"Xavier yeni oyuncağını öldürtür mü?"

"Eğer Serephina onun gerçekten efendisiyse seçme şansı olmaz. Şimdi, giyin *ma petite*, çabuk." Cipin diğer tarafına geçtim. Bu beni Larry'yi duyabileceğim ve neredeyse görebileceğim bir yere getirdi. Durup iç çektim. Ne farkederdi?

Arkamı Jean-Claude'a dönüp omuz askımı çıkardım. "Siz Serephina'nın elinden nasıl kurtuldunuz?" Tişörtümü başımın üzerinden sıyırdım. Arkamı dönüp bakmamak için kendimi zor tuttum. Jean-Claude'un baktığını biliyordum. neden kontrol edecektim ki?

"Jason çok kritik bir anda üzerine atladı. Dikkatini ikimizin de kaçmasına yetecek kadar dağıttı, daha fazla bir şey olmadı. Yalnız korkarım oda biraz dağıldı."

Sesi o kadar yumuşaktı ki yüzünü merak ettim. Kırmızı askılı bluzu üzerime geçirip döndüm. Düşündüğümden

yakın duruyordu, neredeyse dokunma mesafesindeydi. Orada, beyaz kıyafetleri içinde tertemiz, mükemmel görünüyordu.

"Lütfen biraz çekilir misin? Bu işi yalnız yapmayı tercih ederim."

Gülümsedi ama söylediğimi yaptı. Bu bir ilkti.

"Seni bu kadar çok mu küçümsemiş?" diye sordum. Kotumu olabildiğince çabuk değiştirdim. Onun beni seyrettiğini düşünmemeye çalışıyordum. Bu çok utanç vericiydi.

"Kaçmak zorunda kaldım *ma petite.* Janos ona *efendim* diyor ve o beni yendi. Ona karşı koyamam, en azından adil bir dövüşte."

Omuz askısını geri taktım, önceden taktığım kemeri yerleştirdim. Omuzlarım açıkta kaldığı için askılar biraz rahatsız ediyordu ama olması gerektiğinden daha iyiydi. Firestar'ı koltuğun altından alıp pantolon içi kılıfına yerleştirdim. Paltoya rağmen görünüyordu. Sonunda kılıfı sırtıma geçirdim. İlk, hatta ikinci tercihim bile orası olmazdı. Gümüş bıçaklarımı torpido gözünden alıp bileklerime taktım. Ayrıca küçük bir kutu çıkardım, içinde yedek iki haç vardı. Vampirler bir şekilde haçlarımı devamlı elimden alıyordu.

Jean-Claude beni ilgiyle seyrediyordu. Koyu renk gözleri, ellerimi sanki hareketlerimi ezberliyormuş gibi takip ediyordu.

Paltoyu da giydim ve üzerimdekileri hissetmek için bir-iki adım attım. Paltonun kolları çok mu dar diye kontrol etmek için iki bıçağımı da çektim. Sonra iki tabancamı çektim. Firestar'ın yerinden memnun hala değildim. Sonunda pantolon içi kılıfını yana kaydırdım. Belime, morartacak kadar baskı yapıyordu ama rahatça çekebiliyordum. Bu, rahat-

lıktan daha önemliydi. İki silahım için de yedek şarjörleri paltomun ceplerine koydum. Yedek şarjörde normal mermiler vardı. Bu gece Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler bir şekilde kendini göstereceği için, silahımda sadece gümüş kurşun olması beni rahatsız etmişti. Magnus da orada olabilirdi. Bu gece karşılaşabileceğim her şey için cephanem olsun istiyordum.

Larry cipin arkasından çıktı. Gülmemek için dudağımı ısırdım. Kötü göründüğü için değildi, çok rahatsız görünüyordu. Deri pantolonla yürümekte zorlanıyor gibiydi.

"Sadece doğal yürü," dedi Jason.

"Yapamıyorum," dedi Larry. Üzerinde benim bluzun aynısı vardı. Sadece rengi maviydi. Siyah bir bot giymişti. Dün gece Jason'dan ödünç aldığı siyah ceketle kıyafeti tamamlanmıştı.

Bota baktım.

"Siyah koşu ayakkabıları belki *ma petite* ama siyah deriyle beyaz spor ayakkabı... Hiç zannetmiyorum."

"Kendimi çok komik hissediyorum. Sürekli bunları nasıl giyebiliyorsun?" diye sordu Larry.

"Deri hoşuma gidiyor," dedi Jason.

"Gitmemiz gerek. Anita, sen kullanır mısın?" dedi Jean-Claude.

"Ben senin uçmak isteyeceğini düşünmüştüm," dedim.

"Beraber gitmemiz çok önemli," dedi.

Larry'yle ben yine ceplerimize tuz koyduk. Bir cebimde yedek şarjörler, diğerinde tuzla, paltom biraz sarkmıştı ama bir moda gösterisine gitmiyorduk. Hep beraber cipe bindik. Arka koltuktan çok fazla itiraz geliyordu. "Bu pantolon otururken daha da rahatsız edici."

"İleride deriden hoşlanmadığını göz önünde bulunduracağım Lawrence."

"Benim adım Larry."

Cipi inşaat alanının dışına çıkan yola doğru sürdüm. "Serephina ölümsüz olmak istiyor." Anayola sapıp Branson'a doğru döndüm ama tabii ki yolda, Serephina'nın evinde duracaktık.

Jean-Claude koltuğunda dönüp bana baktı. "Ne diyorsun *ma petite*?"

Ona Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler'le Serephina'nın planı hakkında bildiklerimi anlattım. "Delirmiş."

"Tam olarak değil *ma petite*. Bu ona ölümsüzlük vermeyebilir ama hayal bile edemeyeceği güçler kazandırabilir. Mevcut soru, Serephina, Janos'a boyun eğdirecek gücü, Magnus'un ya da Kanlı Kemikler'in kanını içmeden önce nasıl elde etti?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Janos, Eski Dünya'da yaşıyordu. Orayı isteyerek terketmezdi. Serephina'yı takip etmiş. Onu sindirecek gücü nereden bulmuş?"

"Belki beslendiği ilk peri Magnus değildir?" dedim.

"Belki. Belki de başka besinler buldu."

"Nasıl başka besinler?"

"Bu, *ma petite*, cevap vermeyi çok isteyeceğim bir soru."

"Beslenme alışkanlıklarını değiştirmeye mi karar verdin?" diye sordum.

"Güç her zaman çekicidir *ma petite* ama bu gece daha güncel konular üzerinde düşünüyorum. Eğer gücünün kaynağını keşfedebilirsem, belki tersine çevirebilirim."

"Nasıl?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama bu gece şapkadan bir numara çıkaramazsak *ma petite*, sonumuz gelir." Bu konuda çok sakin görünüyordu. Ben sakin değildim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki boğazımda ve bileklerimde hissedebiliyordum. Kulaklarım uğulduyordu. Sonumuz gelecekti. Kulağa hiç hoş gelmiyordu. Diğer tarafta Serephina'nın olduğu düşünülürse, kulağa hiç ama hiç hoş gelmiyordu.

38

Hep beraber verandanın taş basamaklarına doğru ilerledik. Ayışığı ve yumuşak bir karanlık verandayı dolduruyordu. Yoğun, olağandışı gölgeler, içeride ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Sadece terkedilmiş bir evdi, bir özelliği yoktu. Ama karnımdaki gerginlik bunu yememişti.

Kapıyı Kissa açtı. Açık kapıdan, arkasındaki odadan gelen mum ışığı görünüyordu. Bu gece diğer odalar boşmuş gibi davranmıyorlardı. Yüzünde ter birikmişti, sıcak ışıkta altın rengi damlalar gibi parlıyordu. Hala cezalandırılıyordu. Sebebini merak etmiştim ama şu anki en büyük derdim bu değildi.

Kissa hiçbir şey söylemeden yolu gösterdi. Serephina büyük odada, köşedeki tahtında oturuyordu. Sindrella gibi beyaz bir balo elbisesi giymişti, saçlarını başının üzerinde toplamıştı. Hoş geldiniz manasında bize doğru başını hafifçe eğdiğinde saçlarındaki elmaslar parladı.

Magnus beyaz frakı içinde ayaklarının dibinde yatıyordu. Uzun kestane rengi saçları görüntüdeki tek renkti. Tanıştı-

ğım her başvampir, dramatik sahneler yaratmaya bayılıyordu. Janos ve iki dişi vampir siyah tahtın arkasında duruyordu. Minderlerin bir köşesinde Ellie yatıyordu, neredeyse canlı gibiydi. Yırtık ve lekeli elbisesi içinde bile rahat görünüyordu, sanki tok bir kedi gibiydi. Gözleri parladı, dudaklarında gizli bir gülümseme belirdi. Ellie, şimdiki adıyla Angela, hortlamaktan memnun gibiydi. Şu ana kadar. Kissa yanlarına geçti ve Magnus'un biraz yanına diz çöktü. Siyah deri kıyafeti, Jason'ın pelerinine karıştı. Serephina, Kissa'nın terleyen yüzünü eldivenli eliyle sildi.

Serephina gülümsedi, gözlerindeki bakışı görünceye kadar hoştu. Gözleri soluk fosforlu bir renkte parlıyordu. Hala gözbebeklerini görebiliyordunuz ama hızla yok oluyorlardı. Gözleri elbisesine uyuyordu. İşte renk uyumu diye buna denirdi.

Jeff ve Xavier görünürde yoktu. Bu hoşuma gitmemişti. Sormak için ağzımı açtım, Jean-Claude bana baktı. Sadece bu seferlik, o bakış yeterli olmuştu. O efendiydi, ben de hizmetkar rolündeydim. Doğru soruları sorduğu sürece idare edecektim.

"İşte geldik Serephina. Bize çocuğu ver ve biz de seni huzur içinde bırakalım."

Serephina güldü. "Ama ben sizi huzur içinde bırakmayacağım Jean-Claude." Hafifçe parlayan gözleri bana döndü. İki fenerin size bakması gibiydi, sadece birazcık daha insancaydı. "Niña, seni gördüğüme çok sevindim."

Bir an nefes almayı bıraktım. *Niña*, annemin bana taktığı isimdi. Gözlerinde bir şey parladı, uzakta yanan bir ateşin görüntüsü gibiydi. Beni gözleriyle yakalamaya çalışıyordu. Neden? Çünkü benden emindi.

Bir anda tenim soğudu. Buraya kadardı. Ben kendini beğenmişlik derdim ama buna inanıyordum. Seksten daha iyi, güçten daha doyurucu bir şey teklif ediyordu. Yuvayı. Doğru ya da değil, iyi bir teklifti.

Larry elime dokundu. "Titriyorsun."

Zorla yutkundum. "Asla ne kadar korktuğunu yüksek sesle söyleme Larry, işin tadını kaçırır."

"Özür dilerim."

Ondan uzaklaştım, birbirimize sokulmanın bir anlamı yoktu. Yan gözle Jean-Claude'a baktım, sessizce vampir protokolünü bozup bozamayacağımı sorar gibiydim.

"Seninle bir başvampirle konuşur gibi konuştu. Öyle cevap ver." Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ben rahatsız olmuştum.

"Ne istiyorsun Serephina?" diye sordum.

Ayağa kalktı, halının üzerinde süzüldü. O uzun eteğin altında, ayaktan başka bir şey varmış gibi hareket ediyordu. Ayaklar böyle hareket etmezdi. Belki de uçuyordu. Her nasıl yapıyorsa yaklaşmaya devam etti. Feci bir şekilde geri gitmek istiyordum. Bana bu kadar yaklaşmasını istemiyordum.

Larry bir adım yanıma geldi. Jason, Jean-Claude'a yaklaştı. Ben olduğum yerde durdum. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Gözlerinde bir şey oynadı, ağaçların arasında uzakta hareket eden bir görüntü gibiydi. Gözler böyle şeyler yapmazdı. Gözlerimi kaçırdım ve gözlerine ne zaman baktığımı hatırlamadığımı farkettim. O zaman nasıl oluyor da başka tarafa bakıyordum?

Bana doğru hareket ettiğini hissettim. Eldivenli elini gördüm. Geri zıplayıp aynı anda ileri baktım. Yüzünü şöyle bir

görmüştüm ama yeterliydi. Gözleri uzun, karanlık bir tünele dönüşecek kadar parlamıştı, sanki kafasının içinde inanılmaz bir derinliğe açılıyordu ve bazı küçük yaratıklar, o karanlığın içinde küçük ateşler yakmıştı. O alevlerle ellerimi sonsuza kadar ısıtabilirdim.

Çığlık attım. Çığlık atıp ellerimle yüzümü korudum.

Bir el omzuma dokundu. Zıplayıp yeniden çığlık attım. "*Ma petite*, buradayım."

"O zaman bir şey yap," dedim.

"Yapıyorum," dedi.

"Bunu güneş doğmadan elde edeceğiz." Serephina beni işaret etti. Jason'a doğru kayarcasına bir adım attı. Eldivenli eliyle çıplak göğsünü okşadı. Jason öylece durup kendini tuttu. Ben, bana dokunmasına cesaret bile edemezdim.

"Seni Bettina ve Pallas'a vereceğim. Sana çürüyen etlerden zevk almasını öğretecekler."

Jason ileriye bakıyordu ama gözleri biraz açılmıştı. Bettina ve Pallas tahtın arkasında, Serephina'nın başıyla işaret ettiği yerde, birkaç adım gerisine gelip durdu. Dramatik gösteriler devam ediyordu.

"Ya da belki seni kurt formunda kalmaya o kadar çok zorlarım ki o sana insan kabuğundan daha doğal gelmeye başlar." Parmağını Jason'ın boynundaki tasma üzerinde gezdirdi. "Seni duvarıma zincirler ve bekçi köpeğim yaparım."

"Yeter artık Serephina. Gece akıp gidiyor. Bu bayağı eziyetler gücünün çok altında."

"Bu gece kendimi bayağı hissediyorum Jean-Claude ve yakında istediğim kadar bayağı olabileceğim bir güce sahip olacağım." Yan gözle Larry'ye baktı. "Seni sürüme katacağım." Gözlerini kaldırıp Jean-Claude'a baktı. Jean-Claude'un

daha uzun olduğunu farketmemiştim. "Ve sen, benim güzel pumam, bize sonsuza kadar hizmet edeceksin."

Jean-Claude gözlerini aşağıya kaydırıp ona baktı, çok kendini beğenmişti. "Ben artık Şehrin Efendisi'yim Serephina. Birbirimize işkence edemeyiz. Ne kadar çekici görünürse görünsün, birbirimizin malını çalamayız."

Bahsettiği malların biz olduğunu kavramam biraz zaman aldı.

Serephina gülümsedi. "İşini, paranı, arazilerini ve adamlarını bu gece bitmeden almış olacağım. Konsey'in masandaki kırıklarla ilgileneceğini mi zannediyorsun?"

Eğer ona resmen meydan okursa hepimiz ölürdük. Onu ne Jean-Claude altedebilirdi ne de ben. Karışıklık, bir karışıklığa ihtiyacımız vardı. "Üzerinde kendi işini açacak, kendi evini alacak kadar elmas taşıyorsun."

Parlayan gözlerini bana çevirdi ve bir yanım sessiz kalmış olmayı diledi. "Bu evde daha iyisine param yetmediği için mi yaşadığı mı zannediyorsun?"

"Bilmiyorum."

Tahta doğru geri süzüldü ve eteğini düzeltip oturdu. "Ben sizin insan yasalarınıza güvenmiyorum. Her zaman olduğu gibi gizli kalacağım ve diğerlerinin spotlar altında dolaşmasına izin vereceğim. Bu modern kafalılar artık etrafta olmadığı zamanlarda bile ben burada olacağım." Bir anda eli havayı tırmaladı.

Jean-Claude sendeledi. Yüzünden kan akıp ceketinde ve gömleğinde kırmızı lekeler bıraktı. Birkaç damlası saçıma ve yanağıma sıçramıştı.

Serephina elini yeniden savurdu ve Jean-Claude'un yüzünün diğer yanında yeni bir yarık açıldı.

Jean-Claude ayakta kaldı. Hiç ses çıkarmadı. Yaralara dokunmadı. Hareketsiz duruyordu. Akan kan dışında hiç hareket etmiyordu. Kanlanan gözleri, safir renkli havuzlara dönüşmüştü.

Yanağındaki kas titredi. Yanağında ve çenesindeki kemik parlıyordu. Bu korkutucu derecede derin bir yaraydı. Ama iyileştirebileceğini biliyordum. Ne kadar kötü görünürse görünsün, bu bir korkutma taktiğiydi. Bunu hızla çarpan kalbime söyleyip duruyordum. Silahıma uzanmak istiyordum. Fahişeyi vurmak istiyordum. Ama hepsini vuramazdım. Janos'u bile vurabileceğimden emin değildim.

"Seni öldürmeme bile gerek yok Jean-Claude. Yaralarını dağlarım ve kalıcı olurlar. Güzel yüzün sonsuza kadar yaralanır. Sen hala Şehrin Efendisi gibi davranırsın ama şehri ben yönetirim. Sen de benim kuklam olursun."

"Hadi söyle Serephina. Söyle ve şu oyunları bitir," dedi Jean-Claude. Sesi sakindi, her zamanki kadar normaldi. Sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ne acıyı ne korkuyu ne dehşeti...

"Meydan okuma. Duymak istediğin şey bu mu Jean-Claude?"

"İşimi görür." Gücü tenimin üzerinde soğuk bir ateş gibi gezindi. Bir anda gücü ileri atıldı, üzerimden dev bir yumruk gibi geçtiğini hissettim. Hava akımlarını yararak Serephina'ya çarptı. Kissa bir kısmına maruz kaldı ve tahttan düştü, neredeyse yastıkların üzerine kapaklandı.

Serephina başını geriye atıp güldü. Kahkahasını, sanki hiç kahkaha atmamış gibi ortasında aniden kesiverdi. Yüzü, gözleri beyaz ateşle yanan bir maske gibiydi. Sanki teni daha da soluklaşmıştı. Teni, şeffaf mermere benzeyinceye ka-

dar beyazlaştı. Tenin altındaki damarlar mavi alevler gibi belirginleşti. Gücü yükselen su gibi odaya aktı ve o bırakıp bizi boğuncaya kadar yükseldi de yükseldi.

"Hayaletlerin nerede Serephina?" diye sordum.

Bir an için benimle ilgilenmeyeceğini düşündüm ama o maske gibi yüzü yavaşça bana doğru döndü.

"Hayaletlerin nerede?"

Bana doğrudan bakıyor olmasına rağmen duyduğundan emin değildim. Bir hayvanın yüzünü okumaya çalışmak gibiydi. Hayır, bir heykelin yüzünü okumaya çalışmak gibiydi. Orada hiç kimse yoktu.

"Kanlı Kemikler'i ve hayaletlerini aynı anda kontrol edemiyor musun? Bu yüzden mi? Bir tanesi için diğerinden vazgeçmen mi gerekiyor?"

Serephina ayağa kalktı, uçtuğunu biliyordum, kendi güç akımlarında yükselip minderlerin üzerinde süzülüyordu. Yavaşça tavana doğru yükseldi ve çok etkileyiciydi. Ben saçmalayıp zaman kazanmaya çalışıyordum ama ne için zaman? Ne haltedebilirdik ki?

Kafamda bir ses yankılandı. "Haçlar *ma petite*, beni düşünme." Karşı çıkmadım ya da tereddüt etmedim.

Bluzumun altında çıkan haç can yakacak kadar parlaktı. Sinip başka tarafa baktım, sadece Larry'nin haçının da yandığını görebildim.

Jean-Claude yanımda sindi, kollarıyla yüzünü kapatıp eğildi. Serephina çığlık atıp yere düşer gibi indi. Haçın karşısında durabiliyordu ama artık karşımda numaralar yapamıyordu. İpek eteğinin üzerine kondu. Diğer vampirler tıslayıp yüzlerini örttü.

Magnus minderlerin üzerinde doğruldu. Bize doğru yürüdü. Jason, Jean-Claude'un önüne atlayıp benim önüme

doğru hareketlendi. Amber rengi gözleriyle bana baktı. Canavar, haçın aydınlığı üzerinden bana bakıyordu ve hiç korkusu yoktu. Bir an için, ne olur ne olmaz diye gümüş kurşun getirdiğim için rahatlamıştım.

"Hayır, Magnus, sen değil," dedi Serephina.

Magnus tereddüt etti, Jason'a bakıyordu. Jason'ın boğazından ince bir hırıltı yükseldi. "Onu altedebilirim," dedi Magnus.

Bodrum tarafından bir kapının açıldığı duyuldu. Bir şey yukarıya geliyordu. Ağır bir şeydi. Merdivenler ağırlığa isyan edip gıcırdıyordu. Karanlıktan bir el çıktı, kafamı avuçlayacak kadar büyüktü. Tırnakları uzun ve pisti, neredeyse pençe gibiydi. Geniş, kara omuzlarından yırtık pırtık bir elbise sarkıyordu. Mahluk en azından üç metre boyundaydı. Kapıdan geçmek için yere kadar eğilmesi gerekti. Doğrulduğunda da kafası neredeyse tavana değiyordu. Artık ona insan gözüyle bakamıyordunuz.

Büyük kafasının üzerinde hiç deri yoktu. Eti açık bir yara gibi ortadaydı. Kanın dolaşımıyla damarlar atıp oynuyordu ama kanamıyordu. Kırık sarı dişlerle dolu ağzını açtı. "Buradayım," dedi. O ağızdan, o surattan kelimelerin döküldüğünü duymak şaşırtıcıydı. Sesi sanki bir kuyunun dibinden geliyormuş gibi derin, sert ve yankılı gibiydi.

Oda sanki bir anda küçülmüştü. Sıyrıkkafa ve Kanlı Kemikler uzun koluyla uzanıp bana dokunabilirdi. Durum iyi değildi. Jason bir adım gerileyip bize katılmıştı. Magnus da Serephina'nın yanına geri çekilmişti. O da diğerleri gibi faltaşı gibi açılmış gözlerle yaratığa bakıyordu. Onu fiziksel olarak ilk defa mı görüyordu?

"Bana gel," dedi Serephina. Ellerini yaratığa doğru uzattı ve o da Serephina'ya doğru gitti. Cüssesine rağmen şaşır-

tıcı derecede zarifti. Hareketlerindeki akışkanlık doğru değilmiş gibiydi. Bu kadar büyük ve çirkin bir şey, cıva gibi hareket etmemeliydi ama ediyordu. Hareketlerinde Magnus ve Dorrie'yi görmüştüm. Güzel bir şeymiş gibi hareket ediyordu.

Serephina mahlukun büyük, kirli elini iki eli arasına aldı. Kıyafetinin parçalanmış kolunu sıyırdı, kalın kaslı bileğini ortaya çıkardı.

"Onu durdur *ma petite.*"

Yan gözle Jean-Claude'a baktım, hala haçların ateşinden korunmaya çalışıyordu. "Ne?"

"Eğer o yaratıkla beslenirse, haçlar ona karşı işe yaramayabilir."

Onunla tartışmadım, zaman yoktu. Browning'i çektim ve Larry'nin de silahını çektiğini farkettim.

Serephina perinin bileğine doğru eğildi, ağzı açıktı, sivri dişleri parlıyordu.

Tetiği çektim. Mermi kafasının yanına saplandı. Darbe onu sarstı ve kanı akmaya başladı. Vurulabiliyordu. Hayat güzeldi. Janos kendisini onun önüne attı. İşte bu, Süperman'e ateş etmek gibiydi. Tetiği iki kere çektim. Yüzündeki ölü gözlerine bir metre mesafeden bakıyordum. Bana gülümsüyordu. Bu iş gümüş mermilerle olmayacaktı.

Larry, Jean-Claude'un yanından dolaşmıştı. Bettina ve Pallas'e ateş ediyordu. Onlar gelmeye devam ediyordu. Kissa yerde yatıyordu. Ellie haçları görünce olduğu yerde donup kalmış gibiydi.

Kanlı Kemikler de olduğu yerde durmuş, emir verilmesini bekliyordu ya da bu durum umrunda değildi. Magnus'a, sanki onu tanımış gibi bakıyordu. Dostça bir bakış değildi bu.

Janos'un koruyucu bedeninin arkasından Serephina'nın sesi geldi. "Bana bileğini uzat."

Peri dağılmış dişlerini göstererek gülümsedi. "Yakında seni öldürmek için serbest kalacağım." Bunu söylerken Magnus'a bakıyordu.

Ufak bir dev boyutundaki bir şeyin bana kızgın olmasını istemezdim ama Serephina'nın onun gücünü almasını da istemiyordum. Mahlukun derisi sıyrılmış kafasına ateş ettim. Tükürseydim de aynı etki olurdu. Atış bana sadece kötü bir bakış kazandırdı. "Seninle hiçbir derdim yok. Olmasına izin verme," dedi peri.

Canavarın yüzüne bakınca aynı fikirde olduğumu anladım. Ama ne yapabilirdim? "Ne yapacağız," diye sordu Larry. Neredeyse sırtını bana verecek kadar yaklaşmıştı. Bettina ve Pallas dokunma mesafesinde durmuşlardı. Onları silahlar değil haçlar uzak tutuyordu. Jean-Claude dizleri üzerine çökmüştü ama sürünüp kaçmamıştı. Işığın koruyucu alanı içinde kalmıştı.

Gümüş kurşunlar periye zarar vermiyordu, acaba... Browning'in düğmesine bastım ve şarjör fırladı. Cebimden yedek şarjörü çıkarıp yerine yerleştirdim. Mahlukun göğsüne, kalbinin olduğunu ümit ettiğim yere nişan aldım ve tetiği çektim.

Kanlı Kemikler böğürdü. Yırtık elbisesine kan yayılmaya başladı. Serephina'nın dişlerinin mahlukun derisine değdiği anı hissetmiştim. Güç odada dönüp vücudumdaki bütün tüyleri dikti. Bir an için nefes alamadım. Nefes almak gibi sıradan bir şey için bile odada çok fazla büyü vardı.

Serephina yavaşça Janos'un koyu renk formunun arkasından yükseldi. Tavana doğru yükseldi, haçların ışığında

aydınlanmış, gülümsüyordu. Kafasındaki mermi yarası iyileşmişti. Gözlerinden beyaz ateşler yayılıyordu, öleceğimizi anlamıştım.

Xavier bodrum kapısının önünde belirdi. Elinde kılıcı vardı ama daha önce gördüğümden daha ağır ve daha küt kenarlı bir kılıçtı. Serephina'ya bakıp gülümsedi.

"Seni besledim. Beni serbest bırak," dedi Kanlı Kemikler.

Serephina ellerini yukarıya kaldırdı, tavanı okşuyordu. "Hayır, asla. Seni kurutuncaya kadar emip gücünle yıkanacağım."

"Söz vermiştin," dedi Kanlı Kemikler.

Serephina havada durduğu yerden ona baktı, ateş saçan gözleri onunkiyle aynı hizadaydı. "Yalan söyledim," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Xavier. Yaklaşmaya çalıştı ama haçlar onu uzakta tuttu.

Serephina ve Kanlı Kemikler'e doğru bir avuç tuz fırlattım. Serephina bana güldü. "Sen neler yapıyorsun Niña?"

"Bir periye asla yalan söyleme. Bu bütün anlaşmaları bozar," dedim.

Kanlı Kemikler'in elinde bir kılıç belirdi, sanki peri onu havadan almıştı. Xavier'i, Quinlan'ların evinde Jeff'i taşırken gördüğüm kılıçtı bu. Etrafta benim vücudumun üst tarafından daha büyük kaç tane pala olabilirdi ki? Kanlı Kemikler kılıcı Serephina'nın sırtına sapladı, onu havada bir kelebek gibi kesmişti. Normal çelik ona işlemezdi ama perinin büyüsüyle desteklenince zarar veriyordu. Kanlı Kemikler, Serephina'yı duvara sapladı, kılıcı kabzasına kadar göğsüne batırdı. Kılıcı çevirerek içinden çıkardı. Mümkün olduğu kadar çok zarar vermeye çalışıyordu.

Serephina çığlık atıp aşağıya kaydı, duvarda kanlı bir iz bıraktı.

Kanlı Kemikler bize doğru döndü. Kanayan göğsüne dokundu. "Beni kurtardığın için bu yarayı affediyorum. O ölünce başka yara olmayacak." Kılıcı Magnus'a sapladı. Hareket o kadar hızlıydı ki film hilesi gibi görünmüştü. Xavier kadar hızlıydı. Hassiktir.

Magnus dizleri üzerine düştü. Ağzı, nefesi kesildiği için ses çıkmayan bir çığlıkla açılmıştı. Kanlı Kemikler kılıcı tıpkı Serephina'ya yaptığı gibi yukarıya doğru kaldırdı. Bu bana çocuklardaki yaraları hatırlattı.

Eğer Kanlı Kemikler, Serephina ve adamlarından kaçmamıza yardımcı olacaksa, ben bunda bir sıkıntı göremiyordum ama sonra ne olacaktı? Kılıcı geri çekti, Magnus hala canlıydı. Bana bakıyordu. Bana doğru uzandı. Onun ölmesine izin verebilirdim. Kanlı Kemikler son darbeyi indirmek için kılıcını kaldırdı.

Browning'i ona doğrulttum. "Hareket etme. Onu öldürünceye kadar ölümlüsün ve mermiler seni öldürebilir."

Peri dondu kaldı, bana bakıyordu. "Ne istiyorsun ölümlü?"

"Ormandaki çocukları sen öldürdün değil mi?"

Kanlı Kemikler bana doğru gözlerini kırptı. "Onlar kötü çocuklardı."

"Eğer buradan çıkarsan başka kötü çocuklar da öldürecek misin?"

Kanlı Kemikler bana baktı, yine gözlerini kırptı. "Benim işim bu. Varlığımın amacı bu," dedi.

Düşünmeden önce ateş ettim. Eğer önce o hareket etseydi ölürdüm. Mermi iki kaşının arasına isabet etti. Geriledi ama yere düşmedi.

"*Ma petite*, haçlar, yoksa size yardım edemem." Jean-Claude'un sesi sert bir fısıltıydı.

Haçı bluzun içine gönderdim, bir saniye sonra Larry de aynı şeyi yaptı. Oda bir anda kardı ve soğudu. Kanlı Kemikler ileri atıldı, bulanık bir hareketti. Ona doğru ateş ettim ama vurup vurmadığımdan emin değildim.

Kılıç bana doğru savrulmuştu ama Jean-Claude bir anda koluna yapışıp dengesini bozdu. Larry yanıma geldi ve beraber perinin göğsüne ateşe başladık.

Jean-Claude'u silkeleyip duvara fırlattı. Larry ve ben omuz omuza, olduğumuz yerde duruyorduk. Kılıcın bulanık bir gümüş gibi geldiğini gördüm, zamanında kaçamayacağımı anlamıştım.

Xavier bir anda önümde belirdi. Garip kılıcıyla Kanlı Kemikler'in kılıcını durdurdu. Çelik kılıç, yüzümden birkaç santim ötedeydi. Xavier'in kılıcında, çeliğin çarptığı yerde bir çentik oluşmuştu. Garip kılıcını yukarı doğru kaldırıp Kanlı Kemikler'in göğsüne sapladı. Peri böğürdü, kılıcını Xavier'e doğru savuruyordu ama Xavier perinin dev kılıcı için fazla yakındaydı.

Kanlı Kemikler dizleri üzerine düştü. Xavier sanki kalbini arıyormuş gibi kılıcını çevirdi. Kılıcını etrafa kan saçarak çekti. Peri çığlıklar atarak yüzüstü yere düştü. Doğrulmaya çalıştı. Browning'in namlusunu kafasına dayayıp yapabildiğim kadar hızlı ateş ettim. Bu mesafeden nişan almanıza gerek yoktu. Larry de yanıma gelip ateş etti. Üzerine şarjörlerimizi boşalttık ve hala nefes alıyordu. Xavier kılıcı ona savurup yere sapladı. Mahlukun göğsü inip kalkıyor, hava almaya çalışıyordu.

Firestar'ı alıp gümüş olmayan şarjöre geçtim. Üç el daha ateş ettim. Sanki artık kritik kütleye ulaşılmış gibi kafası, etrafa kemik, kan ve daha yoğun, ıslak şeyler saçarak patladı.

Kafası patladığında Xavier onun sırtındaydı. Orada kanlı beyin parçaları ile kaplanmış duruyorduk. Xavier kılıcını Kanlı Kemikler'in sırtından çıkardı. Kılıçta, kemikler yüzünden çentikler oluşmuştu. Orada, ölü devin yanında duruyorduk. Bir anlığına adeta izole olmuştuk.

"Kılıç soğuk demirden, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. Gözbebekleri vişne kadar kırmızıydı. Bir albinonunki gibi kan rengi değil gerçekten kırmızıydı. İnsanların böyle gözleri olmazdı.

"Sen perisin," dedim.

"Aptallaşma. Periler vampir olamaz, bunu herkes bilir."

Ona bakıp başımı iki yana salladım. "Magnus'un büyüsüne müdahale ettin. Bunu ona sen yaptın."

"Bunu kendi kendine yaptı," dedi Xavier.

"Kanlı Kemikler'in o gençleri, o çocukları öldürmesine yardım ettin mi, yoksa ona sadece kılıcı mı verdin?"

"Onlardan sıkılınca kurbanlarını ona verdim."

Firestar'da sekiz mermi kalmıştı. Belki gözlerimdeki hareketi görmüştü. "Ne kurşun ne de gümüş mermiler bana zarar veremez. İkisine de dayanıklıyım."

"Jeff Quinlan nerede?"

"Bodrumda."

"Onu getir."

"Hiç zannetmiyorum." Ve bir anda etrafımızda ses ve hareket oldu. Beni etkisi altına almıştı ve ben yakalanmışken kötü şeyler olmuştu.

Jason halıya kan tükürüyordu. Eğer insan olsaydı, ölmek üzere olduğunu söylerdim. Likantrop olduğu için sabaha çıkabilirdi. Vampirlerden biri onu çok kötü yaralamıştı. Hangisi olduğunu bilmiyordum.

Jean-Claude; Pallas, Kissa, Bettina'nın oluşturduğu vampir yumağının altında yatıyordu. Sesi gök gürültüsü gibi bir bağrıştı, odada yankılanıyordu. Etkileyiciydi ama yeterli değildi. "Bunu yapma *ma petite*."

Janos tahtın yanında Larry'yle birlikteydi. Ellerini, perdeleri tutan kordonlardan biriyle bağlamışlardı. Ağzının içine de bir parça kumaş sokmuşlardı. Janos'un soluk renkli örümcek gibi ellerinden bir tanesi Larry'nin boynundaydı.

Serephina tahtına yığılmıştı, üzerinden siyah renkte kan akıyordu. Hiç kimsenin bu kadar hızlı kan kaybettiğini görmemiştim. Göğsündeki delik o kadar büyüktü ki deli gibi atan kalbini görebiliyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır *ma petite*." Jean-Claude hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. "Bu bir tuzak."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Seni istiyor nekromensır," dedi Janos.

Bunu bir süre sindirmeye çalıştım. "Neden?"

"Ondan ölümsüz kanı çaldın. Onun yerini alacaksın."

"O ölümsüz değildi. Bunu beraber ispatladık," dedim.

"Çok güçlüydü nekromensır, senin kadar güçlüydü. Seninle beslenip yaşayacak."

"Ya bana ne olacak?"

"Yaşayacaksın Anita, sonsuza kadar."

'Sonsuza kadar' bölümü üzerinde durmadım, öyle olmadığını biliyordum.

"Seni alacak ve onu yine de öldürecek," dedi Jean-Claude.

Büyük ihtimalle haklıydı ama ne yapabilirdim ki? "Kızları bırakmıştı."

"Bunu bilmiyorsun *ma petite*. Onları canlı gördün mü?" Haklıydı.

"Nekromensır." Janos'un sesi, beni sıçratıp ona döndürdü. Serephina yanında tahtına yığılmış duruyordu. Beyaz elbise kanı emip siyahlaşıyor, ince bedenine yapışıyordu.

"Gel nekromensır. Gel, yoksa insan acı çekecek," dedi Janos.

İlerledim. "Hayır!" diye bağırdı Jean-Claude.

Janos soluk örümcek gibi elini Larry'nin vücudunun biraz üzerine savurdu. Larry'nin gömleği yırtıldı ve kanı akmaya başladı. Ağzındaki kumaş yüzünden bağıramıyordu ama eğer Janos onu tutmasaydı düşerdi.

"Bütün slahlarını at ve bize gel nekromensır."

"*Ma petite*, bunu yapma. Sana yalvarıyorum."

"Bunu yapmam gerek Jean-Claude. Bunu biliyorsun."

"O biliyor," dedi Jean-Claude.

Jean-Claude'a baktım, vücudunun üç katı ağırlığındaki vampirlerle debeleniyordu. Komik olması gerekirdi ama değildi.

"Seni sadece kendi için istemiyor. Benim sana sahip olmamı istemiyor. Bana zarar vermek için seni almak istiyor."

"Seni oynamaya bu sefer ben davet etmiştim, hatırladın mı? Bu benim partim," dedim.

Janos'a doğru yürüdüm. Arkasına bakmamaya çalışıyordum, yaklaştığım diğer şeyleri görmek istemiyordum.

"*Ma petite*, bunu yapma. Sen kabul edilmiş bir üstatsın. Seni zorla alamaz. Kabul etmen gerek. Reddet."

Sadece başımı iki yana salladım, yürümeye devam ettim.

"Önce silahların nekromensır," dedi Janos.

İki tabancamı da yere bıraktım.

Larry hızla başını iki yana sallıyordu. Hafif, karşı çıktığını belirten sesler çıkarıyordu. Debelenip dizleri üzerine düştü. Janos onu boğmamak için boynunu bırakmak zorunda kaldı.

"Şimdi de bıçakların," dedi Janos.

"Bıçağım, yo..."

"Bu noktadan sonra bize yalan söylemeye çalışma."

Haklıydı. Bıçakları yere bıraktım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zar zor nefes alıyordum. Larry'nin tam önünde durdum. Mavi gözlerine bakıyordum. Ağzındakini çıkardım, birisinin ipek eşarbıydı.

"Yapma. Tanrım, Anita, bunu yapma. Benim için yapma. Lütfen!"

Gömleğinde yeni yaralar açıldı, daha fazla kan aktı. Nefesi kesildi ama bağırmadı.

Başımı kaldırıp Serephina'ya baktım. "Bu pençelerin sadece güç aurası olanlarda işe yaradığını söylemiştin."

"Onun da kendi aurası var," dedi Janos.

"Onu bırakın. Hepsini bırakın, o zaman yaparım."

"Bunu bizim için yapma *ma petite*."

"Bunu Larry için yapıyorum, içine herkesi katmak bana bir şeye mal olmaz."

Janos yan gözle Serephina'ya baktı. Yana kaymıştı, gözleri yarı kapalıydı. "Bana gel Anita. Koluna dokunmama izin ver, ben de hepsini bırakayım. Söz veriyorum. Bir üstattan diğerine."

"Anita, hayır!" Larry kaçmaya değil, bana doğru gelmeye çalıştı.

Janos ona doğru havayı pençeledi ve Larry'nin ceketinin kolu kanlar içinde parçalandı.

"Kes şunu. Kes şunu," dedim. Janos'a doğru ilerledim. "Ona bir daha dokunma. Ona bir daha dokunma!"

Son kelimeleri suratına tükürüyordum, ölü gözlerine bakıyordum ve hiçbir şey hissetmiyordum. Bir el koluma dokundu, sıçradım, nefesim kesilmişti. Kızgınlığın bana o son bir-iki adımı attırmasına izin vermiştim. Biraz sonra yapacaklarım beni o kadar çok korkutuyordu ki düşünmek bile istemiyordum.

Serephina'nın eldiveni düşmüştü. Bileğimi saran çıplak eliydi. Çok sıkmıyordu. Canımı bile yakmıyordu. Kolumdaki eline baktım ve kendi kalp atışlarım yüzünden konuşamadım.

"Onu bırakın," dedi Serephina.

Janos onu bıraktığı anda Larry bana doğru gelmeye çalıştı. Janos onu şöyle bir tokatlayıp yere yuvarladı, birkaç metre öteye fırladı.

Serephina kolumu tutarken ben donup kalmıştım. Bir an için onu öldürdüklerini düşündüm ama Larry inleyip ayağa kalkmaya çalıştı.

Larry'nin ötesine bakınca Jean-Claude'un gözlerini gördüm. Yıllardır benim peşimdeydi, şimdi burada durmuş ona başka bir başvampirin beni elde etmesini seyrettiriyordum.

Serephina beni dizlerimin üzerine çekti, kolumu o kadar çok sıktı ki kemiklerimin kırıldığını zannettim. Acı yüzünden gözlerine baktım. Gözler mükemmel bir kahverengiydi. O kadar koyu renkteydi ki siyah gibi görünüyordu. O gözler bana nazikçe gülümsüyordu.

Annemin parfümünün, saç spreyinin, teninin kokusunu alıyordum. Başımı iki yana salladım. Hepsi yalandı. Nefes

alamıyordum. Yanıma diz çöktü, yüzünü kaldırdığında annemin gür siyah saçları yanağıma döküldü.

"Hayır! Bu gerçek değil."

"Bu senin istediğin kadar gerçek olabilir Niña." O gözlere baktım ve içlerine uzanan uzun siyah tünele düştüm. O küçük ateşe doğru düşüyordum. Ona uzanıyordum. Tenimi ısıtıp kalbimi rahatlatacaktı. O benim için herkes, her şey olacaktı.

Jean-Claude'un adımı haykırdığını uzaktan, bir rüya gibi duydum. "Anita!" Ama çok geçti. Serephina'nın ateşi beni ısıtıyordu, beni tam hissettiriyordu. Acı, ödenecek çok hafif bir bedeldi.

Siyah tünel arkamda çöktü. Artık Serephina'nın gözlerinin ışıltısı dışında hiçbir şey yoktu.

39

Rüya görüyordum. Çok küçüktüm. Annemin kucağına sığacak kadar küçüktüm. Sadece ayaklarım dizinin kenarından sarkıyordu. Kollarını bana sarınca çok güvendeydim. Anneciğim burada olduğu sürece hiçbir şey bana zarar veremezdi. Başımı göğsüne yasladım. Kalbi kulağımın hemen yanında atıyordu. Yüzümde hissettiğim, güçlü ve kendinden emin atışlar gitgide artıyordu.

Ses beni uyandırdı. Ama uyanık değildim. O kadar karanlıktı ki kendimi kör gibi hissediyordum. Karanlıkta annemin kollarında yatıyordum. Onunla ve babamla birlikte yataklarında uyumuştum. Kalbi kulağımın yanında atıyordu ve ritmi yanlıştı. Annemin kalbi düzensiz atardı. Kalp atışında bir anlık bir yavaşlama, bir tereddüt olurdu, sonra yetişmek için iki hızlı kalp atışı gelirdi. Tenimin yanında atan bu kalp saat gibiydi.

Üzerinde doğrulmaya çalıştım, kafamı sert ve sağlam bir şeye çarptım. Ellerim, üzerinde sıkıştığım bedenden kaydı. Pürüzsüz mücevherlerle işlenmiş saten elbiseye dokundum. Mutlak karanlıkta yatarken onun üzerinden kaymaya çalış-

tım. Kolundan kurtuldum. Çıplak teni, açıktaki omuzlarıma süründü, bir ölü kadar hareketsizdi ama kalp atışı, ben ona dokunmamaya çalışırken bile karanlığı dolduruyordu.

Bedenlerimiz birbirine yapışmıştı. Bu iki kişilik bir tabut değildi. Bir anda tüm bedenimi ter kapladı. Karanlık bir anda boğacak kadar yaklaşıp ısındı. Nefes alamıyordum. Sırtüstü dönmeye çalıştım. Onun üzerinde yuvarlanmaya çalıştım. Ama yeterince yer yoktu.

Benim her debelenmemde onun vücudu hareket ediyor, yumuşak ve gevşek kasları oynuyordu. Artık annemin parfümünün kokusunu alamıyordum. Eski kan ve ekşi, insanın ensesine sürtünen bir koku vardı. Bu kokuyu biliyordum. Vampirler.

Çığlık attım, doğrulup aramıza mesafe koymaya çalıştım ve kapak oynadı. Kollarımın üzerinde kalıp sırtımı saten ve ahşaba dayamaya devam ettim. Kapak açıldı ve bir anda onun bedeninden uzaklaştım. Vücudumun üst tarafı yarı şınav vaziyetinde kalkmıştı.

Loş ışık yüzünün hatlarını çevreliyordu. Dikkatli yapılmış makyajı, şimdi kötü bir ceset makyajına benziyordu. Tabuttan apar topar fırladım, neredeyse yere düşüyordum.

Serephina'nın tabutu, Kanlı Kemikler restoranının sahnesindeydi. Ellie sahnenin üzerinde kıvrılmış uyuyordu. Etrafından dolaştım, bir yanım ayak bileğimden yakalamasını bekliyordu ama hareket etmedi. Nefes bile almıyordu. Yeni ölüydü ve güneşin doğuşuyla birlikte gerçekten ölüyordu.

Serephina da nefes almıyordu ama kalbi atıyordu, canlıydı. Neden? Beni rahatlatmak için mi? Ben dokunduğum için mi? Kahretsin, bilmiyordum. Eğer dışarı çıkabilirsem

Jean-Claude'a soracaktım. Eğer o da hayattaysa. Eğer Serephina sözünü tuttuysa.

Janos yerde sırtüstü yatıyordu, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Bettina ve Pallas ona sokulmuştu, her biri bir yanındaydı. Yerde bir tabut daha vardı. Günün hangi saatinde olduğumu anlamamın yolu yoktu. Serephina'nın bütün gün uyumadığına bahse girerdim. Buradan hemen gitmeliydim.

"Ona senin bütün gün uyumayacağını söylemiştim."

Ses beni yerimde sıçrattı. Magnus bann arkasındaydı, dirseklerini barın pürüzsüz yüzeyine dayamıştı. Çok keskin görünen bir bıçakla limon dilimliyordu. Yeşil-mavi gözleriyle bana baktı. Uzun kestane rengi saçları yüzünün etrafına döküldü. Bir anda doğruldu, sırtını esnetti. Şu smokinlerin içine giyilen önü fırfırlı gömleklerden giyiyordu. Gömlek açık yeşildi, gözlerinin yeşilini ortaya çıkarıyordu.

"Beni kokuttun," dedim.

Barın üzerinden kolayca atladı, ayaklarının üzerine kedi gibi indi. Gülümsedi, dostça bir gülümseme değildi. "Bu kadar kolay korkabileceğini zannetmiyordum."

Bir adım geri gittim. "Çok hızlı toparlanmışsın."

"Ölümsüz kanı içiyorum, işe yanyor." Bana, gözlerinde benim hiç de hoşuma gitmeyen bir ateşle bakıyordu.

"Sana neler oluyor Magnus?"

Uzun saçlarını bir yana attı. Gömleğinin yakasını üstteki iki düğme kopuncaya kadar çekti, düğmeler yere düştü. Pürüzsüz boynunda iki yeni diş izi vardı.

Kapıya doğru geri geri bir adım daha attım. "Ne olmuş?" Elimi boynumda gezdirip kendi ısırık izini buldum. "İkimizde de aynısından var. Ne olmuş?"

"Benim içmemi yasakladı. Bütün gün uyuyacağını söyledi. Seni bütün gün uykuda tutacağını söyledi. Ben seni küçümsediğini düşünüyordum."

Kapıya doğru bir adım daha attım.

"Yapma Anita."

"Neden?" Ama cevaptan korkuyordum.

"Serephina o uyanıncaya kadar seni burada tutmamı söyledi." Bana bakıyordu, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Bir yere otur. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Hayır, teşekkürler."

"Kaçma Anita. Seni incitmek istemiyorum."

"Diğer tabuttaki kim?" diye sordum.

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi. Saçlarını ensesinin arkasına attı. Gömleğinin göğsü açıldı. Son seferde göğsünün ya da saçlarını omuzlan üzerinden atmasının bu kadar dikkatimi çektiğini hatırlamıyordum. Merhemin etkisi geçmiş olmalıydı.

"Yapma şunu Magnus."

"Ne yapamayayım?"

"Cazibe, benim üzerimde çalışmıyor."

"Cazibe çok daha hoş bir alternatif olabilir," dedi.

"Tabutta kim var?"

"Xavier ve çocuk."

Kapıya koştum. Bir anda arkamda belirdi, çok hızlıydı ama daha hızlılarını görmüştüm. Çoğu ölmüştü. Kapıyı açmaya çalışmadım. Ona doğru döndüm ve onu şaşırttım. Bütün becerimle onu yere fırlattım.

Bir an afalladı, ben de kapıyı açtım. İlkbahar güneşi içeri girdi, Janos ve kadınların üzerine düştü. Janos'un yüzü buruşup ışıktan kaçtı. Daha fazlasını görmeme gerek yoktu. Koştum.

Beni güneş ışığında çığlıklar takip etti. Arkamdan kapının çarpıldığını duydum ama dönüp bakmadım. Çakıl otoparka doğru bütün gücümle koştum. Arkamdan koştuğunu duydum. Ondan hızlı koşamazdım. Uygun ana kadar bekledim, durup onu tekmeledim. Tekmeyi gördü ve kaçtı, diğer bacağıma vurdu ve beraber yere düştük. Yüzüne bir avuç çakıl attım, o da çeneme bir yumruk attı. Yüzünüze iyi bir darbe alınca bir an donup kalırsınız. Anlık bir şok olur. Sadece gözlerinizi kırpabildiğiniz bir felç yaşarsınız. Üzerimde Magnus'un yüzü belirdi. İyi olup olmadığımı sormadı, puanı buradan almıştı. Beni yerden aldı ve omzuna attı. Yeniden hareket edebilecek hale geldiğimde, yeri hoş bir açıdan görmüyordum.

Ellerimle sırtında doğruldum, omuzlarından yakalayıp savurmak için yeterli desteği almaya çalışıyordum. Vücudumun alt tarafını kavramasına izin vermiştim ama ben daha deneyemeden, kapıyı tekmeyle açtı ve beni yere fırlattı. İki hareket de hiç nazik değildi. Kapıya dayanıp kilitledi.

"İlla zor yoldan öğrenmen gerekiyor değil mi?"

Ayağa kalkıp ondan uzaklaştım, bu beni vampirlere yaklaştırdı. Bir gelişme değildi. Bara doğru geriledim. Bir arka kapı olmalıydı. "Başka yol bilmiyorum Magnus."

Derin bir nefes alıp kapıdan doğruldu. "O zaman uzun bir gün olacak."

Elimi barın pürüzsüz ahşabının üstüne koydum. "Evet," dedim. Yarısı dilimlenmiş limon ve bıçak, birkaç santim ötedeydi. Magnus'a baktım, bıçağa bakmamak için kendimi zorluyordum. Dikkati üzerine çekmemeye çalışıyordum. Söylendiği kadar kolay bir iş değildi.

Gözleri bıçağa kaydı. Gülümseyip başını iki yana salladı. "Bunu yapma Anita."

Ellerimi barın üzerine koyup üzerinden atladım. Geldiğini duydum ama dönüp bakmadım. Asla arkanıza bakmamalıydınız, bir şey her zaman arayı kapatıyor olurdu. Bıçağı kapıp aynı anda barın üzerinden atladım. Magnus'un yüzü barın üzerinde çok hızlı belirdi. Hazır değildim. Tek yapabildiğim, başımı kaldırıp elimde bıçakla ona bakmak oldu. Eğer biraz daha yavaş olsaydı, onu boğazından bıçaklayabilirdim. En azından planım buydu.

Magnus barın üzerine çömeldi. Turkuvaz gözleri parlıyordu. İçinde ışıklar ve renkler oynuyordu, burada olmayan şeyleri yansıtıyor. Barın üzerinde kaldı, ayaklarının üzerinde sallanıyor, bir eliyle dengede duruyordu. Saçları öne dökülmüş, yüzüne kalın perçemler düşmüştü. Tıpkı höyükte olduğu gibi vahşileşmişti. Ama bu sefer, orada olduğu gibi, iyi adamlardan biriymiş numarası yapmıyordu. Onun üzerime atlamasını bekledim ama yapmadı. Elbette. Benimle dövüşmüyordu, sadece benim kaçmamı engelliyordu.

Yan gözle barın altındakilere baktım. İçki şişeleri, temiz bardaklar, bir buz kutusu, temiz havlu ve peçeteler vardı. Hiçbiri işe yarar görünmüyordu. Hassiktir. Yavaşça ayağa kalktım. Sırtımı duvara dayamış, Magnus'tan olabildiğince uzaklaşmıştım. Yavaş yavaş bar kapısına doğru yöneldim. Magnus da barın üzerinden kayarak beni takip etti. O garip hareketi çok zarif bir hale sokmuştu.

Benden hızlıydı, benden güçlüydü ama ben silahlıydım. Bıçak kaliteliydi. Yemek kesmek için yapılmıştı, insanları değil. Ama iyi bir bıçak, iyi bir bıçaktı. Kullanışlıydı. Sapını çok sıkmamak için kendimi zorlamak zorunda kaldım, rahatlamalıydım. Bu işten kurtulabilirdim. Yapabilirdim. Göz-

lerim Serephina'nın açık tabutuna kaydı. Nefes aldığını göründüğümü sandım.

Magnus üzerime atladı. Vücudu benimkine çarptı ve ben bıçağı karnına sapladım. İnledi ve ağırlığı beni yere düşürdü. Bıçağı kabzasına kadar soktum. Elimi kavradı ve bıçağı da çıkartarak beni üzerinden attı.

Barın diğer tarafında ellerimin üzerinde sendeledim. Magnus yanımdaydı, tek kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. Gömleğinin önü kana bulanmıştı. "Bu acıdı," dedi. Bıçağı boğazıma dayadı. Nabzımın atarken bıçağa değdiğini hissettim. Geri gitmeye başladı, beni de beraberinde çekiyordu

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Görürsün," dedi. Bana söylememesi hoşuma gitmemişti

Ellie'nin bedenine ayağı takıldı. Eğer gözlerimi kaydırırsam Serephina'nın tabutunu görebilirdim. Boğazınıza bir bıçak dayanmışken başınızı oynatamıyordunuz. Kolumu çekti ama ben direndim. Topuklarına yüklendim, sadece biraz, bıçağın farkındaydım ama Serephina'dan bıçaktan korktuğumdan daha çok korkuyordum.

"Hadi, Anita."

"Bana ne yapacağını söylemeden olmaz." Bıçak boğazımdayken çok dikkatli konuşuyordum.

Ellie ayağımızın dibinde çok hareketsiz, ölü gibi yatıyordu. Magnus'un kanı, ifadesiz yüzüne damladı. Eğer diğerlerinden biri olsaydı, uykuda bile olsa kanı yalardı ama Ellie yeniydi, gerçekten ölüydü. Yeni dirilmişti, boştu, 'kişiliğinin' yenilenmesini bekliyordu, tabi eğer yenilenebilirse. Hiç toparlanamayan vampirler de görmüştüm.

"Seni tabuta koyup Serephina uyanıncaya kadar oraya kilitleyeceğim."

"Hayır," dedim.

Magnus kolumu, sanki parmakları kemiğimi arıyormuş gibi sıktı. Kırılmasa da çok kötü moraracaktı. Bağırmadım ama kolay değildi. "Canını yakabilirim Anita, her şekilde. Sadece içeri gir."

"Senin yapacağın hiçbir şey beni o tabuta girmek kadar korkutamaz."

Bunda samimiydim. Yani beni öldürmesi dışında. Bıçak artık bir işe yaramazdı. Başımı bıçağa doğru döndürdüm. Ben kendimi yaralamadan bıçağı uzaklaştırdı.

Ona yaklaşık yarım metreden bakıyordum ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm. Korkuyordu.

"Kanlı Kemikler, seninle ölümsüzlüğünü paylaştığı için öldü. Çekilecek ölümsüzlük kalmadı, değil mi?"

"Kendine göre çok akıllısın," dedi yavaşça.

Gülümsedim. "Sen de bizim gibi ölümlü oldun, zavallı bebeğim."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Yine de senin vereceğinden daha fazla zarara dayanabilirim."

Eli gözle takip edilemeyecek bir hızla hareket etti, neredeyse bir vampir kadar hızlıydı. Koluma vurdu ve beni kestiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Bileğimi bırakıp kolumun üst tarafını kavradı, durumu kendi lehime çevireceğimden çok daha hızlıydı.

Kanın dirseğimden aşağıya akışını seyrettim. Çok derin değildi, izi bile kalmazdı ama sol kolumdu, neler olabileceğini kim bilirdi? "Sağ kolumu kesemez miydin? O tarafta yeterince yara izi yok."

Bıçağı aşağıya doğru hızla savurdu ve sağ kolumu neredeyse omuz hizasından dirseğime doğru kesti. "Her zaman için bir bayanı memnun etmeye hazırımdır."

Kesik acıdı ve birinciden daha derindi. Koca ağzımı kapalı tutamamıştım yine. Kan kolumdan ince kırmızı bir çizgi halinde aktı. Sol kolumdaki kan damlası titredi ve yumuşak bir sesle Ellie'nin yanağına damladı. Kan, teninden kayıp ağzına sızdı. Bir büyü hissi omurgamda karıncalandı. Nefesimi tuttum. Hissedebiliyordum. Ayağımın dibindeki cesedi hissedebiliyordum.

Hava aydınlıktı. Bırakın vampiri, zombi bile diriltememem gerekiyordu. Mümkün değildi. Yine de bedenimde büyüyü hissediyordum. Eğer istersem benim olacağını biliyordum. İstiyordum.

"Ne oluyor?" Magnus beni kolumdan yakalayıp dikkatimi çekti. Vampire bakıyordum. Öyle yapmak istemiyordum, bu çok beklenmedikti.

Büyünün orada, erişebileceğim bir yerde olduğunu hissediyordum. Ama nasıl itecektim? Nasıl? Magnus'a gülümsedim. "Ben tabuta girinceye kadar beni kesip biçmeyi mi planlıyorsun?"

"Olabilir."

"Tabuta sadece cesedim girer Magnus ve Serephina da ölmemi istemiyor." Ona doğru bir adım attım, geri adım atmaya yeltendi ama kendini durmaya zorladı. Vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Harika. Elimi gömleğinin altına soktum, çıplak tenine dokundum.

Magnus'un gözleri açıldı. "Neyin peşindesin?"

Gülümsedim ve yarası üzerindeki kanı yukarıya doğru yaydım. Yaranın etrafını yokladım, sanki acımış gibi hafif bir ses çıkardı. Boştaki elimle tenini okşadım, kanı tenine sanki parmağımla resim yapar gibi yaydım.

"Bana dokunduğunda cinayet mahalleri görmüştün, yine de hala benimle sevişmek istiyordun, hatırladın mı?"

Derin bir nefes aldı, nefesi ağzından verirken dudakları titredi.

Kanlı elimi gömleğinin altından çıkardım. Ona uzatıp görmesini sağladım. Nefes alışı biraz hızlandı. Yavaşça diz çöktüm. Beni bırakmadı. Bıçağı da bırakmadı ama beni durdurmadı da. Kanı Ellie'nin ağzına sürdüm. Büyü parladı ve tenime soğuk ateş gibi yayıldı. Kolumdan akıp Magnus'a geçti.

"Hassiktir!" Magnus bıçağı bana doğru savurdu.

Bileğini kolumla engelledim ve altına girdim, dizlerimden güç alıp onu kaldırdım. Omzumun üzerinden kalkmıştı ama bıçak hala elindeydi. Onu Ellie'nin üzerine fırlattım.

Tepesinde duruyordum. "Kalk Ellie."

Vampirin gözleri kocaman açıldı. Magnus'un üzerinden doğrulmaya başlamıştı.

"Onu yakala," dedim.

Ellie kollarını Magnus'un beline sardı ve tuttu. Magnus bıçağı ona saplıyordu. Ellie bir çığlık attı. Tanrı yardımcım olsun, çığlık atıyordu. Zombiler çığlık atmazdı.

Kapıya koştum.

Magnus peşimden geldi, Ellie'yi de peşinden sürüklüyordu. Tahmin ettiğimden hızlı hareket ediyordu ama yeterince hızlı değildi. Kapıyı açtım ve içeriye ışık girdi. Çığlıklar başladığında ben kapının dışına çıkmıştım bile. Yan gözle arkama baktım, kendimi tutamamıştım. Ellie alev almıştı. Magnus bağırarak Ellie'nin kollarını açmaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey ölüler gibi tutamazdı.

Otoparka doğru koştum.

"Niña, gitme."

Ses beni otoparkın köşesinde durdurdu. Arkama baktım. Magnus kendisini kapıdan dışarıya, çakıla kadar taşımıştı. Ellie yanıyordu. Magnus'un gömleği ve saçları yanıyordu.

"Geri git, seni orospu çocuğu!" diye bağırdım. Ama beni otoparkın kenarında hareketsiz tutan ses, onu da ışığa sürüklüyordu.

Ses yeniden geldi. "Yatağa gel Anita. Yorgunsun. Dinlenmen gerek."

Bir anda kendimi yorgun hissettim. Çok yorgundum. Her kesiği, her eziği hissediyordum. O hepsini iyileştirecekti. Serin elleriyle bana dokunup hepsini iyileştirecekti.

Magnus yolun ortasında yere yığıldı, çığlık atıyordu. Vampir onu eritiyordu, onu canlı canlı yakıyordu. Aman Tanrım.

Koştum. Serephina kulağıma fısıldarken koştum. "Niña, annen seni özlüyor."

40

O toyolda bir araba durdurdum. Pıhtılaşmış kanla kaplıydım, oram buram kesilmiş, ezilmiş, hırpalanmıştım. Yine de yaşlı bir çift beni arabasına aldı. Kim demiş dünyada artık merhametli biri kalmadı diye? Beni polise götürmek istediler, ben de izin verdim.

İyi bir polis memuru bana bakıp bir ambulansa ihtiyacım olup olmadığını sordu. Gerek olmadığını söyledim. Özel Ajan Bradford'a çağrı göndermelerini ve Anita Blake olduğumu söylemelerini istedim.

Beni hastaneye götürmeye çalıştılar ama zaman yoktu. Öğleden sonra olmuştu. Hava kararmadan harekete geçmeliydik. Polislere iki ekip arabası göndermelerini ve hiç kimsenin tabutlarla oynamadığından emin olmalarını istedim. Otoparkta yaralı bir adam olabileceğini ve hala oradaysa bir ambulans çağırmalarını ama hiçbir şartla içeri girmemelerini de söyledim.

Herkes başıyla onayladı ve bana katıldı. Polislerin pek çoğu, dün gece ve bugün Serephina'nın evinin etrafındaymış. Polisler bana, Kirkland adında birinin polisleri vampir-

lerin evine götürdüğünü söyledi. Bu, Serephina'nın sözünü tutup onları bıraktığı anlamına geliyordu. Larry'nin iyi olduğunda emin olmanın verdiği rahatlıkla dizlerimin bağı çözüldü. Zaten pek kendimde değildim.

Polisler, Serephina'nın evinin bodrumunda düzinelerce ceset bulmuşlardı. Onları ormana gömmesi gerekirdi. Bildiğim kadarıyla onların hayaletlerini diriltiyordu. Aslında bilmiyordum. Önemli de değildi. Önemli olan infaz emir almamız ve bugün polislerin beni dinliyor olmasıydı.

Bana sıcak ve üzerinde yürünecek kadar sert bir fincan kahve verip üzerime bir battaniye sardılar ve sorgu odasında oturttular. Titriyordum ve bir şekilde bunu engelleyemiyordum.

Bradford gelip karşıma oturdu. Bana belli belirsiz bir dehşetle bakıyordu. "Yerel polis başvampirin inini bulduğunu söyledi."

Güldüm ama sesim garip çıktı, hıçkırık gibiydi. "Serephina'nın inini bulduğumu söyleyemeyeceğim. Daha çok içinde uyandım." Kahvemi ağzıma doğru kaldırdım ama hareketin ortasında durdum. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki kahveyi neredeyse masaya dökecektim. Derin bir nefes alıp verdim ve kahveyi içmeye konsantre oldum. İşe yaradı. Kahveden içtim ve o anda biraz rahatladım.

"Hastaneye gitmen gerek," dedi Bradford.

"Serephina'nın ölmesi gerek."

"Önce hepsi için infaz emiri alacağız. Bütün vampirler işin içindeydi. Bu işi nasıl yapmak istiyorsun?"

"Hepsini yakacağım. Ön kapı dışında her yeri tutacağız. Eğer Magnus içerideyse dışarı gelecektir."

"Magnus Bouvier mi?" diye sordu.

"Evet." Sorusunda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı.

"Polisler ondan artakalanları otoparkta buldu. Vücudunun alt tarafını bir şey eritmiş gibiydi. Bu konuda bir bilgin var mı?" Sorarken bana dikkatlice bakıyordu.

Kahveden dikkatli bir yudum daha aldım ve gözlerimi hiç kırpmadan onunkilere baktım. Ne söylemem gerekiyordu? "Vampirler onu kontrol ediyordu. Hava kararana kadar beni restoranda tutması gerekiyordu. Belki başarısız olduğu için onu cezalandırmışlardır." Magnus ve Ellie'ye yaptıklarım beni infaz sandalyesine götürmeye yeterdi. Bunu kesinlikle Federallere söylemeyecektim.

"Vampirler onu cezalandırmış mı?" Bunu soru sorar gibi söylemişti.

"Evet."

Bana uzun bir süre baktı, sonra başıyla onaylayıp konuyu değiştirdi. "Yangın başlayınca vampirler kaçmaya çalışmaz mı?"

"Güneş ışığı ya da ateş. Sadece vampirlerin nasıl pişeceğine dair bir seçim olacaktır," dedim.

"Beraberinizdeki kişi, Bay Kirkland, mezarlıktan kaçırıldığınızı söyledi. Sizin hikayeniz de bu mu?"

"Doğru olan bu, Ajan Bradford." İnandıkları sürece doğru buydu. Detayları atlamak harika bir şeydi.

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Bana anlattığınızdan çok daha fazlasını saklıyorsunuz."

Gülümsemesi azalmaya başlayıncaya kadar ona baktım. "Gerçek karışık bir nimettir Ajan Bradford, sizce de öyle değil mi?"

Bana uzun bir süre baktı ve başıyla onayladı. "Belki, Bayan Blake, belki."

Oteli aradım ama Larry'nin odası cevap vermedi. Kendi odamı denedim, Larry oradaydı. Arayanın ben olduğumu anlayınca bir süre şaşkın bir sessizlik oldu.

"Anita, ah Tanrım, aman Tanrım. İyi misin? Neredesin? Gelip seni alayım."

"Kasabadaki polis karakolundayım. İyi sayılırım. Bana üzerime giyecek bir şeyler getirmeni istiyorum. Üzerimdekiler vampir gibi kokuyor. Serephina'nın peşinden gidiyoruz.

Bir sessizlik daha oldu. "Ne zaman?"

"Hemen, bugün."

"Orada olacağım."

"Larry?"

"Tabancalarla bıçakları getiririm ve de haçı."

"Teşekkürler."

"Hayatımda daha önce birinin sesini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. Serephina seni ısırdıktan sonra Jean-Claude'a bir çeşit güçle vurdu. Onu hissettim, muhteşem bir şeydi. Onu bayıltıp gitti. Diğerleri de onunla beraber çıktı."

Herkes canlıydı ya da en azında bu işe başladıkları andaki kadar canlıydı. Bu umut ettiğimin fazlasıydı. "Harika, yakında görüşürüz." Telefonu kapattım ve bir anda içimde acayip bir ağlama ihtiyacı belirdi ama onunla mücadele ettim. Ağlamaya başlarsam duramayacağımdan korkuyordum. Henüz krize giremezdim.

Bölgedeki sorumlu Bradford'du. Özel Ajan Bradley Bradford, evet Bradley Bradford, benim ne yaptığımı bildiğimi düşünüyordu. Hakettiğiniz güveni kazanmak için ölümden dönmekten daha iyisi yoktur. İlk kez, rozetli ya da rozetsiz, hiç kimse benimle tartışmıyordu. Bu rahatlatıcı bir değişiklikti.

Elbiselerimi getirdiğinde Larry'ye sarılmadım, o bana sarıldı. Onu istediğimden daha önce bıraktım çünkü kollarına gözyaşları içinde yığılmak istiyordum. Dost kollar beni tutarken rahatlamak istiyordum. Sonra. Sonra.

Çenesinden alnının ortasına kadar kocaman bir çürük oluşmuştu. Yakında suratına beysbol sopasıyla vurulmuş gibi olacaktı. Janos çenesini kırmadığı için şanslıydı.

Larry bana kot pantolon, kırmızı polo tişört, çorap, beyaz Nike'lar, valizimdeki yedek haç, gümüş bıçaklar, pantolon için kılıfında Firestar'ım ve omuz askısıyla birlikte Browning'imi getirmişti. Sutyeni unutmuştu ama hey, bunun dışında mükemmeldi.

Bilek kılıfları, kesiklerin üzerinde biraz canımı yakıyordu ama yine de silahlı olmak harika bir histi. Silahları gizlemeye çalışmadım. Polisler kim olduğumu biliyordu ve hiçbir kötü adamı kandırmaya çalışmayacaktım.

Kanlı Kemikler'in önüne vardığımızda, Serephina'nın tabutundan çıkmasına sadece iki saat kalmıştı. Etrafta ambulanslar ve nereye dönseniz değeceğiniz kadar çok polis vardı. Yerel polisler, eyalet polisleri, Federal polisler; polis bulamacı gibiydi. Bir itfaiye arabası ve yangın güvenlik tedbirleriyle yasal liste tamamlanmıştı. Ah, tabii ben ve Larry de vardık.

Magnus ölünce Serephina ve adamları korumasız kalmıştı. Ama çaresiz değildi. Ah, hayır. Cehennemin bu tarafında hiçbir güç beni o binanın içine gönüllü sokamazdı. Ama başka alternatifler vardı.

Geri geri büyük bir tanker geldi ve bir pencereyi kırdı. Hortumu arka kapı penceresinden sokmalarını ve benzini içeri akıtmalarını seyrettim.

Sıcak güneş ışığı altında duruyordum, serin bir rüzgar tenimin üzerinde geziniyordu. "Cehennemde yan," diye fısıldadım.

"Bir şey mi söyledin?" diye sordu Larry.

Başımı iki yana salladım. "Önemli bir şey değil."

Hortum titredi ve havaya benzinin keskin ve tatlı kokusu yayıldı.

Uyandığını hissettim. Gözlerinin karanlıkta açıldığını hissettim. Benzinin tatlı kokusunu içime çektim, ellerimin tabutun kenarlarını tuttuğunu hissettim.

Ellerimle gözlerimi kapattım. "Ah Tanrım."

Larry omzuma dokundu. "Ne oluyor?"

Ellerimi yüzümde tuttum. "Silahlarımı al, hemen."

"Ne..."

"Yap şunu!" Ellerim aşağıya indi ve ona baktım. Tanıdık yüzüne baktım ve onu Serephina da gördü."

"Onu öldür," diye fısıldadı.

Bıçakları kılıflarından çıkarıp yere attım. Polislere doğru geriledim. Şu an etrafımda silahlı birilerinin olmasına ihtiyacım vardı.

Kafamın içindeki ses, "Anita, annene ne yapıyorsun? Bana zarar vermek istemiyorsun. Niña, anneciğine yardım et," dedi.

"Ah Tanrım." Koştum ve neredeyse Bradford'a çarpıyordum.

"Bana yardım et Niña. Yardım et."

Elim Browning'in kabzasına uzandı. Yumruklarımı sıktım. "Bradford silahımı al. Lütfen."

Bana boş baktı ama silahlarımı da kılıflarından çıkardı. "Neler oluyor Blake?"

"Kelepçe, kelepçelerin var mı?"

"Evet."

Ellerimi ona uzattım. "Onları kullan." Sesim tiz çıkmıştı, boğazım o kadar gerilmişti ki nefes alamıyordum.

Hypnotique'in kokusun aldım, annemin rujunun tadı ağzımdaydı. Kelepçeler kapandı. Ondan uzaklaştım, kelepçelere bakıyordum. Tam ağzımı "Çıkar şunları demek," için açıyordum ki hemen kapattım.

Annemin saçlarının yüzümü gıdıkladığını hissediyordum.

"Parfüm kokusu alıyorum," dedi Larry.

Ona gözlerim kocaman olmuş bir şekilde baktım. Konuşamıyordum, hareket edemiyordum. O an için yapacağım hiçbir şeye güvenemiyordum.

"Ah Tanrım. Onun yandığını hissedeceksin," dedi Larry.

Ona bakmaya devam ettim.

"Ne yapabilirim?"

"Bana yardım et." Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Ona neler oluyor?" diye sordu Bradford.

"Serephina, Anita'yı kendisine yardım etmesi için kullanmaya çalışıyor."

"Oradaki vampir uyandı mı?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Serephina tabutundan çıktı. Balo kıyafetinin eteği mutfağa giden kapının kirişine süründü. Daha ileri gidemiyordu çünkü pencereden içeriye güneş ışığı giriyordu. Yerden ayaklarına doğu benzin akıyordu.

"Anita, anneciğine yardım et."

"Bu bir yalan," dedim.

"Yalan olan ne?" dedi Bradford.

Başımı iki yana salladım.

"Anita, bana yardım et, benim ölmemi istemezsin. Beni kurtarma şansın var, ölmemi istemezsin."

Dizlerimin üzerine çöktüm, kelepçeli ellerim otoparkın çakıllarını kazıyordu. "Benzini durdurun."

Larry yanıma diz çöktü. "Neden?"

İyi bir soruydu. Serephina'nın iyi bir cevabı vardı. "Jeff Quinlan burada. O da içeride."

"Hassiktir," dedi Larry. Başını kaldırıp Bradford'a baktı. "Burayı yakamayız. İçeride bir çocuk var."

"Benzini durdurun," dedi Bradford. Bizden uzaklaşıp tankere doğru ilerledi, durmalarını işaret etti.

Serephina'dan gelen zafer duygusunu hissettim. Bu bir yalandı. Xavier, Jeff'i dün diriltmişti. O binada canlı hiçbir şey yoktu.

Kelepçeli elimle Larry'nin kolundan yakaladım. "Larry, bu bir yalan. Bana yalan söylüyor. Benim aracılığımla yalan söylüyor. Beni bir ekip arabasına götür, hemen ve burayı yakın."

Bana baktı. "Ama eğer Jeff..."

"Benimle tartışma, sadece yap!" Bağırarak söylemiştim, yüzümü kollarımın arasına bastırdım, kafamın içindeki sesi duymamaya çalışıyordum.

Hypnotigue'in tadı dilimdeydi. Bu kadarı çok fazlaydı. Serephina korkmuştu.

Larry, Bradford'u geri çağırdı ve beni yarı taşır vaziyette bir ekip arabasına götürdüler. Beni arka koltuğa oturturken debelenmeye başlamıştım ama karşı koymamak için elimden geleni yaptım. Sonunda kapıyı kapattılar. Metal ve camdan bir kafesin içindeydim. Parmaklarım önümdeki te-

li kavradı, canım yanıncaya kadar sıktım. Acının bile bir faydası olmuyordu.

Benzin her yerdeydi, her şeye bulaşıyordu. Serephina'yı boğuyordu. "Niña, bunu yapma. Anneciğine zarar verme. Beni bir daha kaybetme."

İleri geri sallanmaya başladım, ellerim teli sıkıyordu. İleri ve geri, ileri ve geri. Yakında bitecekti. Yakında bitecekti.

Yanağımda narin bir dokunuş hissettim, o kadar gerçek bir hisli ki kim yaptı diye dönüp baktım. "Ölümüm de bu kadar gerçek olacak Anita."

Biri ateş yaktı. Alevler kükredi ve Serephina'ya ulaşmadan önce ben çığlık attım. Kelepçeli ellerimi cama vuruyor, "Hayır!" diye bağırıyordum.

Üzerini ısı kapladı, elbisesini solan bir çiçek gibi dağıttı ve tenini yemeye başladı.

Ellerimi cama, artık onları hissetmeyinceye kadar vurdum. Ona yardım etmem gerekiyordu. Ona gitmem gerekiyordu. Sırtüstü yatıp camı tekmeledim. Tekmeledim, tekmeledim. Darbeleri sırtımda hissediyordum. Çığlık atıp camı tekmeledim ve çatladı. Cam çatladı ve öne düştü.

Serephina adımı haykırıyordu. "Anita! Anita!"

Biri beni yakaladığında camdan neredeyse çıkmıştım. Kollarımı yakalamalarına izin verdim ama bacaklarımı hala camdan çıkarmaya çalışıyordum. Ona gitmem gerekiyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şeyin.

Biri elimi tutarken yere düştüm. Biraz doğrulup onu omzumun üzerinden fırlattım. Ateşe doğru koştum. Artık ısıyı hissediyordum, tenimi yakıyordu. İçerideki ateşin bizi canlı canlı yaktığını hissediyordum.

Biri bana çelme taktı, ben de iki elimi tek yumruk yapıp onlara vurmaya başladım.

Eller beni bıraktı, ayağa kalktım. Bağırıyordum. Bu defa başka biri beni yakaladı. Elleri belime sarılmış, kollarını sıkıştırmıştı, beni yerden kaldırdı. Ben geriye tekme atıp dizlerine vurdum. Kollar gevşedi ama başka kollar vardı. Başka eller. Biri üzerime oturdu. Kafa kadar büyük bir el, yüzümü çakıllara bastırdı. Eller, kollarımı çalıların üzerinde tutuyordu. Birinin vücut ağırlığı bileklerimin üzerindeydi. Biri bacaklarıma oturmuştu.

"Niña! Niña!"

Onunla birlikte çığlık attım. Yanan saç ve *Hypnotique* banyo losyonu kokusu beni boğarken çığlık attım. Bir yandan gelen iğneyi gördüm ve ağlamaya başladım. "Hayır, hayır! Anneciğim! Anneciğim!"

İğne bana battı ve dünyayı karanlık sardı. Yanık et gibi kokan bir karanlıktı ve tadı ruj gibiydi, kan gibiydi.

41

Birkaç günü hastanede geçirdim. Ezikler, kesikler, birkaç dikiş ama en çok sırtımda ve kollarımda ikinci derece yanıklar vardı. Yanıklar o kadar kötü değildi, iz kalmayacaktı. Doktorlar nasıl olup da yandığımı çözememişti. Ben de pek açıklamaya hevesli değildim çünkü tam olarak ben de anlayamamıştım.

Jason'ın kaburgalan kırılmıştı, bir ciğeri patlamıştı ve birkaç iç organında daha hasar vardı. Rekor denilebilecek bir zamanda tamamen iyileşti. Likantrop olmanın iyi yanı da buydu.

Jean-Claude da iyileşti. Yüzü kısa sürede, yüzlerce yıl önce Serephina'yı ona yakınlaştıran mükemmelliğine geri döndü.

Stirling'in şirketi araziyi, Dorcas Bouvier'den yeniden satın aldı ve onu zengin etti. Kanlı Kemikler öldüğüne göre, Dorcas da artık araziyi terkedebilir. Özgür.

Quinlan'lar hala bana tazminat davası açmaya çalışıyor. Bert'in bizi mahkemeden uzak tutacağına söz veren avukatları var. Gerçi ben bunu nasıl yapacaklarından pek emin değilim. Eğer evde şahsen dolaşsaydım, her santimini araş-

tırsaydım, belki... Kahretsin, ben bile köpek kapısını korumayı akıl edemeyebilirdim. Belki de tazminat ödemeyi hakediyordum. Quinlan'lara, Ellie'nin öldüğünü söyledim. Sözüme inanmak zorundaydılar. Ellie'den geriye teşhis edilebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Vampirler yanınca yanar. Onlardan geriye ne diş kayıtları ne de başka bir şey kalmaz. Jeff de gerçek anlamda ölmüştü. İki çocuklarını da kaybetmişlerdi. Eğer biri suçlanacaksa, neden bu ben olmayayım?

Zombi diriltir gibi bir vampiri diriltmiştim. Bu mümkün değildi. Evet, nekromensırların her türlü yaşayan ölüyü kontrol edebilmesi gerekir ama bu sadece bir efsane, gerçek değil. Değil mi?

Serephina öldü ama kabusları yaşıyor. Kabuslar, annemin ölümünün hatıralarıyla karışıyor. Berbatlar. Hayatımda ilk defa uyuyamıyorum.

Richard ve Jean-Claude'la ne yapacağım? Bilmiyorum. Richard'ın kolları, onun vücudunun sıcaklığı, annemin kollarında bulduğum güvene en yakın yer. Aynı şey değil tabii. Richard'ın benim için hayatını vereceğini bilsem bile, bu yeterli değil. Çocukken öyle olduğuna inanıyordum ama gerçek güven diye bir şey yok. Kaybedilen masumiyet bir daha asla geri alınamaz. Ama bazen Richard'la birlikteyken buna yeniden inanmak istiyorum.

Jean-Claude'un kollarındaysa rahatlatıcı hiçbir şey yok. Bana kendimi hiç de güvende hissettirmiyor. Onunla olmak, pişman olacağınızı bildiğiniz yasak bir zevk gibi. Ben şimdiden pişman oldum ama yine de onunla görüşüyorum.

Bir şekilde Jean-Claude diğer vampirlerin geçemediği bir sınırı geçti. Artık onu bir canavar olarak görmüyorum.

Tanrım ruhuma merhamet et.

tırsaydım, belki... Kahretsin, ben bile köpek kapısını korumayı akıl edemeyebilirdim. Belki de tazminat ödemeyi hakediyordum. Quinlan'lara, Ellie'nin öldüğünü söyledim. Sözüme inanmak zorundaydılar. Ellie'den geriye teşhis edilebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Vampirler yanınca yanar. Onlardan geriye ne diş kayıtları ne de başka bir şey kalmaz. Jeff de gerçek anlamda ölmüştü. İki çocuklarını da kaybetmişlerdi. Eğer biri suçlanacaksa, neden bu ben olmayayım?

Zombi diriltir gibi bir vampiri diriltmiştim. Bu mümkün değildi. Evet, nekromensırların her türlü yaşayan ölüyü kontrol edebilmesi gerekir ama bu sadece bir efsane, gerçek değil. Değil mi?

Serephina öldü ama kabusları yaşıyor. Kabuslar, annemin ölümünün hatıralarıyla karışıyor. Berbatlar. Hayatımda ilk defa uyuyamıyorum.

Richard ve Jean-Claude'la ne yapacağım? Bilmiyorum. Richard'ın kolları, onun vücudunun sıcaklığı, annemin kollarında bulduğum güvene en yakın yer. Aynı şey değil tabii. Richard'ın benim için hayatını vereceğini bilsem bile, bu yeterli değil. Çocukken öyle olduğuna inanıyordum ama gerçek güven diye bir şey yok. Kaybedilen masumiyet bir daha asla geri alınamaz. Ama bazen Richard'la birlikteyken buna yeniden inanmak istiyorum.

Jean-Claude'un kollarındaysa rahatlatıcı hiçbir şey yok. Bana kendimi hiç de güvende hissettirmiyor. Onunla olmak, pişman olacağınızı bildiğiniz yasak bir zevk gibi. Ben şimdiden pişman oldum ama yine de onunla görüşüyorum.

Bir şekilde Jean-Claude diğer vampirlerin geçemediği bir sınırı geçti. Artık onu bir canavar olarak görmüyorum.

Tanrım ruhuma merhamet et.

HasretKardeş